

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

1044
ΜΟΥΣΑΙΟΥ

τῷ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

τῶ

ΚΑΘ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

M U S A E I

GRAMMATICI

de

HERONE ET LEANDRO

C A R M E N;

CUM CONJECTURIS INEDITIS

PETRI FRANCII,

EX RECENSIONE

JOHANNIS SCHRADERI,

**QUI VARIANTES LECTIONES, NOTAS, ET
ANIMADVERSIONUM LIBRUM
ADIECIT.**

L E O V A R D I A E.
Excudit TOBIAS VAN DESSEL, CIOIOCCXLII.

Y O I A Z Y O M

6

LOITAMU

6

LOITAMU

I N A U L I

LOITAMU

6

LOITAMU

LOITAMU

LOITAMU

LOITAMU

LOITAMU

LOITAMU

LOITAMU

LOITAMU

LOITAMU

LOITAMU

LOITAMU

LOITAMU

LOITAMU

LOITAMU

LOITAMU

LOITAMU

LOITAMU

LOITAMU

LOITAMU

LOITAMU

LOITAMU

SERENISSIMO ET CELSISSIMO

GULIELMO CAROLO
HENRICO FRISONI

ARAUSIONENSI AC NASSAVIO

PRINCIPALI

GELRIAE, FRISIAE, GRONINGAE,
AGRORUMQUE CIRCUMJACENTIUM,
AC DRENTIAE

GUBERNATORI ET SUPREMO
REI BELLICAE PRAEFECTO.

ACADEMIAE - CURATORI
MAGNIFICENTISSIMO,

ETC. ETC. ETC.

UT

IN HONOREM

VIRIS NOBILISSIMIS, SPLENDIDISSIMIS,
ATQUE INSIGNIBUS IN REPUBLICA
HONORIBUS CONSPICUIS,

HESSELO DOUWONI

ERNESTO AB AYLVA,

DU CONI MARTENA

LA BURMANIA,

LIVLO SUEFRIDO

LYKLAMA NYEHOLT,

ULBONI SIXMA

AB ANDLA,

ACADEMIAE FRANEQUERANAE
(CURANDAE) VIVIS

HANC MUSAEI EDITIONEM
ET

SE SUAQUE STUDIA

ANIMO DEVOTO

D. D. D.

TL

JOHANNES SCHRADER.

I*Nchlyta Nassaviae, PRINCEPS Generose,
propago*

*Stirpis, & Auriacae spes recidiva do-
mūs,*

Fata cui toties torvi discrimine Martis

Credidit eventū Belgica laeta bono.

Cujus avos toties Hispanā clade cruentos,

Inque fugam stupuit Gallica terga dari.

Adfuit adsidue quorum Victoria signis,

Et dedit Heroae laurea ferta comae.

Quos

*Quos tamen & positis hasta clypeoque Vi-
tago*

Cepit, & haud artes dedecuerunt togae.

*Splendida per quorum vestigia, laudis a-
vitae*

*Impulit, ut caleas tendere, verus amor:
Si fera bella tonant (quod abominor) impi-
ger hostes*

Per medios certus fulminis ire modo:

VOSQUE adeo nostrae sublimia sidera gentis

Inlustres prisca nobilitate Viri:

*Patria quos illis, quos aurea condidit ae-
tas,*

*Tempora longa Viros gaudet habere pa-
res.*

Numina Frisiacis qui Tutelaria Musis

Aonio regitis templa dicata Deo:

*Et quorum auspiciis, atque aegide tuta Mi-
nerva*

Pieridas patriis adserit alma focis.

Sistere

Sistere quis noto fugituras limine Divas

Censetur verae nobilitatis opus.

*En age, Musaeo quae carmina tincta le-
pore*

Rapta situ nobis Graja senecta dedit :

Ignē quibus valido tactus Leander amoris

Ducitur in thalamos, Sesta puella, tuos ;

Procedant cultu jam splendidiorē superba

In lucem vestro tuta favore novam.

Vos mihi praesidium tutelaque certa timenti

Esse, nec in vasto linquite vela mari.

*Lucida ni trepidam, ni sidera fausta rega-
tis,*

Evertet dubiam saeva procella ratem.

Sit pretium curae, vigilatorumque laborum

Non penitus Magnis displicuisse Viris.

*Sit pretium curae, quamvis juvenilia scrip-
ta*

Lumina Magnorum detinuisse Virū.

*Hoc ego si capiam, ceciderunt improba vota,
Spirat & inceptis aura secunda meis.
Hoc ego si capiam, nitidos errabo per axes,
Et tangam plantis sidera summa meis.
Quo feror insanus? commoti pectoris ignes
Quo rapiunt vatem, Calliopêa, tuum?
Pondera cum Frisiae subeatis maxima molis,
Quae vestris humeris non leve fertur onus;
Parcaque, quae multis, contingant otia Vobis,
Urgeat at patriae, ne labet illa, salus:
Scilicet ut posito tantarum pondere rerum
Turbarent curas otia nostra graves;
Muneris & celsi missâ statione, precamur,
Ut libeat nostros evoluisse jocos.
Parva mora est, Vobis ducibus quae laeta
moventur,
Perlegere imparibus carmina facta modis.*

Si

*Si tamen & nobis hoc tempore parca nega-
rint,*

*Sintque ea (quod metuo) vota modesta
parum.*

*At placeat, prima quae fronte notata, tus-
ri*

*Carminis haud alio nomina digna loco.
Integra devotae constabunt pignora mentis
Pectoris & grati debita signa dabunt.*

*Parva quidem fateor pro magnis munera
reddi,*

*Munera Principibus nec satis apta Viris:
Sed tamen auratis, quae maxima victima,
taurus*

*Cornibus at grato tinguit odore focos;
Sic sale Divorum fieri placabile numen*

*Credibile, & laetum thuris honore pio.
Quod si grandiloquum mihi Calliopéa de-
disset*

Pectus, & herois condere gesta modis;

Præcipuos Vos arte togæ celebrare disertis

Carminibus pro meritis unicus esset amor;

*Publica res quanto valeat fundamine, quan-
tum*

A vestra capiat Frisla robur ope;

Qualibus auspiciis Academia celsa lacertos

Erigat, & toto nomen ab orbe ferat.

*Frigida sed quoniam Natura calefcere no-
strum*

Invida Phoebeo pectus ab igne vetat:

Carminibus Maeonio laudes atque inclita facta

Grande sonaturo, quo decet, ore canant;

Vos, o Calliope, quos turba diserta creatos

Vidistis placido luminis orbe semel.

*Quod licet, adtonitus, quo numina magna
Deorum,*

Nomina sacro vestra stupore colam.

*Quod licet, ut meritis bene convenientia
cives*

Optabo grata præmia mente ferant.

Quod

*Quod licet, ut domibus vestris felicia sur-
gant*

Tempora, pars turbae parva precantis ero.

Quod licet, in coeli redeatis caerula tarde

Publica perpetuo vota juvabo meis.

Frisia cum longum nullâ quassata procellâ

*Stabit, & usque novo crescet honore vi-
rens;*

Exseret & studiis Academia patria florens

Mitibus ad coeli sidera summa caput.

LEC-

May 12, 1892

Dear Mr. [Name]

I have received your letter of the 10th

and am glad to hear from you

I am well and hope this finds you the same

I am very truly yours

[Signature]

[Address]

[City, State]

1892

LECTORI ERUDITO

S. P. D.

JOHANNES SCHRADER.

Quod plerique omnes, qui vel novos Auctores, vel veste splendidiore indutos summo Reipublicae literariae bono in lucem produnt, institutum laudabile sane sequuntur; ut, quae ipsis vasta veterum Scriptorum volumina assidua manu versantibus, de aetate & meritis Scriptoris istius; de quo bene mereri cupiunt, sedulo vestigata sunt, in medium producant; auxilia, quibus instructi arduum opus adgredi ausi sunt, diligenter enarrent; candide & aperte de Interpretibus, quos nactus est Auctor, eorumque meritis sententiam dicant: id ne nos deseruisse jure optimo queraris, Erudite Lector, sedulam operam dabimus; sic tamen, ut, quae Viri Eruditissimi Jo. Alb. Fabricius (a), Jo. Henr. Kromayerus (b), nec non Matthias Röverus (c) in hanc rem observarunt, vel breviter adtingamus, vel omnino (quamvis non poenitendam eorum partem ipsi per nos videramus) praetervehamur taciti.

Inter omnes, quos ex Graecia & antiquo Latio per tempus edax nobis superstites posside-

(a) Biblioth. Graec. Lib. 1. cap. 16.

(b) In Dissertatione editioni ipsius praefixa.

(c) In Praefatione.

fidere licet Scriptores, nescio an ullius aetas adeo, ac Musaei nostri controversa sit, in diversissimas Eruditorum senatu sententias miro modo abeunte, aliis quippe ultra Homeri aetatem ipsum evehendum; aliis Ovidio priori aetati adligandum; quibusdam ad Vespasiani tempora; plerisque ad inferiora Reipublicae Romanae tempora; quin nonneminem ad Seculum post C. N. decimum tertium, vatem nostrum demittendum contendentibus.

Primam opinionem Virum aetate sua Eruditorum principem Jul. Caesarem Scaligerum (a) in primis tuitum fuisse quis nescit? Hic post aspera quaedam in Homerum, in quem semper iniquior est, dicta scribit: *Arbitror enim ego Musaei stylum esse Homericopolitiorum atque comptiorum, quod ut clarius pateat, aliquot versus adducere coactus sum. Nam quemadmodum omnes sunt incomparabiles, solique e Graecanicis Virgilio digni, ita nonnulli adeo compositi, ut ab ejus gentis nullo alio quam a Musaeo dici potuisse videantur. quare neque Homerum, neque Orpheum, sed Musaeum fecit ille principem Elysiacorum cantionum. illo igitur versu quid rotundius, elegantius, ornatius, numerosius? &c. Tandem conlatis quibusdam Musaei & Homeri, victore Musaeo, locis inter alia addit (b): Quod si Musaeus ea, quae Homerus scrip-*

(a) Poëtices lib. 5. cap. 2. p. 539.

(b) pag. 540.

scripsit, scripsisset: longe melius eum scripturum fuisse judicemus. Scaligeri, vetustissimo illi Musaeo Orphei aequali carmen hoc adscribentis, sententiam secutum fuisse Davidem Whitfordum, virum minime indoctum, docent verba in fronte libri posita:

*Vas exemplaria Graeca
Nocturna versate manu, versate diurna.*

Horat.

Musaeum ante omnes. Virgil.

Paucos praeterea hujus opinionis, cui favere etiam video Cerdam (a), & Magium (b), patronos recenset Röverus (c), ut adeo id latuisse Kromayero (d) demirer. At vero sententia haec adeo vana, adeo ab omni verisimilitudinis specie est aliena, ut ullum patronum invenire potuisse merito stupeas. Non poenitendum contra hoc commentum mihi dudum visus sum reperisse argumentum in ipsius Poëtae nostri carmine (e), quo loco horrendam illam, qua periit Leander, tempestatem describens canit:

Αἰθέρα μίσγειτο πόντος· ἀνέγχετο πάντοθεν ἡχὴ
Μαρναμένων ἀνέμων· Ζεφύρω δ' ἀντέπνεεν Εὐρός,
Καὶ Νότος ἐς βορέην μεγάλης ἀφείηκεν ἀπειλᾶς.

* 2

Qua-

(a) ad Virgilium lib. 6. Aen. v. 667.

(b) Lib. 1. Var. Lect. cap. 8.

(c) pag. 3.

(d) pag. 3.

(e) v. 317.

Quatuor vides ventos memorari, atque istos inter Eurum, mea quidem sententia, vetustissimo aëvo ignoratum. Id non vane elicio ex Hesiodo (a);

Ἄργεῖον δ' ἦν· ὁ δὲ Ζεφύρον καὶ Βορέην
καὶ Νότον ἐν φιλότῃ θεῷ θεὰ ἐυνηθεῖσα.

Astraea vero Aurora ventos peperit violentos,

*Celerem Zephyrum, Boreamque rapidum,
Et Notum in amore tam Deo Dea congressa.*

Sic infra (b):

Ἐκ δ' ὧν τυφώος ἐστὶν ἀνέμων μένος ὕγρον αἵματος,
Νότος, Νότος, Βορέας, καὶ Ἄργεῖος Ζεφύρος.

Ex Typhoeo autem est ventorum vis humide stantium,

Excepta Noto Boreaque & celeri Zephyro.

Viden' in generatione ventorum, in qua Hesiodus adcuratus est, omitti Eurum, sic ut nullum ipsius in toto libello vestigium usquam adpareat? Sic & Hyginus (c): *Ex Astraea & Aurora Zephyrus, Boreas, Notus.* ita enim, expuncta ultima voce *Favonius*, quae tamdiu nemini Interpretum, ne ipsi Muncero animadversa menda, legendum quovis pignore contendere ausim. *Zephyrus & Favonius*, quod & illis, qui aere nondum

(a) In Theogonia v. 378.

(b) v. 869.

(c) pag. 8. edit. Munckeri.

dum lavantur, perspectum, iidem venti sunt.
 Error autem forsan ortus, quod indoctus
 aliquis Monachus, Hyginum in Genealo-
 giis hisce Deorum Hesiodum compilare ig-
 norans, tres autem ventos tantum memorari
 indignatus, quo numerus receptus constaret,
 sinistra liberalitate quartum hunc, sed omine
 non satis fausto, intrusevit. Egregie autem
 haec de tribus ventis observata firmantur ex
 Orphei Hymnis (a) in honorem trium ven-
 torum ab Hesiodo memoratorum, praeteri-
 to iterum Euro. An vero credibile Musaeum,
 Orphei aequalem secundum Scaligerum, ven-
 ti, cujus nomen ista tempestate ignoraba-
 tur, mentionem facturum? Homerus, fateor,
 (b) Euri mentionem facit: sed inde tantum
 discimus tempore Homeri, & si vells, jam
 paulo ante Eurum cognitum fuisse: minime
 vero longe anterioribus temporibus. Suspi-
 cot enim *Θεογονίας*, & Hymnorum, qui Or-
 phei nomen gerunt, auctores Homero esse
 antiquiores: aliter enim rationem, quae du-
 bitanti plane sufficiat, nullam dari posse
 puto, cur ab Homero memoratis ventis qua-
 tuor, Hesiodus & Orpheus, non adeo longo
 temporis intervallo ab eo, fatentibus pleris-
 que, remoti, tres tantum adgnoscant, qui
 vero ipsis inferiores Scriptores receptum nu-
 merum sequantur. Certe non paucos repe-
 rias,

* 3

(a) p. 176. edit. Eschenbachii.

(b) In Iliade B. & N.

rias, qui Hesiodum Homero antiquiorem statuunt, sicut videre est apud Cel. Fabricium (a). Orphei Hymnis si quis tantam antiquitatem adscribere vereatur, & potius ab Onomacrito tempore Pisistrati subpositos existimet, illum hac etiam arte Veteribus se inferere voluisse non inepte forsitan conjeceris. Cogitent tamen acutiores. Aliud argumentum subpeditat ipse Poëta (b):

Οἱ δὲ παλαιοὶ
 Τρεῖς Χάριτας ἔνυσαντο πεφυμέναι·

Tangi hic Hesiodum more, ut vidimus in Animadversionibus (c), Poëtis usitato docet ipsius imitator Aristænetus (d): *ἡ τοῖς ὕμνοις Χάριτες, ἢ τρεῖς καὶ Ἡσίοδον, αἰτὰ δὲκαδων πεισχομένης δέκας.* *Et circa oculos ejus Gratiae non trinae secundum Hesiodum; sed decies denas tripudiant.* ita legendum, non, quod Jo. Corn. de Pauw sine ratione jubebat, *πεισχομένης* vidimus in Animadversionibus. Hesiodo igitur inferior noster. Argumentum praeterea minime inficiandum, si firmo talo niteretur, praeberet opinio Cel. Jac. Gronovii (e) rati amores Leandri & Heronis post Bellum Trojanum accidisse, quod si verum, Sca-

(a) In Bibl. Gr. lib. I. cap. 13. p. 85, 86.

(b) v. 63.

(c) Cap. VIII. p. 187.

(d) Lib. I. ep. 10. p. 58.

(e) Tom. II. Thes. Antiq. Graec. num. VII.

Scaligeri opinionem penitus everteret. Scilicet Ovidius (a) mentionem facit Ulyxis:

Nobilis ille quidem est, & clarus origine:

sed non

A tibi suspecto ducit Ulixæ genus.

Et inferius paulo raptus Helenæ:

Ut semel Idaeus Lacedaemona venit a-
dulter,

Cum praeda rediit protinus ille sua.

Nam quod Daedali v. gr. & Andromedæ mentionem factam huc referat Vir Celeberrimus, in eo manifeste labitur, cum temporibus Trojanis has antiquiores esse constet. Jam vero Helenæ ex. gr. meminisse qua ratione poterit Hero nisi Iliacis temporibus sit inferior? ita quidem fere Gronovius. Sed cum, fatente ipso viro Clarissimo, ex talibus adcurata temporis notatio deduci continue non debeat; & Ovidius non raro tempora misceat, ut ad ipsum Interpretes non raro monent, argumentum probabile, quodque numerum facere queat, tantum habebimus, quamvis Ovidium in ea fuisse opinione fere persuasus sim. Longe majoris momenti merito habeas silentium omnium Veterum Scriptorum, qui Mulaei Homero antiquioris, ejusque scriptorum mentionem facientes opusculi hujus sane elegantis nuspiam ante Tzetzem apud Fabricium (b) meminerunt, quod

in-

(a) Herold. ep. 20.

(b) Bibl. Gr. p. 105.

invictum, mea quidem sententia, argumentum recte urfit Doct. Casaubonus (a), cum simile quid ulli Scriptori ex antiquissimis illis accidisse mihi inconpertum: nam Latinis ex. gr. Gratio ab uno Ovidio memorato (b); Curtio & Manilio a nemine, per barbariem seculorum, & ingentes, quibus pressum imperium Romanum a longo tempore ante instauratas meliores literas, tenebras eam adversam fortunam subeundam fuisse notum: quamvis haud inficias ire ausim, alio etiam modo notitiam Doctorum effugere potuisse ante tristissima illa tempora, quod de Nemesiano Gratii poëma ignorante credibile est, quamvis alii aliter sentiant (c). Ipse etiam stylus, & scribendi modus adeo vetustissimis illis temporibus non congruit, ut ille recentiorum Poëtam luculenter prodat. Quis enim, ut alia mittam exempla, in Veterum scriptis adeo est hospes, ut non facile Homerum, Hesiodum, Orpheum aliosque raro, aut nunquam, dictorum suorum rationem reddere consuevisse mihi largiatur? Id tamen apud nostrum non raro observare licet ex. gr. v. 36.

M. M. M.

(a) Cujus verba exhibet Rondellus in praefat. p. 8. & 9.

(b) De quo consulendi Vlitius & Burmannus in praefatione.

(c) V. quae ad Cyneget. v. 8. Viri Docti observant; ut & conjecturam Bentleji in praefatione ante Manilium p. xi.

Μῆμαρ ἀλευρόν· ἑλῶνα· θηλυτάραν,
καὶ γὰρ ἐπ' ἀνδράν· ἑλῶνός εἰσι γυναῖκες.

Evolve, si volupe est v. 51, 92, nec non v. 129.

Θηλείης δ' Ἀλέκτορος ἐστὶ κλύεν ὄστρον ἀπειλῆς,
ἤ γυναικὶ πειδομένης συμφορὰ παρθενικαίων.
καὶ γὰρ ὅτ' ὑψίστοιον ἀπειλείωσι γυναῖκες,
κυπελάων ὄστρον αὐτὰρχαλοὶ εἰσι ἀπειλαί.

Qui Achillem Tatium sedula manu voverit, illius Scriptoris aetatem ipsum potius adinungere, quam remota illa tempora non difficulter persuadebitur. Facit huc nomen ἑλῶν in MSS. Codicibus testibus Viris Doctis (a) repertum, quod non fugit Eruditissimum Röverum. Denique, quo nihil gravius opinor alicui obesse judico, nullo a patronis hujus sententiae vel minimo ad hoc usque tempus argumento tam mirabilem sententiam corroboratam vidi. Quod enim Scaliger (b) Musaei stylum longe esse Homérico politiores atque comptiores sese arbitrari referat, in eo misere fallitur Vir Doctus, cum simplicitas, qualem in Homeri & Hesiodi carminibus regnare deprehendimus, summam antiquitatem arguat, quod recte jam observatum ante nos video Eruditissimo Kromayero (c). Optimo igitur judicio parentis vestigia minime hic adoravit filius Josephus Scaliger, cumque eo Eruditorum haudquaquam infima pars.

(a) a Fabricio p. 105. productis.

(b) pag. 539.

(c) Dissert. p. 5, 6.

pars, quos inter Matthaeus Sladus, Amstelædamensis Medicus & Poëta Celeberrimus, qui lusu aspero (a) virum Eruditum excepit.

Secundam sententiam, quae Musaeum Ovidio scribendi exemplum dedisse statuit, praeter Gul. Canterum, A. Morellum aliosque Kromayero (b) memoratos, sequitur Daniel Pareus Comment. in Musaeum (c): quamvis & alibi (d) amplecti sibi sententiam Magni Casauboni, ad tempora Nonni Panopolitani Musaeum demittentis, sequi certum esse praedicet, cui inconstantiae nihil simile aut secundum vidi. Verum cum hoc commentum nullo tibicine fulciatur idoneo, contra ultima, quae Scaligero obmovimus, argumenta illud evertant, mittemus. Infelici autem iudicio Barthius (e) Epistolam decimam octavam Heroidum Ovidio adscribere vix audeat, inductus v. 147. & 148. quos ex Musaeo versos esse putat, nisi Musaeus, addit, sit antiquior, quam persuasi nunc sunt docti homines, quam sententiam non inmerito rejecit, Cel. Burmannus (f); quemadmodum Scaligeri, epistolam utramque Sabino ad-

(a) Illum in Jenfil Lektion. Lucian. Lib. 2. cap. 6. p. 189. videre licet.

(b) Dissert. p. 3.

(c) p. 128, 129. ad v. 259. pag. 62. v. 57. & si recte memini, aliis locis.

(d) Ad v. 135 p. 100. & in praefatione.

(e) Ad Theb. 6. 545.

(f) Ad initium epistolae,

adscribentis, opinionem Nauzius (a): adeo enim Nafone indignae non sunt, ut inter eruditissimas atque elegantissimas a rerum peritis ponantur suo merito.

Tertia sententia, quae Martialis aetati adligat vatem nostrum, est Meursii (b), cui, iudice Fabricio (c), non absurde auctor poematis istius videbatur esse Musaeus, *cujus patheticissimos libellos, qui certant Sybariticis libellis, & tinctas saepe pruriente chartas*, memorat Martialis (d); quam sententiam diu antea foverat Georgius Valla in libro *de expetendis & fugiendis rebus*, qui Siculum vatem nostrum & sub Vespasiano vixisse, sed sine ulla ratione credebat (e). At recte addit Fabricius non sine ratione Gyraldum existimasse Musaeum illum Martialis scripsisse Latine, non Graece, quod verissimum puto. Adde nostrum Musaeum ubique castissimum esse, & res turpículas, si quando tractat, vocibus maxime pudicis & honestissimis velare, ut, cum nihil nos eo cogat, adeo a se in alijs scriptis (si enim hoc carmen his verbis indi-

(a) In Animadversionibus in Historiam Heronis & Leandri, quas exhibent Les Memoires de Litterature chez des Registres de l'Academie Royale des Inscriptions & Belles Lettres T. X. p. 388. n. 1.

(b) Lib. II. cap. 18. Attic. Leg. 2912. n. 1.

(c) Lib. XII. Epigr. 97.

(e) Confute Goh Monetari Menag. Tom. III. p. 459.

oari quis putarit, ineptus merito haberi debet) diversum esse vatem Elegantem a se ipso, ut *libelli pathicissimi & Sybariticis certantes* audire mereamur, in animum inducere ut credam minime queam.

Quartam sententiam, quae vatem nostrum ad tempora Nonni Panopolitani, quem ad seculum V. referunt, demittendum pronunciat, omnium nobis verosimillimam adparere fateri non erubescimus, pro ea quippe stante, si a paucis discesseris, Eruditorum toto Senatu, cum ultimis vatis Elegantissimi Editoribus Doctissimis Kromayero & Rövero, quavis certam illi prorsus aetatem adsignare nesciamus. Hoc ut credam praecipue facit *Stylus* Scriptorum istis temporibus vicinorum proprius Achillis Tatii, Aristaei ex. gr. & prae ceteris magni spiritus Poëtae Nonni Dionysiacorum auctoris, qui in locutionibus & scribendi genere adeo amice conspirant, ut qui alteri scribendi exemplum dederit dignoscere difficile sit. Nonnum Seculi V. Poëtam, ut probabile reddidit Cel. Fabricius (a), Musaeo aetate esse superiorem (b), ejusque praeceptorem esse putat Daniel Pareus, neque ab hac sententia alienum se ostendit Rö-
verus eam certissimis argumentis, cum auctor noster integros fere versiculos sibi admodum familiares ex Dionysiacis transcripserit,

(a) Bibl. Gr. Vol. VII. lib. 5. cap. 16. 19.

(b) Ad v. 97. p. 118. comment. sui.

probari posse ratus, quae adeo Krömmayero probare se non potuit, ut in alia omnia iverit (a) his verbis: *relinquitur prorsus incertum, et Nonno Musaeum plurimum, tanquam ex fonte haurisse, immo pavidit fonte Musaeum negligere meliora, et ad Nonnum proficendi causa adire, quem et ingenii et poeticae artis facultate superabat, cujusque praeceptor, contra quam existimabat Pareus, poterat esse.* At parcius Nonno fulminantis spiritus et sublimis, non diffidentibus acerrimis ejus adversariis Heinio et Cunaeo, ingenii Poetae haec objicienda meminisse debebat vir Eruditus: cum, ut Musaeum arte poetica, et mirabili isto praecipue seculo scribendi testimonia Nonnum longo post se intervallo relinquere libentissimo animo concedam, ingenio tamen superari, mea quidem sententia, prorsus indubitatum sit, ut adeo Magni Vossii (b), Musaeum referentis in numerum istorum Poetarum, qui plus arti, quam ingenio debeant, sententiae subscribam haut gravate. Id si certum, ut revera est certissimum, ex Nonno Musaeum plurimum tanquam ex fonte haurire non potuisse non adeo erit absurdum. Ut unico exemplo, sunt autem plurima, defungar, nomine Latinorum Poetarum plerorumque iudicio princeps Maro ex Ennii carminibus, qui iudice Ovidio ingenio maximus, arte autem

tem

(a) Dissert. pag. 6.

(b) De Artis Poeticae Natur. ac Constit. cap. 5. §. 4.

tem rudis fuit, plurima, quae in rem suam
 convenire arbitrabatur transtulit, arque u-
 sus est pro suis? Nonne integros aliquando
 Ennii versus, ut ex Nonno fere Musaeus
 desumfit, in Aeneide reperire est? Certe
 qui Servii commentarios, & ab Hieronymo
 Columna digesta Ennii Fragmenta versavit,
 de ea re nullus, puto, dubitabit. Jam vero,
 cum Musaeus Veterum scripta Homeri ex-
 gr. quin & e Latinis Ovidii tam diligenti
 manu versavit, ut plurima inde carmini suo
 intexuerit, imo maximam elegantiarum, &
 acute dictorum, ipsius etiam argumenti par-
 tem Nasoni debeat (nisi forte cum Nausio (a),
 Poëtis ambobus tot easdem cogitationes in
 mentem, sine furti ulla suspicione, venire
 potuisse tibi persuadere malueris) ut volven-
 tibus notas & Animadversiones nostras in
 quibus, ubi operae esse videbatur, utrumque
 contulimus, parere poterit, quis credat Poe-
 tae aetate sua adeo non ignoti, ut ab Agathia
 in Historia laudari etiam meruerit, opera, cer-
 te non spernenda, evolvere Musaeum puduis-
 se, cumque non paucis hinc carmen ornare
 posset, non exiguam versiculorum partem isti
 adaptasse? Certe Nonnum fulminantis & sub-
 limis adeo spiritus vatem, quemque vehe-
 menter dubito convinci posse tot versus ex
 alijs tam paucis inmutatis in opus suum trans-
 tulisse, ex carmine tam brevi tot versiculos
 con-

(a) p. 392, 393.

compilasse, difficulter, ut credam, adducor, quamvis, fateor, mihi deesse argumenta, adeo valida, ut pervicaciores in sententiam pertrahere queant.

At quid dicemus de Viri Eruditissimi, & vatis utraque Lingua Graeca & Latina felicissimi, P. Francii, conjectura Musaeum eundem ac Nonnum esse suspicantis, ut probant verba in titulo Editionis Dav. Whitfordi posita; *Multa habet hic auctor cum Nanno communia, nisi ipse sit Nonnus. Stylus certe plane simillimus est?* Hoc & conjecerat Casparus Barthius, (a), cujus verba (b) adponam; *versus, inquit, Musaei 35. cum hemistichia praecedentis est ad verbum ex Nonno ductus, lib. 16.*

Μέμνημι ἀλευρόμην φιλονέτομον ἡλικος ἤβης.

Qui locus cum innumeris aliis suspicari nos facit, Nonnum ipsum, meliori judicio temperantem, naturales suae inconsultae luxuriae morbos, poema ausum, de quo tamen nil affirmamus. Equidem, cum novae opiniones firmo solo niti debeant, haec autem infirma valde sit, non temere viris Eruditis adcedendum putem. At stylus simillimus est? Ego, si locutiones & dictionem spectes, concedo, aliter inficior, cum Musaeus castigato, humi-

(a) Advers. lib. 20. cap. 21. p. 1008.

(b) Ex dissert. Kromayeri p. 3.

miliore minimeque inflato; Nonnus autem tumido, dithyrambico & valde luxuriante stylo utatur. At temperavit naturales incon-sultae luxuriae morbos? Ego an luxuriantis venae adeo potens fuerit Nonnus dubito, certe eadem scribendi vitia in Paraphrasi Evangelii Joannis notare eruditos monuit Fabricius: quamvis stylus, ut certe non decebat in eo argumento, non adeo sit inflatus. Dubito quoque an voluerit, nimium sibi blandiente forte cothurnato isto stylo. Quae ratio, quaeso, etiam, quod cum reliqua opera ipsius Nonni nomen gerant, hoc sub Musaei nomine in MSS. & apud Tzetzem jam veniat? an ipse Nonnus nomine suo dissimulato hoc carmen prodidit? sed Nonni opera reliqua longe superabat, adeo ut tam varium & elegans omni fere numero poema Nonnum fecisse, etiamsi maxime velit credere, cogitare non posse quonquam putet Cl. Kromayerus (a). Quid denique est, quod conjecturam Virorum Eruditorum probabilem reddat? Nihil certe.

Praeter Nonnum in Aristae-neto locutiones geminas observare licet; illum autem ad Seculum V. referendum credibile est. Scilicet Aristae-netus (b) in laudibus Panaretae totus ita loquitur: *ὁ πᾶς θεῶν ὅς ποτε*

(a) Dissert. p. 6.

(b) Epist. lib. I. ep. 26. p. 172.

ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ποίησιν τῆς ἡμετέρας ποίησιν
 μὴ μόνον ἐκ τῆς ποίησιν τῆς ποίησιν, ἀλλὰ καὶ τῆς
 ποίησιν αὐτῆς. Vides Caramalli chironomi ce-
 leberrimi mentionem hic fieri: illius autem
 meminit & Sidonius Apollinaris (a):

*Coram te Caramallus, aut Phabaton
 Clausis faucibus & loquente gestu,
 Nutu, crure, genu, manu, rotatu
 Toto in schemate vel semel latebat.*

Ubi ætatis suae aut sane non multo anterioris
 artifices ipsum laudare Doctissimus Mercerus
 recte notare videtur Viro longe Eruditissi-
 mo Jac. Phil. Dorvillio (b), qui Caramalli
 ætatem medio seculo V. feliciter adligavit,
 & omnino consuli hic meretur. Aristænetus
 igitur quin ad ista tempora jam referendus
 mihi vix dubium fere videtur: quis vero al-
 terum imitatus sit non adeo liquidum. Etu-
 ditissimus Alciphronis editor (c), Aristæne-
 tum imitatum fuisse Juniores nostrum Mu-
 sæum non vane existimat, cum alios paucis
 inmutatis describere huic sollemne, ut adeo
 hanc sententiam sequi non detrectem.

Achillem Tatium quaedam cum Musæo
 habere communia ex locis quibusdam a nobis
 conlatis certum satis videtur: suspicor autem
 hunc Aristæneto priorem, qui non pauca sub-
 legis-

(a) Carm. 23. 208.

(b) In Vanno Critica cap. 7. pag. 208.

(c) Ad lib. 3. ep. 1.

legisse ipsi videtur nam de Tatio id ut minus cogitem, quamvis cum Gualmino Bourdelotius simiam ipsum Heliodori adpellat, facit quod illum in tam manifestis furis, quam Aristaeonem, nondum deprehenderim. Quidam Eruditissimus Moneta (a), ante medium Seculi IV. Achillem vixisse argumento sane firmissimo ostendit, ut adeo, quin non tantum Aristaeonem, verum etiam noster illum imitatus sit, nullum mihi sit dubium. Cum vero tot argumenta, (huc enim quae contra Scalligerum observavimus referenda) consensus quo omnium fere Eruditorum sententiam hanc tueantur, nihil vero, quod sciam, ei obponi possit, reliquae autem multis laborent, opinionem hanc satis firmam & probabilem sequemur.

Antequam tamen disquisitionem nostram de aetate Musaei absolvam, verbo memoranda quinta sententia prae caeteris peculiaris Joannis Harduini de *Nummis Populorum & Urbium* (b), qui fabulam hanc Seculo demum XIII. fictam ex mala interpretatione nummi Abydenorum censet, in quo pro ΠΟΜΗΑΝΑΡΟΣ perperam legissent Monachi quidam Galli ΗΡΩ ΑΗΑΝΑΡΟΣ, & hinc fabulam.

(a) Menag. Tom. III. p. 118. & seqq.

(b) Ea quidem in editione Paris. A. 1684. non invenitur, sed in Amstelædamensi A. 1709. in qua cum aliis hanc ipsum addidisse didici ex Jo. Clerici Bibliotheca Selecta Tom. XVII. p. 377-379.

lanillam demum fabricati essent. quando Musaeus noster ad Seculum saltem XIII. demittendus esset: sed quo nihil vanius, nihil ineptius. Quis enim, ut alia jam absurda mittam, credat barbaro isto seculo stupidissimorum Monachorum ingenia in tantum mutata, ut adeo elegantia in claustris suis poemata pangeret potuerint, ut postera aetas pro Ovidii foetu ex. gr. habere non dubitaverit. Sed ut nugas istas satis riserunt viri Eruditi, sic & hanc ineptam de fabulae origine opinionem Jo. Clericus (a), & qui nomine ejus ignorato locum laudavit, Cl. Kromayerus (b), nec non Doct. Nauvius (c). Nihil vero magis ridiculum vidi, quam Harduinum adeo absurdam horum amorum originem exsculpisse, cum tamen apud ipsum Virgilium, cujus Georgicis antiquitatem ereptum ire an ausus fuerit nondum constat, (liber enim non est ad manum) hujus rei mentio discreta extet (d).

Quid juvenis, magnum cui versat in ossibus ignem

Durus Amor? nempe abruptis, turbata procellis

Cocca nocte natat, serus frata, quem super ingens

Porta tonat coeli, & scopulis illisa recedant

Aequo-

(a) Ad Absonti Cupid. Cruc. Adfix. v. 13.

(b) Dissert. p. 9. & seqq.

(c) p. 386, 387.

(d) lib. 3. Georg. v. 278.

Arquora: nec miseri possunt revocare parentes,

Nec moritura super crudeli funere virgo.

Quod unicum absurditatem hujus commentii facile ostenderet. Sed id tanti non est, cum Auctor ipse deinceps sententiam damnavit (a).

Adeo autem elegans hoc de Herone & Leandro Carmen magnam gloriam peperit Auctori ipsius Musaeo, ut omnium fere Eruditorum communibus suffragiis approbatum sit. Marci Musuri & Demetrii Ducati Cretensium testimonia paulo infra sequuntur. Scaligerum ipsi Homero praetulisse jam vidimus, quod judicium Viri Summi licet minime videatur esse probabile, & Homero inventionem jam necessario relictam non parum labefactetur, tamen vati nostro omnino honorificum, cum certe principibus in hocce studio viris placuisse non ultima sit laus habenda. *Elegans & suave* poemation vocat Gul. Canterus (b); *Musaeus etsi non vetustissimus, bonus tamen & elegans Poëta* Ger. Falkenburgio (c) audit; Caspar Barthius, loco adducto a Pareo in praefatione, in laudes ejus effusus, *omnia inquit, floridissima; nec tamen*

(a) Ita videri est in Biblioth. Selecta Jo. Clerici Tom. XVIII. p. 256, 257.

(b) Nov. Lect. lib. 1. cap. 2.

(c) Lect. & Conject. ad Nonni Dionysiaci p. 1319.

tamen turgida: omnia nitentia, nec tamen
caluitem quandam præ se ferentia: om-
nia compta; sed sine pinguedine unguento-
rum exotiorum; omnia limpidissima, sed
sine profunditate exornata polita, sed sine fa-
cis: omnia dulcia, sed sine somnifero pa-
pavere, quo sparsa esse plerumque solet ni-
mia illa sibi æqualis suavitas. Amoris
præterea affectus, & effectus tanquam in
delegantissima speculo apparent, ad vitam
suis genuinis notoribus depicti: temeritatis
coercendae, & exorcendae, etiam in oc-
culto, castitatis exempla doctissima. Jac.
Gronovius (a): Hoc igitur quaecumque,
sed antea inauditum amoris specimen ab it-
lis tamen aliisque, verum singulari exordio
ab ingenio Musæi venustatem poësis acci-
pit. Fabricius (b), non invenustum carmen
& versibus mollissimis compositum vocat.
Nauzius (c): son ouvrage est plein d'ex-
actitude & de délicatesse: le style en est pur,
& les expressions toujours choisies. Addam
testimonia Editorum Poëtæ nostri sed pau-
ca. Rondellus (d), satis in laudibus ejus
prolixus, inter alia Musæus, inquit, amoeni
fuit & elegantis ingenii Poëta. Id satis
arguunt illius erotica; siquidem in hocce poë-

(a) Tom. II. Thes. Ant. Gr. num. VIII.

(b) Bibl. Gr. lib. 1. cap. 16. p. 105.

(c) l. c. p. 388.

(d) In præfatione p. 12.

metis ordinem videas & convenientiam,
 selectas sententias & schemata: Scriptio
 quam laetas quam florida! quam venustas
 Non fuit intulens, sed pleno & puro ex-
 undat gurgite: Lectorem non magis ubertate
 quam elegantiâ exhilarans; pelliciens atque
 detinens; Jam argumentum ut blandum & ac-
 molle, ut patheticum! ferreus sit, qui non
 legat: novum sane, sed periculosum argu-
 mentum, si quod uspiam occurrat. Kromayer-
 us (a), fateri plerosque omnes; singi car-
 mine hoc venustius nihil posse, refert; in De-
 dicatione parvum quidem sua mole, sed prae-
 stantia & suavitatē in primis commendabile
 carmen & in Dissertatione multo venustissi-
 mum, pulcrum, fetum, elegantissimam summi
 ingenii prolem, & poemā suavissimam ad-
 pellat. Missis aliorum testimoniis agmen cla-
 dat honorificum prae caeteris illud Röveri
 in erudita praefatione: Quis tamen ex Poëtis
 tam facunde tamque castigate iudicaret, om-
 nia Eloquentiae & Elegantiæ theatrum suo aet-
 iam fere acclusum fuisse? Nisi quod Boëtiana
 Majestas, aurea & amabilis illa simplicitas,
 quam in antiquis deprehendimus, in ipso hoc
 auctore aliquando recessisse posset videri, cum
 nec tamen sui temporis aequales facile super-
 navit, & victor existens palmam iis prae-
 puit. Nam tanta suavitatē infelicioris aevi
 vitia temperavit, ut hoc carmen ab omni
 parte

(a) Ad v. 297.

parte *Atticam venustatem & ingenuum cultum* ferat? *Ipsam certe Amoris opus! ubi cum Gratiis Venus certare videtur. Utinam Musaei plura vel ipsius tincta lepore nobis superessent poemata?* Dignus igitur est, si quis alius ejus seculi, cujus scripta quam commendatissima in lucem prodeant. Adde Dedicacionem juvenis Eruditi. Nihil igitur famae Varii Elegantissimi detrahet sinisterius judicium Cel. Monetae (a): *Les connoisseurs ne conviendront jamais que le Musée, Auteur du Poème de Léandre & d'Héro y ait réussi, comme on le prétend dans le Menagiana Tom. I. pag. 204. Ses vers sentent le Grammairien plus que le Poète. Ils sont la plupart copiez d'après Nonnus. quae per omnia tamen non falsa. Vid. & Nauzius p. 391.*

Manum hic de tabula tollerem, nisi verbo memoranda esset opinio Schöettgenii, qui *Christianum* fuisse Musaeum nostrum existimat argumento ducto ex v. 156.

Τὸν παῖρος καὶ ἐπὶ θῆσιν, καὶ κατὰ τὴν θύρην παῖρος.

Quam *phrasin Hebraismum* sapere putat, sed merito improbante Kromayero. Potiori jure advocare potuisset v. 137.

Ὁλβιος, ὅς ἐ' ἐφύτιον, καὶ ὁλβία, καὶ τίς, πῆτις, Γασίς, καὶ ἐ' ἐλόχους, μακαρίτη?

.. 4

Quao

(a) Tom. III. Menag. p. 287. propositum.

Quae adumbrata videri possent quibusdam
esse ex Lucas Evang. cap. XI. 27. Εγένετο δὲ
ἐν τῷ λέγειν αὐτὸν ταῦτα, ἐπαρτήσασα τις γυνὴ Φαρι-
σαίου ὅτι ὄχλος, ἔπεσεν αὐτῇ· Μανικεῖα ἢ κοιλία ἢ βασάν-
σταί σε, ὧς μωτοὶ οὐκ ἐθέλουσιν. Potuisset & v. 183.

Γλῶσσα γὰρ ἀνθρώπων φιλονέετομος· ἐν δὲ σιωπῇ
ἔργον, ὅπερ τελέει τις, ἵνι τεύχοιεν αἰνά.

Quam sententiam in N. T. reperiri notum.
Sed bonum factum, quod loca illa non ad-
tenderit, neque enim quicquam hinc elici
potest, cum talia apud Auctores temporibus
istis antiquiores reperiantur, ex. gr. apud
Ovidium (a):

*Sive es mortalis, qui te gennere beati,
Et frater felix, & fortunata profecto
Si qua tibi soror est, & quae dedit ubera
nutrix.*

Quod quidam forte objicerent cum sanctita-
te Christiana Carmen hoc minus convenire,
non adeo urgerem, cum Ecclesiasticorum,
qui Erotica scripserunt, exempla collegisse
Aegidium Menagium in Anti Bailletto refe-
rat Cel. Fabricius (b). At sententiam Schöett-
geni tum demum amplectar, cum firmio-
ribus, ut deceat, argumentis innixam viderem,
auctori suo tamen ipsam placere haud aegro-
passus.

Carminis hujus longe elegantissimi a Mu-
saco

(a) Metam. lib. 4. 321.

(b) Bibl. Gr. lib. V. cap. 6. p. 785.

facio cōdendi occasionem miram, & alibi
 non repertam pandit Rondellus (a), cujus
 verba stylo praecipue jucundo se commen-
 dantia, longiora quamvis, adponam: *Inter
 scyphos ludebant Agathias & Musaeus, &
 more Poëtarum, postquam nugas canoras de-
 blaterassent, & scholia cantassent innumera,
 petiit noster ab Agathia, quonam vulnere
 beatus, quonam periret sagitta. Ille diu
 anceps, tandem fide silentii data, fassus est
 se Sesiadem quandam Dorcalidem nomine,
 cui nulla par esset in terris, deperire. Adj-
 eit aerumnas, angores, & superba fastidia
 puellae. Dein subnectit, quo tandem pacto
 spe omni decollante, contra spem victor eva-
 serit. Istud quidem temeritate auspice, ac
 furore duce contigisse, nec ideo minus belle
 & venuste: gratulari sibi dementiam, quae
 iam felicem sortita exitum; velle ipsum
 & ei nō sibi amare Dorcalidem. Musaeus
 noster illico mirari, laudare, bonas fortu-
 nas hominis ad coelum extollere. Sed, A-
 mico, ait, quid invides victoriae modum?
 Age, offare: Pars est meminisse triumphi.
 Ad quae Agathias: Anno praeterito furens,
 & vivus vidensque periens, ad dominam
 nudus adnato, qua parte stant horti ejus,
 in quibus spatari solet circa meridiem. Co-
 ram me sisto; ajo me in mare jam jam prae-
 cipitem daturum, ni amanti & furioso suc-*

.. 5

CUR-

(a) In praefatione pag. X.

currat. Sestias mea, nuditatem viri procul dubio miserata, & imagine mortis perturbata, & audacia novi Leandri permota, diritatem morum frangi passa est, & Heronem se præbuit. Ex illo tempore nobis dextrum omen fluxit Amor. Felix tu quidem, inquit Musæus; verum est quod stupeam, quum Agathias poeta inclytus, suos scribere, imo Leandri veteres illos & decantatos amores, quippe & tu alter Leander es, non adgre-diatur. Ad hæc nihil Agathias, nisi se non esse tam alti & tam excelsi spiritus poetam, quam qui versibus dignis, & pollenti pectore rem tantam posset exsequi. Risit Musæus, & in se negotium poeticum recepit. Hæc fuit nostri poematii origo, quod opus cum prae se ferret dubium & epicoenum nomen auctoris, in errorem plerosque induxit, qui nullo temporis habito discrimine, junioris opus vetustissimo poetæ perperam vindicarunt. Sed hæc, quia nullo auctore referuntur, ut incerta suo loco relinquamus, ut & an veteres illi amores Heronis & Leandri temporibus Iliacis sint anteriores nec ne, cum nihil ea de re nobis constet, & Magni Bocharti de hac materia foetus, qui inter Opuscula inedita memoratur nondum lucem adspexerit. Vere tamen olim contigisse, quod in dubium videtur vocare Cl. Jac. Gronovius (a), negare non a-sum,

(a) Tom. II. Thes. Antig. num. VIII.

sim, quamvis fabulosa quaedam intermixta non inficias eam. Narratio certe illa Leandri ex Abydo versus urbem Sestum (non ex urbe Sesto versus Abydum, ut referri miror in Itiner. Sponii & Wheleri (a)), quamvis mirabilis valde fidem non superat, cum urbes istae sibi oppositae admodum sint vicinae, septem quippe stadiis a se invicem disjunctae secundum Plinium (b), vel octo secundum Xenophontem (c). Videndi e recentioribus Sponius & Whelerus l. c. Th. Smith in Brevis Constant. Notitia (d), Thevenotus in Itineratio (e) alique. Nec deesse exempla quorundam arte natandi celebrium maxime patere potest ex observatione Rondelli (f), quam hic adscribam: *Forſitan incredibile videbitur, hunc maris tractum a Leandro fuiſſe transfretatum, qui tamen referente Stokovio ſeſquileucae eſt. Sed majus quid vidit Gallia, obſidione Reae iſulae. Gregarius enim miles nomine La Pierre, ab ea iſula, juffu Mareſchalli Thorafſi ad Rupellam uſque, per 4 leucas & amplius natando, ibat & redibat, ceu utrimque interpres & paſſarius. Verum, quid iſtuc, ad celeberrimum urinatorem Colan, qui plus in aquis, quam in terra deſebat?*

(a) Explic. Numism. T. I. pag. 425.

(b) H. N. IV. xi.

(c) Locis adductis a Pateo Comment. p. 42.

(d) pag. 68.

(e) Lib. I. cap. 7. pag. 27. Edit. Belg.

(f) ad v. 255.

bat? Vid. Alex. ab Alex. Consul. & Lipsius. ad Tacitum (a), ubi de Batavorum arte natandi agens producit versus hos Hadriani de Sorano Batavo:

Hadriano potui qui iudice, vasta pro-
fundi

Aequora Danubii cunctis tranare sub
armis.

Sed jam satis de Auctore poëmatis hujus, atque ipso carmine; restat ut promissi memor nostrum interpretandi institutum, operisque occasionem pandam, & simul de auxiliis, quae scribenti ad manus fuerunt, ut & interpretibus quaedam in medium proferam.

Annus intercessit unus & dimidius, cum in vatem nostrum, quem tum forte quadam in manus sumtum avide semel atque iterum percurreram, notas quasdam conscribendi inpetum cepi, quas tamen non nisi ad versum 272. id temporis perduxi. Illas cum ostendissem Viro harum literarum ante alios omnes peritissimo TIBERIO HEMSTERHUISIO, a cujus facundo ore pependisse semper juvabit, qua est humanitate vir summus ad accuratius examen notata ocyus revocaturum promisit; at quo minus tam beato esse licuerit obstiterunt multiplices, quae virum Magnum (per idem enim

(a) in notis ad lib. 4. Annal. n. 21. pag. 44.

eius tempus Graecarum Literarum in urbe Leyda professio ipsi offerebatur) distrabantur curae, quibus effectum, ut notas, sive erant, non inlaudatas tamen invitus pandere reddere coactus fuerit. Ab hoc tempore diu in scriniis repositae delibuerant, cum in familiaris aliquando colloquio fugientium Camenarum inter paucos statim felicissimus P. BURMANNUS (per HEMSTERHUISIUM enim aliquid ipsi, ni fallor, innotuerat de conamine nostro) ineditas quasdam conjecturas PETRI FRANCII: nec non Conlationem duorum Codicum MSS. ut & editiones quasdam penes se esse, eorumque omnium copiam libentissimo animo mihi se facturum vir Humanissimus memoravit, & non tarde mox exhibuit, pro quo prolixo in me favore Praeceptoris honoratissimo, atque optime de me merito publice quas possum maximas gratias ago.

Copiis his instructus de Musaeo cogitare iterum, & exactius aliquid elaborare consilium cepi. Primae enim illae notae breviores erant, nec decimam partem operis, qualem nunc in vulgus prodit, constituebant; tenuiores etiam erant, ut adeo plerasque vel emendare, vel longe abesse penitus jubere coactus fuero. Nec mirum. Usus fueram tantum una editione, quae Basileae apud Nicol. Bryling A. 1550. in qua praeter Musaeum Aesopi & Ga-

Gabriele fabulae, Agapetus aliaque continerentur, prodierat, cujus varias Lectiones, quia nec Fabricio nec alteri cuiquam memoratae, quamvis non adeo magni momenti, adjeci. Suspicio Basil. editionem A. 1584. quam in notis & Dissert. p. 13. memorat Krosimayerus, ex illa expressam esse, nisi sit eadem.

Postquam vero ultimam editionem, quae Lugduni Batavorum Anno MDCCXXXVII. nuper prodierat, de qua antea ne fando quidem audiveram, mihi comparare licuit, majore successu opus inceptum mox adgredebamur. In hac enim editione prae caeteris omnibus nitida & adcurata longe Eruditissimus juvenis MATTHIAS ROVERUS, eo tempore annos tantum decem & octo natus, variantes Lectiones septem codicum MSS. & septendecim Editorum cum inedito Scholiasta, & tribus Virorum Doctorum interpretationibus exhibuerat, notisque paucis sed egregiis ornaverat, quo opere de omnibus qui pretium his literis ponere norunt, optime meritus est, & famam, quam non diu post eximia Fragmenti veteris Jurisconsulti a Dositheo magistro servati, & felicissimarum ad Glosas Nomicas Emendationum editione maximo confirmavit opere, ingentem retulit. De Scholiasta quid sentiam in notis & Animadversionibus hic illic aperte

te declaravi, neque dissentire Doctiss. Editorem ex humanissimis ad me datis literis intellexi, quibus saepius risum sibi movere hominis istius ineptias, publico tamen invidere, quia ineditus, & in libro optimaе notae repertus erat, noluisse significavit, quod institutum nemo humanior improbarit facile.

Adcessit haud adeo longo post tempore (semel enim hic enumeratione editionum defungar) *Musaei Eratopaeignion Herus & Leandri* commentario libro illustratum a DANIELE PAREO, quod lucem vidit Francofurti A. MDCCXXVII. in hoc autem Pareus id sibi negotii solum datum esse credidisse videtur, ut ex omnis aetatis Scriptoribus, quos forte unius Musaei causa eolverat, ingenti exemplorum farragine congesta doctrinae famam apud istos homines, qui aliquid futilissimum illud scribendi genus putare solent, aucuparetur; verum adeo mihi non satisfecit, ut Lectorem, cui cornea non est fibra, adeo laboris patientem fore credam vix ullum, ut commentarium illum, quamvis otio abundet, totum percurrere libeat. Vere certe adfirmare mihi posse videor de Musaeo ipsum pessime meritum esse, & vix unquam favente Diva Critica emendationem protulisse, vel locum obscuriorem nitido lumine perfudisse; sed contra, si quid tentet, ineptum

tum esse & absurda non raro loqui, certe talia quae nihil ad Musaeum faciunt; qualia in notis & animadversionibus nostris haud raro asperere satis explosa esse non mirabitur Eruditus Lector. Devoranda tamen nobis fuit haec molestia, & taediosissimo scripto perlegendo labor inpendendus, cujus tamen minime poenitet, cum simul Weitzii & Barthii notata non raro his mixta, quamvis haud multo majoris momenti, reperiantur; tum variorum Eruditorum de hac vel illa materia cogitata memorentur; tum occasione perperam acceptorum quorundam locorum, nobis verum non raro videre licuerit, nonnumquam & aliqua latius deducendi materies nata sit.

Tardius accepti editionem, quam Halae Magdeburgicae Anno MDCCXXI. in lucem emisit JO. HENR. KROMAYERUS Barthii, Weitzii, Voëtii, Heumanni, Schoëttingii, Gesneri, Bergleri, Groebelli, & ipsius editoris notis ac Dissertatione praevia instructam, de qua editione Vir Celeberrimus *ante illud tempus digniori habitu venustissimum Poëtam in publicum vix prodiisse* jure confirmare posse nobis videtur. Ipse enim vir Eruditus a scribendi illo insanabili caecoëthe, quo praeter imprudenter congesta quaedam non dissimilia exempla, dicta, sententias, Auctorum denique veterum & Recen-

centiorum: tædiosissime consipata loca, vix
 quicquam bonae frugis ipsi proferunt, longe
 remotus, nec pestilenti illo, quod multos no-
 stro praecipue tempore adflavit, fidere con-
 tactus, Musaeum nobis nixide expressam, &
 egregie multis locis emendatum, & notis
 non maximae molis sed doctis inlustratum,
 veteri etiam interpretatione saepius con-
 recta, exhibuit. Quae, eruditissimus Ale-
 phronis editor, & Cl. Heumannus adta-
 runt paucissima sunt, nec tamen spernenda.
 Adtulit plura Voetius, sed nec adeo mul-
 tum praestitit. Notas Schöettgenii & Ges-
 neri, quae parum bonae frugis continent,
 & nihil Musaeo opitulantur, si mei res fuisset
 arbitrii, procul abesse iussissem; neque
 puerilibus illis Jo. August. Groebelii Offi-
 tiensis, quae Minellio, Barnabio, Juncke-
 ro, & similis farinae hominibus, palmam
 dubiam reddere possent, adnotatiunculis e-
 ditionem meam onerari, & conspurcari pas-
 sus fuisset.

Editionem nostram adornanti ad manus
 praeterea fuerunt editiones Davidis Whit-
 fordii Londini Anno MDLIX., ut & Andreas
 Papii Gandensis Antwerpiae MDLXXV. in lu-
 cem emissae, quae quamvis non poenitendae
 essent, nobis tamen exiguum usum praebue-
 runt, cum conlationes earum in sua jam ex-
 hibuerat Cel. Rövers, cujus diligenti ope-

effectum, ut reliquarum editionum desiderium vix me inceserit, quippe quae notis nudae fere prodierant, si quae autem repperirentur, jam meliorem partem prostabant in editione Kromayeri: unde factum quoque, ut parum mihi profuerit editio, quam ad Codicem Regium conlatam Jacobus Rondellus Parisiis Anno c. 1700 c. 1701 cum notis in vulgus prodiderat. Hicce auxiliis instructus editionem novam aggressus fui, in qua quid praestiterim, paucis monebo.

Prima vice hic comparent conjecturae viri ingentissimi PETRI FRANCH, quas margini editionis Dav. Whitfordi adposuerat, ut & haud exiguum variarum lectionum numerum ex editione Papii, Stephani, & Rondelli aliorumque conlectarum, quas tamen, quia jam conspiciebantur in editione Röveri, praecipue si parvi momenti essent, omisi; ipsas autem conjecturas, quamvis a Viro Erudito in eum finem non viderentur conscriptae, integras adjicere visum fuit, quia aliquando difficilior ipsarum electio esset, nec difficulter, si quid ultimam limam forte non expertum videretur, veniam apud aequos rerum arbitros inventurum arbitrarer. Conjecturas autem has cum conlatione Mutaei facta ab IS. VOSSIO, sed v. 118. jam desinente; ut & altera conlatione a NIC. HEIN.

HEINSIO instituta cum editione vetusta Veneta *literis capitalibus* impressa ad editionem A. Papii Plantinianam A, 1575. quae v. 79. jam finitur, ut & varias ex editione Basileensi Lectiones textui, ut vocant, semper diligenter subjectas videre licet, quamvis raro alicujus pretii lectio in iis occurrat, quae non in aliqua jam Röveri exhibeatur, unde aequiore animo tui Conlationes istas non diligentius ad finem ipsum peractas, me possidere. Neque sane, quidni enim fatear, vati nostro a novis membranis multum auxilii sperandum puto, cum omnes fere, in locis procul dubio turpiter corruptis, nihil expediant, & in absurdas lectiones conjungunt, ut adeo in solvendis nodis reliquis, qui paucissimi nunc sunt, ingenio Critico opus esse necessario judicem.

Ipsam textum, ut vocant, ad editionem Cel. Röveri, quae raro discedit ab illa Cl. Kromayeri, diligenter exactam expressimus, nec, nisi rationibus, ut nobis videbantur, iustis, quas semper reddidimus, moti mutavimus; ipsa etiam lectio edita quibus MSS. niteretur, nec minus quibus de causis vetustiores repudiatæ, ne Lector nesciret diligenter cautum, ut adeo alicujus pretii lectio vix alicubi exstet, quam non adtigimus. Id autem eo praecipue scopo factum, ne aliis forte districtior Lector toties alias editiones

PRÆFATIO.

consulere opus haberet, quavis in consi-
lium adhibuisse Rövermann, non sit, quod
quemquam poenitet. Bina Marci Musuri
Cretensis Epigrammata & unum Demetrii
Cretensis, ceteraque quæ in Editione Rø-
verii, aliisque etiam habebantur, præ-
missi, ut

Indices denique Rerum & Verborum,

ut & Auctorum Veterum & Recentiorum,
in quibus nihil omissum temere reperias, ad-
junctis

Cam vero ex Commentario Parei, aliis-

que interpretibus percepissem, non pauca
esse, quæ Musæo cum Nonno conveniebant,
inque eo ipsa lectione magis magisque con-
firmarer, tandem vastissimum Dionysiacorum
opus quadraginta octo prolixis libris con-
sistens, totum perlegendi, atque omnia ea,
quæ aliquo modo ad vatem nostrum perti-
nebant, diligenter conportandi consilium
cepit, neque exiguis inde ad me fructus
redundavit. Cum enim nemine dissentien-
te tot variis ambobus communia essent, non
vano conatu ex sedula conlatione locorum,
multis male adfectis succurrere, tueri ma-
le tentare, oblectra luce clara perfundere,
& vicissim Nonnum pluribus in locis eximie
finire liquit, quæ in se priores interpretes
non neglegenter versatos miror.

Ord-

Ord-

Ord-

, Ordinem autem hunc plerumque senili; ut
 ea quae propius ad lectionem Musaei consti-
 tuendum pertinerent, omnia textui ipsi sub-
 jicerem; loca intellectui difficiliora, quaeque
 longiorem interpretationem flagitabant, in
 Animadversionum librum rejecerim, in quo,
 sicut de in notis, quam plurima Veterum Au-
 ctorum tam Latinorum quam Graecorum
 loca, quae medicam manum poscere vide-
 bantur, vel oblata vel adrepta occasione sa-
 rare, male tentata a Viris Eruditis vindica-
 re, obscuriora illustrare omni ope contem-
 dimus, quae res an ex voto ceciderit tui,
 Erudite Lector, erit arbitrio.

Id autem praecipue egi, ut nihil fere, quod
 in toto Musaeo cuiquam difficultatem vel
 minimam parere posse videretur; quod ex-
 emplis ex Poëtis aliisque Scriptoribus petitis
 illustrari posset; imo vix quicquam eorum,
 quibus lucem capere, vel dare poterat, vates
 egregius, omitterem, ut adeo paucissimi ver-
 sus existerent, ad quos non aliquid monuerim.

Neque tamen eo fiducia veni, ut post
 meam curam nihil usquam in Musaeo ob-
 scuri, nihil, quod medicam Eruditorum
 manum posceret, relictum vane arbitrarer,
 quin nodos vindice dignissimos, licet pau-
 cissimos, restare, candide fateor. Indicio
 esse queunt emendationes ineditae Viri Eru-

ditissimi, qui nuper Reipublicae literariae,
& praecipue huic Academiae flebilis admo-
dum occidit, GEORGII D' ARNAUD,
quarum a Venerando juvenis Eruditissimi
parente acceptarum, inter plurima proluxi fa-
voris indicia, beneficio eximio me sibi ob-
stringere voluit Athenaei hujus sublimis de-
cus L. C. VALCKENAER. Illas (sunt au-
tem plurimae in Scholiasten) sicut erant mar-
gini editionis Cel. Röveri adscriptae, tuo,
Erudite Lector, sistam judicio. v. 38. in
Scholiastae verbis Ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀφροδίτην, καὶ τὴν
Ἀθηνᾶν καὶ αὐτὴν τὴν Ἑρμῆα θυγατέρα πατρὸς αὐτῆς
pro τὴν Ἀθηνᾶν conjicit καὶ τὴν Ἑρμῆα καὶ pro πα-
τρὸς, πατρὸς. v. 45. pro

αἰσιφίαν εὐσεβῆς ἡρώων
sicut & in Scholiasta, legit αἰσιφίαν. v. 47.
pro Εὐσεβῆ.] τοπικῶς ἐπανορθοῦναι ἐμὲν τοπικῶς
καὶ ἐπανορθοῦναι αὐτὴν. v. 111. pro

Ἐν περὶ τῆς δ' αἰσιφίαν βασιλείας ἑσπερος αἰὲς.
Ἀνίσταται legendum, sicut v. 151. pro

Θητεύον ἐκόμεζεν κ. τ. λ.

Conjicit ἐκόμεζεν. v. 162. pro ἔξω πρὸς τὴν γῆν in
Scholiasta ἔκωζε. v. 171. οὐ κόμην] ἐν ὑπέρμεναι,
vocem ἐν expungit. v. 199. in eodem verbis
καὶ δὲ βασιλεία τὰ πάντα δεῦτε censeat ἀμαρτάν.
v. 205. pro

Ὁν τριμύνη βασιλὺς χεῖμα τὴν μετανοομένην ἀντήν.

legit

Οὐ τρεῖς βασιλεῖς χυῖμα (vel βασιλεῖς χυῖμα) τῆς
μετακείμενης ἀνθ.

ut Homerus ὕμν. v. 213.

Οὐκ ὄψμα δόντα βιβλῆ.

emendat. ὄψμα vel ὄψμιδοντα. v. 98. pro

ἤδη ἰῆα μίλαται ἀνέκτα διχράδι χέρε.

conjectat ἰφίλωνι. Si meam sententiam de
his roges, Erudite Lector, emendationes in
Scholiasta omnes fere certissimas videri; in
ipso vero Poëta, eruditas licet, incertio-
res me putare non dissimulo; truncare ta-
men nolui, quia aliis secus forsan videretur,
nec quemquam adeo exuisse omnem humani-
tatem, ut propter conjecturam forsan minus
necessariam manes Viri ex literis hisce in-
mortalem gloriam merito adepti vel verbo
laedere velit, facile crediderim.

Ubique libertatem in ferendis judiciis de
Interpretibus, sive Musæi, sive aliorum
scriptorum, sententiis secutus sum, sed non
effrenem illam, qua plaustris conviciorum
vel in minima re dissentientes, quo jure
quoque injuria, quibusdam obruere mos est;
verum moderatam, & qualem vicissim ne-
mini in nostra scripta denegarim, nisi si ali-
quando calor juvenilis, præcipue Scholiastæ,

Parei, aliorumque ineptiis bilem moveantibus, in diversa nos abstulisse videri posset.

Hinc nollem Lector Eruditus, cum toties Viros longe Doctissimos, Burmannum, Bentlejum, præcipue vero Heinsum, & Marklandum, aliosque refutari videat, sinistram opinionem de me foveat, ac si ista ratione famam mihi conciliandi animus esset, quem istam cogitationem nunquam subisse candide fateri possum; quin contra, cum ex nullorum fere scriptis majorem utilitatem perciperem, nullorum vestigia lætius adorarem, ante alios illorum lectionem me cepisse, & derinuisse sancte testor, quando fieri non potuit, ut non raro ab his discedere, & diversam, parcens tamen nominibus virorum magnorum, quos colere & venerari nunquam desinam, sententiam, libertate cunctis in hoc studiorum genere concessa usus, sequi necessario debuerim.

Unum tandem oro, Erudite Lector, ne, tam brevi interjecto tempore novam Musæi editionem in vulgus prodire nimium mireris, & indignum aliquid me suspiceris; quando, cum animum ad scribendum primum adpuli, de Eruditissimi Röveri editione me nihil inaudivisse; quin aliquando, omnem, ubi innotuerat, novae curandae cogitationem

tem abieciſſe; & in Obſervationibus Miſcellaneis notata publicandi certam, a qua non niſi virorum Eruditorum hortatus & nimia operis moles tandem me deterruerunt, mihi ſediſſe ſententiam vere adfirmare liceat, quod ſi tam facile tibi, quam Elegantiffimo Editori, ut ex humaniſſimis ipſius literis non vane mihi perſuadere videor, probavero, ſummo proſecto opere mihi gratulabor.

Longiore ſermone tempora tua, Erudite Lector, non eſt quod morer. Tu, ſi ita videtur, conatibus noſtris fave, quando majora olim molitura acres ſtimulos addes. Quod ſi in quibusdam verum cernere haud licuerit, erranti comiter viam monſtrare, quaefo, ne dedigneris. Exiguum, per quod caſtiſſimis hiſce Muſarum ſacris juveni operari licuit, (dum etenim hanc præſationem abſolvo annum vigefimum, ante quem, ſi per moras operis typographicis in ipſa præſertim præſatione factas licuiſſet, opus hoc prodere fuerat animus, haud ita pridem exceſſi) tempus apud te, ſi æquus es rerum arbiter, paratorem veniam dabit; ſin iniquus es, nihil te moror. Juvenili adeo ætati, poſt tot Eruditorum curas Muſæo inpenſas parum, quod Eruditioribus placere poſſet, peragendum reſtare in Auctore iſto non inmerito videri poſſe, candide fateor; idque aliquando me tenuiſſe non negabo; verum

cunctantem impellebant Doctissimorum & optime de me meritorum Virbrum hortatus; incendebant exempla eorum; qui in tenera juventute tale quid ausi grande nomen tulerant, quemadmodum ex. gr. ipsius etiam vatis nostri interpretum Andreae Papii, & Matthiae Röveri; incitabat & elegantissimum Quintiliani monitum; ab aliis jam laudatum: *Non differendum esse tyrocinium in senectutem: nam quotidie metus crescit, majusque sit semper, quod ausuri sumus, & dum deliberamus quando incipiendum sit, incipere jam seruum est. Quare fructum viridem, & adhuc dulcem promi debet, dum vermina & spes est, & paratus favor. Et audere non dedecet, & si quid desit operi, supplet aetas, & si qua dicta sunt juvenitatem, pro indole accipiuntur. Inunc, Erudite Lector, atque animum, quem longioris praefationis taedium fors jam tenet, aureb Vatis Elegantissimi Carmine pascere.*

SYNOPSIS

Codicum manu exaratorum, & editorum,
quorum Variantes Lectiones in hac
Editione memorantur.

A.	Codex Anglicanus Bibliothecae Bodlejanae primus.
B.	— Secundus.
Basil.	Basilëensis.
Heinf.	Heinfianus.
L.	Lothii.
Lond.	Londinensis.
Pap. & P.	Papii.
Par.	Parisi.
Reg.	Regius.
S.	Secunda editio.
St.	Stephani.
Vatic.	Vaticanus.
Ven.	Venetus.
Vo.	Voetii.
Voss.	Vossianus.
Whit.	Whitfordi.

SYNOPSIS

SYNOPSIS

SYNOPSIS

SYNOPSIS

SYNOPSIS

SYNOPSIS

SYNOPSIS

SYNOPSIS

SYNOPSIS

EPI.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ QUAEEDAM

I N

HERONEM ET LEANDRUM.

Vel in quibus eorum mentio fit.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ Μακεδόνης.

Lib. 1. Anthol. cap. 55.

Αiei θηλυτέρησιν ὕδωρ κακὸν Ἑλλησποντος

Ξεῖνε, Κλεονίκης πύθεο Δυρράχιδος.

Πῶς γὰρ ἐς Σητὸν μετὰ νυμφίον· ἐν δὲ μέ-
λαινῃ

Φορτίδι τὴν Ἑλλης μοῖραν ἱ ἀπεπλάσατο.

Ἡρῶ δειλαίη, σὺ μὲν ἀνέρα, Δηίμαχος
δὲ

Νύμφην, ἐν παύρῃς 3 ὠλέσαστε καθύοις.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Lib. 3. cap. 7.

Οὗτος ο Λειάνδροιο διάπλοος, ἔτος δ πόντης

Πορθμὸς, ὃ μὴ μὲνῶ τῷ Φιλέοντι βαρύς.

Ταῦθ'

I. ἀπεπλάσατο. in quo-
dam Codice legitur ἀπὸ πλά-
σατο, sed frustra; sic lib.
7. p. 1589. Epigr. 3. v. 4.

Ἀγῆς μελομένης βόμβου
ἀπὸ πλάσατο.

Et pag. 619. Epigr. 5. v. 4.

Ὀρματε καὶ δαυῆς φέγγος
ἀποπλάσσεται;

Haec loca mihi indicavit
Cl. Dorvillius, Rösserus.

2. Ἡρῶ.

EPIGRAMMATA.

ANTIPATRI

Macedonis.

Interprete Eithardo Labina.

Semper mulieribus aqua malum Hellespontus,
Hospes: Cleonicam interroga Dyrrachidem,
Navigabat enim Sestum ad Sponsum. In ni-
gra vero

Oneraria navi Helles fatum effinxit.
Hero infelix, tu quidem virum, Deimachus
vero
Sponsam, in paucis perdidisti stadiis.

ANTIPATRI

Eodem Interprete.

Hic Leandri tranatus, hic ponti
Transitus, qui non soli huic amatori gravis,
Haec

2. Μ' αὖτ' ἔγωγε ἤρω, ex op-
timo Codice Vaticano; ut
apud Theocritum Eidyll.
15. v. 1. ἔγωγε in optimis.

hoc quoque me docuit
vir laudatus. Id.

3. ὁ λίσσεται σταδίοις. Qui-
dam vitiose ὁ σταδίων. Id.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Ταῦθ' Ἡρῆς τὰ πάροιθεν ἐπαύλια, τῆτο τὸ
πύργῳ

Λεΐψωνος δ' ἐπυρότοιο ἄδ' ἠπένετο λύχνος.
Κοῖνος δ' ἀμφοτέρων ἔδ' ἔχει τάφος, εἰσέτι
καὶ νῦν

Κεῖνῳ τῷ Φιδονερῷ μεμβομένους ἀνέμαι.

ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΟΥ

τῷ Κρητός.

Νηὸς ἐνν' ἀνὰ Σησῶν, ἀγίνεον ἦχι Ση-
λὰς

Κυπρογενεὶ σπεῦδοντες ἐτήσιον· αὐτὰρ ὁ τόξον
Οὖλος ἔρωσ βαΐσαζε, διοισεύσαι δὲ μεμηνώς,
Οὔξέα δένδιλλεσκε, πικρὸν δ' ἔπυνεν οἰ-
σὸν

Μητρὸς ἐπ' ἀρήτειραν, ἐπισπέρχων δ' ἐπελάσθη
Ἡΰπατι Λειανδροῖο, γάρῃς φρένας αἶψα περῆ-
σας·

Ἀμφότεροι δὲ πόθῳ αὐτῷ πεφορημένοι αἰ-
σῶ,

Ἀλλήλων ἀπόναντο, γάρμων δὲ συνίστορα λύ-
χνον

Ασθριδίων θήκαντο, σιδήρειον δὲ λελογ-
χῶς

Αἶμα

ÉPIGRAMMATI

Hæc Herus prius habitatio. Hæc tūa-
ris

Reliquiae, proditor hic jacet Lychmus.
Communis utrumque hic habet tumulus, nunc
etiam adhuc

Illum invidum accusantes ventum.

MARCI MUSURI

Cretensis.

Templum erat in Sesto, porriciebant ubi li-
bamenta

Veneri festinantes quotannis: ac arcum
Vafer amor gestabat, jacularique gestiens
Acute circumspectabat, amaramque contor-
sit sagittam

Matris in Sacerdotem, properansque inhaesit
Hepati Leandri, quum puellae præcordia
statim transfodisset.

Utrique autem Cupidinis eodem percussu
furore

Sui potiti sunt, nuptiarumque consciam lu-
cernam

Clandestinarum posuere: ferreum autem illa
fortita

Sanguis-

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Αἶμα, ¹ πολυπλάγκτης πρέθηκε ² ποθεύντας
 ἀέλλαις,
 Καὶ σφε. Φάος μὲν ἄμερσεν, ἄμερσε δὲ καὶ
³ Φιλοτήτων.

Τῇ αὐτῇ. Εἰς ΜΟΤΣΑΙΟΝ.

Καὶ φρένας ἀδρήσεια θεῶν ἔλε, δὴ γὰρ αἰ-
 δάτῃς
 Στεῦτο λαχεῖν Ἀρης μῆνος ἀποινα πό-
 νων.
 Ἰδοὺ κλύων νέμεσθ'· ὃθ' ἑοῖς ἐπενήνοθεν ἔρ-
 γοις
 Ἀ'χλὺς ἄδην, Ἀ'ρεὺς τ' εὖ χάδεν ὕβριν Ε'-
 ρως,
 Μισσαῖω δ' ἐπέτελλεν. ὃ δ' ἐκλήϊζε ποθεύ-
 των
 Οἷον ἀποδρέψαι παρθενίης κάλυκας.
 Αἰνεῖσθω δὲ ¹ μικρῇσιν ἐπισίζας σελίδεσσιν,
 Ὅσσ' ὀλίγαις παίζων χερσὶν ἔοργεν Ε'-
 ρως.

ΔΗ-

1. Πολυπλάγκτης. πολυ-
 πλάγκτης. MS. Röverus.
 2. Ποθεύντας. ποθεύας Ed.
 Βαί.

3. Φιλοτήτων. φιλοπύ-
 MS. Röverus.
 Οὔτ' ἰοῖς. Eruditiss. Maie-
 tairius legendum conjicie-

EPGRAMMATA

Sanguinem, multivagis prodidit amantes pro-
cellis,

Et eos luce privavit, privavit etiam lusibus
venereis.

Ejusdem in MUSAEUM.

Etiam praecordia invidia Deorum tetigit :
nam carminibus

Jaetavit se consecutum Mars praemia la-
borum.

Id audiens indignatus est, quod sua obum-
braverunt opera

Tenebrae satis, Martisque non tulit inju-
riam Amor,

Musaeoque mandavit ; Ille vero canebat a-
mantium

Furorem decerpendi virginitatis florem.

Laudetur ergo, parvis panxisse paginis,

Quae parvis ludens manibus patravit Cu-
pido.

DE-

bat. 39. i. 10, vel 39. i. 10, editione firmatam recepi.
vel 39. i. 10. Id. Priorem 1. M. 10. 10. 10. MS.
conjecturam a Basil. & Par.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΔΟΥΚΑΤΟΥ

Κρητός.

Καὶ μέγα μικρὸν, καὶ σμικρὸν μέγα, ἔ τό-
δε, ὡς δεῖ

Πράξει, ὑμνοπόλοισ Φοῖβος ἔδωκε μό-
τις.

Παρθένος Ἡρώ Λεβαυδρὸς τε βροτοί περ
εἰ μὴ ἐόντες·

Εἰσὶ δὲ ἀθάνατοι τερψινόοις ἔπεσιν

Εἰ δὴ Μισσαῖας, τις ἔμ' ὑμνήσαιο θανά-
τα,

Αὐτίκα τελευτήν, ὅφρα βίαιο τυχεῖ

Εἰ δὴ Μισσαῖας, τις ἔμ' ὑμνήσαιο θανά-
τα,

Αὐτίκα τελευτήν, ὅφρα βίαιο τυχεῖ

Εἰ δὴ Μισσαῖας, τις ἔμ' ὑμνήσαιο θανά-
τα,

Αὐτίκα τελευτήν, ὅφρα βίαιο τυχεῖ

Εἰ δὴ Μισσαῖας, τις ἔμ' ὑμνήσαιο θανά-
τα,

Αὐτίκα τελευτήν, ὅφρα βίαιο τυχεῖ

Εἰ δὴ Μισσαῖας, τις ἔμ' ὑμνήσαιο θανά-
τα,

Αὐτίκα τελευτήν, ὅφρα βίαιο τυχεῖ

Εἰ δὴ Μισσαῖας, τις ἔμ' ὑμνήσαιο θανά-
τα,

Αὐτίκα τελευτήν, ὅφρα βίαιο τυχεῖ

Εἰ δὴ Μισσαῖας, τις ἔμ' ὑμνήσαιο θανά-
τα,

Αὐτίκα τελευτήν, ὅφρα βίαιο τυχεῖ

Εἰ δὴ Μισσαῖας, τις ἔμ' ὑμνήσαιο θανά-
τα,

Αὐτίκα τελευτήν, ὅφρα βίαιο τυχεῖ

Εἰ δὴ Μισσαῖας, τις ἔμ' ὑμνήσαιο θανά-
τα,

Αὐτίκα τελευτήν, ὅφρα βίαιο τυχεῖ

Εἰ δὴ Μισσαῖας, τις ἔμ' ὑμνήσαιο θανά-
τα,

Αὐτίκα τελευτήν, ὅφρα βίαιο τυχεῖ

Εἰ δὴ Μισσαῖας, τις ἔμ' ὑμνήσαιο θανά-
τα,

EPIGRAMMATA.

DEMETRII DUCATI

Gretensis

ONEDANTOCIMMERIOI
Et magnum *aliquid*, quod tamen parvum est,
& parvum

Quod tamen magnum, non, ita, ut decet
Facere, Poëtis Phoebus dedit solis.

Virgo Hero & Leander mortales ambo ex-
istentes,

Sunt immortales animum oblectantibus ver-
sibus.

Si vero Musæus aliquis me caneret morien-
tem.

Statim morerer, ut vitam fortirer.

EPIGRAMMATUM

F I N I S.

JUVENI EGREGIO
JOHANNI SCHRADERO
ERUDITIS IN MUSAEUM
ANIMADVERSIONIBUS
FAMAM AUSPICANTI.

Flos & honor doctae, sollers SCHRA-
DERE, juventae,

Delicium Phoebi, Pieridumque docus.

Cui sua Graja Charis nudavit pectora, sacro

Et puerum pavit lacte Latina Venus.

Qui nihil abjectum tenero meditatus ab ungue,

Regia qua ducit te via, carpis itaq.

Et procul a seculi sectantis vilia peste,

Ignoto populis tramite, summa petis.

Exsere te, docti nam sic meruere labores,

Dignaque virtutis praemia tolle tuae.

Praemia, laurigeri quae collibus edita Pindi

Melpomene aeterna texuit ipsa manu.

*E**

Et quae Pimplaeo rorantia flumine ferta
Aptantur meritis, Pallade dante, comis.
Illa tibi spondent, quod vix de millibus uni,
Vivere jam verno flere per ora virum.
Quodque alius aetas longe confecta labore,
Id tibi nunc ultra prima juventa dabit.
Te, duce Naturae genio, teque, auspice Phoebus,
Fervidus Aonidum raptat in antra calor.
Et Latias Grajis felix conjungere Musas
Tendis, ubi ad Superos Gloria pandit iter.
Agrestesque animis linquens vulgaribus escas
Tu solo veterum neclare corda replet.
Gurgite coenoso cum pectora vulgus inundet,
Permessi liquido proluis ora vado.
Nostraeque futilibus tumeant cum secula scrip-
tis,
Quae mox cum domino sint peritura suo;
Nil aliud condis, nisi pura quod adprobet auris,
Et ferat a memori posteritate decus.

Testis Abydeni juvenis quae cantat amorem
Pagina, quae flammam, Sesti puella, tuas.
Hanc dudum foeda obductam rubigine secli,
Temporis immundum vel sibiisse situm,
Vidit & indoluit blande Dea mater Amoris,
Et medicam Myrrhae sedula quaerit opem.
Invenit & geminos juvenes, quos pectora
Pecus, ut totumque mulierumque genus
Nuptiis adtractu nobiliores movet.
Dextraque Musae succurrit dextra RÖKE-
RI,
Qui nitido adfectum pumice limat opus.
Neaque SCHRADERI succedit cura, salu-
tem
Qui medica vati restituitque manu.
Dumque suo vitam reddit lucemque poetae,
Ingenii varias divitis addit opes.
Et bene maturos verno jam tempore fructus
Profert foecunda messe beatus ager.

Hacc

*Haec sunt septenae vixdum trieteridos or-
sa,*

Quae nil protritum, nil puerile sonant.

Hac arte Heinsides famae proludere coepit,

Hac immortalis Grotius ante via.

*Perge decus nostrum: tibi sic Helicon colen-
ti*

Castalidum sacros detur adire choros.

Exemploque tuo doctam firmare juventam,

Atque aliis genio perge praeire tuo.

Vindice te Phoebi mysteria rite colantur,

Stet suus Aonisin, te stimulante, decor.

At fera Barbaries, invisaque nomina Musis,

Incipiant vires aegra timere tuas.

*Tempus erit, raro quae nunc adplaudis alum-
no,*

*Quo meritâ cinget FRANECA fronde
caput.*

PETRUS BURMANNUS
JUNIOR.

no administrative machine can be made to work

and

therefore, the machine must be made to work
in the hands of the man who is to use it

and the machine must be made to work

in the hands of the man who is to use it

and the machine must be made to work

in the hands of the man who is to use it

and the machine must be made to work

in the hands of the man who is to use it

and the machine must be made to work

in the hands of the man who is to use it

and the machine must be made to work

in the hands of the man who is to use it

and

therefore, the machine must be made to work

and

therefore, the machine must be made to work

and the machine must be made to work

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΚΑΘ' ἡρὸν
καὶ
ΛΕΑΝΔΡΟΝ

MUSAEI

GRAMMATICI

de
HERONE
&
LEANDRO
CARMEN.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΚΑΘ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

Εἰπέ, θεά, κρυφίαν ἐπιμείγνυρα λύχρον
ἐρώτων,

Καὶ

Μουσάη τῇ γραμματικῇ τῇ
καθ' Ἡρῶ καὶ Λεάνδρου.
Editio Basil. A. 1550. omit-
tit voces τῇ Γραμματικῇ,
nec non κατ' pro καθ' ex-
pressit. Sed veram esse,
quam dedimus inscriptio-
nem, liquet, quia in
Vett. Codd. inventa est a
Michaële Sophiano, ut
testatur Vossius de Natura
Art. lib. I. c. 4. II. p. 14.
ΜΟΥΣΑΙΟΥ. Ita expres-
serunt hanc Vocem Ed.
Basil. Röveri, aliaeque,
cum Kromajerus ΜΟΥΣΑΙ-
ΟΥ in sua, quod auctoritate
MS. Oxon. apud Jac. Gro-
novium To. II. Thes. Anti-
q. num. VIII. firmatur.
Eadem hujus literae forma
placuit Viro Docto in epi-
grammate Musuri pag. 27.

Sed utraque sententia se-
tueri potest. Errat enim
Harduinus de Nummis An-
tiquis Populorum & Ur-
bium pag. 15. & de num-
mis Herodiadum pag. 31.
84. quique ipsum laudat
Th. Smith Annot. in Mo-
num. Palmyr. I. pag. 40.
qui & c pro Σ vix occurrere
in nummis aut marmoribus
ante Domitiani principatum,
post illum non aliter fere:
veteri forma pingendi σίγμα
per Σ prorsus ablegata, con-
fidenter pronunciant, cum
contrarium facillime lucu-
lentis exemplis ostendi
queat. Ita c pro Σ ante Do-
mitianum reperitur apud
Reinesium Inscr. Synt. Cl.
I. 242. p. 224. cui & haec
literae forma placuit in ex-
hi-

MUSEAE I

GRAMMATICAE

de

HERONE & LEANDRO

CARMEN.

Dic, Dea, occultorum testem lychnum
amorum,

Et

hibita inscriptione, quae
exstat apud Strabonem &
Lucianum, 202. p. 202.
Apud Patinum in Historia
Numism. cap. 9. p. 60. ex-
stat Numisma cum inscrip-
tione: ΚΑΕΟΠΑΤΡΑΣ ΒΑ-
ΣΙΑΝΗΣΗΣ, quod ille re-
fert ad Cleopatram Julii
Caesaris amicam, cui non
dissimile admodum profere
Cel. Havercampus in Ta-
bula Numismatica ante Jo-
sephum num. 10. quamvis
in notis p. 18. referat ad
Antiochi Magni filiam,
quae Ptolomæo nupsit.
Eandem figuram observare
licet in nummo Regis An-
tiochi, qui quarto Vespasi-
ani anno regno exutus
est, apud eundem num.
24. ut & p. 22. in nota ad-

hita, nec non in Reginae
Jotapae ib. Minime igitur
invictum argumentum, qua-
le ipsi visum, quo ductus
Cel. Smith emendationem
tentat in Inscriptione cita-
ta, ratus aut *Quadratarium*
aut *Exscriptorem* in notatione
anni bujus marmoris errasse.
Contra 3 pro C post Do-
mitiani imperium notavi in
Reinesii Syntagm. Inscr.
Cl. III. 11. p. 303. 12. p.
304. 17. p. 305. 54. p. 323.

ΘΕΙΟΝΤΑΤΗ ΚΑΙ

ΕΥΕΒΕΣΤΑΤΗ

ΣΕΒΑΣΤΗ.

ubi intelligitur Helena
Constantini M. mater. Vi-
de & p. praeced. & 72. p.
330. de Abgaro Ostoëno-
nim Rege, nec non Ap-
pend.

Καὶ λύχον πλατὺν καὶ θαλάσσιον ὑμεναί-
ων,

Καὶ γάμον ἀχλύσεντά, τὸν ἐκ ἰδεν ἄφθιτος

Ο Ἡρόδοτος καὶ Ἀβύδον, ὅπῃ γάμος ἐννυχὸς
Ἡρόδ.

5. Νηχόμενόν τε Λεάνδρον ὁμῆ καὶ λύχον ἀ-
κῶ,

καὶ λύχον ἀκῶ

perp. Omiss. 13. p. 1020.
Patini Hist. Num. cap. 16.

4. Voss.

5. Ad crepitan-
tis facis sonitum & natan-
tis strepitum haec referen-
da censet Celeberrimus
Dorvillius, faces enim dum
cremantur crepare. Atque
ita etiam intellexisse Whit-
fordum patet ex interpre-
tatione ejus:

Fax & Leandri nantis sa-
nus impulit aures.

Sed an λέχων proprie dic-
tam facem notare proba-
torum Scriptorum testimo-
nio ostendi queat dubito.
Certe in eadem fabula alii
lucernam memorant. Ita
Fulgentius Mythol. i. p. 4.
Neque enim illas Heroïdarum
arbitreris lucernas meis prae-
fules libris, quibus aut Sul-

picillas procacitas, aut Psy-
ches curiositas declarata est:
neque illam, quae vi. manitum
Phaedriam in tumulum du-
xit, aut Leandricos natatus
intercepit. Testam vocat Au-
sonius Cupid. Cruc. Adf.
v. 22.

fert fumida testas
Lumina Sestica praecepte
de turre puella.

Ubi confer Vinetum. Prae-
terea Ovidius in epist. He-
roidum 18. & 19. semper
lumen, numquam facem ad-
pellat. Ob stare tamen vi-
detur ipse Musaeus v. 307.

Δελγομένη δὲ
Μοῖρ' αὖτ' αἰσφαιρε, καὶ αἰετὸς
δαλὸς ὄρνις.

Nisi, quod verum puta,
Poëta respiciat ad Meleagri
fatum, de quo Antoninus
Li-

Et nocturnum natatorem, nuptiarum causa
 sa per mare vectum,
 Et coitum tenebrosum, quem non vidit im-
 mortalis Aurora;
 Et Sestum & Abydum, ubi nuptiae nocturnae
 Herus (erant.)

Natantemque Leandrum simul & lychnum s.
 spectro,

Liberalis cap. 2. καὶ αὐτὸς
 ἀνδρῶν, καὶ γυναικῶν ἰσχυρ-
 ούς, ὅς ἐστιν ὁ μὲν ἀνδρῶν
 ἰσχυρὸς δαλόν. Penit, cremata
 a matre face, quam ei Parcae
 dederant. Ex ad Cupidinem,
 cui nunquam non faeces ad-
 tribuuntur, unde minus ip-
 si placuisse ἀρχαῖοι ἱσχυρὸν ve-
 rosimile est. Pedibus igitur
 malo ire in alteram senten-
 tiam ejusdem Viri Eruditis-
 simi, qua ὁ αἰὲς refert ad
 id quod proprie videtur,
 lectissimis exemplis demon-
 stratam. Ita Achilles Tattius
 lib. 1. p. 17. συνέπιπτον δὲ
 καὶ τὰς καλὰς διαλαχόντες.
 ὅτε δ' ἴδοντο ἑκατέρωθεν
 καὶ τὸν μῦθον, καὶ μητρὶς αἰ-
 δὸς τὴν αἰσχυρὰν, τὴν δι-
 ξίαν εἶχον αἱ παρθέναι. Ἐγὼ δὲ
 οἱ ὄντιν ἡκούσα τῆς ἐπιβλῆαν,
 μικρὴν ὡς ἐλθὼν τὴν πατέρα κα-
 τὰ φιλίαν, ὅτι μὲν καὶ ὁ-
 φθαλμῶς ἀνέκλινε τῆς παρθένου

Lychnum

Bini singulis mensis accu-
 buimus hujusmodi ab Hippo-
 pia ordine adhibito, ut ipse
 & ego mediam, matres fini-
 stram, dexteram virgines ob-
 tinerent, quod cum ipse ani-
 madverterem, parum absuit
 quin ad patrem, propterea
 quod virginem ex adversum
 oculis meis collocaverat, A-
 sculando procederem. Eadem
 verborum sensus denotan-
 tium permutatio apud eun-
 dem lib. 2. p. 105. ἡμῶν
 δὲ οἱ ἄνδρες ἰσχυροί, αὐτὸς δὲ
 ἰδόντις ἡμῶν ἰσχυρότις, οἱ δὲ
 ὅμα τε αἰδὸν καὶ ἐβλῶν, ἄντα
 καταγόντων ἔχουσιν. E nobis alit
 ea te neque visa, neque au-
 dita fugae sese mandarunt;
 nonnulli & viderant & voc-
 cent hanc simul miserunt;
 Calligonen piratae auerunt,

Orpheus Argon. v. 147.

ἰπποκρίτου δὲ ἡδὲ

Ἀχιλλεύς Ζήφορος καὶ ἄλλοι ποιοῦνται

Διχρον ἀπαγγέλλοντα διακτερίην Ἀφροδί-
της,

Ἡρῆς νυκτιγάμοιο γαμοστόλον ἀγγελίας
την·

Διχρον, ἔρωτος ἀγαλμα· τὸν ὤφειλεν αἰθέριος
Ζεὺς

Εὐ-

*inborrescentem enim jam
In superficie flantem Ze-
phyrum persentisco.*

Vel audio.

Virgilius Ecl. 9. v. 58.

*Et nunc omne tibi stratum
filet aequor; & omnes
(Adspice) ventosi cecide-
runt murmuris aurae.*

Ad quem locum Servius:
ADSPICE &c.] frondes
scilicet arborum; ostendens vel
ipsas auras quievisse, quibus
nihil omnino moveatur. Sed
minime mihi liquet Lyci-
dam comiti suo oculos
flectere jussisse ad arbores
folia non moventes; vide-
turque non multo melius
explicatione praecedentis
venrusus, qua aequor inter-
pretatur per spatium cam-
pi, cum neminem Vete-
rum stratum campum vo-
casse, quem ventus non
perclat, persuasissimus sum.

Consultus de hoc loco Eru-
ditissimus Burmannus, pro
singulari, qua est erga me,
humanitate Patrum suum
hunc locum in notis non-
dum editis de fluvio seu
Mincio seu alio explicuis-
se ostendit, & ita aequor
non raro poni adseverabat,
quod verissimum: sic enim
usus inter alios Ausonius in
Mosella: v. 35.

*Non superante vado rapidas
reparare meatus*

*Cogeris, exstantes medio non
aequore terras*

Interceptus habes.
quemadmodum & alibi in
eodem hoc carmine:

*Navita caudiceo fluitans
super aequora lembo.*

Olim cogitabam an non
pro *Adspice* rectius legere-
tur *Accipe*, nam & alibi has
voces permutatas depre-
henderam: Ita apud Boëth,
de

Lychnum adnuntiantem nuntium Veneris,

Herus nocte nubentis nuptias ornantem nuntium;

Lychnum, laetabile amoris signum: quem debuit aetherius Jupiter

Noctu-

de Consol. Phil. lib. 4: metr. 6. v. 3.

Adspice summi culmina coeli.

Codex MS. ab Helia Putschio conlatus *Accipe*; apud Ovid. Art. Am. I. v. 398.

Tempora qui solis operosa colentibus arva

Fallitur, & nautis adspicienda putat.

Duo Codices accipienda praeferunt teste Burmanno, qui conjecturam Heinsii arripienda docte inlustrat. Sed frustra. *Adspice* significat *aures adverte*. *Securum* jubet esse Horatius Carm. 4. 14. v. 3.

Nonne vides, ut

Nudum remigio latus

Et malus celeri saucias Africo

Antennaeque gemant?

Ubi asperis verbis potuisset parcere Bentlejus, qui ni-

mio, ut saepe, hic aequum ne peccat. Ceterum huic explicationi Cel. Dorvillii favet etiam Andreas Papius in versione sua:

Iam mihi Leandrum videor spectare natantem,

Et lychnon Veneris qui jussa referre solebat.

P. FRANCIVS autem: *Animadverto*. Verbum debuerat poni, quod ad utrumque referri possit: & ita quoque hunc locum explicat Rondellus.

6. Λύχρον Ducem vocat, Ovidius in epist. Leandri. V. infr. v. 212. & 218. FRANCIVS.

7. γαρύφαλον *Promubam lucernam*. V. Rondellum. ID.

8. ὄργανον *monumentum* Rondellus. ID. Orpheus in Lunae Suffimine p. 106.

Λαμπετή, χαροδῶν, τῶν ἐφ' ἑσπέρῃ, ὡς ὄργανον

Εἰνὺχιον μετ' ἀέθλον ὄγειν ἐς ὀμήγυριν ἄ-
σρων,

10. Καὶ μὴ ἐπιλήσῃ· κνήμεροιστάλον ἄστρον ἐρώ-
των,

Ὅττι πέλεν συνέριθος ἐρωμανεῶν ὀδυνάων,

Ἀγγελίην τ' ἐφύλαξεν ἀκοιμήτων ὑμεναίων.

Πρὶν χαλεπὸν πνοιῆσιν ἀήμεναι ἐχθρὸν ἀή-
την.

Ἀλλ' ἄγε, μοι μέλποντι μισὸν ξυνάειδε τελευ-
τήν

15. Λύχνε σβεννυμένοιο, καὶ ὀλλυμένοιο Λε-
άνδρε.

Σηστός

*Petcoquisfrux, Trivia, Lu-
cetia, noctis Ocella.*

9. ἀέθλον. *Officium ver-
tunt omnes, sed significa-
tione, ut puto, Graeciae
ignota. Solus non caecuti-
vit Florens Christianus,
qui vertit:*

*quam (tedam) post certa-
mina noctis*

*Inferere astrorum numero
cata debuit alti*

Cura Jovis.

Quidni hunc audiam? Cer-

*te de ministerio lucernae
mox agit. v. 11.*

Ὅττι πέλεν συνέριθος ὀδυ-
νάων. π. τ. λ.

Plura dicemus in Animad-
versionibus. Posses tamen
retinere *Officium*, sed eo
significatu quo usus Ovidi-
us Amor. 3. 7. v. 13.

*At nuper bis flava Cblide,
ter candida Pytho,*

*Ter Libas officio continua-
ta meo est.*

Sed prius praestat.

*ibid. 10. 10. Voss. & Basil.
10. 10. Heins.*

10. Νυμ-

Nocturnum post certamen addere astorum
confortio,

Ac ipsam adpellare pronubam stellam amo- 10.
ris,

Quoniam erat administer amatoriarum felici-
tudinum:

Nuntiumque servavit insomnium nuptia-
rum,

Antequam molestum flatibus flaret inimicus
ventus.

Sed eja, mihi canenti unum concine finem.

Lychni extincti, & pereuntis Leandri! 15.
Se-

10. Νυμφηγόλον. νυμφαγωγ-
ον ut exponit Hesychius,
qui futuris sponsis praelu-
ceat. FRANCIVS. νυμφηγό-
λον Heins.

11. Πίλον. ita Basil. Sed
Heins. πίλον.

12. τ'. δ'. Basil.

13. Χαλιπών. Omnes con-
struunt χαλιπών αἰήματα, mo-
lestum flare, quemadmo-
dum v. 295.

ὕγρον θίμιθλα θαλάσσης.
Χαμίελοι πρῶσις αἰὲς εὐφέ-
λιζον αὐτοῖς.

madida funda-
menta maris

Hiemale spirantes semper
verberabant venti.

Ex conjectura Doctissimi
Dorvillii. Vulgo χαμίελοι.
Aliter tamen cepit Scholia-
stes, qui notat: πρῶσις πρῶ-
σις αἰήματα. Jungit hic χα-
μιπών cum αἰήματι, duo epi-
theta uni voci adtribuens,
de quo plura ad v. 133. in
Animadversionibus.

ibid. πρῶσις. πρῶσις Basil.
mendose, ut & in Oraculo
apud Euseb. de Praep.
Evangel. v. 8.

Πρῶσις ἐπὶ λογοῦ καὶ ἀλυσί-
σις ἔργου αὐτοῦ.

legendum πρῶσις

14. ξυνάει. ita quoque
Basil. cum alii συναίει.

A 5

15. ἔν

Σηστός ἔην καὶ Ἀβυδὸς ἐναντίον· ἐγγύθι
πόντι

Γείτονές ἐσι πόλῃες· Ἔρως δ' ἀνὰ τόξα τι-
ταίνων,

Ἀμφοτέρῃς πολέεσσιν ἔνα ξυνέηκεν οἰστὸν,
Ἡΐθεον φλέξας καὶ παρθένον· ἔπομα δ' αὐ-
τῶν

20. Ἰμερόεις τε Λεάνδρος ἔην καὶ παρθένος Ἡρώ.

Ἡ' μὲν Σησὸν ἔναιεν, ὃ δὲ πτολίεθρον Ἀβύ-
δα,

Ἀμφοτέρων πόλιν περικαλλέες ἀσέρες ἄμ-
φω.

Ἰκέλοι ἀλλήλοισι. Σὺ δ' εἶποτε κείθι περή-
σεις,

Δίξερ

16. ἔην. erat vertunt om-
nes, mihi magis adridet
est, quae significatio obvia.
Lucianus Dial. Mort. 3.
p. 4. ed. Hemst. ἰωμι-
τρήσας ἀλλὰ πτολίεθρον, οἷος οἶον
τε ἔην, καὶ ἔην πτολίεθρον. Si fieri pos-
sit. Scholiastes Poëtae no-
stri ad v. 52. ὅπου ἀγγελία
ἢ ἰορτῆς. explicans illa, ὅπου
ἡ πόλις ἔστιν ἰορτῆς. Nonnus
Dionys. lib. 4. p. 114. l. 4.
Hesiodus in Ἔργοις. v. 11.

Ὅπου ἔστι μοῖον ἔην ἰεῖδον
γίγνεται, ἀλλ' ἐπὶ γὰρ

Bis! δύο.

Non sane unum est conten-
tionum genus, sed in
terra.

Sunt duo.

Qui locus simillimus est
nisi quod nostro elegan-
tior, in utroque enim ver-
su priori ἔστιν. altero autem
οἷος occurrit.

18. Ἀμφοτέρῃς. ita Basil.
Ἀμφοτέραις Voss.

ibid. πολιέθρον. Heinsf. πτο-
λίεθρον Basil.

19. Ἡΐθεον.

Sestus est & Abydos e regione ; prope
mare

Vicinae sunt urbes: Cupido autem, arcum
tendens,

Ambabus urbibus unam innisit sagittam,
Juvenem urens & virginem; nomen vero eo- 20.

Suavisque Leander erat, & virgo Hero.

Haec quidem Sestum habitabat, ille vero
oppidum Abydi,

Ambarum urbium perpulcræ stellæ am-
bo.

Similes inter se. Tu vero, si quando illac
transieris,

Quæ-

19. Ἡρώδης. juvenem,
puerum, ut Hylas, Her-
maphroditus adpellantur
Ovidio; Alexis Virgilio.
Idem de Marcello. Pro-
prie est ὁ ἀμαρζαν παῖς.
Ἡρώδης, ἡρώδης, ἡρώδης. He-
sychius. FRANCIUS.

22. Ἡρώδης. Heinf. ἡρώ-
δης. Basil.
ibid. Ἡρώδης. Ἡρώδης.
Basil. mendose, quemad-
modum & apud Phavori-
um in voce κέρμα. ma-
le scribitur διὰ τὸ καλίσας

Ἡρώδης. ἡρώδης. pro καλίσ-
τας.

23. Ἡρώδης. Ita diserte om-
nes Codices legunt præ-
ter Whit. & Lond. qui ha-
bent ἡρώδης, probante Kove-
ro, qui potius se cum iis,
quod prima syllaba in ἡ-
ρώδης melius conripitur, fa-
cere profitetur. At nihil
mutandum docet locus He-
siodi in Ἔργων v. 304.

Ἡρώδης, ἡρώδης. ἡρώδης.
ἡρώδης. ἡρώδης.

Vivit,

αἴξου μοι τὴν πύργον, ὅπη ποτὲ Σησιὰς
 Ἡρώ

25. Γ' ἔσται λυχνὸν ἔχουσα, καὶ ἡγεμόνευε Λεάν-
 δρω.

Δίξου δ' ἀρχαίης ἀλυσχέα πορθμὸν Ἀβυ-
 δῶ.

Εἰσέτι περ κλαίοντα μόρον καὶ ἔρωτα Λεάνδρου.

Ἀλλὰ πόθεν Λεάνδρος, Ἀβυδῶν δώματα
 οὐδὲν μάκρον,

Ἡρᾶς ἐς πόθον ἦλθε, πόθῳ δ' ἐπέδρασε καὶ
 αὐτήν;

Ἡρώ

*Vivit, fucis oculor ca-
 rentibus similis cupi-
 ditate.*

Nonnus Dionys. lib. 53.
 pag. 1134.

Ἡλῶν δὲ ἱελοῦ δῶρα γίγναι
 Περικλῆος αἴσεται.

Næs non lib. 1. pag. 14.

Ὁ βὸι χειρᾶν τύπον ἱε-
 λος οἰκέλει βῆς.

Idque imitatione sua pro-
 bavit Jo. Gothofr. Herri-
 ghen in Carmine de Thea,
 herba apud Henninium in-
 notis ad Tollii ep. Itiner.
 3. pag. 81. ubi ἱελον αἴσεται
 dixit versu Adonio.

26. Πορθμὸν Ἀβυδῶν. Ne-
 scio quid moverit Doctissi-
 mum Juvenem Andream
 Parium ut verterit *litus*;

*Quaero, & fluctisonans an-
 tiquas littus Abydi.*

Quem sequutus Whitfordus,
 cum ea significatio Grae-
 giae ignota, Recte enim
 Eustathio ad Dionysium
 pag. 24. πορθμὸς definitur
 ἑλάντης πόρτος ἐνὶς ἱκανίω-
 λος γὰρ μερὸς βύρην. apud
 Gronovium ad Pomp. Me-
 lam 1. 1. not. 26. qui male
 reprehendit Henr. Stephe-
 num in Thesouro L. G.
 (illum enim tangi puto)
 qui vertit: *fretum, sinum*
maris in angustias coarctati,
qui facile trajici potest,
quod debuerat non sinum,
sed transitum reddere, quasi
id nescivisset Vir Doctus,
qui exemplis ex Hesychio,
Eustathio &c. ipse docue-
rat.

30. Ἡρώ μὲν χαρίεσσα, διαφρεφές ἄμμα λα-
χῶσα,

Κυπρίδας ἦν τέρεια, γάμων δ' ἀδάκτος ἐξ-
σα,

Πύργον ἀπὸ προγόνων παρὰ γείτονι ναίε θα-
λάσση,

Ἀλλὰ Κύπρις ἀνασσα σαιοφροσύνη δὲ καὶ

Οὐδέποτε ἀγρομένηται μεθωμίλησε γυναι-
ξιν,

35. Οὐδὲ χορὸν χαρίεντα μετήλυθεν ἥλικος ἥ-
βης,

Μῶμον ἀλευρομένη ζηλήμονα θηλυτεράων.

Καὶ

Theocritus, in libro idylli,
Idyll. 27: v. 16.

Μὴ λίγῃ, μὴ βαλῶν σε, καὶ
ἐς λίαν ἄλυσθαι ἰδέσθαι.

ibid. π. 3. α. β. γ. ἰδέσθαι καὶ ἐν τῇ
ἐκδοτῇ tres Codices apud
Röverum, quomodo &
Heinf. Sed nihil mutandum
docet Herodotus lib. I. cap.
81. μὴ δὲ, ἰεῖται μὴ μὲν ἀναγ-
νῆσαι ἰδέσθαι διακρίνει. πρὸς τῇ
ἐκδοτῇ. Postea obsecrare il-
lam, ne se necessitati allig-
aret ἀμφιδεκνῆσαι talis electio-
nis. Oraculum, quod exstat

apud Eusebium de Praepar.
Evang. v. 8.

Κλῦθε μοι εἰς ἰδέσθαι, ἰππεῖ
μ' ἰππεύουσας ἀνέγκυρ'.

Me nolentem audi, quem
vis, inlata coëgit.

ubi forte non adeo infeli-
citer legendum quis con-
jectaret ἰδέσθαι. Conferri
potest cum hac eleganti lo-
cutione locus Alciphronis
lib. 3. ep. 49. ὦ δαίμων ὅς
με ἀεχλήρωσαι καὶ εἰληχῆσαι, ὅς
ποιῶνός εἰ, καὶ λυπηῖς αἰεὶ τῇ
πενίᾳ συνδίδω; ο Daemon, qui
me sortitus es & sorte adep-
tus

Hero gratiosa, generosum sanguinem for- 30.
 tita,
 Veneris erat sacerdos, nuptiarum vero ex-
 pers existens,
 Turrim avitam ad vicinum habitabat ma-
 re,
 Altera Venus regina; castitate vero & pu-
 dore
 Nonquam congregatarum commercio est
 usa mulierum,
 Neque tripudium gratiosum adivit juvenilis 35.
 aetatis,
 Livorem evitans invidum mulierum;

Nam

*tus quam malignus es & mihi
 molestus, semper paupertati
 me adstringens?*

32. αἰ. Non capio no-
 tam Rondelli, nisi αἰ γά-
 τος velit ex Regio. FRAN-
 CIUS. Nihil mutandum
 recte docet Röverus.

33. Αἰ. Hic ver-
 sus deest in MS. Sed infra
 occurrit v. 188. Pro eo
 autem hic exhibet MS.

18' ἵν' ἐκείνη αὖτε ἀμφι-
 πόλῳ ἔνι μῦθῳ,

Οὐδ' ὅτε τ' ἀγρομήτησι συνο-
 μέλῃσι γυναιξίν.

34. ἀγρομήτησι μετέμειλῃσι.
 ita Heinf. ἀγρομήτησι με-
 μέλῃσι Basil. & Rondell.
 notante FRANCIO.

35. χορὸν. Scholia: σέπτον
 σημαίνει. male. ita enim vo-
 cari χορὸν γινώσκον testatur Pol-
 lux lib. 4. cap. 15. Segm.

106. χορὸν γινώσκον. ἴβιδ.
 ἴβιδ. ἡ λέξις ἡβη. Scholia: τ'
 ὁμηλικίῳ. Abrahamus Gro-
 novius ὁμηλικός, non male;
 nisi velis ὁμηλικίῳ. Hesy-
 chius: ὁμηλικίῳ, τ' αὐτῆς ἡ-
 λικίας συνήλιξ. eadem ha-
 bet Phavorinus Camers.
 Sed nihil mutasse prae-
 sti.

Καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαῇ ζηλήμανές εἰσι γυναῖ-
κες·

Ἀλλ' αἰεὶ Κυθέρειαν ἐλασκόμενη Ἀφροδίτην
Πολλάκι καὶ τὸν Ἑρῶα παρηγορέεσκε θυη-
λαῖς,

40. Μῆλ' εὖ σὺν ἑραινῇ Φλογερὴν τρομέεσσα φαρέ-
την.

Ἀλλ' ἔδ' ὥς ἀλέεινε πυριπνεύοντας οἷσθας.

Δὲ γὰρ Κυπριδὴ πανδήμιος ἦλθεν ἐορτῇ,
Τὴν ἀνὰ Σησὸν ἄγασιν Ἀδώνιδι καὶ Κυθερείῃ·
Πανσυδὴ δ' ἔσπευδον εἰς ἱερὸν ἥμαρ ἰκέσθαι

45. Ὅσσοι νυκτεράεσκον ἀλίσσεφένων σφυρὰ νή-
σων.

Οἱ

stiterit. ita προφαῖς est a-
pud Arionin. Liber. cap.
34. ὅπ' αὐτῷ κόρη μακαρίαν
αἰθράπην ποιεῖ πρὸς ἀγνίαν
προφαῖς ὡς τῇ καίῃ. ubi
plura hujus generis nota-
vit Th. Munckerus.

41. πυριπνεύοντας. Pri-
mam in voce πυρὶ conripit
Poëta aliorum exemplum
secutus. Producit tamen
Orpheus Argon. v. 863.

Ὅς π' βίαις ζεύγλαισι δα-
μάσσῃ πυρὶ πνέοντας.

Tum etiam, ut boves sub ju-
gum miferit ignisvotos.

qui locus vindicare posset
Callimachum Hymn. in
Del. v. 200.

Φύκ' ἀπὸ κατὰ φλογας ἰστί
περικαίει πυρὶ.

Marinam algam omnem in ex-
ussisti: quoniam circumqua-
que flagrabas igne.

Quem corruptum putat
Henricus Stephanus, qui
deesse aliquid suspicatur,
vel suspectam habet vocem
πυρὶ. Inmerito. Nisi potius
apud Orpheum legas πυρι-
πνέοντας. & ibi prima ob-
con-

Nam ob pulcritudinem invidae sunt feminae:

Sed semper Cytheream placans Venerem,
Saepe etiam Cupidinem conciliabat libamentis,

Matre cum coelesti flammeam tremens pharetram. 40.

Sed neque sic evitavit ignitas (*ejus*) sagittas.

Jamque Venereum popolare venit festum,

Quod Sesti celebrant Adonidi & Veneri,

Catervatimque festinabant ad sacrum diem ire

Quotquot habitabant mari circumdatarum 45.
extrema insularum:

Hi

concursum trium brevium
recte producat.

42. Κυθηρίη. Κύθηραι η.
Voss.

43. Κυθηρίη. Κυθηρία. Voss.
Κυθηρία. Basil.

44. Παιονίη. Heins. πα-
φονία. Basil. quomodo &
apud Homerum II. λ. v.
708. nec non 724. Illud
exstat apud Tryphiodorum
de excidio III. v. 149.

Παιονίη. Παιονία. Basil.
Παιονία. Basil.

45. Αλιτρίφια. Homerus

Odyss. κ. v. 195. (206.)

idem Hymno in Apoll.

αλιτρίφια πολίσθρον. αλιτρί-

φίων. Hortibonus. Diony-

sus in princip. ἡσος ἀπείρε-

τες ἐστράτευται. FRANCUS.

αλιτρίφια. Basil. αλιτρίφια.

Voss. quomodo etiam le-

gisse Scholiasten patet ex

ejus nota: παρὰ τὴν ἐν τῷ πολ-

λῶ ὅτι τὸ αλιτρίφια ἔστιν ἡ

παρὰ. Emendat quidem Gro-

novius αλιτρίφια: sed an

ita scripserit Scholiastes,

qui usus forte jam tum mi-

nus emendato Codice,

equidem dubito. Casauboni

B

emen-

Οἱ μὲν ἀφ' Αἰμονίης, οἱ δ' ἐναλίστης ἀπὸ Κυ-
πρῶν.

Οὐδὲ γυνή τις ἔμιμνεν ἐνὶ πτολίεσσι Κυθή-
ρων.

Οὐ Λιβάνθ θυόεντος ἐνὶ πτερύγεσσι χορεύ-
ων,

Οὐδὲ περικτίονων τις ἐλείπετο τῆμος ἑορτῆς,
50. Οὐ Φρυγίης ναέτης, ἔ γείτονος ἁγὸς Α'-
βύδθ,

Οὐ-

emendationem certissimam
post alios recepi. Sic Or-
pheus Argon. v. 45.

ἃς αὖ Νείλος ἀγάρρως ἐστ-
φαίνται.

quas circum Nilus rapidus
cingit.

ut & v. 143.

ἃς Γόρτυνας ἀλυσίφιν ἱκπεσ-
ῶν.

qui Gyrtoris mari cin-
ctam urbem condidit.

nec non v. 1206.

Δουκαῖον ποτὶ χέρσον ἀλυσ-
φίαν πειθισίας.

Lycatan ad tertiam, mari-
que cinctas stationes.

Nonnus Dionys. lib. 2.
pag. 56, l. 1.

Ἐξοπαγίς θοὶ πίζα παλίμ-
πορος ἀκταεῖο,

Τέτραχα πρῶμιν ἀββαλ-
λῆται ἀπὸ γὰ κέρμα.

Ζωσαμίη, εἰφανθὸν ὄλην
χθόνα κυκλάδι μίτρη.

Homerus Od. κ. l. c.

Νῆτος τὴν αὖ πόντος ἀπεί-
ετος ἐσιφάινεται.

Versum hunc Auctor vi-
tae ipsius pag. 294. edit.

Gal. adducit ad exem-
plum Metaphorae, addit-

que: καὶ ὅν (λόγον ἔχει) ἢ
εἰφανίς αὖς τῆτος, ὅς αὖ εἰκα-

ται, αὐτὸν θαλάσση αὖς ἡσόν.
47. ἐν πτολίεσσι. ἀνὰ πτο-

λίεσσι. Heins. nec non S.
St. & L. in marg. exhi-

bent probante Rövero,
propter illud sequens: ἐν

πτερύγεσσι. Sed tanti id non
putarem, ut ideo tot Co-

dicum consensum sperne-
rem.

ibid.

Hi quidem ab Haemonia, hi vero maritima e
Cypro.

Neque mulier ulla remansit in oppidis Cythe-
rorum.

Non Libani odoriferi in summitatibus sal-
tans,

Neque accolarum quisquam deerat tunc festo,

Non Phrygiae incolae, non vicinae civis A- 50:
bydi,

Ne-

ibid. Κυθήρων. Κυθήρων. Voss.
49. Περιχρόων. Recte hoc
vocabulum, quod in pau-
cis perperam scribebatur
περιχρόων, retinuit Röve-
rus. Ita apud Orpheum
Argon. v. 659.

Αλλὰ ἐντὶ ζήνισσι περιχρό-
ων ἡνθρώπων.

Ibi confer Eichenbachium.
Homerum Il. t. v. 104.

Ὅς πάντες περιχρόωνται
αἰετῶν.

Nec non v. 109. praeterea
apud Apollonium Rhod-
ium lib. I. v. 942.

Γαῖης, μέγα θάσμα πε-
ριχρόωνται ἰδὲ λῆ.

& Nonnum Dionys. lib. 3.
p. 106.

Πᾶσι περιχρόωνται πῶς
φῶς.

Vid. & lib. 4. p. 142. l. 5.
Ceterum integer hic ver-
sus deest in Basil.

Ibid. εἰς πρῶτον τῶμος ἰερῆς.
Reg. εἰς πρῶτον ἰερῆς τῶμος.
forte εἰς ἡς εἰς πρῶτον ἰερῆς.
FRANCIUS.

50. Φρυγίης. Primam vocis
syllabam reliquos Poëtas
secutus conripit noster. ita
enim ex. gr. Callimachus
Hymn. in Dian. v. 159.

Ὅς γὰρ ἔστι Φρυγίη περὶ ἀπὸ
θεοῦ γυνὴ Διὸς.

Nonnus Dionys. lib. 3.
pag. 104.

Καὶ Φρυγίᾳ Σιμόνι δαλύνει
ἀνὰ κομῶν.

Et quicquid est bonorum
Poëtarum. Evertitur igitur
conjectura Viri Cel.
B 2 Ez.

Ὅτι καὶ ἡμεῖς Φαλακρῆνος ἦ γὰρ ἐκεῖ
 νοῖ

Αἰὲν ἐμαστῆρατες, ὅπη Φότις ἐπὶ ἐορτῇ,
 Οὐ τόσον Ἀθανάτων ἀγέμεν ἐπεὶ δὲ Τη-
 ῖα γινώσκω

Ὅσπον ἀγειρομένων διὰ καίλλεα παρθενικῶ-
 οἱ οἱ αὖτις

55. - Ἡ δὲ θεὸς ἀνὰ νηὶ ἐπὶ χεῖρα πλάθειναι
 Ἡρώ,

Μάεμαρυγὴν χαρίεσσαν ἀπασφάπτισα προσώπῃ,
 Οἶα

Ez. Spanhemii in Diogene,
 Tragico apud Athenaeum
 lib. 14. pag. 636.

Κλῆς δὲ Λυδίας, Βακτρίας
 τι παρῆναι

Περσὶ καὶ ἡμεῖς Ἀλφί,
 Τρωάδαν δὲν,

Δαφνέειον καὶ ἄλλας
 Ἀγρίων εἰδῶν.

Audito autem Lydίας, Bac-
 trīasque virgines,

Accolas Πυρρίο Halys,
 Tmoliam Deam,

In hīco, lauro multa opa-
 co, Dianam vene-
 rari.

Quo loco pro Βακτρίας le-
 gendum putabat Φεγγίης ὅτι

situm Halys & Tmolii in
 Lydiae ac Phrygiae confi-
 nio. Sed omnino retinendo
 lectio vulgata, admitta ex-
 plicatione ejusdem Viri
 Docti, quia Βακτρίας pro
 Persicis capit, quia Βακτρίας
 iis parebant, Diana autem
 colitur in Lydiae tractu
 Persico, unde ipsa Persica
 vocatur. Spanhemium au-
 tem metri non nimis gna-
 rum fuisse patet quoque
 ex loco Euripidis apud Pla-
 tarchum de Pyth. Orac.
 Tom. II. p. 407. in quo,
 pro

Φαίης ἀπορῶν μῦθον καὶ
 θεοπροπίαν.

Oportet Apollinem solum
 hominibus vaticinari.
 in

Noque ullus juvenum amator virginum: ego

te enim illi

Semper secuti, ubi fama est festi,

Non tantum immortalium (deorum) adferre

festinant sacrificia,

Quantum congregatarum ob pulcritudinem
virginum.

Verum Deae per aedem incescit virgo 55.

Hero,

Splendorem gratiosum emittens facie.

Qua-

in notis ad Catina. Hymn.
in Del. v. 94. restituit se-
cundum metrum, ut ait,

Ἡρὴ θεῶν ἀνθρώποις δι-
στειμένη μῆλον.

Cum tamen antepenultima
vocis *διειμένη* syllaba
non producatur. Aristoph.
in Plut. v. 9.

Ὅς διειμένην ἀνθρώποις ἐν
χευμένην.

Lege igitur,

Ἡρὴ διειμένην θεῶν ἀν-
θρώποις μῆλον.

Id elegans & certum.

53. Ἀθανάτου ἄγιστον. Ba-
sil. Ἀθανάτου ἄγιστον Voss. &
quatuor codices apud Rö-
verum, qui merito in his

Musaei manum latere su-
spicatur.

56. Μαμαρυγὰς χαρίσας. Cod.
Reg. χαρίσας aliae editio-
nes & ita saepe Nonnus. V.
Pareus. FRANCIS. cum
Regio facit Voss. χαρίσας
autem Heins. quomodo ser-
vati Codices, quos secutus
in editione sua Doctiss. Ju-
venis Röverus. χαρίσας Ba-
sil. cum reliquis omnibus, a
quibus non multum dissen-
tiunt, qui scribunt χαρίσας,
quod recipere non dubita-
vi ob imitationem Nonni,
qui voci Μαμαρυγὰς ple-
rumque adponit epithe-
ton, ut liquet ex notis
Parei, quemadmodum quo-
que Achilles Tatius lib. 5,
B 3 pag.

ΘΑΝΤΕΙΔΕΥΟΝΤΑΡΗΣ ΕΚΑΝΤΕΛΛΟΥΣΑ ΠΕΛΗΝΗ,

Ἄκρα δὲ χιονέων Φοινίσσεται· κίχλα παρει-
ῶν, ἡ δὲ ἐπὶ τῇ κίχλῃ, ἡ δὲ ἐπὶ τῇ κίχλῃ,

Θῆς πόλιν ἐκ καλῶν θυμύχερον· ἢ τάχα Φαίης

60. Ἡ ῥῆς ἐν μελέεσσι ῥάδων λειμώνα. Φανῆ-

~~monificação~~ do que ocorreu, e assim

Χροὴν γὰρ μελέων ἐρυθαίνετο· χισσομένης

as only official copies are used.

Και ῥόδα λευκοχίτωνος ὑπὸ σφυρᾷ λάμπετο

κούρης.

Προχαι δ' ἐκ μελέων χάριτες ῥέδον. Οἱ δὲ πα-

λαιοῖ

Τὴν δὲ χάριν τοῦ θεοῦ τοῦ πατρὸς περικείμεναι οὕτως ὡς τις

Hose

Ο'Φθαλ-

2. *Explain the importance of the following factors in the development of a country's economy:*

pag. 307. de Mente: *quod enim illis mentis esse
videtur, Musaeo apud κύκλω*

Atque **dicatur**, ut signi-
ficet id quod eminet in re-

Scholias, qui restitu-
nis rubere.

301. Bank. Bank. Bank.
 Voss. & Hainf. Bank.

58. А. М. А. М. Basil. Con-

ferendus Achilles. Tatiuz 63. 635. *antiquior* x. e. l.
lib. 1. pag. 17. de l'eu. Verri. *antiquior* x. e. l.

cippe: ἀνὰ παρὰ τὸ λαὸν ἐστὶν ἡ ἀλήθεια. *esse Gratias mentiti sunt.*

ἀπο τοῦ μέλου ἐφαινεσθαι, καὶ
 ἐκμεῖτο παρθένοι, αἵτις αἱ τὸ

quia scilicet ex membris
 puellae, centum fluebant.

Reliqui autem : Sic apud Hesiodum in *Erga* v. 24.

а) а

Qualis alba genas exoriens luna:
Summi vero nivcarum rubeant circuli gena-
rum,

Ut rosa ex thecis bicolor: certe diceres;
Herus in membris rosarum pratum adpa- 60.
rere.

Colore enim membrorum rubebat: euntis
vero

Etiam rosae candidam indutae tunicam sub
talis splendebant puellae,

Multae vero ex membris Gratiae fluebant;
antiqui igitur

Tres Gratias mentiti sunt esse: alteruter
enim Herus

Ocu-

ἀγαθὴ δ' ἔστι ἡδε βροτοῖσι.

Bona ergo haec contentio
hominibus.

Aelian. Var. Hist. 2. 4. Ἡ εἶναι
ἢ τὴν Μεγάλιστον οἱ συγχω-
ρήσαντες.

64. Εἰς ἢ πρὸς Ἡρῆς ὁ φθαλ-
μός. Verti: alteruter enim
Herus Oculus, ut ita det
Poëta rationem, cur Vete-
res mendacii arguat. Sic
particula hac usus Hesio-
dus in Ἐργοῖς v. 151.

Καλὰ δ' ἰσχυροῦς μίλας δ'
ὅτι ἔστι σίδηρος.

Nec non v. 23.

Ζελοῖ ἢ πρὸς γέλῳ γάπῳ.

Theocritus Idyll. 22. v.
214.

Χαίρει Ληδας τέκος, καὶ αἰ-
μιτέρῳις κλῖσι υἱοῖσι

Ἐθλοῖ δ' αὖ πρῶτοι. φίλοι
ἢ πρὸς πάντες αἰδοῖ

Τυδαρίδας.

Nec non Idyll. 26. 23.

Σὺ δ' ἐπὶ ραξὶ πρὸν μακρῷ-
δος ἔργῳ βήκῃ.

Ἐξαιτίας ἐπὶ ἔργῳ. πρὸ δ' ἔχ-
ουσαν βίβαλοι.

Lucianus Dial. Mort. 2.
p. 3. Οἱ ἐστὶν ἄλλοι, ὁ ἔχ-
ου ἢ δ' ὀλίγοι, αἱ ἔργῳ,
ἀφαιρούμεναι ἡμῖν. Felicitas

hunc significatum Lucæ
cap. 12. v. 2. restituit L.

Bos, quemadmodum Ana-
creonti Od. 9. v. 6.

τῆς ἑσπέρης, καὶ ἡμέρας ἢ.

B 4

Quas

65. Ο'φθαλμὸς γελῶν ἐκαστὸν χαρίτεσσι τεύχει
 ἑτρεκέως ἱέρειαν ἐπαύριον ἔυρατο Κύπρις.

Σὺς ἡ μὲν, περὶ πολλὸν ἀριτεύσασα γυναί-
 κων,

Κύπριδος ἀρήτειρα, νέη διεφάνετο Κύπρις.

Δύσατο δ' ἠιδέων ἀπαλὰς Φρένας· ὅδε τις ἀν-
 δρῶν

70. Ἦεν, ὅς οὐ μενέαινεν ἔχειν ἀμαρτέμνιον Ἡρώ.

Ἦε δ' ἄρα καλὴθέμελλον ὅπη κατὰ νηὸν ἔ-
 λατο,

Ἐσπόμενον νόον εἶχε, καὶ ὄμματα, καὶ Φρέ-
 νας ἀνδρῶν.

Καὶ τις ἐν ἠιδέοισιν ἐθαύμασε, καὶ φάτο μῦ-
 θον.

Καὶ Σπάρτης ἐπέβην, Λακεδαιμόνος ἔδρα-
 κον ἄστυ,

Ἡ'χι

Quaenam es tu columba?
mea enim interest.

Doctissimus Georgius d' Arnaud, cujus emendatio-
 nem amplector. Hoc si
 scivisset pauper plerum-
 que, nisi cum aliorum scri-
 nia strenue compilat, Jo.
 Clericus, non coniecisset
 tam infelicitate in epist. ad
 Hebr. cap. 13. v. 4. Τίμιος
 ὁ γάμος οὐ καὶ οὐ καὶ, καὶ ὁ πότις

ἀρσενικός πότις ὁ καὶ μοιχός
 καὶ ὁ Θεός, scriptum fuisse
 olim. Vulgatus enim
 Interpres, qui recte ver-
 tit: Fornicatores enim &
 adulteros Deus judicabit,
 frustra ad partes vocatur,
 quasi & huic obvia illa par-
 ticularum significatio latuis-
 set.

65. Γελῶν, γελῶν, Basil.

66. Ἐυρατο. ἱερῶ. Basil.
 sed

Oculus ridens centum Gratiis pullulabat. 65.

Profecto sacerdotem dignam nacta erat Venus.

Sic ea quidem, plurimum antecellens feminas,

Veneris sacerdos nova adparebat Venus.

Subiit autem juvenum teneras mentes; neque ullus vir

Erat, qui non cuperet habere conjugem Hero. 70.

Illa autem bene fundatam quacumque per aedem vagabatur,

Sequentem mentem habebat, & oculos, & corda virorum.

Atque aliquis inter juvenes admiratus est, (eam) & dixit verbum:

Et Spartam accessi, Lacedaemonis vidi urbem,

Ubi

sed prius recte adgnoscat Voss.

68. Ἀρήτιρα. ἀρήτιρα. Heinl.

71. Καλλιθέμελλον. καλλιθέμελλον. Basil.

74. Λακεδαίμονος Ἰδρακον. An hinc firmari posset Gottorphanus Codicis lectio in Ovidio Heroid. ep. 19. 177.

Ut semel Idaeus Lacedaemonia vidit adulter.

ut & ita in suo invenerit Musaeus? sed nihil adfirmo. Vulgo legitur venit. ut & hic Codex B. & Rond. apud Röverum scribunt Ἰδρακον. Simili modo in eadem voce corruptus videtur Orpheus Argon. v.

462. B 5 Oυλο.

75. Ηΐχι μύθον και ἀέθλον ἀκρόμεν ἀγλαϊδ-
ων.

Τοίην δ' ἔπω ὅπως νύη, κεδνήν θ' ἀπαλήν-
τε.

Και

Οὐλύμπυ δι βαυσοκρίλῃ
πρηῶνας ἱρυμνῆς

Εἰσίδραμον Μινύας.

*Olympique excelsa cacumini
na ad inaccessa*

Advenerunt Minyae.

Verissima enim emendatio
Eschenbachii restituentis
Εἰσίδραμον.

76. Τοίην δ' ἔπω ὅπως
νύη. Ven. & Codex Bar-
thii, legunt ἔπω, atque
ita conjecit P. FRANCIVS.
Fateor molliorem ita effici
versum, nec tamen, quod
pace viri Doctissimi dixe-
rim, aliquid temere mu-
tandum censerem, cum u-
tique apud utriusque Lin-
guae Scriptores similia non
raro notari possunt. ex.
gr. ita locutus Hesiodus in
Ἔργois v. 82.

Δῶρον ἰδρύσσαι, πῶμ' αἰ-
δεύσιν ἀφῆλθαι.

Homerus. Il. ω. 232.

Χρυσὴ δ' ἔσται Ὀδυσσεὺς δῖον
πάντα τέλει.

Locum hunc alio tamen

scopo adducit Auctor vitae
Homeri pag. 298. ubi men-
dosc editur Ὀδυσσεὺς. In ip-
so autem Homero legitur
ἔσται, quod unice verum.
Theocritus Idyll. 23: v. 37

Τοῖσι ποδσιν ἰδῆς.

Bion 3: 11.

Θιάτων ἀθανάτων τι πέρας.

Huc referri posset locus
Nonni in Paraphr. Joannis
cap. 19.

Κεκαμένον μάλα τετραμί-
νον ὅσον ἔσται.

Quemadmodum & Hesio-
di in Scut. v. 154.

Εἰ δὲ προΐωξίς τε παλίνωξίς
τε τέτυκτο.

Quin & ipse Musaeus, si
vera lectio, ita scripsit v.
136.

Οὐ γὰρ ἐπιχθονήσιν ἴσθιν κα-
λίωσι γυναῖξιν.

quem locum jam pulcre
contra Alexandrum Po-
pium defendit summus
Dorvillius. Virgilius Aë-
neid. lib. 12: 442.

Telum inmane manu qua-
tiens.

Sta-

Ubi laborem & certamen audimus pulchritu- 75.
dinum:

Talem autem nondum vidi puellam, tam
venerandam, tamque teneram;

Statius Theb. lib. 1: 367. *Καὶ δ' ὅστις ἀκούσῃ, ἀρε-*
ταῖαν περικίδνται.

Pastorum pecorumque do-
mos. *Pudicam vero habuit conju-*
gem, sapientem.

Ubi adeo me non offendit
ομοιοταυτά, ut lubens hanc
lectionem fide duorum
Codicum firmatam reci-
piam, secus ac censet vir
Eruditus in Obs. Miscell.
vol. 1. pag. 172. Vulgo
legitur: *pecudum*. Ovidius
Heroid. ep. 19: 60.

Brachia nunc bumeris bu-
mida ferre meis.

& paulo ante v. 44.

Pallade jam pingui tinguere
re membra putes?

ubi tamen Doctissimus
Burmannus offensus ejus-
dem soni iteratione emen-
dat *Ungere j. p. Pallade m,*
p. quae voces saepe con-
mutantur, sed nihil mu-
tasse consultius putarem.
ibid. καὶ δ' ὅστις ἀπαλήνται. illo
epitheto ornantur plerum-
que pudicae mulieres. ita
Hesiod. *Θιγ.* v. 68.

& in *Εργοις* v. 699.

Παρθενικὴν δ' ἡ γαμῶν, αἵς οὐ
ἔβια καὶ δὲ δὲ δὲ δὲ.

Virginem vero dūcito, ut
mores castos doceas.

Interpres in editione Basil.
A. 1550. *prudentem* vertit,
ut ita ad animi bona refe-
ratur, quemadmodum *ἀπα-*
λή ad corporis. Sed du-
bito an hoc voluerit ama-
tor, cui tantum externa
facies puellae adparebat.

Reliqui vertunt, *praestan-*
ti corpore puellam, sed vix
puto hanc vocem eo sen-
su facile occurrere. Ego
verti *venerandam*, ut in-
dicet Poeta pulcritudinem
cum maiestate decora fuis-
se conjunctam, quae sacer-
doti recte convenit, con-
fer v. 55. ita cepit quoque
Doct. Heumannus, hunc
significatum probans ex
Homero *Il.* 1. v. 582. qui
reddi quoque posset forte
Or-

Καὶ ταῦτα Κύπρις ἔχει χαρίτων μίαν ὑπλοτε-
ράων.

Παπταίνων ἐμόγησά, πόρον δ' οὐχ εὖρον ὅπω-
πῆς.

Αὐτίκα τεθναίνην λεχέων ἐπιβήμενος Ἡρῶς.

80. Οὐκ ἂν ἐγὼ κατ' Ὀλυμπον ἐφίμειρω θεὸς εἶναι,
Ἡμετέρην παράκοιτιν ἔχων ἐνὶ δώμασιν Ἡρώ.
Εἰ δέ μοι σὺκ ἐπέθηκε τέην ἱέρειαν ἀφάσ-
σειν,

Τοῖν μοι, Κυθήρεια, νέην παράκοιτιν ὀπάσ-
σαις.

Τοῖα μὲν ἡιθέων τις ἐφώνεεν· ἄλλοθεν ἄλ-
λος

85 Εἴλαος ὑποκλέπτων ἐπεμήνατο κάλλει κέρης.

Αἰγοπαθὲς Λεῖανδρε, σὺ δ', ὥς ἴδες εὐκλέα
κέρην,

Οὐκ ἔθελες κρυφίοισι καλᾷρσύχειν Φρένα κέν-
τροις,

Ἀλ-

Orpheo in Hymno Proser-
pinae pag. 126.

Πλούτωνος πολύκις δαμάς,
κιδῆ, πολυδῶπ.

Reperitur & apud Home-
rum Il. v. 730. Ceterum
Codicis Heinl. Scripturam,
quae & in aliis apud Röve-
rum, *κιδῆα καὶ ἀπαλήντε*,

nemo facile amplectetur;
quo enim, quaelo, refe-
retur illud π?

78. Πανταίρων ἐμύγησα.
intuendo defessus sum. Ron-
dellus, monente Rövero
in Add. legebat *αμόγησα*,
quia alioqui pugnant cum
V. 171. Οὐ καμῶν ἀγοράων. at
recte

Forte Venus habet Gratiarum nam juve-
num.

Intuendo defessus sum, fatietatem autem non
inveni adspiciendi.

Illico moriar, cubile ubi conscenderim Herus:

Non ego in coelo cupio Deus esse, 80.

Nostram uxorem habens domi Hero.

Si autem mihi non licet tuam sacerdotem
contrectare,

Talem mihi, Cytherea, puellam uxorem
praebeas!

Talia quidem juvenum quis locutus est:
aliunde (vero) alius

Vulnus celans insanivit pulcritudine puellae. 85.

Gravia passe Leander, tu autem, ut vi-
disti inclytam puellam,

Nolebas occultis consumere mentem stimu-
lis,

Sed

recte observat Doctissimus
Juvenis Poëtas tam accu-
rate non loqui, & exprimi
ita ultimo loco vehemen-
torem amorem. Quid,
quod vel solum rem confi-
cit, hic sermo de Juvene
quodam, altero autem de
Leandro?

ibid. d'. n'. Rondellus, Non
opus. FRANCIUS.

79. ἡρώδης, ita Hein-
sius. Pap. Huc usque
conferre coeperat Nic.
Heinsius.

81. ἡρώδης x. r. λ. Acu-
te, ut solet, Cel. Dorvil-
lius conjectabat ἡρώδης.
ut

Ἀλλὰ, πυρπνεύσασι δαμείς ἀδόκητον οἷσσι,
 Οὐκ ἔβελος ζῶειν περικαλλέος ἄμμορος Ἡρῆς.
 90. Τὸν βλεφάρων δ' αἰτίσιν αἴετο πυρσὸς ἐρώ-
 των,

Καὶ κρᾶδ' ἡ πᾶφλαζεν ἀνικήτῃ πυρὸς δερμῇ.
 92. Κάλλος γὰρ περίπυσον ἀμωμήτῳ γυναι-
 κὸς

Οἷύτερον μερόπεσσι πέλει πτερόεντος οἷσσι·
 Ο'φθαλμὸς δ' ὁδὸς ἐστὶν ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολαίων
 95. Κάλλος ὀλισθαίνει, καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὀ-
 δεύει.

Εἶλε

ut ita vim majorem habe-
 rec sententia. Firmat hanc
 emendationem Homerus
 H. V. A. V. 29.

Τὴν δ' ἰγὰρ λύσσα, πείρει μιν
 καὶ γῆρας ἵππουσιν
 Ἡμῶν τ' ἐν ἱκῶν ὅς Ἀργεῖ,
 τήλοσι πάτερ.

Vulgatam tamen commode
 feryari posse non diffiteor.

88. Πυρπνεύσασι. πυρ-
 βλήσασι Voss.

89. Ἀμμορος. ἀμμορος Basil.

94. δ. cum Par. & H.
 melius legi posse & putat
 Röverus, sed nihil mutasse
 satius forte erit.

95. Κάλλος ὀλισθαίνει. Quo
 facilius mendum sublatum
 adpareat totum adpronam
 locum:

Κάλλος γὰρ περίπυσον ἀμω-
 μήτῳ γυναικὸς
 Οἷύτερον μερόπεσσι πέλει
 πτερόεντος οἷσσι·
 Ο'φθαλμὸς δ' ὁδὸς ἐστὶν ἀπ'
 ὀφθαλμοῖο βολαίων
 Εἶλος ὀλισθαίνει, καὶ ἐπὶ
 φρένας ἀνδρὸς ὀδεύει.

ita diserte legunt, quae
 prodierunt ad hoc tempus,
 editiones omnes, etiam
 emendatissima Röveri, qui
 omnino hanc lectionem
 retinendam censet. Equi-
 dem vix adducor, ut cre-
 dam hanc esse Poëtae ma-
 num, quem quovis fere pig-
 nore contendere ausim no-
 bis reliquisse Κάλλος ὀλισθαί-
 νει. elegantissima repetitione
 superioris vocis, quam cum
 toto

Sed ardentibus domitus inopinato sagittis,

Nolebas vivere perpulcræ expers Herus.

Cum oculorum verò radiis crescebat fax a- 90.
morum,

Et cor (ei) fervebat invicti ignis inpetu.

Pulchritudo enim celebris emendatae formae
mulieris

Acutior hominibus est veloci sagitta;

Oculus vero via est, ab oculi ictibus

Pulchritudo delabitur, & in corda viri de- 95.
scendit.

Ce-

toto orationis cursu con-
rumpit inficetum illud ε'λ-
κος. Firmant hanc lectionem
Codex Voss. Venet. &
Bodlejanus B. apud Röve-
rum, qui diserte habent
πάθος, nec non Regius,
in quo testibus Francio
& Rövero, κα'λκος, qui
egregie nobis erroris fon-
tem aperit. Nempe α & λ
saepe inter se permutan-
tur, quod & notavit Gul.
Canterus in Syntagm. de
ratione Emend. Graec.
Auct. pag. 20, 21. inde
cum haec vox abiisset in
πάλκος, nec quisquam in-
telligeret bonus aliquis
corrector, quasi esset pro
παλκος emendabat π'λκος.

Sed cum misero huic τὸν
locum plane non esse e-
munctoris naris Criticus
probe perspiceret repone-
bat ε'λκος, quam vocem in-
venerat v. 85. & versui 93.
ubi mentio περιόοντος ὄντος,
recte convenire sibi per-
suadebat. Ita quoque le-
gisse Scholiasten docent
ejus verba: ἐπὶ βολῇ τ' ὁμο-
μύτοι ὀλεῖσθαι (ita legit Gro-
novius) ὁμοποιεῖται πάθος.
Denique, ut plane securus
sis, ita locutus Achilles
Tatius lib. 1. pag. 17. quem
noster in hoc, ut aliis mul-
tis locis, religiose imitatus
est: ὡς ἔ' ὁδόν, ἐνθὺς ἀπο-
λάλκον. κα'λκος γὰρ ὁξύτεροι πε-
ριόοντες βίλκον, καὶ ἀλ' τ' ὀφθαλ-
μῶν

Εἶπε δὲ μιν τότε θάμβος, ἀναιδείη, τρόμος,
αἰδώς.

Ἐτρεμε μὲν κραδίη, αἰδώς δὲ μιν εἶχεν ἀλῶ-
ναι.

Θάμβος δ' εἶδος ἄριστον· ἔρως δ' ἀπενόσφισεν
αἰδῶ.

Θαρσαλέως δ' ὑπ' ἔρωτος ἀναιδείην ἀγαπά-
ζων,

100. Ἡρέμα ποσσὶν ἔβαινε, καὶ ἀντίον ἴσατο κέ-
ρης.

Λοξὰ

μῶν εἰς τὴν ψυχὴν καταρρεῖ·
ὀφθαλμοῖς γὰρ ἰδὼς ἐρωτικῶν τραύ-
ματι. Itaque statim, ut eam
contemplatus sum occidi. For-
ma enim ad inferendum vul-
nus telo acutior est, per ocu-
losque amatoris vulnere adi-
tum patefaciens, in animum
penetrat. Vide & lib. 6.
pag. 375. ἐπειδὴ γὰρ εἰς τὴν
ἐμὴν τὴν καλὴν ὁ κάλλος κα-
θεῖς, ῥίον δ' ἐκείνου ἐπὶ τὰς
ὀφθαλμοὺς τὸ ὁρώμενον ἴσται.
Confer praeterea elegan-
tissimum locum, lib. 5. pag.
307. ἢ δὲ τῆς θεᾶς ἡδονὴν ἀλ-
γομένην εἰσρέουσα, τοῖς στέροισι
ἀγκάσθῃσι· ἔλκυσα δ' ἔρμην
τὸ αἰδῶλον αἰεὶ, ἐναπομάσσειται
(Salmasius pag. 674. l. ἐνα-
πομάσσειται) καὶ τῆς ψυχῆς
καὶ ὡς τρεφ, καὶ ἀποπλάττει τὴν
μερμήν. ἢ δὲ τὸ κάλλος ἀπορρεῖ

δι' ἀφανὸν ἀκτίων ἐπὶ τὴν ἐρω-
τικὴν ἱλακμένην καρδίαν, ἐναπο-
σφραγίζου κατὰ τὴν σκιά. Vo-
luptas autem, quae in viden-
do percipitur, per oculos il-
lapsa menti insidet, neque
visae imaginem secum raptam
animi speculo continenter im-
primit, atque effingit: pul-
chritudinisque fluxio ipsa per
occultos radios in amantis
pectus dimanans, amatae rei
formam insculpit.

ibid. ἀνδρὲς. ἀνδρῶν. Voss.

96. Θάμβος, ἀναιδείη. Scho-
liastes: τότε δὲ αὐτὸν ἔλα-
βεν θάμβος ἀναιδής. Sed ho-
minis inperitiam satis ar-
guit ipse Poëta, qui di-
stincte mox voces has &
ordine explicat, quod &
facit Achilles Tatius loco
inferius citando.

97. Ἐτρε-

Δοξα δ' ὀππότεον δουραὶς ἐλάσεν ὀππὶ
πὰς,

Βιύμασιν ἀφ' ὧ γούσι παραπλάζον Φρένα κα-
ρης.

Αὐτὴ δ', ὡς ζυγίῃσι πόθεν δεδέντα Δεαί-
δες,

Χαί-

Et oculis lascivius intueri, ac ne deprehenderer vereri coactus sum. Ultima melius verterentur, ac capi pudebat; id enim menti scriptoris melius convenire nemo non videt. Hic autem locus nobis ad verum intellectum verborum Musaei, αἰδῶς δὲ μιν εἶχεν ἀλάνει spon- te ducit; haec enim non, quod vulgo fit, reddenda cenleo: pudor vero ipsum tenebat captum esse, sed clarius: pudebat vero ipsum capi. Atque ita fere Doctiss. Berglerus, qui tamen minus recte Leandrum pudoris causam, si quis eum virginem Sacerdotem tentasse senserit ac deprehenderit, constituisse putat; quae verior erat, quod adgnosceret, non esse viri vinci a femella, & amore ei quasi mancipari, ut recte Heumannus, qui tamen minus recte: pudebat ipsum, quod captus esset, cum deberet capi. Mecum

facit, ut videtur, Kromajerus in elegant. Dissertatione Musaei praefixa p. 19. ut adeo mirer ipsum reddidisse: pudor vero ipsum tenebat captum esse & non potius capi, ut dudum Florens Christianus:

Cor trepidat, vincique pudebat.

Ceterum ut Musaeus, αἰδῶς δὲ μιν εἶχεν, ita dixit Homerus Iliad. ε. v. 416.

Τὸ δ' αὖτε ἔχεν δεξιῶν.

101. ἑλάσεν. ἑλάσεν. Voss. ἑλάσεν. Basil. cum plarimis apud Röverum, qui hanc elegantissimam lectionem in Addendis omnino retinendam censet. Atque ita ἑλάσεν in aliis locutionibus frequens, ut apud Nonnum Dionys. lib. 15. p. 416. l. 8. lib. 24. p. 636. l. 7. lib. 31. p. 800. l. 12. l. 32. p. 806. lib. 23. lib. 44. p. 1138. l. 17. & in

Oblique vero intuens dolosus torquebat oculos.

Nutibus nutis in errorem inducens mentem puellae.

Ipsa vero, ut sensit amorem dolosum Leandri,

G1-

compositis lib. 22. p. 590. l. 18. lib. 42. p. 1096. l. 23. Septem autem Codices apud Röverum legunt *ἐλάλουν*, quam lectionem plurima apud Nonnum loca firman. Ita lib. 22. p. 72. l. 17.

Εἰ δ' ἐκ ἐλάλουν σφαλερὴς ἐλάλουν ὁπώρας.

& lib. 7. p. 212. l. 16.

Υψιφανὴς ἐλάλουν ἀπέρμορ καὶ κύκλον ὁπώρας.

Ut & l. c. p. 216. l. 17.

Ἀραβίος δ' ἐλάλουν ἀλγύμορ καὶ κύκλον ὁπώρας.

Nec non lib. 9. pag. 250. l. 33.

Ὁ φλαμὸς ἐλάλουν ἀλγύμορ καὶ κύκλον ὁπώρας.

Confer praeterea lib. 10. p. 272. l. 14. p. 280. l. 19. lib. 19. p. 520. l. 39. lib. 48. p. 1256. l. 7. quae loca tantum indicasse suffecerit:

reliqua enim, in quibus eadem verbi forma quidem occurrit, sed non significatus, ne lectori taedium oriatur, (tantus est numerus) sciens praetereo. His inductam mentem cogitatio subiit, an non vera in Musaeo lectio esset *ἐλάλουν*: sed ne sic *ἐλάλουν* loco movere ausus fui, quod tueretur unus ejusdem Poëtae locus lib. 4. p. 118. l. 30.

Εἰ ποτὶ δούλῳ φρενοπερίῳ κύκλον ὁπώρας

Ὁ φλαμὸς ἐλάλουν.

qui non fugit diligentiam Elegantissimi Röveri. Plures praeterea Musaei Codices, eademque vocis forma, licet in aliis locutionibus, Nonno, ut liquet ex locis adductis, non immutata, satis hanc lectionem tuentur.

192. Παρρησίαν. Ὁ γὰρ καὶ ἐστὶν. Est imitatio Nonni Dia-

C 2

Dia-

Χαίρειν ἐπὶ ἀγαθῶν ἁετ' ἀνέχοντα καὶ τὴν
τῇ

105. Πολλοὺς ἀνθρώπους ἐν τῇ πόλει αἴψα ἀνέβη,
Νεύμασι λαθροῖσις ὑπαγγελάσας. Λεόν-
τιος Ἰδρύ, τοῦ συγγραφέως τῆς ἐκδόσεως, οὗτον ἔστ'
Καὶ πάλιν ἀντέκλινεν. ὁ δ' ἐνδοθὶ θυμῷ ἰάν-
θη,

Ὅττι πόθον ξυνέηκε, καὶ ἔκ ἀπεσεύσατο
κέρη.

Ὁ Φρα μὲν οὖν Ἀλκιβιάδης ἐδίκετο λαθροῖσις
κέρη,

110. Φεύγος ἀνατείλασα κατήϊεν ἐς δύναν. Ἡ ὥς.

Dionys. Bib. 42. p. 1000.
p. 277.

105. Ἀνέβη. Tres
Codices ἀνέβη, duo in
margine. In uno apud Rō-
verum. Error patet quod
est, & facillime permuta-
bitur, quod notum. Sic
in Columna de Raptu Har-
lesae p. 23. p. 1000. audin

106. Ὑπαγγελάσας. ita
Basil. ὑπαγγελάσας Voff.
110. Ἡ ὥς. Aurora verti-
tur in editione Basil. aliis
que, Kromajero placuit
ὥς, quemadmodum & v.
287. quod cum Rōvero
sequitur. Sum. V. 1000. au-
tem

Notat autem. Varios homines
voci significatus tradunt
Grammatici, de quibus post
citatos a Doctiss. Valckel
naerio

Μουσάων ἀνέβη καὶ τὴν
τῇ

Legendum est. Ὑπαγγελάσας.

106. Ὑπαγγελάσας. ita
Basil. ὑπαγγελάσας Voff.

110. Ἡ ὥς. Aurora verti-
tur in editione Basil. aliis
que, Kromajero placuit
ὥς, quemadmodum & v.
287. quod cum Rōvero
sequitur. Sum. V. 1000. au-
tem

Notat autem. Varios homines
voci significatus tradunt
Grammatici, de quibus post
citatos a Doctiss. Valckel
naerio

Ex regione autem apparuit umbrosa Hesperos

Stella,

Sed ipse audacter adibat prope puellam,

Et vidit stratus insurgentes tenebras,

Tacite quidem stringens roseos digitos puellae,

Ex imo suspirabat vehementer, illa vero si-

lento,

tare ausus fuit, cum ipsi

Poetae hanc duritiem ad-

scribendam alius non mul-

to elegantior locus docet,

qui occurrit v. 320.

Ποιηται δὲ λυγρόντι θα-

λαστον Αφροδίτην,

Ποιηται δ' αὖτις ἄνευ Περ-

σεύδαθα θαλάσσης.

Α' εἰδὸς ἢ Βορίην ἀνέμωσαν

νάματα ἰσχυροί.

Ubi copulae inelegans,

mea quidem sententia, est

defectus. Praeterea v. 313.

Καὶ μὴ τινάσσων οὐδ' ἔλ-

πον δύναι Βορίην,

Οὐδ' ὀφείναι Ὀρίαν, ἢ ἄλλοι

χον ὀλίγω Α' μᾶλλον.

Πατριδὸς ἀνέμωσαν ποτ' ἔλ-

πον ἔρπον ἰσχυροί.

Sed hoc loco plane duris-

simo Doctissimi Cantari

elegantem, quicquid alii

cenleant, emendationem

omnino recipien-

dam esse docebimus. Ita

nascitur optimus sensus &

constructio minime inpe-

data, istud enim inveni-

convenit cum Ε' οὐρανὸν v.

212. permutatione modo-

rum non inusitata, quod &

ibi ostendemus, admilla.

114. Κάρι. Memoria lap-

sus Thomas Munckerus ad

Antonin. Liber. cap. 41.

p. 333. citat καρί, cum in

omnibus aliis Codicibus

MSS. & editionibus habet-

tur κάρι.

115. Βίρην. Βίρην ἰσχυροί

ἀνέμωσαν. Βίρην Voss. Ita

Rosweytha de Gestis Orl-

donis I. T. I. Scriptorum

Rerum Germanic. Meybo-

mii p. 725. v. 745.

Ex aegri latebris ducens

suspiria cordis.

C 4 117.

Οὐδ' ἔχοντο, καὶ δὲ καὶ φέροντο καὶ φέροντο
Ὡς δ' ἐρατῆς ἐνόησε χαλὶφρονα νεφέλαι κα-
θαίρει, καὶ ἔσται καὶ δὲ καὶ φέροντο καὶ φέροντο
Θαυσαλέματι καὶ φέροντο καὶ φέροντο καὶ φέροντο
Ἐξήχοντο καὶ φέροντο καὶ φέροντο καὶ φέροντο

120. Οκναλέοις δὲ πόδεσσιν ἐφέσπετο παρθένας Η-

211. Οἷάπερ ἐκ ἐθέλουσα, τοῖν δ' ἀνευέλκοντο Φωνήν,
Οκναλέοις ἐπέεσσιν ἀπειλείδου Λεάνδρῳ.

ΞΕΙΝΕ, ΤΙ ΜΑΡΝΑΙΝΕΙΣ; ΤΙ ΜΕ, ΔΥΣΜΑΡΕ ΠΑΙ-
ΔΕΥΣ, ΕΛΚΕΤΕ ΜΕΝΕΙΣ
I. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

ut & lib. 37. p. 940. l. 10.
Sic Kromajervo, qui tamen
pines accurate vertit. Pi-
gros & Romyros cum sep-
tem

Tanquam irascens, roseam retraxit manum,
Ut vero amatae sensit remissos nutus puel-
lae,

Audacter manu artificiosam traxit vestem,
Ultima venerandi ducens ad penetralia templi.
Pigris autem pedibus sequebatur virgo He- 120.
ro,

Tanquam nolens, talemque emisit vocem,
Femineis verbis minans Leandro:

Hospes, quid insanis? quid me, infelix,
virginem trahis?

Alia

tem aliis. Plures cum Basil.
Ο'κταλίως. Prius recepi. Ita
Nonnus Dionys. lib. 32.
p. 816. l. 19.

Ο'κταλίως ὃ πόδισσι ιχάζει-
το παρθένος Ε'ρεχθίδος.

& l. 32.

Σιγαλίως ὃ πόδισσι ιδύσασθαι
δύσκειον ὕλην.

Sic lib. 33. p. 32. l. 25.

Ο'κταλίως ὃ πόδισσι μόγις
βραχέος ἢ μορφύς.

Conferri velim lib. 34. p.
860. l. 30. & lib. 43. p.
1134. l. 3. qui locus primo
fere similis est. lib. 44. p.
1154. l. 22. lib. 47. p. 1204.
l. 10. lib. 45. p. 1176. l.
27. lib. 48. p. 1256. l. 32.
p. 1266. l. 32.

121. Τόλην δ' ἀντιόκατο φωνήν. Coluthus de Raptu He-
lenae v. 167. 259. 288. di-
xit ὅσην α. φ. Sic Nonnus
Dionys. lib. 6. p. 198. l. 10.
Idem lib. 37. p. 942. l. 9.
dixit:

Καὶ οἱ ἐπισυμμένην τρομερὴν
ἀντιόκατο φωνήν.

quod rarius est, & forte
in ἀντιόκατο mutandum,
quod in hac re proprium
fere est. Atque ita quoque
Musaëus v. 172. Quod au-
tem paucos Codices infe-
dit ἀντιόκατο omnino con-
ruptum hic est.

122. Ἀ'πυλίου, ἐπυλίου
Whitfordus. leg. ἀπυλίου
σα. FRANCIVS.

123. Ἰών, ἢ μεγαλήνη
C 5 Sic

Ἀλλην δεῦρο κέλευθον ἐμὸν δ' ἀπόλειπε χιλῶνα
 125. Μῆνιν ἐμῶν ἀπόσιπε· πολυκτεάνων γενετή-
 ρων.

Κυπρίδος ἔσσι σοι ἔοικε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσ-
 σειν·

Παρθενικῆς ἐπὶ λέκτρον ἀμήχανόν ἐστιν ἰκέσθαι.

Τοῖα μὲν ἠπεύλησεν, εἰκότα παρθενεκῆσιν.

Θηλείης δὲ Λέανδρος ἐπεὶ κλύεν οἷστρον ἀπει-
 λῆς,

130. Εὔγνω πειθομένων σημήϊα παρθενικῶν.

Καὶ γὰρ ὅτ' ἡϊθέοισιν ἀπειλείωσι γυναῖκες,

Κυπριδίων δάρων αὐτάγγελοί εἰσιν ἀπει-
 λαί.

Παρ-

Sic & Nonnus Dionys. lib.
 45. p. 1160. l. 32.

Καὶ μετὰ μαργαρίταις; πῶς
 δαίμονι κῶμον ἐγείρει;

Nec non lib. 37. p. 942.
 l. 19.

Φαῦνι, τί μαργαρίταις ξυνήσπες
 μῶμον ἀνάπτει;

*Faune, quid festinas insa-
 ne communem repre-
 bensionem accendere?*

vel potius *quid insantis c. r.
 accendens?* Quid enim huc
 faciat festinare non video.

129. Εὔγνω κλύει. Basil.
 cum plurimis aliis, quod

auctoritate Homer. Iliad.
 O. v. 270. recte firmavit
 Röverus. Ven. & B. legunt
 ὡς ἔκλυον. atque ita Nonnus
 Dionys. lib. 18. p. 498.
 l. 28.

Μίθε δ' ὡς ἔκλυε φωνήν.

Verum metro ita laboranti
 melius succurrit editio se-
 cunda, quae legit ὅτ' ἔκλυον.
 atque hanc lectionem mi-
 nime spernendam tuetur
 idem Nonnus lib. 35. p.
 878. l. 14.

Δαίμονι δὲ γυναῖκες ὅτ'
 ἔκλυον ἔνιοι ἔχουσιν.

Nec

Alia ito via, meamque dimitte vestem!

Iram meorum evita (*time*) locupletum parentum!

Veneris non te decet deae sacerdotem sollicitare;

Virginis ad lectum difficile est pervenire;

Talia minata est, convenientia virginibus.

Feminearum autem Leander ubi audivit furorem minarum,

Sensit persuasarum signa virginum. 130.

Etenim quum juvenibus minantur feminae,

Venerearum consuetudinum nuntiae sunt minae.

Vir-

Nec non lib. 48. p. 1248.
l. 2.

Καὶ Σαμέλης ὅτι παῖδα φη-
ρίσβις ἔκλυι μήτηρ.

131. Α' παλαίους. ἀποχθαί-
ρουν. Cod. Reg. alii contra metrum ἰχθαίρουν apud Röverum, qui recte rejicit has lectiones, quas non fabricassent boni librarii, si stylum Musaei accuratius adtendissent, qui easdem voces, praecipue cum dictorum rationem reddit, repetere solet. Supra v. 36.

Μῶρον ἀλυσμένης ζηλήρου
θηλυπράου.

Καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαΐῃ ζηλήρου
οἷς εἰσι γυναῖκες.

Atque ita aliis locis.

132. Κυρειαῖον ὄαρν. Or-
time Scholiastes: Ὁμιλίων
ἔ' διὰ τῆς μιξέως. Ita v. 230.

Παιονχίον δ' ὄαρν κρυφίως
παθόντες αἰέθλως.

Orpheus Argon. v. 1324.

Εἰδὲ καὶ νομφιδίοις ὁάροις λίν-
τρω π κλιθεῖσα

Παρθένον ἄχυνεν, εἰς πόσιν
ἄμμι ἀγιάδω.

Quod si vero maritali con-
suetudine, concubitu-
que

Vir-

Παρθενότητος δ' ἐκδομένον ἐπύχουσι αὐχένα κύν-
 ας.

Τοῖον μῦθον ἔειπε, πόθεν βεβολημένους ὀϊζῶν.

135. - Ἰὺν περὶ Φιδίη μετὰ Κύπριν, Ἀθηναίη μετ'
 Ἀθήνην,

Οὐ γὰρ ἐπύχουσι τὴν καλέω σε γυναί-
 ξιν,

Ἄλλα

*Virginitatem defloratū
 suus maritus eam du-
 cito.*

Saepissime tamen notat
confabulationes. Ita Nonnus
 lib. 31. p. 790. l. 33. lib.
 38. p. 968. l. 8. lib. 40.
 p. 1016. l. 20. lib. 48. p.
 1258. l. 30. p. 1276. l. 10.
 & l. 32. aliisque locis, quae
 non coacervo, Vid. & He-
 siodum in *Ἔργois* v. 789. &
 in *Theog.* v. 205. saepe
 autem, quemadmodum &
 in quibusdam locis jam ci-
 tatis, notat *sermones de re-
 bus Venereis*. Ceterum de
 vario hujus vocis significa-
 tu consule Ez. Spanhe-
 mium ad Callim. *Hymn.* in
Lavacr. Pall. v. 66. & ad
 h. l. Röverum.

134. Πόθεν βεβολημένους ὀϊ-
 ζῶν. πόθεν β. ὀϊζῶν. Venet. a-
 pud Röverum, atque ita
 forte in suo invenit Scho-
 liaſtes, notat enim; Τοῖον

τὸν λόγον ὡς τὴν πόθεν βεβολη-
 μένους τὴν ὀϊζῶν. Sed nihil mu-
 ta. ὀϊζῶν ἐστὶν, ὡς recte de-
 finit Ammonius in V. μα-
 ρία. est *μανιαδὴς ἐπιθυμία* Ita
 Coluthus de *Raptu Hele-
 nae* v. 95.

Ὅθεν φιλότιμος ἱμέρῃς ἑμὸν ὀϊ-
 ζῶν ἰλῦσαί.

Nonnus lib. 4. p. 122. l.
 27. lib. 7. p. 218. l. 17.
 lib. 11. p. 316. l. 14. lib.
 13. p. 384. l. 12. lib. 15.
 p. 424. l. 33. p. 430. l. 1.
 lib. 16. p. 456. l. 31. lib.
 26. p. 690. l. 10. lib. 31.
 p. 794. l. 2. lib. 33. p. 836.
 l. 11. lib. 34. p. 848. l. 15.
 lib. 37. p. 956. l. 16. lib.
 41. p. 1068. l. 10. lib. 42.
 p. 1090. l. 33. p. 1102. l.
 12. Sic & lib. 7. p. 216.
 l. 15.

Πόθεν ὃ περιγλάσσει πόθεν δι-
 δομένους ὀϊζῶν.

Quae phrasia, pro eo quod
 Mu-

Virginis autem bene olentem bonique colo-
ris cervicem osculatus

Tale verbum ait, amoris ictus furore:

Venus cara post Venerem, Minerva post 135.
Minervam,

Non enim terreſtribus aequalem voco te mu-
lieribus,

Sed

Musaeus π. βιβλημίνος ο.
dixit, in deliciis ipsi habi-
ta recurrit lib. 10. p. 288.
l. 7. lib. 42. p. 1084. l. 1.
Ceterum hic consule Rö-
verum, qui inter αἰσρον &
αἰστρον ἔρωτος recte distin-
guit: hoc autem apud
Nonnum crebro quoque
recurrat, ut quisvis notare
potest: lectorem enim ex-
emplorum, quae notavi,
numero obrutum ne tae-
dium capiat, vereor.

136. Εἰπιχθονίαν ἴσση---
γυναῖξιν. Ita omnes editio-
nes, & plures MSS. con-
stanter; nec male. An ta-
men in his lateat manus
auctoris equidem dubito.
Suspicionem injicit lectio
trium MSS. V. Ven. & Reg.
apud Röverum, qui diser-
te praeferunt ἐπιχθονίαν
ἴσση---γυναῖξιν, quod cur
spernamus? ἴσση quidem
cum casu secundo construi

sine exemplo putabam;
sed res in vado. Ita enim
Achilles Tatius lib. 8. p.
475. καὶ κατὰ λόγον ὅπως ὁ
λοιπὸς τῶν καλὰ μὲν χορὸς ἔκα-
θεν ἔσονται ἴσση ἔχον. Sic
vulgo. Sed omnino emen-
dandum, quod tamen huc
non facit, cum Doct. Sal-
masio pag. 701. ἀποσπ. Ab-
sorpta videtur prima vocis
syllaba, quae in nonnullis
forte Codicibus scribeba-
tur, ut centies α & i per-
mutantur, ἴσση, a prae-
cedentis vocis ultima. Ju-
vat Longus Pastor, lib. 2.
p. 61. in eadem fabula:
τὸ ὄργανον τοῦ, καὶ τὰς καλὰ-
μὲν πρὸς συνδέσας αἰτίους, καὶ
ὅτι καὶ ὁ ἑρμὴς αἰσος αὐτοῖς.
Instrumentum animo suo con-
cipit, disparos cera conjun-
gendo calamos, ad testandum
disparem illis fuisse amorem.
Sed in viam. Nonnus lib.
8. p. 234. l. 21.

Ἀλλὰ σε θυγατέρεσσι Διὸς Κρονίωνος εἶσκω.

Ὀλβιος, ὃς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβίη, ἥ τε-
κε, μήτηρ,

Γαστήρ, ἥ σ' ἐλόχευσε, μακαρτάτη· ἀλλὰ
λιτάων

140. Ἡμετέρων ἐπείκε, πόθ' δ' ὀικτειρον ἀνάγ-
κην.

Κύπριδος ὡς ἱέρεια, μετέρχεο Κύπριδος ἔργα.
Δεῦρ'

Τῆς δέμας ἴσιν ἴχυσαι δείσι-
χιν ἐς δόμον Ἡῖν.

eundem lib. 25. p. 642. l.
27.

*Cui corpus aequale habens
transit in domum Ju-
no.*

Τίς καί με τοῖον ἀγῶνα, πῶς
ἱκελος ἱπλάθ' Βάκχου·

Idem lib. 22. p. 586. l. 2.

Κισσίου σέλας ἴσιν ἀκοντίζου-
σα σιλήτης.

Nec tantum cum casu se-
cundo, sed & cum quarto
junctum invenitur ἴσος a-
pud eundem lib. 26. p. 667.
l. 12.

*Candidae jubar aequale ja-
culans Lunae.*

Καὶ δέμας ἀλλάξασα μετα-
τροπῇ ἴσιν Ὀρόντην,

Nec non lib. 25. p. 674.
l. 14.

Γαμβρόν ἀεσιλάφου μιμή-
σασθαι Διεραιδῆος·

Ἀνδρὲς ἴχουσιν τύπον ἴσιν, ὡς ὅτε
λιχίσσιν ἰαῖον.

*Et corpus mutans versati-
le simile Orontem,*

Ut & lib. 37. p. 928. l. 4.

*Generum superbi imitaba-
tur Deriadei.*

Μῆνις ἴχουσιν τύπον ἴσιν ἐξ
γενέτης τεκνῆς.

140. οἴκτερον Ita in Non-
no Dionys. lib. 5. p. 166.
l. 13. pro

Sic & ἱκελος occurrit apud

Παι-

Sed te filiabus Jovis Saturni adsumilo.

Beatus, qui te genuit, & beata, quae peperit, mater,

Venter, qui te enixus est, beatissimus. Sed preces

Nostras exaudi, amorisque miserere necessitatis. 140.

Veneris ut sacerdos, exerce Veneris opera.

Huc

Παιδοφόνος ἄκτιρος ἀμιμ-
φίας.

Filii homicidas miserare irreprehenribiles.

legendum ὀκτιρος.

141. Μιτρίχιο Κόωνιδος ἔργα. Recte contra Pareum, qui μιτρίχιο volebat, vulgatam lectionem defendit Röverus ex Homero Iliad. E. v. 429. Sic Nonnus Diod. lib. i. p. 24. l. 26.

Μετρεχομένη ἢ παρ' αὐτῇ,

Οἰστρομένης μύρανα δρακοντίης πόθεν εὐνῆς,

Ποιττόροι ἴφελι θεμμάχοι αἰῶμα δρακόντων.

Pertransiens vero & ipsa,

Oestro agitata muraena
serpentini desiderium
lecti.

Per mare incedentium ex-
borruit cum Diis pug-
nantem balatum dra-
conum.

Mallem vertere: Cum adiret vero & ipsa o. a. m. serpentis desideratum lectum, vel potius exercens desideratum cum serpente concubium. Cum isto autem loco conferri meretur Achilles Tatius lib. i. p. 59. apud quem legitur σμύρανα, quod & in Nonno forte quis reponeret, ut obfuerit similitudo ultimae praecedentis vocis literae; sed ego Vulgatam lectionem non temere sollicitarem.

Δεῦρ' ἴθι, μυσκόλασε γαμήλια θεσμά θεαί-
νης.

Παρθένον οὐκ ἐπέοικεν ὑποδρῆσαι Ἀφροδίτη,
Παρθενικαῖς ἔκφυγας λαίνεται. Ἡ'ν δ' ἐθελή-
σης

145. Θεσμά θεῆς ἐρόντα, καὶ ὄργια πικρὰ δαή-
ναι,

Ε'σι

142. Omittit hunc ver-
sum editio Basileensis.

143. *ἐπίαινε*. Pareus edi-
dit *ἐπίαινε*.

ibid. *ὑποδρῆσαι*. *ὑποδρῆσαι*
Basil. aliaeque apud Röve-
rum. mendose. Nonn. Dio-
nyf. lib. 34. p. 862. l. 16.

Ἀτιλάτεις ὑποδρῆσαι Διο-
νύση.

Sic. lib. 40. p. 1026. l. 5.
p. 1028. l. 4. lib. 43. p.
1116. l. 23. Attramen lib.
48. p. 1264. l. 25. occur-
rit:

Μὴ γαμῆ μετὰ πότμοι ὑπο-
δρῆσαι Ἀφροδίτη.

Quem locum Pareus addu-
cit edens & in notis *ὑποδρῆ-
σαι*. Sed in Nonno om-
nino legendum *ὑποδρῆσαι*.

145. *ὄργια πικρὰ*. Duo
Codices *πικρὰ* apud Röve-
rum, sed qui recte notat
Veneris sacra per excel-

lentiam dici posse *πικρὰ*, at-
que hinc *foedera amantium*.
Vox autem *ὄργια*, quae
proprie *Sacra Liberi* notat,
varios induit significatus,
& quaevis *mysteria* denotat.
Nonnus Dionys. lib. 4. p.
126. l. 32.

Καὶ Αἰγυπῶν Διο-
νύση

Ε'νία φοιτητῆρος Ὀσείδου
ὄργια φαίνων.

ibid. l. 27. Cadmus, qui
Graeciae literas induxit,
dicitur,

Πάτερ Διοπύρῃς διδασκόμενος
ὄργια τέχνης.

*Paterna divinae doctus my-
steria artis.*

Sic lib. 41. p. 1074. l. 21:

Κάδμος ἐν γλώσσοις διδάσκει-
ται ὄργια φωνῆς.

Sic lib. 35. p. 868. l. 10.

Εἴ ποτε ἔγωγε
Φύγε-

Huc ades, initiare nuptialibus legibus
Deae!

Virginem non decet ministrare Veneri,
Virginibus Venus non gaudet. Si vero vo-
lueris

Instituta Deae amabilia, & caerimonias fidas 145.
(veras) scire,

Sunt

Φέρμακα λυσίποιν Παιήονος
ἔργια τέχνης.

lib. 38. p. 966. l. 22.

Ἰδμεν δ' αἰολόμητις, ἱππὶ
μάθην ἔργια Μῦσης

Οὐρανίης εὐκυκλον ἐπισταμίης
ἵππῳ ἄστρῳ.

*Idmon vero varia consilia
sciens, postquam di-
dicisset orgia Musae*

*Uraniae circularem cognos-
centis viam astrorum.*

Quemadmodum & lib. 41.
p. 1071. l. 16.

Σύλβασι, ἧ ἴνι πάντα τιτλού-
χαται ἔργια θισμῶν.

Atque ita sacra Veneris hoc
loco vocat Poëta, quo-
cum conferri velim, quem
ipsum respexisse non vane
conjeceris, Achillem Ta-
tium lib. 4. p. 219. ubi

Clitophon ad Leucippen:

Μίχελ ποτί, εἴποι, χρηύσο-
μεν ᾧ τ' Ἀφροδίτης ἔργια;

Quousque tandem, inquam,

Veneris fructu carendum

nobis erit? Quo loco ve-

hementer adridet, quem-

admodum in libris esse,

& potius legendum mo-

net Cl. Salmasius pag. 607.

elegantissima lectio χρηύσο-

μεν. Sic apud Suetonium

in Julio Caesare cap. 66.

Aut quidem vetustissima na-

ve impositos, quocumque ven-

to in quascunque terras jubeo

avebi. Cum viris Doctis

omnino legendum, non

jubebo, quod minus sapit

minantem ducem. Praesen-

tia autem tempora pro fu-

turis eleganter adhibentur,

sed parum intellecta con-

rumpendi Scriptores sae-

pe ansam dederunt. Calli-

machus Hylas in Dian. v.

251.

D

Α' λ α γ

Εἴσι γάμος καὶ λέκτρα. Σὺ δ', εἰ φιλέεις Κυ-
θέριαν,

Θελξινόων ἀγάπαζε μελίφρονα θεσμόν ὀφθαλ-
μων,

Σὺν δ' ἱκέτην με κόμιζε, καὶ, ἣν ἐθέλῃς, πα-
ρακοίτην,

Τόν

Ἀλαπαξίμην ἠπάλησε

Λύδαμιν ὀβελῆς.

Quod non intellexit Henr.
Stephanus, qui perperam
in ἀλαπαξίμην mutat. Epigr.
I. v. 6.

Σὺν μοι

Βάλευσον, ποτίρη εἰς ὕμ-
ναισι ἄγαν.

Lactantius de Mort. Pers.
cap. 18. Ille vero ajebat ei
indecentis esse, si post tantam
sublimis fastigii claritatem in
humilis vitae tenebras deci-
disset & minus tutum quod in
longo imperio multorum sibi
odia quaesisset. Vir Doctus
Jo. Columbus legendum
putat & pro ei, quod ele-
gantia non caret; recte
enim cohaeret cum seqq.
& minus tutum. Nec tamen
plane necessarium. Ei enim
pro sibi aliquando occur-
rit, ut notum. Nec decere
cum casu tertio insuetum.
Quod enim P. Bauldri in-
trudit futurum esse, solito

more inscitiam prodit.
Plautus Milit. Glorios. 3.
I. v. 10.

Quippe si resciverint ini-
mici consilium tuum

Tuo pte tibi consilio occlu-
dunt linguam & con-
stringunt manus,

Atque eadem quae illis vo-
luisti facere faciunt
tibi.

Multus in hac locutione
Hyginus, ut patet ex Indi-
ce Locutionum Rariorum
aucto a Th. Munckero in
V. Infinitivus. Orpheus Ar-
gon. v. 291.

Εἴ δ' ἄρα φωνῇ

Λαδὲ ἐπετρότεον, Μινύας ἐπι-
κοίτατον εἶναι

Ἀλκείδην.

& v. 301.

Καὶ θῆκαν ἰήσονται κοίτατον
εἶναι.

Theo-

Sunt nuptiae & lecti. Tu autem, si amas
 Venerem,
 Mulcentium mentem ama suavem legem a-
 amorum,
 Tuumque servum (*tibi supplicem*) me ac-
 cipe, & si velis, conjugem,
 Quem

Theocritus Idyll. 27: 60.

Φῆς μοι πάντα δέμει, τέχῃ δ'
 ὅτις ἐστὶν ἔδ' ἄλλα δέμει.

Confer Achillem Tat. lib.
 8. p. 479. Aristæen. l. 13.
 Proprium autem hoc est
 Vaticinantium. Ovid. He-
 roïd. ep. 5: 117.

Graja juvenca venit.

Ubi videndus Summus Bur-
 mannus. Lucas in Euang.
 cap. 23. v. 29. Ὅτι ἰδὺς,
 ἔρχονται ἡμέραι ἐν αἷς ἱερῶν·
 Μακάριαι αἱ στήραι κ. τ. λ.

148, ἡ' ἰδέλῃς. Basil. cum
 omnibus aliis. Unus Kro-
 majerus edidit ἰδέλῃς, in-
 probante merito Rövero.
 Graecos ita locutos equi-
 dem non nego, quippe ita
 Nonnus Dionys. lib. 20.
 p. 544. l. 1.

Ἐμπερὶς δ' ἡ' ἰδέλῃς θορύβου
 μου·

Sed rarissima haec con-

structio, nec apud Non-
 num, nisi unico hoc loco,
 ni fallor, obvia, cum in
 plurimis alteram usurpet.
 sic lib. 10. p. 288. l. 6. lib.
 16. p. 446. l. 13. lib. 17.
 p. 480. l. 20, & 24. lib.
 19. p. 510. l. 24. & l. 31.
 lib. 24. p. 638. l. 19. lib.
 29. p. 748. l. 22. aliisque
 locis plurimis. Theocritus
 Idyll. 27: 35.

Ὁὐ μὲν αὖτις τὴν Πᾶν, καὶ ἡ'
 κ' ἰδέλῃς με διᾶσαι.

Versu 144. Poëta noster
 dixit ἡ' δ' ἰδέλῃς. quomo-
 do saepe idem Nonnus, ut
 lib. 2. p. 74. l. 31. lib. 6.
 p. 196. l. 12. lib. 8. p. 234.
 l. 3. lib. 10. p. 286. l. 18.
 lib. 16. p. 442. l. 21. lib.
 19. p. 510. l. 25. lib. 31.
 p. 792. l. 23. p. 796. l. 23.
 lib. 34. p. 854. l. 21. aliis-
 que locis plurimis. Tantum
 lib. 5. p. 168. l. 7. occur-
 rit ἡ' δ' ἰδέλῃς, pro quo
 Vir Doctissimus Gerartus
 D 2 Fal-

Τὸν σοὶ Ἔρως ἤγρευσεν, εἰς βελέεσσι κίχης-
σας·

150. Ως θρασὺν Ἡρακλῆα θοὸς χρυσόρραπις Ἑρ-
μῆς

Θητεύειν ἐκόμιζεν Ἰαρδανίην ποτὶ νύμφην.
Σοὶ δέ με Κύπρις ἔπεμπε, καὶ ὃ σοφὸς ἤγα-
γεν Ἑρμῆς.

Παρθένος ὃ σε λέληθεν ἀπ' Ἀρκαδίας Ἀταλάντη·
Ἡ ποτε Μειλανίκωνος ἐρασσαμένης φύγεν εὐ-
κλῆν,

155. Παρθενίης ἀλέγασα· Χολωσάμενης δ' Ἀφροδί-
της,

Τὸν πάρος οὐκ ἐπόθησεν, ἐνὶ καρδίῃ θέτο πά-
ση.

Πείθεο καὶ συ, Φίλη, μὴ Κύπριδι μῆνιν ἐγει-
ρῆς.

Ως

Falkenburgius in Lection.
& Conject. ad h. l. legen-
dum putat ἢ ἰθιλήσας: infeli-
citer sanq. Quanto rectius
perpetuum loquendi mo-
rem Poëtae secutus repo-
suisset ἢ δ' ἰθιλήσας? Hoc &
occurrit apud Musaeum
v. 180, ubi uni Codici scri-
benti ἢ ὃ θιλήσας, praesi-
dium est in Nonno lib. 16,
p. 440, l. 10, ubi dicit:
ἢ ὃ θιλήσας, nec non lib.

21. p. 570, l. 8.

ἢ ὃ θιλήσας πῶς καμψαν ὁ
μύειον εἰς χθονα μά-
δαν.

Si quis tamen potius hic
legendum putet ἢ ὃ θιλή-
σας & ἢ δ' ἰθιλήσας, quemad-
modum primo, quem ad-
duxi, loco, pro ἢ δ' ἰθι-
λάσας, ἢ ἰθιλήσας me non diffici-
lem habebit; quamvis peri-
culosiores tales emendatio-
nes,

Quem tibi Cupido venatus est, suis sagittis
adsecutus;

Sicut audacem Herculem celer auream ge- 150.
stans virgam Mercurius

Servitum duxit Jardaniam ad puellam.

Tibi vero me Venus misit, & non sapiens
adduxit Mercurius.

Virgo non te latet ab Arcadia Atalanta;

Quae olim Milanionis amantis fugit lec-
tum,

Virginitatem curans; irata autem Vene- 155.
re,

Quem prius non amavit, (eum) in corde
posuit toto.

Persuadere & tu, cara, ne Veneri iram exci-
tes.

Sic

nes, si Codices non fa-
veant.

151. *Ιαρδανίαν*. *Ιαρδανίαν*
Vatic, & B. quemadmo-
dum Ven. *Ιαρδανίαν* apud Rö-
verum. Eodem modo in
Palaephato pro *Ιαρδανίαν*,
Tollium restituisse *Ιαρδανίαν*
memorat: Jac. Gronovius
ad Herod. I. 7. p. 797. Qui
scriptor eam ancillam Jar-
dani vocat: Heraclidæ
enim ipsi memorantur *οὐκ*

δύλης πρὸς Ἰαρδάνῃ γεγενημένης
καὶ Ἡρακλίου. quod ut con-
ciliet Gronovius putat in
imperio Asiaticis simili, ubi
praeter Reges omnia serva-
Omphalen. Jardani licet
uxorem, *δύλην* dici posse.

153. *Δίληθιν*. In editione
Basil, mendose legitur *ἀ-
λοθιν*.

157. *Εγχεῖς*. Conruptus
in hac voce. Nonnus Dio-
nyf. lib. 44. p. 1152. l. 6.
D 3 A M

Ὡς εἰπὼν, παρέπεισιν ἀνανομένης Φρένα κέ-
ρης,

Θυμὸν ἐρωτότοκοισι παραπλάγξας ἐνὶ μύ-
θοις.

160. Παρθενική δ' ἄφθογγος ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὀπωπὴν,
Αἰδοῖ ἐρυθιόωσαν ὑποκλέπτουσα παρείην·

Καὶ χθονὸς ἔξεεν ἄκρον ὑπ' ἵχνεσιν, αἰδομένη
δὲ

Πολλάκις ἀμφ' ὤμοισιν ἐὼν ξυνέεργε χιτῶνα.

Πειθῆς γὰρ τάδε πάντα προάγγελα. Παρθε-
νικής δὲ

165. Πειθομένης ποτὶ λέκτρον ὑπόσχεσίς ἐστι σιωπὴ.

Ἡ δὲ καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον ἐρώ-
των,

Θέρ-

Α' α' 2η καὶ 3η μιλίαι μιλίαι,
καὶ λέγουσιν ἀγέρας.

Θίκεται ὁ μῦθός τε καὶ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ
γίγναι Περσιφονείᾳ.

Sed quod etiam insanae in-
pero, & tabiem ex-
cito.

lib. 22. p. 600. l. 7.

Δείκναι Νηϊάδισσιν ἀδακρύ-
ταισιν ἰγνίμην.

Ita saltem legitur in editio-
ne Hanoviae inpressa A.
1610, sed legendum ἰγνίμην.
Ita lib. 1. p. 40. l. 6.

lib. 31. p. 784. l. 5.

Καὶ χέλειν ἄλλαν ἰγνίμην ἰρυ-
θραῖα πρὸς πόλιν.

Καὶ αὖτις αἰετοῦ ἰγνίμην

Vide praeterea lib. 43. p.
1116. l. 27. Absolute Or-
pheus Argon. v. 415.

lib. 4. p. 120. l. 16.

Ἡ δ' οἷς Ἡρακλεῖ κατάντησε
μεμνησμένης

Ὡς καὶ ἰγνίμην

Εἴ

Sic fatus, persuadendo flexit recusantis mon-
tem puellae,

Animum (*eius*) amorem parientibus errare
faciens verbis.

Virgoque tacita in terram defixit oculos, 160.

Pudore rubefactam abscondens genam;

Et terrae radebat summum vestigiis, pudi-
dibunda autem

Saepe circa humeros suam contraxit vestem,

Persuasionis enim haec omnia praenuntia.

Virginis enim (*certe*)

Persuasae ad lectum promissio est silentium. 165.

Jam & suavamarum susceperat stimulum amo-
rum

Ure-

Εἰς Φολοῇ δὲ λείαν· ἐπὶ μίαν
αἶψα ἴγυριν.

160. Εἰς χθόνα πάξεν ἱππο-
πῆν. Ita Coluthus de Exci-
dio Ilii v. 296.

Εἵπεν· ἡ δ' ἱέρωνος ἐπὶ
χθονὶ πάξεν ἱπποπῆν.

Illud ἐπὶ χθονὶ occurrit &
apud Homerum Iliad. A.
88.

Οὕτως ἐμὸς ζῶντος, καὶ ἐπὶ
χθονὶ δευκομίνου.

Locum enim non inspexit

Voetius, qui citat ἐπὶ χθόνα.

161. Εἰς χθόνα. ita White-
fordus. forte ἐρυθρίαν.

FRANCIUS. Conjecturam
Viri Doctissimi juvat Basi-
leenfis editio, & S. apud
Röverum, & in quibus,
quamvis corrupte, ἐρυθρίαν
σαν & ἐρυθροίαν scribitur.

In reliquis omnibus ἐρυθρίαν
σαν, quemadmodum & in
Nonno scribitur, Dionys.
lib. 9. p. 266. l. 20. atque
ita aliquoties occurrit ἐρυθ-
ρίαν, & ἐρυθρίαν.

162. Ὡς ἴχθυον. ὡς ἴχθυον.

Θέρμετό δὲ κραδίην γλυκερῷ πυρὶ παρθένος Ἡρώ,
Κάλλει δ' ἱμερόεντος ἀνεπτοίητο Λεάνδρου.

Ὅφρα μὲν ἔν πατὶ γαῖαν ἔχεν νεύσσαν ὀπω-
πὴν,

170. Τόφρα δὲ καὶ Λεάνδρος ἐρώμανέεσσι προσώποις
Οὐ κάμεν εἰσορόων ἀπαλόχρουν αὐχένα κέ-
ρης.

Ὅψε δὲ Λεάνδρῳ γλυκερὴν ἀνενείκατο Φω-
νὴν,

Αἰδοῖς ὑγρὸν ἔρευθος ἀποσάζουσα προσώ-
πῳ.

Ξεῖνε, τεοῖς ἐπέεσσι τάχ' ἂν καὶ πέτρων
ὀρίναις.

175. Τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κελεύθεος;

Οἷ μοι. τίς σ' ἐνόμισσεν ἐμὴν ἐς πατρίδα
γαῖαν;

Ταῦτα δὲ πάντα μάτην ἐφθέγγασθαι. Πῶς γὰρ
ἀλήτης

Ξεῖ-
νε

εν. Basil. cum pluribus a-
liis; quinque scribunt ὡς,
atque ita Röverus edidit.
Nihil verius. Sic plane
Nonnus Dionys. lib. 10.
p. 276. l. 4. de Ino in mare
se præcipitante:

Ὡς φασὶν τρομεροῖσιν ὡς
ἔχουσιν ἤλατο πότιν.

Sic ubi dixit, trepidis ve-
stigiis defiliit in pon-
tum.

Quo loco inductus hic ma-
lui vertere: Et terrae ra-
debat summum vestigiis sive
pedibus, quam subter vestigia,
quod non plane perperam
quem facturum dicit Cel.
Kro-

Urebatur autem cor dulci igne virgo Hero,
Pulcritudineque suavis stupefcebat Leandri.

Quando igitur (*illa*) in terram habebat inclinatos oculos,

Tum & Leander amore furente vultu 170.

Non defatigabatur spectando teneram cervicem virginis.

Tandem autem Leandro suavem (*hanc*) emisit vocem, (*Hero*)

Verecundiae madidum ruborem stillans a facie:

Hospes tuis verbis forsan & caute moveas.

Quis te fallentium verborum docuit vias? 175.

Hei mihi! quis te duxit meam in patriam terram?

Haec tamen omnia frustra locutus es. quomodo enim vagus

Hospes

Kromajerus, sibi tamen placere alteram interpretationem, quae mihi tamen non aequè adridet. Erudite autem Vir Cel. hunc locum contra nugae Parei explicavit.

169. ὁ πᾶσι. male vulgo ὁμίχλην. FRANCIUS.

ὁμίχλην. Basil. quoque cum aliis multis, sed veram lectionem, quam & Scholiastes in suo Codice invenisse videtur, dudum Viri Docti reduxerunt.

176. Εὐχόμεσθαι, ἐπόμεσθαι. Basil. Sic in Nonno Paraphr. Joann. cap. 19. v. 61. pro

D 5

Εὐχόμεσθαι

Ξείνος ἐὼν , καὶ ἄπυστος , ἐμῇ Φιλότητι μί-
γείης ;

Ἀμφαδὸν δ' ἀνυμνεῖσθαι γάμοις ὁσίοισι πελάσ-
σαι·

180. Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπεύαδεν· ἦν δ' ἐθε-
λήσης

Ὡς ξείνος πολύφοιτος ἐμὴν ἐς πατρίδα μίμ-
νειν ,

Οὐ δύνασαι σκοτόεσσιν ὑποκλέπτειν ἀφροδίτην.
Γλῶσ-

Ἐκτελεῖν ὑπορόφον μίγαν
ἐκόμεναι ἰσχυρῶς.

Legendum ἐκόμεναι.

177. Εὐφρίγξας. ἰφθίγξας.
Basil. Sic in So. legi & e-
didisse Rondellum, sed in
notis conrexisse monet Rö-
verus. Eadem menda in
sedit Nonno Dionys. lib.
40. p. 1040. l. 24.

Εἴτε σὺ Παιήων ὀδυνηφάγος,
ἢ πέλις αἰθῆρ

Ποικίλος, Ἀστροχίτων δ' φα-
λίζεις. Ἐνύχιοι γὰρ

Ὀφθαλμοὶ ἀστρόντες ἐκαστοῦ
ζῴου χιτῶνις,

Ὀφθαλμοὶ ἐνυμνεῖσσι ἐμὴν ἀ-
σπάζει φωνήν.

Sive tu Paeon dolorem mi-
tigans, sive es aether
Varius, Astrochiton vero
adpellatur. Noctur-
nae enim

*Caelum stellatae illustrant
tunicae,*

*Auribus benevolis meam
amplectere vocem.*

Caecus est, qui non le-
gendum mecum censet,
Ἀστροχίτων δ' φαλίζεις, *Astro-
chiton vero adpellaris. Ver-
bis parco in re clarissima.*
Forte & in Paraphr. Euang.
Joannis cap. 4. ubi vulgo
scribitur:

Οὐδὲ μὲν εἶπετο Πέτρος ἅπ-
θραυτος, ὑδὲ ἡς αὐτὸν

Τολμήσας ἱρίκει, ἢ δίζηται,
ἢ π' ἐστ' αὐτῆς

Φθίγγει;

melius legeretur π' δίζηται,
ἢ ἢ μ. α. Φθίγγει. Certe
ita facer Scriptor v. 27.
ὑδὲ μὲν εἶπετο. Τί ζητῆς; ἢ
ἢ

Hospes quum sis & ignotus, meo amoris mi-
scearis?

Palam non possumus nuptiis legitimis jun-
gi;

Non enim meis parentibus (*id*) placuit. Si 180.
autem voles

Ut hospes vagabundus mea in patria mane-
re,

Non potes furtivam celare Venerem.

Lin-

Ἐ λαλῆς μετ' αὐτῆς; Hunc
autem presse sequitur Non-
nus in talibus.

178. Ἀπυτος, ἀπιστος. Ba-
sit. Legendum ἀπυτος cum
H. Stephano. Vulgatam de-
fendit Rondellus. FRAN-
CIUS. Probarunt hanc lec-
tionem Cel. Dorvillius nec
non Röverus, quibus sum-
mo jure parui. ξένος autem
& ἀπιστος juncta reperiuntur
apud Nonnum Dionys. lib.
14. p. 410. l. 22. & lib.
36. p. 904. l. 13.

ibid. ἱμῶ. in ora veteris E-
ditionis scribitur ἱμοῖ.

179. Δυναμέθα. In qui-
busdam scribitur δυναμέθα.
Sed mendose. Sic apud
Phavorinum: Σοὶ πάντες μα-
χόμεθα, καὶ ὁ μέγας ἡγεὶς
σί. Ut & Hesychium loco
etiam citato a Valckenae-

rio ad Lesbonactem p. 186.
cum in Homerò Iliad. E. v.
875. recte legitur μαχόμε-
θα.

181. Παλόφαιτος. Pareus
mallet παλίφαιτος, atque
ita Cod. Ven. apud Röve-
rum. Mirum tamen, addit,
ni Poëta scripserit παλίφαι-
τος, quemadmodum Nonnus
in Dionysiacis. Id quam-
vis non spernerem, ta-
men contra Codices nil
moveo.

182. Σκοπίσσαι. Cum in
B. τακίσσαι & Rondell. σκο-
πίσσει offenderet, acute
Elegantissimus Röverus τα-
κίσσει legendum conjecit;
verius tamen in Add. Vul-
gatam satis sibi placere fa-
tetur lectionem, sed σκο-
πίσσαι Ἀφροδίτην elegantius
verti posse furtivam Vene-
rem

Γλῶσσα γὰρ ἀνθρώπων Φιλοκέρτομος· ἐν δὲ
σιωπῇ

Ἐργον, ὅπερ τελέει τις ἐν τριόδοισι ἀκέρει.

185. Εἶπε δὲ, μὴ κρύψῃς, τέον ὄνομα, ; καὶ σέο
πάτερη·

Οὐ γὰρ ἐμὸν σε λέληθεν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυ-
τὸν Ἡρώ·

Πύργος δ' ἀμφιβόητος ἐμὸς δόμος ἔρανομή-
κης,

ὧτ' ἐνι ναιετάεσσα σὺν ἀμφιπόλῳ τινὶ μένῃ

Σησιάδος πρὸ πόλῃος ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχ-
θας

Γεί-

rem quam tenebrosam, quod
in versione secutus sum.
Confer ad h. l. Pareum.

183. Εἰ δὲ σιωπῇ. ut su-
pra v. 104. ἐν ἡσυχίᾳ &
omissa praepositione v. 115.
ἢ δὲ σιωπῇ κ. τ. λ. Generale
autem hoc est effatum, de
iis, quae secreto gesta fa-
cile in hominum notitiam
perveniant, atque adeo
hic tantum noctem fraudi
& rebus obscenis accom-
modam minime cum Pareo
intelligendam puto.

184. Εἰ δὲ τριόδοισι ἀκέρει.
Optime locum cepit An-
dreas Papius vertens:

In triviisque aliquis, tacite
quas gesserit, audit.

Pessime Daniel Pareus, qui
notat: *Cluit*. Alibi Grae-
cus Antiphon in Politico:
ὑπὲρ τε δόξης καὶ σαφρασύνης,
καὶ εὐκλείας, καὶ ἑὺ ἀκέρει
&c. Putavit vir bonus ἀκέρει
idem hic esse, quod
Latini dicunt *bene*, *male*
audire, quod a mente Mu-
saei remotissimum.

188. Μένῃ. Forte μένῃ ut
ad Hero referatur. FRAN-
CIUS. Sic & MS. exhibe-
re monuimus supra ad v.
33, neque haec elegans
mihi displicet conjectura.

189. ὄχθας undas Inter-
pres in editione Basil. ver-
tit. Rectius alii βαθυκύμονας
ὄχθας reddunt profundas un-
das

Lingua enim hominum amans conviciorum;
& in silentio (*clam*)

Opus, quod perficit aliquis, in triviis audit.
Dic vero, ne celes, tuum nomen, & tuam 185.
patriam!

Non enim meum te latet: mihi nomen inclya-
rum Hero.

Turris autem circumsona mea domus precal-
ta,

In qua habitans cum ancilla quadam sola
Sestiensem ante urbem super (*ad*) profun-
das undas habentia littora.

Vici-

das habentia littora. Proprie autem hanc vocem notare *ripam fluvii* contra Annam Fabri alios docuisse hic monet Kromajerus. Sic Ammonius in V. Ὅχθαι μὲν γὰρ εἰσι ποταμῶν χεῖλαι. Migrant hanc observationem saepe scriptores, ut hic Musaeus. Contra Nonnus Dionys. lib. 23. p. 600. l. 19.

utraque enim vox proprie de *littore maris* usurpatur. Vid. & pag. 602. l. 17. Eodem modo *ripa* pro *littore maris* occurrit apud Lactantium de Mort. Persec. cap. 36. *Diversas ripas armati tenebant.* Sermo autem est de Propontidis littoribus. vid. Vir Doctus Jo. Columbus. Virgilius *Aeneid.* lib. 8. v. 82.

Αἰπὴρ δὲ βῆρυθρον φῦλα παρ'
ἥϊονας ἀόρες τόπων

Εἰς ὠχθεὺς ἔτρεψι.

& l. 27.

Ὅν δ' ἐπὶ δὴν ὠχθὴ θύει φε-
ρτοπαῖς ποταμοῖο.

*Candida per silvam cum
foetu concolor albo*

*Procubuit, viridique in li-
tore conspicitur fus.*

Servius: LITORE] *fluvia-
viali scilicet.* Ita v. 43.
Lito-

190. Γείτονα πόντου ἔχω συγεράς βελησι τοκή-
ων.

Οὐδὲ μοι ἐγγὺς ἔασιν ἀμήλικες, ἔδὲ χορεῖαι
192. Ἡρώων πάρεσσιν αἰεὶ δ', ἀνά νύκτα καὶ
Ἡῶ,

Ἐξ ἀλὸς ἡμερόφανος ἐπιβρέμει ἔασιν ἡχή.
Ὡς Φαμένη ροδέην ὑπὸ Φάρει κρύπτε παρείην,

195. Ἐρπάλιν αἰδομένη, σφετέροις δ' ἐπεμέμφε-
το μύθοις.

Λεῖανδρος δὲ, πόθεν βεβολημένος ὀξεί κέν-
τρω,

Φράζετο, πῶσκεν Ἐρως ἀεθλεύσειεν ἀγῶ-
να.

Ἀνδρὰ γὰρ αἰολόρητις Ἐρως βελέεσσι δαμά-
ζει,

196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

Καὶ

*Litorea ingens inventa sub
ilicibus suis.*

Ad quem locum notat i-
dem: LITOREIS] Licet
possimus etiam de fluvio litus
dicere: ponit tamen discre-
tionem, ut hic, sub ilici-
bus: paulo post, Viridiq.
Ec. Ipse Servius ad v. 57.
sic ergo Ec nunc ducam a
litore fluvii non recedentem
significat. Ovidius Heroïd.
ep. 6: 34.

*Milite tam forti ripa re-
nenda fuit.*

Consule Nic. Heinsium ad
h. l. Graevium ad Flor. 2.
2. §. 1. &, quos laudat
Wopkensius in Obs. Misc.
Vol. x, p. 12.

193. Ἡμερόφανος. ἡμερό-
φανος Basil. Prius retinui Vi-
ris Doctis obsecutus, sed,
quod in versione relictum,
ventosi mutavi in ventosus:
Construenda enim haec
vox non cum ἀλὸς sed ἡμέ-
ρος.

194. Κρύπτει. Sic Basil.
cum reliquis, praeter P.
& Vo. in quibus κρύπτει.
nam

Vicinum pontum habeo, invisis consiliis par- 190.
rentum.

Neque me prope sunt coactantes, neque cho-
reae

Juvenum adfunt; sed semper, noctu & interditi,

Ex mari ventosus insonat auribus sonitus.

Sic fata, roseam sub veste celabat genam,

Rursus pudefacta, suaque increpabat dic- 195.
ta.

Leander autem, amoris percussus acuto
stimulo,

Cogitabat, quomodo Amoris certaret certa-
men.

Virum enim variis consiliis Amor sagittis
domat,

Etiā

nam Kromajerus errorem
tandem emendavit, notan-
te Rövero. Nonnus Dio-
nyf. lib. 36. p. 696. l. 21.

Ἰππὺς γὰρ φοβούμενος ἐλαλίτης
ἄντυγα κόρης,

ψευδόμενοι κρύπτεσθαι ἀληθείᾳ
κύκλον ἐκασπῆς.

& loco plane simili lib. 42.
p. 1098. l. 22.

Πάρθενος ἄσπετον ὄμμα φυ-
λασσομένη Διονύσου

Φάρει μαρμαίρυσθαι ἐὼν ἔκρυ-
ψε παρθένῃ.

Alteram lectionem quidem
juvat ipse Poëta v. 161. &
Achilles Tat. lib. 6. p. 359.
καὶ κλίπτει τὴν ἀνέστην τῇ
πίπλῳ. Sed contra Codi-
cum consensum nil moveo.

198. Αἰολόμηνες. Quidam
αἰολόμηνες, sed minus recte,
ut jam monuit Doct. Röve-
rus. Sic & Amor Nonno
vocatur Dionysf. lib. 33. p.
24. l. 14.

Δεύτεροι αἰολόμηνες ἴσως το-
χίμοι θεοῦ.

ἔμην

Καὶ πάλιν ἀνέρος ἔλκος ἀκέσσεται· ὅσι δ' ἀ-
νάσσει

200. Αὐτὸς δ' πανθαμάρτωρ βουληφόρος ἐστὶ βροτοῖ-
σιν.

Αὐτὸς καὶ ποθέοντι τότε χραίσμησε Λεάνδρῳ.

Οὔψ' ὃ ἀλαστήσας πολυμήχανον ἔννεπε μῦθον.

Παρθένε, σὸν δι' ἔρωτα καὶ ἄγριον σῆμα
περήσω,

Εἰ πυρὶ παφλάζοιτο, καὶ ἄπλοον ἔσσεται ὕδωρ·

205. Οὐ τρομέω βαρὺ χεῦμα τέην μετανέμενος εὐ-
νήν,

Οὐ βρόμον ἠχήεντα περιπτώσοιμι θαλάσσης.

Ἀλλ' αἰεὶ κατὰ νύκτα φορεύμενος ὑγρὸς ἀκοί-
της

Νήξομαι Ἑλλήσποντον ἀγάρρουν· Οὐχ' ἔκαθεν
γὰρ

Ἀντία σείο πῶλῆος ἔχω πτολίεθρον Ἀβύ-
δου.

ΜΕ-

Γμῆρον δίπας εἴλε, καὶ ἔν-
ξατο Τριτογενεῖῃ.

Quemadmodum Venus δο-
λάμης dicitur Colutho de
Excidio Ilii v. 80.

206. Περιπτώσοιμι. ita
V. Ven. Cod. Reg. S. nec
non St. & L. in marg. id-
que voluit Cod. A. in quo
legitur περιπτάσοιμι. Reli-

qui omnes scribunt βαρυγδά-
ποις, Basil. βαρυγδάποις. Prius
retinui Eruditissimo Röve-
ro, qui an illud non reti-
nendum esset valde dubi-
tare se profitebatur, non
parvos stimulos subji-
cente. Nonnus Dionysii lib.
17. p. 476. l. 11.

Δηίων ἱπερλῆϊα νίκην
καὶ

Etiam rursus viri vulneri medetur; quibus-
 que dominatur
 Ipse omnium domitor, iis etiam consulit, ho- 200.
 minibus.
 Ipse etiam amanti tunc auxiliatus est Leandro.
 Tandemque ingemens solers dixit verbum:
 Virgo, tuum propter amorem etiam aspe-
 ram undam transibo,
 Etsi igni ferveat, & innavigabilis fuerit aqua.
 Non timeo gravem undam, tuum adiens cu- 205.
 bile,
 Non fremitum sonantem exhorresco maris;
 Sed semper per noctem vectus (*per aquas*)
 madidus maritus
 Natabo (*per*) Hellespontum valde fluentem;
 non longe enim
 Contra tuam urbem habeo oppidum Abydi.
 Tan-

Καὶ Ζαεύρης πτώσσειται.
 p. 478. l. 14.

Σὺς Σατύρης πτώσσειται ἰ-
 μῶ δορὶ πάντας ὀλίσ-
 σαι.

Sic lib. 26. p. 682. l. 2.

Ψυχῆς θάρσος ἔχουσιν καὶ ὁ
 πτώσσειται ἐνθάδε.

Nec non lib. 36. p. 908. l.
 22.

Τί πτώσσει Διόνυσος; ἢ σοὶ
 δόλος ἀπὸ κυδοιμῆς;

Sic καὶ πτώσσει, existat a-
 pud Homerum Iliad. Δ. v.
 224. & 340. Iliad. E: 254.
 476. & πτώσσει v. 634. &c.
 Ε 213. Ο.

210. Μένον ἐμοὶ ἕνα λύχνον ἀπ' ἡλιβάτε σέο πύρ-

γῆ

Ἐκ περάτης ἀνάφαινε κατὰ κνέφας· ἔφρα
νοήσας

Ἐσσομαι ὀλκὰς Ἐρωτος, ἔχων σέθεν ἀσέρα
λύχνον.

Καὶ μιν ὀπιπτεύων ἔκ ὄψομαι δύντα Βοώ-
την,

Οὐ

213. Ὀπιπτεύων. in B. le-
gitur ὀπιπιών; quemad-
modum innumeris; imo
omnibus locis apud Non-
num in Dionysiacis. Recte
autem Doctiss. Röverus
pro *aspiciens* vertendum
potius *observans* in. Add.
monuit. Ita Nonnus lib. 7.
p. 213. l. 18. de Jove na-
taptē Semelen diligenter
observante:

Πατὴρ δὲ ὀπιπιευτῆρος Ἐρως ἀν-
τιώπιον ἔσῃ.

Idem lib. 20. p. 536. l. 1.
Argum. vocat:

Ζητὸς ὀπιπιευτῆρα βοοκραύρων
ὑμνῶμαι

& lib. 31. p. 796. l. 24. de
eodem:

Ζητὸς ὀπιπιευτῆρα βοοσκέπον
ἄλλον ἐγείρει.

Aliisque locis.

ibid. Ὀψομαι. Ὀψιμέδοντα
Papius. ὀψὲ δύνοντα Canterus
Nov. Lection. I. 2. ex Ho-
mero Odyss. E. 272. ὀψὲ
δύνοντα Βοώτην. quo respexit.
Pro ὅτε ὄψομαι Codex Re-
gius ἢ βλεψω. quo omnis
difficultas tollitur. Prae-
stat tamen Canteri emen-
datio. FRANCIUS. Ad in-
ficetam lectionem ὄψομαι,
quae omnes Editiones &
Codices fere infidet, sta-
biliendam multi multa con-
menti, sed infeliciter. Da-
niel Pareus, se probare
illorum sententiam, qui
αὶ & οἱ conripi posse sta-
tuunt, fatetur: Hoc au-
tem tempore, quo Bootes,
sive temo superavit stellas,
sublimem esse noctem En-
nium testari. Illud vellem
pluribus, quam uno Or-
phei loco adstruxisset, ex-
emplis; alterum, si id
vo-

Tantum mihi quendam lychnum ab excelsa tua turri

E regione ostende per tenebras; ut (*illum*) intuens

Sim navis Amoris habens tuam stellam (*stellae loco*) lychnum;

Et ipsum observans non spectem occidentem Booten;

Non

voluit, nescio quid juvet. Voetius veram lectionem nondum inventam putat, cujusque tamen conjecturam, Papii sc. & Canteri, commodam esse. Ego Canteri tantum veram puto. Heumannus difficultatem non vidit. Schoettgenius *ai* & *oi* conripi, & contrariam sententiam a Bentlejo speciose magis, quam vere demonstratam, putat, quod ut prolixius ostenderet, instituti rationem non pati. Sed non video, cur non aequae commodae id facere potuerit ac Casaubonus, Jenfius, alique in suis ad scriptores, quos inlustrabant, notis. Verius puto difficultatem hujus rei absterruisse Cel. Virum, nec vanam conjecturam hanc esse docet locus Homeri, quem unicum tantum laudat, Iliad. A. 18.

Ἰμῶν μὲν θεοὶ δαΐον ὀλύμπια
δαίματ' ἔχοντες.

Si quis enim ibi synizesin esse statueret, nihil reponi posset. Atque ita ipse Hesiodus in Theog. v. 44.

Θεῶν γενοὶς αἰδοῖον πρῶτον
κλείουσιν ἀοιδῇ.

Sic locum Theognidis v. 653.

Εὐδαίμων εἴην, καὶ θεοῖς φίλος
ἀθανάτοισι.

Cepit Cel. Jo. Alberti ad Jac. ep. 2: 23. Atque ita Orpheus Suffimine Vestae p. 178. v. 5.

Οἱ καὶ θεῶν μακάραν θνήσκον
τήλεγμα κραταίον.

Homerus Odyss. E. 215.

Πότνια θεὰ μὲν μοι ἔδδ' ἔχ' ὅδε χώσας
οἶδ' αὖ καὶ αὐτὸς.

Deinde monet Bootem occide.

Οὐ θρασύν Ωρίωνα, καὶ ἄβροχον ὅλην Ἀ-
μαξίης·

215. Πατρίδας ἀντιπέρου ποτὶ γλυκὺν ὄρεμον ἰκοί-
μην.

Ἀλλὰ, Φίλη, πεφύλαξο βαρυπνέοντας ἀήτας,
Μη

eidere iv. Nonas Martias ex Ovidio, eoque tempore tempestates in mari adhuc saevire. Kromajerus hic tacet. Eruditissimus Röverus bono iudicio Canteri emendationem probavit, nec non Francius, cui tamen minus recte aliquo in pretio fuit illud ἁλῆς, quod & aliquando mihi incidere, sed mox damnavi. Est enim manifesta glossa, quemadmodum recte censuit Röverus, nec quicquam juvat sensum, qui in voce ὁψομαι corruptissimus, nec cuiquam tamen animadversus, ne ipsi Cantero, qui tantum, ne illud α conripere-
tur, metuisse videtur. Quis enim, quaeso, sensus in his, *Ostende mihi lychnum, quem observans non aspiciam occidentem Bootem?* Bootem fera nocte occidere norunt & qui nondum aere lavantur, sed quid denotet occidentem stellam videre id non expedit. An tales se-

queretur bonus Leander? Alii omnes certe nitidas, clare fulgentes, & certas. Valerius Flaccus lib. 2. v. 61.

*Atque adeo non illa sequi
mibi sidera monstrant*

*Quae delapsa polo reficit
mare: tantus Orion*

*Jam cadit: irato jam stridet
in aequore Perseus.*

*Sed mihi dux, vetitis qui
nunquam conditus
undis*

*Axe nitet serpens, septenosque
inplet ignes,*

Ubi v. primo omnino cum Vossio legendum puto monstrat, quod tamen non ad Argo, quemadmodum ille, sed ad Palladem refero, ut v. 49.

Nec me tantum Tritonia cursus

*Erudit, saepe ipsa manu
dignata carinam est.*
&

Non asperum Orionem, & siccum tractum
Plauſtri,

Patriæ (*tuae*) oppositæ ad dulcem portum 215.
veniam.

Sed, cara, cave graviter flantes ventos,

Ne

& v. 53.

*Quanta quoties &
Palladis arte*

*Incaſſum decimæ cecidit
tumor arduus undæ.*

Niſi quis putet Muſæum per *divæ Bootæ* intelligere ſtellam quæ non ſemper ſplendet, ſed ſecundum Servium ad Virg. Georg. I. 229. verno tempore occidit, & quidem iv. Nonas Martias. ut Schoettgenius ex Ovidio hic notat. Fateor ita meliorem ſenſum gigni: ſed non perfectum. Quid enim huc facit *divæ*? quo monendum erat occidere Bootem? ne dicam longiuſcule petitum id videri, nonne conſtructio, quod ſupra ad v. 114. monui, dura, imo vix ferenda in ſcriptore, nedum eleganti Poëta? nonne ſublata iſta ſcabritie optimus ſenſus, & elegans orationis curſus redditur? Certe qui monitus hæc omnia concoquere

poterit, illi durum ſtomachum non invideo. Eaedem fere rationes valent, ſi quis interpretaretur: ſtellam, quæ, ſera quamvis nocte, tamen occidit, nec toto tempore fulget, quamvis hæc omnium revera optima interpretatio &, ſi vera lectio, tantum admittenda. Nemo tamen putet me id agere ut exemplum hoc, quo diphthongus *au* ſequenti conſonante conripitur aliis eripiam, cum contrariam plane foveam ſententiam, quam, ne nimium hæc nota creſcat, in Animadverſionibus latius adſtructurum ibo. Recte quoque hunc locum cepit Florens Chriſtianus, qui vertit:

*Intuitusque illam, non
merſum ſera Bootem.*

Sic Papius ſeri ſigna Bootæ reddit. Nam Gulielmus de Mara, & Whitfordus omiſerunt. Ceterum elegantiffimi loci inventionem debet noſter Ovidio Heroïd. ep. 18. v. 149,

E 3

Ne

Μὴ μιν ἀποσβέσωσι, καὶ αὐτίκα θυμὸν δ-
λέσω.

Λύχρον, ἐμῷ βιότοιο Φαειφόρου ἡγεμονῆα.

Εἰ ἔτεδ' ὃν ἐθέλεις ἐμὸν ἔνομα καὶ σὺ δαΐ-
να,

220. Ὅνομαί μοι Λειάνδρος, εὐσεφάνε πόσις Ἡ-
ρῆς.

Ὡς οἱ μὲν κρυφίοισι γάμοις συνέθεντο μι-
γῆναι,

Καὶ

*Nec sequar aut Helicen,
aut, qua Tyros uti-
tur, Arcton:*

Ἡ τ' αὐτῇ στείφεται, καὶ τ'
Ὡς ἄνα δοκεῖ.

*Publica non curat sidera
noster amor. Ec.*

Οἷη δ' ἄμμορος ἔστι λουτρῶν
Ὡς ἄναοιο.

*Est aliud lumen, multo
mibi certius istis,*

*Non erit in tenebris quo
duce noster amor.*

Confer totum locum op-
pido elegantissimum. Side-
rum autem nomina & reli-
qua mutuatus est ab Ho-
mero l. c. ubi de Ulyxe a
Calypsone discedente:

Πληιάδας τ' ἰσορῶντι καὶ ὁ-
ψὲ δύνοντι Βόωτην

Ἀρπτον δ', ἣν καὶ ἄμαξαν
ἐπίκλησιν καλέουσιν

Quem locum nostrum sal-
tem imitatum esse nemo,
nisi duræ frontis negare
sustinebit. Id si verum ju-
diciū Musæi omnino de-
sidero, qui cum eleganter
scribere posset, quemadmo-
dum Canterus emendavit;
hemistichio Homeri Car-
mini tantum inserto, omnia
collutulare maluerit, quod
videant illi, an h. l. in Poë-
tam cadere velint. Talia
autem hemistichia carmi-
nibus suis inferere, ut sum-
mos Poëtas non puduit, ita
nec nostrum, quod vel hic
locus docet v. 214. qui
con-

Ne ipsum exstinguant, & statim animam per-
dam;

Lychnum; meae vitae luciferum ducem.

Si verum autem vis meum nomen & tu sci-
re,

Nomen mihi Leander, formosae (*eleganti* 220.
redimitae corona) conjux Herus.

Sic hi quidem clandestinis nuptiis consti-
tuebant misceri,

Et

constat ex Nonno Dionysf.
lib. 20. p. 534. l. 32.

Ὁν θεῶν ὡς εἰς αὐτὴν δυσίμι-
ρον.

& lib. 23. p. 618. l. 14.

Ἀξίους ἀπὸ καὶ ἀρῆνα, καὶ ἄλλο-
ν ὅλον αὐτῆς.

Ut mittam alia loca, quae
in notis & Animadversio-
nibus recurrunt.

217. Καὶ ἀντίκα θυμὸν ὀ-
λίσσω. Pareus hunc versum
sequenti postponit, sed in-
vitis Musis & Gratiis. Ve-
rius Viri Docti Berglerus
& Kromajerus in Disserta-
tione sua p. 19. haec ver-
ba per parenthesin inclu-
dunt. Ceterum non non a-
gnoscat editio Basileensis.

219. Εἰ ἐπὶ δ' ἰθὺς, Εἰ
ἐπὶ δ' ἰθὺς Basil. cum ple-
risque aliis. Prius cum pau-

cioribus Röverum secutus
recepit. Eruditissimus Dor-
villius omnino legendum
censet Εἰ δ' ἐπὶ ἰθὺς, at-
que ita apud Homerum oc-
currere Εἰ δ' ἐπὶ notat Rö-
verus. Sed alterum Εἰ ἐπὶ
non rarius obvium est apud
eundem Poëtam, ex. gr.
Iliad. B. v. 300. E. v. 104.
Nonnum Dionysf. lib. 3. p.
102. l. 26. lib. 42. p. 1100.
l. 16. Illud autem Εἰ δ'
ἰθὺς occurrit ib. p. 1102.
l. 9. & apud Homerum
Iliad. Z. v. 150. Φ. v. 487.
nusquam, quod scio, Εἰ δ'
ἰθὺς Nam quod in Hesio-
di Ἔργων v. 106. pro Εἰ δ'
ἰθὺς MS. I. Graevii, ut
monet in Lektion. cap. 3.
scribit Εἰ δ' ἰθὺς similiter
corruptum puto.

220. Πόσις. Leandrum sta-
E 4

Καὶ νύχλην Φιλότητα, καὶ ἀγγελίην ὑμε-
ναίων,

Λύχνη μαρτυρήσιν, ἐπισώσαντο φυλάξειν;
Ἡ μὲν Φάος τανύειν, ὁ δὲ κύματα μακρὰ
περῆσαι.

Παύ-

tim hic in nomine omen
rapere, quod putat Pareus,
nimis quaesitum, nec a
Poëta forte cogitatum.

223. Φυλάξειν. φυλάσσειν
Basil.

224. Φάος. Ita recte Ba-
fileensis cum reliquis aliis
editionibus, & MSS. soli
Pareus & Kromajerus con-
tra omnium Codicum fi-
dem, ne monito lectore, e-
dere ausi sunt φῶς, quod mi-
ror secutum Eruditissimum
Röverum, nec non l'ran-
cium, qui ita emendarat
in margine, praecipue
cum altera lectio habet,
quo se tueatur. Quidni e-
nim si Homero & Hesiodo
φαῖς & φαῖς una syllaba pro-
nunciare vitio nemo vertit
& hic licebit Musæo φῶς?
Quidni cum saepe in aliis
vocibus simile quid obser-
vare licet? Sic πολίης dua-
bus syllabis extulit Aschy-
lus. Consule Eruditissi-
mum Spanhemium ad Cal-
lim. Hymn. in Joy. v.
87.

Ἐπὶ φάος καὶ γὰρ πλεῖν, τὰ
καὶ τοῖς ἰσχυροῖς.

Nisi quis, quemadmodum
Bentlejus aliique, hic le-
gendum censeat φῶς. Vul-
gatam tamen tuetur Try-
phiodorus de Ilii Excidio
v. 380.

Ἐπὶ φάος ὅτι πλεῖν αὐτῶν
καὶ ἀναβῆσαι.

Nisi & hic scribendum ἀνα-
βῆσαι. Homerus Iliad. ψ. v.
195.

Βορίη καὶ Σιφύρω, καὶ ὑπέ-
σχετο ἰσχυρὰ καλὰ.

v. 226.

Ἡμεῖς δ' ἔως φῶς εἴσι, φῶς
ἐρίων ἐπὶ γαῖαν.

Si quis tricetur in hisce ex-
emplis omnibus brevem
syllabam absorberi a lon-
ga, hic vero ubi duae na-
tura breves aliam longe
esse rationem respondere
possem primam in φῶς pro-
duci, ut a Nonno in Pa-
raphr. Evang. Joann. cap.
20. v. 42.

Εἰς

Et nocturnum amorem & nuntium nuptiarum,

Lychni testimoniis pacti sunt servare;

Illam quidem, lychnum extendere, hic autem, undas latas transire.

Per-

Εἰς τρεῖς φάεα μῆνον ἐγείρει-
μον ὄππιν ἰάσαν.

Sic autem Homerus Iliad.
Ω. v. 736.

Χαίρωνος ᾧ ἔτι δῆπρ ἀδελ-
φείον ἔκτανεν Ἑκτωρ.

Nec non v. 769.

Δαίρων, ἢ γαλόων, ἢ εἰνα-
πρωι ἰοπίων.

Confer Doctiss. Graevium
Lect. Hesiod. cap. i. Vel
syllabae positione longae
eandem esse rationem re-
gererem, ut apud Hesio-
dum in Ἔργοις v. 492.

Μήτ' ἴαρ γινόμενοι πολίων,
μήθ' ὦριος ὄμβρος.

Homerum Iliad. Ω. v. 734.

Ἀέθλιώνων ὡς ἄνακτος ἀμει-
λίχων ἢ ἕς Ἀχαιών.

& Orpheum Argon. v. 484.

Ἰλίων Δαρδανίην, Πιτόην ἰ-
πιδίξιν ἔχοντες.

Sed hic elidi ante Δ, de-
quo ad v. 318. potius cre-
derem. Vel responderem
duas breves eodem numero
posse haberi, quemadmo-
dum ex. gr. apud Hesiod.

in Ἔργοις v. 502.

Δαίκων ἢ δρῶντων, ὁδῶν
ἢ πρὸς τὸν ὄντος.

& v. 647.

Βέληται ἢ χρεῖα τε προσφυγέον
καὶ λιμὸν ἀπερπῆ.

Ubi χρεῖα una syllaba pro-
nunciandum tamen, quod
rarissimum, conripitur. Nisi,
quod Graevius in Lect.
cap. 15. monet duos Co-
dices scribere, βέληται ἢ
quis amplecti velit, ut v.
477, 478. Vel potius syni-
zefin in βέληται statuere,
quemadmodum v. 261.

Δῆμος ἀπὸ θαλίας βασιλῆ-
ων, εἰ λυγροὶ τοῖόντες.

Certissimae enim emenda-
tioni Graevii cap. 6. omni-
no subscribendum. Vulgo
βασιλείων. Ita Oug. v. 94.

Ἐκ δ' ὅτι Μυσάων καὶ ἰκνηβέ-
λα Ἀπόλλωνος.

Ita certe scribitur in anti-
quis Scholiis ad h. l. & Di-
dymo ad Homer. Iliad. A.
v. 167. ut notat Graevius.
Sed in editionibus huius
E 5 Poë.

225. Παννυχίδας δ' ἀνύσαντες ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
ων,

Ἀλλήλων ἀέκοντες ἐνοσφίσθησαν ἀνάγκη,

Η'

Poëtae non habetur illud
6., quod forte ortum ex
praecedenti versu:

Ὅτι τοι Μυρτιάς ἱερὴ δαίρις
ἀνθρώποισιν.

Quo loco Scholia, notante
Graevio, scribunt οἷα π.
Sed male. An metuerunt ii,
qui nobis hanc lectionem
procuderunt, ne α conri-
peretur? Sed securis esse
licuerat; ultima enim in
οἷα facile produci potest
ob sequentem literam τ.
Quemadmodum Homerus
Iliad. 4. v. 315.

Μέπ τοι δρυῖμος μέγ' ἀμεί-
νων, ἢ βίηφι.

Μέπ δ' ἀντικυβερνήτης ἐν οἷ
ισπὶ πότιω.

Conf. v. 318. &c. Hesio-
dus in Ἐργοῖς v. 113.

Νόσφι ἄπερ πότιω καὶ οἷζύας.

Quemadmodum recte hunc
cum multis aliis locis resti-
tuit sagacissimus Graevius
Lect. Hesiod. cap. 3. Si
quid mutandum, illud 3
ejici non incommode pos-
set; cum praecedentibus
certe non male cohaerebit.

Nec rariores tales synize-
ses apud Latinos. Proper-
tius lib. 4. El. 7. v. 7.

Eosdem habuit secum, qui-
bus est elata, capillos,

Eosdem oculos.

Quo loco omnino facien-
dum puto cum iis, qui
crasin admittunt, quam-
vis Hosdem in sex libris.
Vid. Broekhusius. Virgilius
Georg. lib. 1. v. 481.

Fluviorum Rex Eridanus.

Ubi trisyllabum est *Fluvio-
rum*, quemadmodum *Con-
nubium* apud Poëtas, utre-
ste synaeresin in ea voce a-
gnovit Scholiastes Statii ad
Theb. 2. v. 340. secus ac Ser-
vius, de quo Eruditissimum
Munckerum in elegant
Disertatione Hygino prae-
fixa pag. 8. consuli velim,
ubi ex barbaris Inscriptio-
nibus alia exempla dabit.
Rosweytha de Gestis Od-
donis v. 12. p. 711.

Praeeminet exinius.

Hoc si cogitasset Interpres
Delphinicus Petrus Cal-
lyus, non tam puerilem no-
bis

Pernoctationes autem exsecuti vigilum nup. 225.

tiarum,

A se inviti separati sunt necessitate,

Ea

bis dedisset emendationem
in Boëthio de Consol. Philo-
soph. lib. 4. Metr. 5: 21.

*Cedat inscitiae nubilus er-
ror,*

Ubi vitio creatus Censor
fatis pro imperio, spreta-
que omnium Codicum,
quos parum curat plerum-
que, auctoritate reponit

Cedat insciti nubilus error,

At ego nihil mutandum
censeo. Olim cogitabam
Poëtam contra antiquorum
morem secundam syllabam
conripuisse, quia similem
naevum deprehendisse mi-
hi videbar, eodem h. lib.
Metr. 4. v. 5.

*Quos serpens leo, tigris,
ursus, aper*

*Dente petunt, iidem se
tamen ense petunt.*

Quod & monuerat Sitz-
mannus. Sed consultis no-
tis ineditis Viri Eruditissi-
mi Gulielmii Vlamingii,
qui ex Codice MS. quem
Tertium vocat, omnino scri-
bendum putat *apri*, quem-
admodum jam Barthius

Adv. lib. 44. cap. 6. ubi
legit *ursi & apri*, divina
verat, nec non Vallinus,
eique obsecutus Callyus
ediderat, sententiam, quod
ad hunc locum attinet, fe-
re muto. Barthio autem
scribenti *ursi & apri*, favet
aliquo modo CD'O. qui a-
gnoscat &: quamvis nihil
mutarem, cum tales ele-
gantes copulae defectus
Poëtae sint in deliciis. Con-
fer ex. gr. lib. 3. metr. 9,
v. 26.

*Te cernere finis,
Principium, vector, dux,
semita, terminus i-
dem.*

Nec tamen a violatarum
metri legum crimine plane
absolvi potest Boëthius,
qui contra Veterum mo-
rem ultimam vocis *Ceres*
syllabam conripit lib. 3.
Metr. 1. v. 4.

*Ut nova fruge gravis Ce-
res eat.*

Lubeas scriberem *Ceres*
gravis; sed nullus Codex
favet. Lib. 4. Metr. 3. v.
14. primam in *ululare* pro-
ducit:

Flere

Ἡ μὲν εἶδὼν ποτὲ πύργον, οὐδ' ὀφθαλμοῖσι
νόητα,

Μήτι παραπλάζοιτο, λαβὼν σημεῖα πύργου,

Πλῶε

Flete dum parat, ululat:
Quemadmodum secundam
in *Corpora*, lib. 5. Metr.
4. v. 4.

E corporibus extimis.
Quae seculi in turpissimam,
quàm ne optima ingenia
penitus effugere potue-
runt, barbariem ruentis
clarissima sunt indicia.

228. λαβὼν. Sic emen-
dandum locum corruptum
conjectura ductus certissima
jam ante annum vidi, prae-
cipue cum librarios perpe-
tuo voces βαλὼν & λαβὼν
inmutasse in Codicibus no-
veram. Sic in Herodoto
lib. 1. cap. 46. pro κατὰ
βαλὼν αὐτῶν αὐξανόμενῃ τῇ
δυνάμει. Jac. Gronovius ex
Codice Mediceo edidit κα-
ταλαβεῖν. Vide ipsum pag.
807. Cap. 63. pro συλλαβῶν
ὁ χρηστῆσαι Th. Gale vult
συμβαλὼν, contrarium de-
fendente Gronovio pag.
815. quem & confer ad
cap. 91. pag. 826. In Po-
lytaeno Strateg. lib. 4. 2.
§. 13. pro τοῖς μὲν ὀφθαλμοῖσι πι-
ελαβομένοις μίνα. Casaubo-
nus recte legit προβολομέ-

ναις. Nunc cum video acu-
tissimo Berglero, nec non
Kromajero, qui omnino
videndus, eandem conje-
cturam in mentem venisse,
eamque amplecti Elegan-
cissimum Röverum, in tex-
tum (ut vocant) recipere
non veritus fui. Non e-
nim spero quenquam id
mihī vitio versurum, cum
& alias Virorum Doctorum
certissimas conjecturas Le-
ctoribus exhibuerint sac-
pissime Editores, ipsius e-
tiam Musaei. In vulgata e-
nim lectione βαλὼν nullus
sensus; ad λαβὼν autem pro-
pe accedunt tres Codices,
in quibus λαβὼν, apud Röve-
rum. Qui pro λαβὼν σημεῖα
πύργου insuper legendum
censet λόχην, defendere
sententiam poterit v. 301.
ubi pro

Διακρίνη δ' αὖ πύργου

Quidam legunt λόχην. Sed
ut ibi Röverus nihil mu-
tandum, sic nec h. l. con-
sultum puto. Miserrime au-
tem torserunt haec Inter-
pretes. Whitfordus ver-
tit:

Ἰννε-

Ea quidem suam ad turrim, hic autem, ob-
scuram per noctem,

Ne quid erraret, capiens signa turris,

Navi-

*Juvenis ne noctis
in umbra*

*Signa sub obscurae fallant
incognita turris*

Multa cavens.

Florens Christianus:

*Missis turris signo, ne for-
san aberret.*

Gulielmus de Mara:

*Ne quid aberraret, signis
pro turre statuis.*

Miror hunc quasi suae o-
pinioni faventem, solum
laudasse Kromajerum, nisi
propterea quod transi-
verterit; sed & Florens
Christianus:

*In bene fundatae populos
enavit Abydi.*

Unus sensum percepit Andr.
Papius:

*At providus ille,
Signa notans turris, ne se
nox falleret atra.*

Sic Ovidius ep. 19: 35.

*Protinus in summa vigi-
lantia lumina turre*

*Ponimus, adsuetae signa
notaque viae.*

Intellige igitur Leandrum
Abydum sera nocte na-
tanti respexisse Hero-
nem lucernam tenentem,
vel ipsam lucernam ex tur-
re suspensam. Sic apud O-
vidium ep. 18: 117. Lean-
der:

*Digredimur flentes, repe-
toque ego virginis
aequor,*

*Respiciens dominam, dum
licet, usque meam.*

Ne quid tamen dissimulem,
longe felicius scenam con-
posuisse mihi videtur inge-
niosissimus Naso, quam
Musaeus, qui amatorem
sera nocte domum se refe-
rentem lucernae ministe-
rio usum canit, ad quam
oculos flectere debebat,
cum Abydon versus iter
instituendum, quod ita
procul dubio natatori diffi-
cillimum esse debuit. Prae-
terea, si lumen Leander e
litore Abydeno vix videre
potuit, ut refert Ovidius
ep. 18: 31.

*Lumina quin etiam sum-
ma vigilantia turre,
Aut*

Πλῶε βαθυκρήπιδος ἐπ' εὐρέῃ δῆμον Ἀβυ-
δα.

230. Παννυχίων δ' δάρων κρυφίῃσ' ποθέοντες ἀέ-
θλῃς

Πολλάκις ἤρήσαντο μολεῖν θαλαμηπόλον ὄφ-
νην.

Ἦ' δὴ κυανόπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὁμίχλη,
Ἀνδράσιν ὕπνου ἀγῆσαι, καὶ εἰ ποθέοντι Λεάν-
δρῳ·

Ἀλλὰ πολυφλόισβοιο παρ' ἡτόνεσσι θαλάσσης
Ἀγ-

*Aut videt, aut acies no-
stra videre putat.*

His enim verbis indicat lu-
men tantis tempestatibus
noctu surgentibus obscu-
rius fulsisse, & aliquando
vix apparuisse, quemad-
modum Virgilius *Aeneid.*
lib. 6. v. 452.

*Ut primum juxta stetit,
adgnovitque per um-
bras*

*Obscuram, qualem primo
qui surgere mense*

*Aut videt, aut vidisse pu-
tat per nubila lunam.*

Quomodo, quaeso, nata-
tor atra nocte id respexit?
Quamvis id non adeo ur-

geam, cum secundum Mu-
laeum facile lumen videre
potuit. Confer. v. 234. &
seqq. Ovidius autem mari
se commisisse amatorem sub
auroram canit. ita enim
ep. 18: 111.

*Jamque, fugatura Titbo-
ni conjuge noctem,*

*Praevius aurorae Lucifer
ortus erat.*

Eo autem tempore lucer-
nae nullus usus.

230. Παννυχίων, Παννυχίων
Basil. cum plerisque, nec
non Florente Christiano
qui vertit:

*Tota nocte ambo furtivae
murmura rixae
Optabant.*

quo

Navigabat (*natabat*) profundi fundamenti ad
magnum populum Abydi.

Nocturnarumque consuetudinum clandestina 230.

desiderantes certamina

Saepe optarunt, ut venirent cubiculum or-
nantes tenebrae.

Jam atrata cucurrit noctis caligo,
Viris somnum adferens, sed non amanti
Leandro;

Sed (*is*) multifremi apud litora maris
Nun-

quo quid ineptius? Quo-
modo enim, quaeso, ama-
tores certamen amoris per-
ficere cupidi *per totam no-*
ctem optassent, ut *nox ad-*
veniret? Recte igitur Παν-
χίον retinui cum Rövero a-
liisque. Ceterum nota hic
ut, vix subeunte Aurora
digressi, mox iterum votis
exoptent noctem amato-
res, quod eleganti βραχυ-
λογία hic expressit Poëta.
Similem observo apud Lu-
cam Euang. cap. 24: 31.
Αὐτῶν ἡ διαίχθησαν οἱ ὀφθαλ-
μοί, καὶ ἐπίγινωσαν αὐτοὶ καὶ
αὐτοὶ ἄφαντες ἐγένετο ἀπ' αὐ-
τῶν. Quam paucis verbis
hic describitur, quomodo
Christus ex oculis discipu-
lorum evanuerat? Ne mo-

ra scilicet longior esset in
descriptione, quam ipse
re, ut loquitur Vir Acutissi-
mus Jer. Marklandus ad
Stat. Sylv. 1. 2. v. 144.
Vid. & ad illum locum
Elegantissimus Gevartius
Papin. Lection. cap. 17.
p. 66. & praeterea idem
Marklandus ad 2. 1. 146.
nec non 3. 1. 135. in Ad-
dendis. qui usum hunc in
locutionibus variis osten-
derunt.

231. Θαλαμηπόλος πρὶ τῇ
θαλαμῶν διατριβῇ. FRAN-
CIUS. Nonnus Dionys. lib.
7. p. 218. l. 33.

Καὶ γλυκερὸν μέλιτι Διὶ
θαλαμηπόλον ἔρπον.

236. Πo-

235. Ἀγγελίην ἀνέμασε Φαινομένω ὑμεαίων,
 Μαρτυρίην λύχνω. πολυκλαύστοι δοκεύ-
 ων,
 Εὐνῆς τε κρυφῆς τηλεσκόπων ἀγγελίω-
 την.

Ὡς δ' ἴδε κυανέης λιποφεγγέα νυκτὸς ὁμί-
 χλην

Ἡρῶ, λύχνον ἔφαινεν ἀναπτομένοιο δὲ λύχνα

240. Θυμὸν Εἴρωσ ἔφλεξεν ἐπείγομένοιο Λεάνδρῃ·
 Λύχνῳ καιομένῳ συνέχαιετο, παρ δὲ θαλάσ-
 σῃ

Μαι-

236. Πολυκλαύστοι. *multum
 desendi*, si sic legendum.
 Aliae editiones πολυκλαύστοι
 (ut Basil. aliaeque multae.)
 Forte scribendum πολυκλαύ-
 τιο, quam identidem in vocat
lucernam. Cephalus apud O-
 vidium 7. Metam. Caligula
 apud Sueton. cap. 50. Ca-
 tull. 51. Confirmat hanc
 conjecturam Leander apud
 Ovidium v. 30. & mox ip-
 se Musaeus. FRANCIVS.
 Sed, quod pace viri Do-
 ctissimi dixerim, locus O-
 vidii parum juvat:

*Rupe sedens aliqua spectro
 tua littora tristis,*

*Et quo non possum corpore,
 mente feror.*

Nihil hic de invocata lu-
 cerna, ut nec in seqq.

*Lumina quin etiam summa
 vigilantia turre*

*Aut videt, aut acies no-
 stra videre putat.*

Neminem in hac emenda-
 tione moveat quod voces
 πολυκλαύστοι & πολυτλήτοις
 nimis differant: Videtur
 enim olim lectum πολυ-
 τλήτοις, cum facilis per-
 mutatio literarum κ & τ.
 Voces autem illas con-
 fundi patet ex v. 330. ubi
 πολυτλήτοις edidit Röverus
 ex Codicibus, cum in aliis
 πολυκλαύστοι, quae lectio
 ex glossa in utrumque lo-
 cum inrepsit forte. Vulga-
 tam

Nuntium opperiebatur lucentium nuptiarum, 235.

Testimonium (*signum*) lychni lugubris ob-
servans,

Leſtique clandestini procul specularantem nun-
tium.

Ut vero vidit nigrae obscuram noctis caligi-
nem

Hero, lychnum ostendit: accenso vero lychno

Animum Amor uſſit feſſinantis Leandri: 240.

Lychno ardente ipſe etiam ardebat, ad mare
autem

Infra-

tam tamen, ne quid diſſi-
mulem, leſtionem defen-
dere poſſes admiſſa pro-
lepti, quam non videtur
adendiſſe Vir Acutiſſimus,
λύτρον nimis ſubito πολύ-
κλαυτοι vocari ratus, quod
me quoque olim adeo of-
fendebat, ut de ſanitate
loci dudum dubitaverim.
Optime hanc proleptin ex-
preſſit Papius vertens:

*Luminis indicium exſpe-
ctans, miſerabile quan-
dam.*

Atque ita Virgilius Æneid.
lib. 7. v. 717.

*Quosque ſecans infauſtum
interluit Allia no-
men.*

Lucerna autem πολὺκλαυτος
vocatur, quae extincta leti
cauſſa fuit Leandro; quem
admodum Virgilius Æneid.
3: 138.

*Miſerandaque ve-
nit.*

Arboribusque ſatisque lues.

Ubi Servius: MISERAN-
DA] Metonymia, quae mi-
ſeranda facit.

241. Πὰρ ὃ θαλάσσης. θα-
λάσσης Baſil. cum pluribus.
Prius Röverum ſecutus ta-
men recepi. Supra v. 32.

Πύργοι λὺν προγόνων πύργων
γίγνται καὶ θαλάσσης.

Ubi ipſum vide.
F

245. Θα-

Μαινομένων ροθίων πολυηχέα βόμβον ἀκρό-
ων

Εἴτρεμε μὲν τοπρῶτον, ἔπειτα δὲ, θάλασσαν ἀ-
είρας

Τοίοισι προσέλεκτο παρηγορέων φρένα μύ-
θοις.

245. Δεινὸς Ἐῤῥως, καὶ πόντος ἀμείλιχος· ἀλλὰ
θαλάσσης

Ἐστὶν ὕδωρ, τὸ δ' Ἐῤῥωτος ἐμὲ φλέγει ἐνδόμυ-
χον πῦρ.

Λάξεο

245. Θαλάσσης Ἐστὶν ὕ-
δωρ. Ἐπὶ Rondellus non
inconcinne. FRANCIUS.
Vulgatae certe lectioni
praestat, in qua nullus sen-
sus, qui ita optimus surgit.
Berglerus legebat ἀμείλιχον,
vel θάλασσα, atque hoc
probat Röverus, a quo non
discedo. Certe emendatio
facillima. ita v. 241. pro
θαλάσση plures scribunt θα-
λάσσης. Conferri autem
cum hoc loco debet Ana-
creon Od. 14: 9.

Τὶ γὰρ βαλόμεθ' ἔξω,
Μάχης ἔσω μὲν ἔχουσιν;

Vertit Henr. Stephanus:

*Nam cur petamur extra,
Quum praelium sit intus?*

Ubi legendum ἔσσης. vel
ipsa interpretatio docet.
Charmides apud Ach. Ta-
tium lib. 4. p. 233. ἐπὶ πό-
λεμον οὖν ἐξελεύσομαι βασιλῶν·
ἔσθον μοι τὴν ψυχὴν ἄλλος πόλε-
μος κἀθήται. κ. τ. λ. Ele-
gantissime Ovidius ep. 18:
89.

*Frigora ne possim gelidi
sentire profundi,*

*Qui calet in cupido pectore,
praestat Amor.*

Conferri potest con no-
stro Poëta Nonnus Dio-
nyf. lib. 35. p. 876. l. 5.
de Morrheo se lavante:

Ψυχὴν δὲ δίμας φά-
δρυνε θαλάσση,
οἷος

Infanarum undarum multum sonantem fremi-
tum audiens

Tremebat quidem primo, postea vero auda-
ciam attollens,

Talibus adloquebatur consolans mentem ver-
bis:

Gravis Amor, & mare inplacabile: sed 245.
maris

Est aqua, verum Amoris me urit intestinus
ignis

Ad-

Θίερμον ἔχων Παφίης ὀλίγον
βίλος.

Lib. 42. p. 1084. l. 3.

Ψυχρὸν ὕδωρ Διόινυσι μάτην
πιεῖς· ἔδοναί γε

Σβίσσαι δὲ ψυχὴν Ἐρωτος ὄλος
ῥόος ἀκραιψία.

Εἶρε, σὸν γένετον, ὅππῃ γαλῖον
οἶδμα περήσας

Νυμφίος Εὐρώπης ἔκ' ἔσβισεν
ἱμερόεν πύρ. κ. τ. λ.

Sic lib. 7. p. 216. l. 29.

Ἀκιδνοπέσῃ δὲ βι-
λίμω

Βαδὸς Ἐρως ἔφλεξεν οἷσιν τῇ-
ρε κερταυῖ.

Οὐδὲ χύσις νεφετῶν ἀπὸ δὲ
φλογέων φερεῖ

Ἀετροπὴ χρησμοσύνη.

Seneca Hippolyt. v. 334.

*Spicula cujus sentii in i-
mis*

*Caerulus undis grex Ne-
reidum*

*Flammamque nequit rele-
vare mari.*

Illud autem ἐνδόμυχον πῦρ
occurrit lib. 4. p. 122. l.

17. lib. 25. p. 674. l. 9.

lib. 42 p. 1104. l. 9. Quem-

admodum πόντος ἀμείχλος,

lib. 4. p. 122. l. 17. loco

gemino:

Ἀλλ' ἐρείς ὅππῃ σόντης ἀμεί-
χλος· ἔκ' ἀλιγίζω

Μαγομένον ῥοβίσι.

Qui locus priori Bergleri
conjecturae adversatur.

F 2

252. Α' 100

Λάζω πυρ, κραδίη, μὴ δαΐδι νήχυτον ὕδωρ.
 Δεῦρό· μοι εἰς Φιλότῃτα· τί δὴ ροθίων ἀλεγί-
 ζεις;

Ἀγνώσσεις, ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐστι θαλάσσης,
 250. Καὶ κρατέει πάντοιο, καὶ ἡμετέρων ὀδυνάων;
 Ὡς εἰπὼν μελέων ἐρατῶν ἀπεδύσατο πέπλον
 Ἀμφοτέρης παλάμῃσιν, ἐῷ δ' ἔσφιγξε καρήνῃ,
 Ἡϊόνος δ' ἐξῶρτο, δέμας δ' ἔρριψα θαλάσ-
 σῃ.

Λαμπομένε δ' ἔσπευδεν αἰεὶ κατεναντίαι λυ-
 χνα,

255. Ἀὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόσολος, αὐτόματος νῆυς.
 Ἡρῷ δ' ἠλιβάτοιο Φαεσφόρος ὑψόθι πύργῳ,
 Λευγαλέης αὔρησιν ἔθεν πνεύσειεν αἰήτης
 Φάρεϊ πολλάκι λύχνον ἐπέσκεπεν, εἰσόκε Σησῆ
 Πολλὰ καμῶν Δεϊανδρὸς ἔβη ποτὶ ναύλοχον αἰκ-
 τήν.

260. Καὶ μιν ἐὼν ποτὶ πύργον ἀνήγαγεν· ἐκ δὲ θυ-
 ράων

Νυμ-

252. Ἀμφοτέρης. Ἀμφοτέ-
 ραις Basil.

255. Εἰὼν. Whitfordi e-
 ditioni hanc, quae exci-
 derat, vocem addidit
 FRANCIVS.

256. Φαισφόρος ὑψόθι πύργῳ.
 256. Primam vocem ad He-

ronem referri nemo non
 videt, & tamen fraudi fuit
 Elegantissimo Whitfordo,
 ut liquet ex ejus interpre-
 tatione:

Hero flammiferae sed sum-
 mo in vertice turris.
 Quasi

Adsume ignem, cor, ne time effusam aquam.
Ades mihi ad amorem; cur fluctus curas?

Ignoras, quod Venus nata sit e mari,
Et dominatur ponto, & nostris doloribus? 250.

Sic fatus membra amabilia exuit vestem
Ambabus manibus, suoque adstrinxit capiti;
Littoreque exsiluit, corpusque dejecit in mare,

Splendentemque festinabat semper adversus
lychnum,

Ipsa remex, ipsa classis, ipsa sibi navis. 255.

Hero autem alta lucifera in turri,
Perniciosus auris undecumque spiraret ventus,
Veste saepe lucernam tegebat, donec Sesti
Multum fatigatus Leander venit ad portuosum littus;

Et ipsum suam ad turrim deduxit; ad fores vero

Spon-

Quasi scriptum fuisset *φάρμα*, nisi, quod malo, vir Doctus ob carminis leges inverterit epitheton.

257. Λευγαλίας αὔρησιν. Forte Λευγαλίας αὔρησιν, ut Plantin. FRANCIVS.

Favet ex parte Basil. aliaeque plures apud Röverum in quibus αὔρησιν. Sed nihil muta.

259. Πανὶ ναύλοχον. Sola Basil. editio scribit πανὶ αὔλοχον.

F 3

261, 214.

Νυμφίον αἰσθμαίνοντα περιπτύξασα σιωπῇ,
 Ἀφροκόμης ραθάμιγγας ἔτι σάζοντα θαλάσ-
 σης,

Ἦ γὰρ γε Νυμφοκόμοιο μυχὸς ἐπὶ παρθενεῶ-
 νος,

Καὶ χροῖα πάντα καθήρε, δέμας δ' ἔχρειεν ἐ-
 λαίω.

265. Εὐνομῶ, ῥοδέω, καὶ ἀλιπνόον ἔσβεσεν ὁδ-
 μήν.

Εἰσέτι δ' αἰσθμαίνοντα βαθυσώτοις ἐνὶ λέκτροις
 Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα Φιλήνορας ἴαχε μύ-
 θος.

Νυμφίε

261. Σιωπῇ. σιωπῇ Whitf.

264. Ἐχρειν. Alios scribere ἔχρειν Pareus notat.

265. Ῥοδέω. Daniel Pareus, quamvis ediderat ῥοδέω, nec ullam diversitatem lectionis memorat, tamen hanc cedro dignam dedit notam: ἐλαίω ῥοδέω] Coelius Rhodiginus lib. 27. cap. 26. Antiq. Lection. notat ex Plutarcho. ῥόθον dici, ὑπερῆμα πολὺ τ' ὁδμῆς ἀφίησι, διὸ καὶ τὰ χεῖρα μακρύνειναι. Alii δὲ τὸ ῥόθον inflectunt, quod est clere. Sed nihil haec ad Musaeum, qui ῥόθιον ἔλαγον vocat, quod Homerus Iliad. 4. v. 186. de Venē-

re Hectorem mortuum lu-
 gente,

Ῥοδέω γὰρ δὲ χεῖρα
 ἐλαίω

Ἀμβροσίω.

Quem locum respexit Pollux lib. 6. cap. 19. segm. 104. τὸ δ' Ῥόθιον ἔλαγον, ῥοδοῖν Ὅμηρος καλεῖ. ubi Vid Jungermannus; quem miror illud ῥόθιον in ῥόθιον mutare, cum ῥόθιος obvia sit vox, quae ni placeat, aequè commode legere poteris ῥοδοῖν, ut Musaeus aliique non pauci. De ipso olei usu latius in Animadversionibus dicam.

267. Ἰαχε

Sponsum anhelantem complexa silentio,
Spumeas ex capillis guttas adhuc stillantem
maris,

Duxit sponsam ornantis ad penetralia virginalis
cubiculi.

Et cutem totam absterfit, corpusque unxit
oleo

Bene olenti, roseo, & mare spirantem ex- 265.
stinxit odorem.

Adhuc autem anhelantem alte stratis in lectis
Sponsum circumfusa blanda (*haec*) emisit
verba:

Sponse

267. Ἰσχε μύθος. Ita Henr. Stephanus. Alii Codices Ἰσχε. FRANCIUS. atque ita Basil. editio cum plerisque aliis, quemadmodum saepe Nonnus in Dionysiacis & Paraphr. Joannis. In Vaticano Codice scribitur Ἰσχε, an voluit Ἰσχε? Ita Tryphiodorus de Excidio Ilii v. 256.

Αισθόμενος ὃ γέροντα δολοπλόκοι Ἰσχετο μῦθον.
v. 419.

Μάτην ὃ χρεῖς ὁππότε Ἰσχετο.

Nisi cum Rövero latere Ἰσχε velis, quod verum

puto, atque ita multi Codices: Quin & Andreas Papius ita jam olim legendum monuit, quod verissimum esse vel Nonni imitatio docet, qui centies hanc locutionem usurpavit. Ita Dionys. lib. 1. p. 14. l. 2.

Τοῖσι ἴπποις περιέφαιτο Ἀχαιοὺς Ἰσχετο μῦθον.

lib. 2. p. 52. l. 28.

Ἀντιόχοις τομαίπποις Ἰσχετο μῦθον.

Confer lib. 16. p. 452. l. 4. lib. 20. p. 548 l. 18 & l. 27. & innumeris fere aliis

Νυμφίε, πολλὰ μόγησας, ἂ μὴ πάθε νύμ-
φος ἄλλος·

Νυμφίε, πολλὰ μόγησας, ἄλλης νύτοι ἄλμυ-
ρὸν ὕδωρ,

270. Οἱ δ' αὖτ' ἰχθυόεσσα βαρυγαστροί θαλάσσης·
Δεῦρὸ, τέξ' ἰδρωτάς ἐμοῖς ἐνικαίθεο κόλ-
ποις.

Ὡς ἡ μὲν ταῦτ' εἶπεν· ὁ δ' αὐτίκα λῦσατο
μίτρην,

Καὶ

liis locis, etiam in compo-
sitis. Absolute quoque oc-
currit lib. 4. p. 134. l. 23.

Καὶ οἱ ἀτυζομένοι λαοσίοις
ἰαχε δαίμων.

*Et ipsi trepidanti populos
servantem emisit vo-
cem Dea*

Ita vertitur, quasi scriptum
λαοσίοις, sed male. λαοσίοις
δαίμων est Pallas, de qua
ibi sermo. ἰαχε autem fac-
tissime ita occurrit, ut
lib. 10. p. 286. l. 10. &c.

268. Νυμφίε, πολλὰ μόγη-
σας, ἂ. in Codice Veneto
legi παρ' ἱππασίας, quam
lectionem forsan quoque
a manu glossatoris prove-
nire Röverus notat. Nihil
certius, esse vel violatae
metri leges evincunt: & e-

nim quod conripitur, ut hic
ἂ, produci deberet, quod
intolerandum. Fateor idem
dixisse Homerum Odyss.
Θ. v. 155. quod notat Rö-
verus, nec non I. v. 492.
Iliad. Ψ. v. 607. &c. Sed
nostrum eo respexisse mi-
nime credo. Quid? quod
elegans illa repetitio vo-
cum in initio versus plane
ita perditur. Haec autem
Nonno, cuius exemplum
secutus Musaeus videtur,
in deliciis habita, sic Dio-
nyf. lib. 5. p. 165. l. 1.

Διπυλίας πόδας εἶδε, καὶ ἐπὶ
ἰφροσύνην παρὰς·

Διπυλίας πόδας εἶδε, καὶ ἐπὶ
ἰδοὶ κόμην πιδίλων.

Ita pag. 166. l. 2, 3. lib.
15. p. 428. l. 3, 4. lib. 16.
p. 458. l. 29.

Ὡς μὲν

Sponse, multa tulisti, quae non passus est
sponsus alius;

Sponse multa tulisti; satis tibi est falsae a-
quae,

Odorisque piscosi graviter frementis maris: 270.

Haec ades, tuos sudores meis depone in
complexibus.

Sic illa haec locuta est; ille vero statim sol-
vit zonam,

Et

Ωἷ μοι παρθενίης, τὴν ἤρπασ-
ται ἔνιον ὕδαρ,

Ωἷ μοι παρθενίης, τὴν ἤρπασ-
ται ὕπνιος ἱρώτων,

Ωἷ μοι παρθενίης, τὴν ἤρπασ-
ται Βάκχος ἀλγύτης.

lib. 19. p. 510. l. 2.

Σὺν Στάφυλον, Διόνυσε, κα-
πύσσας χάλκιος ὕπνιος,

Σὺν Στάφυλον, Διόνυσε, Χα-
ρωνίδος ἤρπασαν ἄν-
ρω.

p. 512. l. 18, & 19. lib.
22. p. 582. l. 14, 15. lib.
24. p. 632. l. 15, 16. lib.
36. p. 892. l. 2, 3. lib. 40.
p. 1024. l. 15.

Τίς με λαβὼν κομίσειν εἰς ἰο-
νὸν Πάριον Ἀλάφην;

Τίς με λαβὼν κομίσειν εἰς
ἰονορείθρον Ὑδάσπην.

lib. 46. p. 1194. l. 9.

Οἷον θῆρα δάμασσαι ἐχέφρα
να τίκον Ἀγάυη;

Οἷον θῆρα δάμασσαι, δὲ ὕμ-
πέρη τίς γαστήρ;

Οἷον θῆρα δάμασσαι, δὲ ἐ-
σπέρμητι Εἰχίων;

Δίρκιο σείῳ λίοντα, ᾧ εἰσὶν
τύτθον αἰέρω,

Δίρκιο σείῳ λίοντα, ᾧ Ἀρ-
μονίᾳ σείῳ μήτηρ.

Confer praeterea lib. 47.
p. 1124. l. 11, 12. & l. 31,
32. lib. 48. p. 1278. l. 3, 4.
& l. 32, 33. p. 1296. l. 18,
19. Quae minoris momen-
ti loca mitto. Vid. & quos
laudat Pareus ad h. l.

272. Μίτρη, Β. & Par.
Ε 5 μέτρη

Καὶ θεσμῶν ἐπέβησαν ἀριστόνδ' Κυthereίης.

Ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος ἦν λέχος,
ἀλλ' ἄτερ ὕμνων.

275. Οὐ ζυγίην Ἡῖρην τις ἐπευφήμησεν ἀοι-
δός·

Οὐ

μήτην apud Röverum scribunt; quemadmodum & exemplar Bergleri, qui tamen recte nihil mutat. Permutatio enim harum vocum in Codicibus trita. Apud Polluc. 4. 18. 116. pro μήτρα MS. apud Jungermannum habet μέτρα. Sic in Dionysio Halicarn. lib. 2. p. 129. χιτῶνας ποικίλους χαλπίδας μήτρας καπιζωσμένοι. pro μήτρας emendanti Demitro ad Rosin. Antiq. p. 416. omnino subscribo. Hoc tamen defendit Phavorinus in V. Μήτην. Μήτην λύσαι λέγεται φυσικῶς. λύσις γὰρ ἔστιν, ἢ κύσις· λέγεται ὅτι κατὰ ἰστέαν· αἱ γὰρ πρῶται πίπτουσιν, λύσας τὰς ζώας ἀνέκθηναι τῇ Ἀρπιδος (Legendum forte ἀνακθίαν τῇ Ἀρπιδί, certe τῇ Ἀρτίμιδι, ut patet ex V. μήτρα. & Scholiasta Apollonii Rhodii ad Argon. lib. 1. v. 288. quem ad verbum descripsit) ὅθεν καὶ λυσιζώνη Ἀρτίμιδος ἰσθὸν ἐν Ἀθήναις. Eadem repetit in V. Μήτην. unde

patet ipsum putasse voces has ejusdem esse significatus. Sed Phavorinus deceptus prava lectione videtur hanc adnotationem nobis cudisse, quod & alias Grammaticis non inusitatum. Eadem menda adhuc insedit Nonno Dionys. lib. 15. p. 416. l. 91.

Παρθενίην ἀδάμασον ἀτά-
σθαλον εἰς γάμον ἔλ-
κον

Σφίγγειν ἐπὶ δακτύλοις· τε-
νυσσάμενος ὅτι κοίτη

Σιροτήρισμαίισσιν ἀπιστοφρη-
γίσσατο μήτην.

Virginem indomitam im-
probum in concubi-
tum trahens

Complexus est super solum·
Extentus vero in pul-
vere

Manibus amore insani re-
signavit coronam mi-
liebrem.

Legendum omnino μήτην,
quod

Et leges inierunt benevolae Veneris.

Erant nuptiae, sed sine choreis; erat lectus,
sed sine hymnis;

Non zygiam (*jugalem*) Junonem quisquam 275.
invocavit Poëta;

Non

quod sequentia clarissime
docent, quā l. 27. diser-
te vocat

Κύκλῳδ᾽ αὖ μίτρην.

Interpres, qui legisse vi-
detur μίτρην, vertit *coro-
ram muliebrem* favente Pha-
vorino qui notat in V. Μί-
τρα λέγεται ὁ γυναικεῖς τ' κε-
φαλῆς ἀνάδεσμος. Sed haec
ad Nonnum nihil, ut qui-
vis videt. Eundem erro-
rem commissum a P. Fabro
& Pareo in hoc Musaei
loco interpretando latius
in Animadversionibus re-
futabo.

275. Ζυγίην Ἥρην. Legen-
dum cum Falkenburgio
Ἥρην. Atque ita Edit. Plan-
tiniana. *Juno Pronuba*. (V.
Servius ad Virgil. *Aëncid.*
4. v. 45. & 59.) Sic & e-
mendarat Leopardus Mi-
scell. 20: 5. V. ad hunc lo-
cum Pareum, & Falken-
burgium ad Nonnum. Ἥρην
jam olim & ipse emenda-
veram, quo nihil verius.
FRANCIUS, Editio Basil.

Γερην cum reliquis omnibus,
etiam fere MSS. tantum
P. Vo. & Kromaj. & post
hos Elegantissimus, quem
consuli velim omnino, Rö-
verus Ἥρην ediderunt, quos
merito secutus sum. Ita
Pollux lib. 3. cap. 3. Segm.
39. διὰ τὸ τοῦ Ἥρα τίτλου,
ἢ Ζυγίης. V. Kuhnus. Non-
nus Dionys. lib. 32. p. 804.
l. 9.

Οἶδ᾽ αὖ ὡς Ζυγίην κυκλή-
σκομαι.

Quae verba ipsius Junonis.
ibid. l. 25.

Ἥρ᾽ ἢ καὶ μύτην

Ὡς Ζυγίην γεγαῖτα, καὶ ὡς
μεδέστα γενέθλης

Κυκλαδίῳσι βιλίσσιν εἰσεύου
καὶ Ζυγαίῳσι.

lib. 47. p. 1226. l. 25.

Αἶψ᾽ ὃς Ἥρην,

Ἥρ᾽, Ζυγίην καλίσσιν, ἀπειρα-
γάμοιο θείῳσι.

ibid. 20: 6. Sic Basil. cum
plurimis. In aliis αἰείδων.

276. Δ21.

Οὐ δαίδων ἤσραπτε σέλας θαλαμηπόλου ἐν
νήν.

Οὐδὲ πολυσκαέθμῳ τις ἐπεσκήρτησε χορεία,
Οὐχ ὑμέναιον ἄεισέ πατῆρ, καὶ πότνια μή-
τηρ.

Ἀλλὰ λέχος σορέσασα τελεσσιγάμοισιν ἐν ὥ-
ραις

280. Σιγὴ πᾶσόν ἔπηξεν, ἐνυμφοκόμησε δ' ὁμί-
χλη.

Καὶ γάμος ἦν ἀπάνευθεν αἰδομένων ὑμεναί-
ων.

Νῦξ μὲν ἔην κείνοισι γαμοςόλος, εἰδὲ πατὴρ
Ἡὼς

Νυμφίον εἶδε Λέανδρον ἀριγνώτοισ ἐνὶ λέκ-
τροις.

Νήχρα

276. Δαίδων. δαίδων. Basil. editio.

280. Σιγὴ πᾶσόν ἔπηξεν. Dum verso Pollucem lib. 3. cap. 3 Segm. 37. ὅ ὃ ἔπειτα τῇ ἐνυφὶ παραπέπταμα πᾶσις. Sed velum lectum ambiens cortina. incidi in eam cogitationem, an non πατὴρ hic esset velum tori, quemadmodum jam Scaligerum lib. 3. Poët. cap. 101. scripsisse notat Pareus. Sed attentius locum confide-

ranti vulgatam interpretationem loco non movere tutius esse videtur.

290. Κρυπαδία-φιλότιπ. Ita locutum Mimnermum docet Pareus his versibus:

Τεθναίην. ὅπ μοι μηκέτι ταῦ-
τα μέλοι,

Κρυπαδία φιλότιπ, καὶ μέλι-
χα δῶρα, καὶ ἐνυφή.

Pro μέλιχα (bis editur in Comment. ejus μελίχια, quod

Non taedarum inluminabat splendor, nuptia-
lem lectum;

Neque peragili quisquam salavit chorea;

Non hymenaeum cantavit pater, & veneran-
da mater;

Sed lectum sternens perficientibus nuptias in
horis

Silentium thalamum fixit, novam nuptam ve- 280.
ro ornavit caligo;

Et nuptiae erant longe a canendis hyme-
nacis.

Nox quidem erat illis nuptiarum ornatrix, ne-
que umquam Aurota

Sponsum vidit Leandrum valde (*ipse*) notis
in lectis.

Nata-

quod ineptum esse metri
leges violatae docent) δῶρα
Pareus emendat μελιχίφω-
ρὰ καὶ εὐνή. Omnia enim sin-
gulariter poni. Sed debuis-
set saltem aliqua auctorita-
te stabilire vocem hanc,
quam, donec id praestitum
video, a Gracca civitate
prohibendam puto. Quod
objicit omnia singulariter
poni futile est, cum sae-
pius contrarium apud Scrip-
tores obtineat. Mihi vide-

tur Poëta μελιχίφωρα vo-
care, quae alii δῶρα Α'φρο-
δίτης. vocem autem Α'φρο-
δίτης omisisse videtur, quia
versu proxime praecedent-
te dixerat:

Τίς ὃ βίος; π' ὃ περὶ αὐ-
τὴ χερσὶν Α'φροδίτης;

Quae verba laudarunt In-
terpretes Horatii ad lib. 1.
ep. 6. v. 65. Et si vel non
praeceffisset vox Α'φροδίτης
recte locus se haberet. Non
adeo

Νήχετο δ' ἀντιπόροιο πάλιν ποτὶ δῆμιον Ἀβυ-
δου

285. Εὐνύχτων ἀκόρητος ἔτι πνεύων ὑμεναί-
ων

Ἡρῶ δ' ἐλκεσίπεπλος, ἔδου ληθῆσα τοκῆ-
ρι

Παρθένος ἡματιή, νυχίη γυνή· ἀμφοτέροι
δε

Πολλάκις ἠρήσαντο κατελθέμεν ἐς δύσιν
Ἡῶ.

Ὡς οἱ μὲν Φιλότητος ὑποκλέπτοντες ἀνάγ-
κην

290. Κρυπταδίῃ τέρποντο μετ' ἀλλήλων Κυθερείῃ.

Ἀλλ' ὀλίγον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον· ἔδ' ἐπὶ δηρὸν
Ἀλλή-

adeo dissimili certe modo
fulmen; quod Jovis ignis
dicitur, ignem simpliciter
vocat Statius Theb. lib. 6.
v. 407.

*Annibus bibernis minor est;
minor impetus igni.*

Ubi alii *A. b. m. ἔ Jovis*,
impetus, igni. &c. Sed cum
viro Erudito in Observ.
Miscell Vol. I. p. 320.
vulgatam lectionem omni-
no praeferendam existimo.
Ἄρα autem Ἀφροδίτης saepe
memorantur a Poëtis.

Ita locutus Hesiodus Scut.
Herc. v. 47.

Πανύχιος δ' αἶψ' ἔλακτο σὺν
αἰδοίῃ παρθένοισιν,

Τερπόμενος δάροισι πολυχρό-
νισι Ἀφροδίτης.

Virgilius Aeneid. lib. 4. v.
33.

*Nec dulcis natos, Veneris
nec praemia noris.*

Ubi Servius: VENERIS
PRAEMIA] id est volupta-
tes. Homerus, τὰδε δῶρα Ἀφρο-
δίτης.

Natabat autem in regione positi rursus ad populum Abydi

Nocturnos insatiabilis adhuc spirans hymenaeos: 285.

Ast Hero, longa induta veste, suos latens parentes, (*clam parentibus*)

Virgo diurna (erat,) nocturna mulier. utrique autem

Saepe optarunt descendere ad occasum auro-ram. (*solem*)

Sic hi quidem amoris abscondentes necessitatem

Occulta delectabantur inter se Venere.

Sed exiguo vixerunt tempore; nec diu

290.

In

φεδιμς. Atque ita scriptores omnia illa, quae curae Deorum singulorum adtribuit antiquitas, ipso-
rum δῶρα, dona, praemia, muneraque vocant. De vino Orpheus in Fragmento apud Grotium ad Germanici Phaenomena pag. 5.

Σφαζόμενοι δῶροις χορομα-
ρίοιο Λυαία.

Ut feliciter Vir Illustrissimus emendavit pro Βάχχῳ. Virgilius Georg. lib. 2. v. 454.

Quid memorandum aequae Baccheia dona tulerunt?

Quo respexit Boëthius de Consol. Philos. l. 2. Metr. 5. v. 6.

Non Bacchica munera vorant

Liquido confundere melle

291. οὐδ' ἐπὶ δὲρ. Sic ex optimis Codicibus edit Didact. Röverus, quem secutus sum. Homerus Iliad. l. v. 415.

6. 115

Ἀλγῶν ἀπόναντο πολυπλάγκτων ὑμεναίων·

Ἀλλ' ὅτε παχύνεντος ἐπήλυθε χείματος ὥρη,

Φρικαλέας δόνευσαι πολυστροφάλιγγας ἀέλ-
λας,

295. Βένθεα δ' ἀσθήριτα καὶ ὑγρὰ θέμεθλα θαλάσ-
σης

Χειμέριοι πνείοντες αἰεὶ στυφέλιζον αἵηται,

Δαίλαπι μαστίζοντες ὅλην ἄλα· τυπτομένης
δὲ

Ἡ' δὴ νῆα μέλαιναν ἀπέκλασε διχθᾶδι χέρσῳ
Χει-

Ὡς μοι κλῖος ἰσθλὸν, ἔπε
δὴρὸν δέ μοι αἰών

Ἐσσεῖται.

Quem locum adduxit Rö-
verus. Basil. cum multis
aliis ἔπε π δὴρὸν quo faciunt
tres, in quibus ο. τ. δὴρὸν.
Sed Röverus ibi potius le-
gendum putat ἡδ' ἔπε δὴρὸν.
nec dissentio. Homerus I-
liad. E. v. 119.

Ὁυδὲ μοι φησὶ

Δὴρὸν ἔτ' ὄψιας λαμπρὸν
φάος ἡελίοιο.

v. 284.

ἔδὲ σ' εἶπε

Δὴρὸν ἔτ' ἀνχίσιας.

v. 895.

Ἀλλ' ὅ μιν σ' ἔπε δὴρὸν αἰεί-
ξομαι ἄλγος ἔχοντες.

P. v. 41. Iliad. F. v. 391.

Ἐἴθ' οἱ γ' οὐκ ἔπε δὴρὸν ἀφί-
εσται.

Aliisque locis. Alterum ta-
men defendit locus, qui
existat Iliad. B. v. 435.

Μηκέτι νῦν δὴθ' αὐθι λαγώ-
μεθα, μηδὲ π δὴρὸν

Ἀμβραχώμεθα ἔργον.

Sed & ibi emendandum pu-
to μηδ' ἔπε δὴρὸν.

294. Πολυστροφάλιγγας πο-
λυστροφάλογγας editio Basil.

295. Θέμεθλα. Basil. θί-
μιθλα.

296. Χειμέριοι. χειμέριοι le-
geie Cel. Dorvillium mo-
nui supra ad v. 13.

ibid. αἰεὶ στυφέλιζον. ἰπυστοφέ-
λιζον Basil.

298. Ἀπὸ

In vicem fruebantur multivagis nuptiis ;
 Sed quando pruinosa venit hiemis hora,
 Horrendas commovens multarum vortigi-
 num procellas,
 Profunditatesque infirmas & madida funda- 298.
 menta maris

Hiemales spirantes semper verberabant venti,
 Turbine percutientes totum mare ; vapulante
 autem (eo)

Jam navem nigram fregerat bifida (in) terra
 Hiema-

298. Α'πίκλυσσι διχράδι χίρ-
 σω. Steph. ἀπίκλυσσι. Papius
 ἀπίκλυσσι pro ἀπίκλυσσι. ἐπί-
 κλυσσι Regius. ἀπ.ωκ. vetus
 liber in margine. FRAN-
 CIUS. Vix difficilior in
 toto Musaeo locus exstat,
 certe qui me magis excer-
 cuit. Pareus putat respici
 ad morem Veterum, qui
 naves hyeme in partes sol-
 vebant, de quo Hesiodus
 in Eργοις. V. 627.

Ὅπλα δ' ἐπ' ὅρμενα πάντα
 πρὶν ἐγκάθει εἶπα,

Εὐκόσμως τολίσας νηὸς πτί-
 ρα ποντοπόροιο,

Πηδάλιον δ' ἰσιεργεὶς ὑπὲρ κα-
 πνὲς κρημάσασα.

Armamenta vero disposita
 omnia domi tuae repone,

Recte contrahens navis a-
 las pontigradae.

Clavum vero fabrefactum
 super sumum suspen-
 dito.

Sed an naves dentis arma-
 mentis, velis clavoque
 frangi dici queunt? Id non-
 dum credo. Miror ipsum
 non emendasse διχράδα; ita
 clarius certe significaretur
 navis in duas partes fra-
 cta, quemadmodum legisse
 Scholiasten videntur indi-
 care haec verba: τότε τὴν
 βαθεῖαν ναῦν εἰς δύο διέλυστα εἰς
 τὴν ἡγνῆ. quae ita restituit
 Gronovius: διελών εἰς τὴν γῆν
 ἡγαγόν. Longe eruditior est
 conjectura Cel. Dorvillii
 qui legit:

G

Τοῦτο

Χειμερίην καὶ ἄπιστον ἀλύσκαζων ἄλα ναύτης.
 300. Ἀλλ' εἰ χειμερίης σὲ φόβος κατέρυκε θαλάσσης,
 Καρτερόθυμε Λέανδρε· διακτορίη δέ σε πύργῳ,
 Ἡθάδα σημαίνουσα Φαεσφορίην ὑμεναίων,
 Μαινομένης ὥτρυνεν ἀφειδήσαντα θαλάσσης,
 Νη-

Τυπτομένην δ

Ἡδὴ νῆα μέλαιναν ἀνέλκυσσε
 διχθαδὶ χέρσῳ.

ἀνέλκειν & ἀνελκύειν *subducere*
navem usitatissimae locutio-
 nes in hac re. Longus Pa-
 stor. II. pag. 41. loco gemi-
 no: εἰ γὰρ ἀσφαλὲς ἰδοῖται, μετὰ
 πωλεῖται ὥρως ἐρώσης, ἐνθαλατ-
 πύει· ὥς τε καὶ τὴν ναῦν ἀνέλκει
 ἐπὶ τὴν γῆν, οὕτως χειμερίων
 δεδοικότις. pro ὥρως ἐρώσης
 P. Moll emendat ἐν ἐρώσης.
 Notum autumnī tempesta-
 tes & imbres timentes Ve-
 teres naves subduxisse. V.
 Hesiod. in Ἐργείοις v. 674.
 & seqq. Hunc esse verum
 verborum sensum fere per-
 suadeor: nam quod Kroma-
 jerus in Diss. & nota ad h.
 I. magno conatu probare
 nititur naves hyeme ulte-
 riori usui ineptas frangi,
 certe nostro loco, ubi hyc-
 malis temporis instantis est
 descriptio, convenire, non-
 dum persuasit. Nec credo
 νῆα μέλαιναν contra receptam

significationem notare usum
vitiatam navem. Nec quid
 sit διχθας χέρσος adhuc sa-
 tis liquidum mihi videtur.
 Kromajerus putat esse lit-
 tus vel portum; διχθαδὰ δι-
 ci, quia interfluente aqua
 dividuntur littora, ut Hel-
 lesponti, & ipso in portu
 hinc atque hinc vastae ru-
 pes. Ego ampliandum cen-
 seo.

303. Μαινομένης ὥτρυνεν.
 Basil. cum novem aliis
 scribit Μαινομένης σ' ὥτρυνεν,
 quod forte non de nihilo,
 si totum locum perpendas:

διακτορίη δέ σε
 πύργῳ

Ἡθάδα σημαίνουσα Φαεσφο-
 ρίην ὑμεναίων,

Μαινομένης σ' ὥτρυνεν ἀφειδή-
 σαντα θαλάσσης.

Vides Pleonasmum pronomi-
 nis σ' non plane inelegan-
 tem, & forte inepto
 librario indignum. Plane
 sicut Hesiodus in Frag-
 men-

Hiemale & infidum vitans mare nauta.

Sed non hiberni te timor coërcebat maris, 300.

Magnanime Leander; nuntius sed te turris,

Consuetam significans lucem nuptiarum,

Furentis impulit securum maris,

Cru-

mento ex Scholiaste Lycophronis:

Ὅς με μακρὸν γὰρ ἴθνηται ἔχων
αἰῶνα βλοῖο

Ἐπεὶ μὲν ἴτη ζῶειν γινεῖται
μεράπει ἀνθρώποι.

Euripides in Phoenissis:

Ἐμοὶ μὲν, εἰ καὶ μὴ καὶ
Ἐκείνων χθόνα

Τιθεσέμενθ', αἴψ' ἐν ξυνοῖ
μοι δεκά λίσσιν.

Judas in Epist. v. 5. Ὑπο-
μνήσω ὃ ὑμᾶς βέλομαι, εἰδό-
ντες ὑμᾶς ἀπαξ τῆτο. Vid. om-
nino Vir Elegantissimus
L. Bos ad ep. Pauli ad
Roman. 7: 12. & quae no-
tarunt Cl. Salmasius, &
Cel. Dukerus ad Flor. lib.
2. cap. 6. §. 19. Non raro
autem literas, syllabasque
duplicandas omiserunt. Ita
in Vibio Sequestro pro: *A-*
chelous per Rbebiorum fines
in Maliacum mare decurrit,
Doctiss. Hesselius recte re-
stituit *per Perrhaebiorum f.*
In Floro 2. 2. §. 13. pro *circa*
Camerinensium saltum pluri-

mi Codd. scribunt *circa Me-*
rinenfium f. Vid. Salmasium
ad 1. 13. §. 17. & omnino
Withofium in Specim.
Gunther. cap. 3. ubi plu-
rima loca simili modo con-
rupta feliciter sanavit. Sed
cum in reliquis omnibus ha-
beatur *Μαγιομένης ὠτρυνῖν*, &
saepe ita literae geminen-
tur nihil mutare ausus fui.
Suspicabar aliquando

Μαγιομένη σ' ὠτρυνῖν ἀφει-
δήταιζα θαλάσση.

parva admodum mutatio-
ne; nam *θαλάσση* & *θα-*
λάσσης &c. permutari jam
vidimus in his notis. Quam
facile autem literae sequen-
tis vocis priori adhaereant
& vicissim nemini latet.
Conf. v. 259. v. 184. &c.
Ut autem *ὠτρυνῖν ποῦ δῶμα*
dixit Homerus Odyss. p. v.
75.

Τήλεμαχ, αἴψ' ὠτρυνῖν ἱκόν
ποῦ δῶμα γυναικας.

Musaea dicere licuit *ὠτρύ-*
ναι εἰς θάλασσαν, vel *θα-*
G 2 λῶσ-

Νηλεΐδης καὶ ἄπιστος· ὄφραλλε δὲ δῖος μορος Ἡ-
ρώ

303. Χείματος ἰσαμένοιο μάνειν ἀπάνευθε Λεάνδρε,
Μηκέτ' ἀναπτομένη μινυώριον ἀστέρα λέκ-
τρων.

Ἀλλὰ

λάσση, ut eleganter tertius
casus pro quarto cum prae-
positione ponitur. paullo
ante v. 298. ex emenda-
tione Dorvillii,

Ἡ δὲ ἦα μέλαιναν ἀνέλκυσσε
διχθαδί χιρτῶ.

Ex v. 253.

Δίμας δ' ἔρριψε
θαλάσση.

v. 327,

Κύσις ὕδατος ἔρρι-
λαιμῶ.

Nonnus Dionys. lib. 34.
p. 848. l. 4.

Ἀγαλῶν δ' ὅπ' ἔρωδ' κατη-
φείε ἀάππισσι θυῖν,

lib. 45. p. 1174. l. 32,

Καὶ ἔπιπτοντα κοίτῃ.

lib. 47. p. 1208. l. 32.

καὶ μογίων χθοὶ πῖπτε γέ-
ραν φυθεργὸς ἀλωγύς.

Atque ita in aliis locis plu-
rimis, Orpheus Argon. v.
1018.

Λ' δ' ἄρα χεῖρας

ἀθανάτοις ἤειρον.

Inter Latinos Virgilius
multus in hac locutione, ut
monet Servius ad Æneid.
lib. 1. v. 6. LATIO] Hoc
est in Latium. Et est figura
usitata apud Virgilium. Quod
enim per accusativum cum
præpositione dicimus, ille per
dativum ponit sine præposi-
tione alibi, It clamor coelo,
Ita Georg. lib. 2: 451.

Nec non ἔ torrentem un-
dam levis innatat al-
nus

Missæ Pado.

Servius: PADO] Pro in Pa-
dum. Æneid. 7. v. 761.

Ibat ἔ Hippolyti proles
pulcherrima bello

Virbius,

lib. 9. v. 681,

Consurgunt geminae quere-
cus, intonsaque coelo

Attollunt capita.

xi: 192.

It

Crudelis & perfidus; debebat autem infelix
Hero

Hieme instante manere sipe Leandro, 305.
Non amplius accendens brevis temporis stel-
lam lectorum.

Sed

*It coelo clamorque virum
clangorque tubarum.*

*Hinc alii spolia occisis de-
repta Latinis*

Conjiciunt igni.

lib. 12: 379.

*Cum rota praecipitem &
procurfu concitus axis*

Inpulit, effuditque solo.

v. 681.

*Dixit, & e cursu saltum
dedit ocius arvis.*

lib. 6. v. 177.

Aramque sepulcrè

*Congerere arboribus, coelo-
que educere certant.*

v. 126.

*Facilis descensus
Averno.*

Ita omnino legendum,
quemadmodum etiam cdi-
dit Heinsius, atque olim
lectum testatur Servius: Le-
gitur & Averno, id est ad
Avernum. Atque ita Broek-
husius ad Propert. 2. 1. v.

20. Vulgo *Averni*, lib. 4.
v. 25.

*Vel pater omnipotens adi-
gat me fulmine ad
umbras,*

*Pallentis umbras Erebo,
noctemque profundam.*

Ita nonnullos locum ce-
pisse testatur Servius no-
tans: EREBO] id est in
Herebo, alii Herebi legunt,
aut Herebo, ad Herebum;
ut, It clamor coelo. Si vera
haec explicatio notabile
esset exemplum casuum
permutatorum; sed mihi
plane non adridet, ut
nec ipsa lectio; sed, quem-
admodum Heinsius etiam
edidit, omnino praeferrem
Erebi. lib. 7. v. 642.

Qui bello exciti Reges.

Atque ita aliis in locis.
Horatius Carm. lib. 1. 24.
v. 16.

*Quam virga semel borrida,
Non lenis precibus fata
recludere,*

G 3

Ni-

Ἀλλὰ πόθος καὶ μοῖρα βιήσατο· θελγομένη
δὲ

Μοιράων ἀνέφαινα, καὶ οὐκέτι δαλὸν ἐρώ-
των.

Νῦξ ἦν, εὔτε μάλις βαρυπνεύοντες αἵηται,
310. Χειμερὶς πνοιῇσιν ἀκοντίζοντες αἵηται,

Ἀθρόον

*Nigro computerit Mercu-
rius gregi.*

Ubi Scholiastes ineditus :
NIGRO] Id est ad nigrum
gregem umbrarum, & est fi-
gurata locutio. Sic Virgilius,
viridi compellere hibisco.
id est, ad hibiscum. Locus
est Eclog. 2. v. 30. ubi
Servius quoque : ad bibl-
scum compellere. Propertius
lib. 1. 3. v. 35.

*Tandem te nostro referens
injuria lecto,*

*Alterius clausis expulit e
foribus?*

Phocas Grammaticus in
vita Virgilii:

*Consule Pompejo vitalibus
editus auris.*

Scholiastes in Arati Phae-
nomena de Callisto: *Quae
dum in montibus vagaretur,
a quibusdam pastoribus appre-
hensa, cum puero perducta
est ad Lycaonem: post tem-*

*pus Lycaei Jovis templo con-
fugiens, cum eam Arcas fi-
lius sequeretur.* Boëthius in
Confess. Fidei pag. 295.
*Ut assumptum hominem -----
secum Dei filius coelesti ba-
bitationi sustolleret.* Hygi-
nus fab. 108. *castraque tran-
stulerunt Tenedo.* ubi Vir
Eruditissimus Th. Muncke-
rus plura notavit: Cui,
quamvis fatear in plurimis
exemplis posse subintelligi
in, ut saepe sextus casus
cum praepositione, poni-
tur pro quarto quod in A-
nimadversionibus late do-
cebimus, & jam notavit
vir Doctus ad cap. 92. ta-
men de omnibus id non
concederem, tum ob con-
sensum Grammaticorum,
tum diserta exempla ab
ipso prolata ad cap. 15.
quale & illud Boëthii est.
Hisce exemplis Santolium,
qui in Hymn. p. 30. scrip-
serat

Ut coelo trahat exsules.

pro

Sed amor & fatum cogebari (*eam.*) allecta (*cupid*) autem

Parcarum ostendebat, non amplius facem amorum.

Nox erat, quum maxime spirantes venti,
Hiemalibus flatibus jaculantes venti,

Col-

pro ad coelum, facile liberari a censura Cel. Mone-tae Menag. T. III. pag. 409. aequi rerum arbitri non aegre concedent. Ex usu tertii casus pro quarto cum praepositione vexatissimum locum Lactantii de Mort. Pers. cap. 46. statuit Imperator praelium diei Kalendarum Majarum. explicat Bauldri, conlato cap. 38. ubi de Gothis: *Maximiano se tradiderunt, malo generis humani. pro statuere in diem, & in malum.* Atque hoc modo utcunque illud ferri posse etiam Columbus post alias conjecturas monuerat. Ampl. Cuperus vel diei positum esse pro die, vel scribendum diem censet. Ego nihil mutandum censeo, sed priorem Cuperi conjecturam secutus diei pro die positum verosimilius puto ob locum geminum plane Virgilii Ecl. 8. v. 87. de bucula:

Propter aquae rivum viridi procumbit in ulva

Perdita, nec serae meminit decedere nocti.

309. Βαρυπείοντες εἴηται, Sic Codex Regius: βαρυσπείοντες εἴηται. Vetus editio (nec non Basil.) & Plantin. FRANCIVS.

310. Α' κοιμίζοντες αἴθερ, ἀκοιμίζοντες αἴθερ, duo Codices. αἴθερ Ven. Nihil muta. Repetitio vocum in fine versuum non inusitata. ita ex. gr. Nonnus Dionys. lib. 15. p. 428. l. 7.

Χειρίαν πελάγους σάεφρονος
ἐκ τοῦ μίτρη

Ναὶ θαλάσση, καὶ μόχθῳ σάεφρονος
ἐκ τοῦ μίτρη

In Paraphr. Joann. 19: 104.

ἔτις ἰήσους

Οὕτως ἰεὺς βασιλεὺς Γαρ
λελαῖος ἰήσους.

G 4

313. B' 1

Αἰθέρον ἐμπίπτουσιν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης

Δῆ τότε Λεωνδρὸς πέρ, ἐθήμονος ἐλπίδι νύμφης,

Δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσαιῶν ἐπὶ νώτων.

Ἡ δὲ κύματι κύμα κυλίνδετο, σύνθετο δ' ὕδωρ.

315. Αἰθέρι μίσγεται πόντος· ἀνέγρετο πάντοθεν ἡ-
χή

Μαρυαμένων ἀνέμων· Ζεφύρῳ δ' ἀντέπνεεν
Εὖρος,

Καὶ Νότος ἐς Βορέην μεγάλας ἀφένκεν ἀπειλάς·

Καὶ κτύπος ἦν ἀλίαςος ἐρισμαράγοιο θαλάσσης

Αἶνο-

313. Ἐπὶ νώτων. ὁμοίαν Basil.

314. Σύνθετο δ' ὕδωρ. Vetus Editio & Plantin. Ovidius:

Inque modum cumuli concava surgit aqua.

FRANCIUS. σύνθετο etiam Basil. quod recte defendit Röverus. in reliquis σύγχροτον.

315. Ἡ καὶ. ἡ γῆ. Basil. Prius recte retinuit Röverus.

317. Αἰφένκεν. ἰφένκεν. id est ἰφένκεν Basil. cum aliis.

318. Ἐρισμαράγοιο. ἰερισμαράδοιο Basil. cum multis aliis. Prius usitatus. Nonnus Dionys. lib. 3. p. 88. l. 7.

Ἐρισμαράγων ἢ χορείης.

& l. 20. ψιλοσμαράγων Κορυβαίντων. lib. 1. p. 16. l. 33.

Βαρυσμαράγων εἰς αἰμαῶν.

Aliisque locis pluribus, cum alterum nusquam occurrat. Veram tamen lectionem conservasse nobis Editionem Juntinam secundam.

Collecti irruunt in litrus maris:

Tunc Leander consuetae spe sponsae

Valde sonanti ferebatur maris in dorso.

Jam ab unda unda volvebatur, adcumula-
batur vero aqua;

Aetheri miscebatur pontus; concitabatur un- 315.
dique fremitus

Pugnantium ventorum: Zephyro autem con-
tra spirabat Eurus,

Et Notus in Boream magnas inmisit mi-
nas;

Atque fragor fuit vehemens valde frementis
maris.

Gra-

eundam apud Röverum, in
qua legitur *ἑλισμαργύδιον*,
persuasissimus sum, quae
cum indoctorum librario-
rum captum superaret, par-
tim in *ἑλισμαργύδιον*, partim
vero in *ἑλισμαργύδιον* muta-
runt, quod plerisque simi-
libus locis fere contigit.
Nonnus Dionys. in Inscripti-
tione lib. 22. p. 4. l. 15.

Αὐτοῦτον αἰετοῦν Εὐροῖα μόχ-
θον ἔργα πείλονται.

Non debuerat ibi in mar-
gine poni *μόχθον*, cum &

aliis locis primam conri-
piat Poëta, ut recte ob-
servavit Ger. Falkenbur-
gius in notis ineditis, quas
descriptas ex Codice Bi-
bliothecae Leidensis vir
Humanissimus P. Burman-
nus mecum communicavit;
ad hunc locum: *μόχθον* U-
tenhovius. lib. 13. p. 366.
(l. 31.)

Εὐροῖα ἦτοι αἰετοῦν μόχθον ἔργα.
& lib. 14. p. 398. (l. 19.)

Αὐτοῦτον αἰετοῦν Εὐροῖα μόχθον ἔργα.

Haec in margine Codicis
G 5 ad-

Αἰωπαθῆς δὲ Λέανδρος ἀκηλήτοις ἐνὶ δί-
ναις

320. Πολλάκι μὲν λιτάνευσε θαλασσαίην Ἀφροδί-
την.

Πολ-

adscripterat vir Doctus.
Nunc circumfertur μόθον,
mea quidem sententia, pes-
sime. Ita lib. 23. p. 616.
l. i.

Ὅς προχοαῖς εἰδόμεναι πυ-
ελλάχ' ἰ κεραυνῷ.

Claudianus in Fragmento
Gigantomachiae v. i. p.
807. edit. A. 1665.

Κόπεις δ' ὅτε βίλος φέρων, εἰδ'
ὄπλον· ἀπ' ἐκόμενιζι.

& v. 4.

Καὶ πλεκτὰς ἔσφιγγε πυκνῷ
ἀειπλίγμῳ σειράς.

Orpheus Argon. v. 1144.

Εἰςβάλλειν ἐκέλευσε κεκμηκό-
τας ἄμμιγ' ἐταίρους.

v. 1148.

Ἀκρᾷ Ζήφυρον καταδέρκο-
μαι· εἰδ' ἀπόμενον.

Pythia apud Herodotum
lib. i. cap. 47.

Οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμεν τ' αἰεθ-
μόν, καὶ μέτρα θα-
λάσσης.

Quae verba paulo aliter
producit Oenomaus apud
Euseb. de Praepar. Euang.
lib. 5. cap. 24. Homerus
Iliad. π. v. 857.

Ὅν πότμον γούσσα, λιπῆς
ἀνδρότητα καὶ ἡβην.

Hesiodus in Fragmento ex
Scholiaste Lycophronis:

Ὅς με μακρὸν γε ἔθηκες, ἔχων
αἰῶνα βίον.

In alio ex Eustathio:

Ἀπκιοι, ἡ μάλα δὴ σι πε-
νηροτάτην καὶ ἄριστον

Ζεὺς ἐπικινεῖ πατήρ.

Theocritus Idyll. i: 113,
116. &c. Oppianus in Cy-
neget. lib. 3. v. 478.

Τίρην τόμα, λιπ-
ταλίοι τε

Εἰπὸς ἐρερίδαζαι γαλακτέ-
χρους ἀμφὶς ὀδόντας.

Inmerito Viro Docto in
Observ. Miscell. Vol. III.
pag. 57. adeo durus visus
hic versus ut, quia sic lo-
cutus Homerus, emenda-
ret

Gravia autem passus Leander inplacabilibus
in gurgitibus

Saepe quidem precabatur aequoream Vene- 320.
rem,

Saepe

rei γλαυχόχρους. Sed recte
jam vulgatam vindicarunt
in notis additis Viri Eru-
ditissimi, quos consuluisse
cum illis, quos laudant,
operae erit. Quid? quod
simili modo Hesiodus in
Fragmento ex Strabone
scripserit:

Γαλακτοφάγωνες αἶαν ἀπὴ-
ταις οἰκί' ἔχοντες.

Ita saltem locum laudat
Gujetus in notis, quamvis
Graevius ediderit γλαυ-
κόχρων. Statius lib. 5. Sylv.
3. v. 222.

Spectatur athletes

Ille magis.

Sic post Salmasium &
Gronovium emendat Cel.
Marklandus pro *Acestes*,
qui paucula quoque nota-
vit. Nec tantum in eadem
sed & diversis vocibus syl-
labarum conreptarum ex-
empla defunt. Homerus
Iliad. π. v. 31.

Αἰσάρετ' ἥ σευ ἄλλος οἰήσε-
ται ὀψίγονός περ.

Orpheus *Argon.* v. 484.

Ἰλίου Δαρδανίην, Πιτύνην ἐπι-
δείξει' ἔχοντες.

Tolle hinc monstrum il-
lud lectionis in Fragmento
Hesiodi ex Scholiaste
Pindari:

ἥδε ἢ οἱ κατὰ θυμὸν αἰετὴ
φρίνε' βελέ,

Αὐτὸν μὲν χείρ' κρύψει δ'
ἀδόκητον μάχαιραντα,

Καλὴν, ἣν οἱ ἔττυξε ἄδρι-
κλυτὸς ἀμφιγυγίης.

Emenda, inquam, ἀδόκητον
μάχαιραν: vel, si omnino
hoc durius videatur, sal-
tem ἀδόκητα μάχαιραν: *Vi-*
sium est inopinato occultare
εἰς. ἀδόκητα quoque con-
jectasse Franc. Gujetum fe-
ro video.

320. Λιτάνευσε. λιτάνευσε
quatuor, quod usitatissi-
mum. Nonnus *Dionys.* lib.
6. p. 190. l. 22.

Ὡκίαντος λιτάνευσε χείων ἰκτι-
νήσιον ὕδαρ.

lib. 8. p. 240. l. 22. lib.
15. p. 428. l. 32. lib. 38.
p. 976. l. 20. Nec usquam,
quod

Πολλάκι δ' αὐτὸν ἀνακτα Περσείδαωνα θαλάσσης·

Ἀτθίδος ἔ Βορέην ἀμνήμονα κάλλιπε νύμφης·

Ἀλλὰ οἱ ἔτις ἄρηκεν, Εἴρωσ δ' ἐκ ἤρεκεσε μοίρας·

Πάντοθι δ' ἀγρομένονα δυσαντέϊ κύματος δερμῇ

325. Τυπτόμενος πεφόρητο· ποδῶν δέ αἱ ὤκλασεν δερμῇ,

Καὶ σθένος ἦν ἀδόνητον ἀκοιμήτων παλαμάων.

Πολλῇ δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔρρεε λαμῶν,

Καὶ

quod scio, λιτάισσι, apud illum occurrit, cum illud saepissime, Hesiod. in Θιου. V. 469,

Τετ' ἔπειτα φίλος λιτάισσι πεκῆσι.

324. πάντοθι, ὅς ita Basil. cum plerisque aliis. Venetus Codex scribit πάντοθεν, quod non displicet Rövero ob ingratam repetitionem τοῦ ὅς. Ego nihil muto, quia repetitio haec non inusitata, ex. gr. v. 97.

Λιδῶς δ' αὖ μοι αἰδῶς
χρὶν ἀλάσσει,

Θάμβει δ' αἶδος αἰετοῦ ἱρῆς
δ' ἀπινύσφισι αἰδῶ.

Θαρσαλίως δ' ὑπ' ἱρωῆς κ.
τ. λ.

Quin, mea quidem sententia, minus eleganter hic abesset. Pro πάντοθεν videtur scriptum πάντοθι, quemadmodum quidam Codices hic & v. 334. agnoscunt; dein δ in , mutatum, ut v. 333. pro ἡλῶς δ' in ἐσδὲμ Codice scribitur ἡλῶς θιν. Sic autem & δ repetit Callimachus Hymn. in Jov. V. 31.

τὸ

Saepe autem ipsum regem Neptunum maris:

Atthidis non Boream inmemorem reliquit
nymphae;

Sed ipsi nullus auxiliatus est; Amor autem
non coërcuit fata.

Undique autem adcumulati male obvio fluctus inperu

Impulsus ferebatur; pedum autem ei defecit 325.
vigor,

Et vis fuit immobilis inquietarum manuum.

Multa autem spontanea effusio aquae fluebat
in guttur,

Et

τὸ δ' αἰ δίχα πν-
λὸ διείδω,

Εἰς δ' ἔχον μέγα χέμα.

Dubito enim an recte Georgius Arnaldus Animadv. Cap. x. p. 59. ultimo loco emendet r.

325. Τραχέματος. Θεραπέ-
ματος Basil. cum plerisque
aliis. Prius retinui cum Rö-
vero.

Ibid. ἰερμῆ. ὄρμη emendat
Eruditissimus Dorvillius,
eamque vocem satis boni
commatis esse docet. Se-
quor cum Doct. Rövero.

327. Αὐτίμαθι χύσις. ἄν-
θματι Rondellus FRAN-
CIUS. Forte displicuit χύσις
ἀνθμαθι pro ἀνθματι. Sed
inmerito. Nam adjectiva in
ος & ρος, aliaque multa vo-
cibus masculinis adjungun-
tur. Hesiodus in Θουγ. v.
610.

ὅς δ' ἐκείνῃ τέρμῃ ἀταρτήρως
γυίθλης.

v. 657.

Ἀλκτὴρ δ' ἀθανάτοισι κέρει
γίγτο κροταῖο.

Ubi Gujerus hoc notan-
dum monet, Aristaenetus
libe

Καὶ πότον ἀχρήϊστον ἀμαιμακέτω πλεν ἄλ-
μης·

Καὶ δὴ λύχνον ἄπιστον ἀπέσβεσε πικρὸς ἀή-
της,

330. Καὶ ψυχὴν καὶ ἔρωτα πολυτλήτοιο Λεάνδρου.

H

lib. i. ep. 16. p. 110. ὡς
Ζεύς· ἔρως βίβληκε τὴν ψυ-
χὴν, ἔτις ἴσθ' βολῇ, τὴν ἰμὴν
παταξέμενοι ἱερμίνην· μάλλον
ἢ πρῶτον. Et ibi Jo. Corn.
de Pauw id notatu dignum
visum qui cum addit, nisi
vitium fuisse frustra est.
Nonnus Dionys. lib. 4. p.
116. l. 27.

Ἀλλὰ λιπῶσα

κλῆρον ἰμὸν, καὶ δῶμα, καὶ
αὐτὸν γυναικῶν.

Verba sunt Veneris sub
forma Pisinoes Cadmum
se amare simulantis: Neque
hoc fugit Doctiss. Falken-
burgium in Lektion. &
Conject. ad h. l. p. 1318.
Hic autem locus omni ex-
ceptione major evincit in
similibus nihil tentandum.
Conf. Vir Eruditissimus in
Observ. Misc. Vol. III. p.
150, 151. qui Thucydidem
p. 128. 92. μετὰ βαχὲς ἰχθυ-
ῶν vocem βαχὲς genere fae-
minino usurpasse contra
Thomam Magistrum recte

observavit. vid. & dicta a
nobis ad v. 35. p. 15. Du-
bito quoque an in Hero-
doto lib. i. cap. 135. pro
γαμίνοι δ' ἕκαστος αὐτὸν πολ-
λὰς μὲν κελδίας γυναῖκας. U-
nus quisque eorum virgines
multas ducit uxores. quem-
admodum Cel. Jac. Gro-
novius ex Codice Mediceo,
cujus juratus defensor est,
edidit, non resti-
tuendum ex prioribus Edi-
tionibus κελδίας γυναῖκας.
Illud quidem usitatus ne-
mo nescit, at vel ideo cre-
do a descriptore immuta-
tum, quod & alias ipsum
fecisse constat.

328. Ἀχρήϊστον inutilem
verti recte docuit Cel. Dor-
villius, V. & Pareus.

330. Πολυτλήτοιο. πολυ-
κλῶτοιο vetus editio & Plan-
tiniana. FRANCIUS. Ita
& Basil. Prius retinui se-
cutus Doctiss. Röverum,
qui tamen num acu rem
tetigerit monens nimis ab-
surdum esse, unum idemque
epitheton nunc Λεάνδρου ἔμοχ-
τοιο

Et potum inutilem inpetuosi potavit falsuginis
maris;

Et jam lychnum infidum exstinxerat amarus
ventus,

Et animam & mortem multum passi Leandri 330.

Illa

τὸ μυστικὸν ἀντιπαραστήσει, equi-
dem dubito. Certe tam an-
xie Poëtas Recentiores
haec hoc non curasse li-
quidum est ex Gunthero,
Poëta, pro seculo quo vi-
xit, optimo Ligur. 9: 234.

Camque sibi fidae tetigisset
moenia Cumae

Belligeras vires, atque au-
xiliaria poscens

Agmina, plura suis ultro
conlata petitis

Accepit fidae gavisus ple-
bis amore.

lib. 4. v. 547.

Protinus angusto mituntur
ad ardua colle &c.

Hanc nitente manu pren-
dunt &c.

Non dubitant nisi vestigia
ferre per auras.

Quid? ipse magnus ma-
gister Æneid. 7. v. 17.

Atque in praese-
pibus urfi

Saevire, ac formae magno-
rum ululare luporum:

Quos hominum ex facie dea
saeva potentibus ber-
bis &c.

Idem offendit Barchium in
Statio Theb. lib. 5. v. 691.

Volucres equitum prae-ver-
terat alas

Fama recens, geminos alis
amplexa tumultus.

Vid. vir Eruditus in Ob-
serv. Miscell. Vol. I. p. 318.
qui in suo Codice monet
vocibus geminos alis super-
scribi *que suis*, ut voluerit
forte

Geminosque suis am-
plexa tumultus.

Quam lectionem tamen,
elegantem licet, vulgatae
non praefero. Ita enim fe-
re Virgilius Æneid. lib. 7.
v. 458.

Olli somnum ingens rumpit
pavor: ossaque &
artus

Per-

Ἡ δ', ἔτι δηλύοντος, ἐπ' ἀγρύπνοις δ' πώπαις

Ἦσαντο κυμαίνεσθαι πολυκλαύτοιςι μερίμναις.

Ἡ λυθε δ' ἡριγένεια, καὶ ἔκ' ἰδε κυμφίον Ἡ-
ρώ,

Πάντοθι δ' ὄμμα τίταινεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θα-
λάσσης

335. Εἶπε εἰσαθρήσειεν ἀλώμενον δὴ παρακοίτην

Λύχνη σβεσνυμένοιο· παρὰ κρηπίδα δὲ πύργ-
ου

Θρυπτόμενον σπιδάδεσθιν ὅτ' ἔδραμε νεκρὸν ἀ-
κοίτην,

Δαιδάλεον ῥήξασα περὶ γήθεσσι χιθῶνα,

Ροιζή-

*Perfudit toto protuptus
corpore sanguis.*

& lib. 12: 542.

*Te quoque Laurentes vi-
derunt, Æole, campi*

*Oppetere, & late terram
consternere tergo.*

*Occidis, Argivæ quem non
potuere phalanges*

*Sternere, non Priami re-
gnorum everfor A-
cbilles.*

*Tantum hic occurrit ver-
bum compositum.*

331. Ἡ δ', ἐπ' ἀγρύπνοις. Ve-
tus editio & Plantin. εἰς ἐπ'
δ' ἰθύοντες. Ἡ δ', ἐπ' ἀγρύπ-
νοις. H. Stephanus. FRAN-
CIUS. Hoc cum Rövero re-
cepi: illud agnoscit Basil:
male.

337. Θρυπτόμενος. ita Ba-
sil. cum omnibus reliquis,
praeter Venetum Codi-
cem, cum quo Röverus po-
tius legeret Δρυπτόμενος. Sic
Homerus Odyss. E. v. 426.

Εἶθ' ἄν' ῥιγὰς π' ἀρόφθῃ,
εὐνὴν δ' ἐπ' ἀράχθῃ.

Iliad. 4. 4. 187.

112

Illa autem, morantē adhuc, (*Leuare*)
 vigilibus oculis
 Stabat fluctuans luctuosis curis.
 Venit autem aurora, & non vidit sponsum
 Hero,
 Circumquaque oculos dirigebat in lata dorſa
 maris,
 Sicubi videret errantem suum maritum 335.
 Lychno extincto. apud fundamentum vero
 turris
 Dilaniatum scopulis ut vidit mortuum mari-
 tum,
 Artificioſam diſrumpens circa pectora veſtem,
 Cum

Ἰνα μὴ μιν ἀποδρῦσαι ἔλκυ-
 σάων.

Quae verba repetit Iliad.
 Ω. v. 21. Simplex vox oc-
 currit Iliad. Π. v. 323.

Περυμὸν δὲ βραχιόνα
 δαυρὸς ἀκασῆ

Δρύψ' ἀπὸ μυώνων.

Hesiodus Scut. v. 243.

Χάλκισον ὄξυ βόων, κατὰ δ'
 ἰδρύπῳ παρειαί.

Achilles Tatiſ lib. i. p.
 45. Ὑπὸ δὲ τῷ δειδρῶ πλάδων

τὸ πρόσωπον αἰχύνει, καὶ βού-
 τοις περιδρῦπται τραύμασιν,
 ὅσαι δὲ δειδρῶν ἦσαι αἱ αἰχμαί.
 Alciphron lib. 3. epist. 51.
 p. 392. ὡς ἄρ' ἐμοὶ ὀλύν-
 θης ἢ παλάδας ἐπιμασάδ' ἢ
 Ἀττικῶν, ἢ ἀπὸ τῶν τέ-
 τοις χρυσίον ἀποδρῦππεται.
 Quare satius est grossos &
 caricas manducare Atticas,
 quam propter istorum aurum
 lancinari. Ita enim recte
 inserto ἀπὸ emendavit lo-
 cum Berglerus, conferens
 ad h. l. Homer. Iliad. P.
 (Odyss. voluit) v. 482.

H

Hinc

Ροίξηνδ' προκαίρηδες ἀπ' ἡλιβάτε πέσε πύργῳ.

340. Καδδ' Ἡρώ τέθνηκεν ἐπ' ὄλλυμένῳ παρὰ κοι-
τη,

ἀλλὰ καὶ δ' ἀπάναντο καὶ ἐν πυμάτῳ περὶ ὀλέ-
θρῳ.

Hinc ἀδρυπτε apud Non- gr. lib. 37. p. 940. l. 6.
num Dionys. lib. xi. p. 302.

l. 23. lib. 15. p. 424. l. 10. Θρύπτει δ' ἄκρα μέγαρα.

lib. 41. p. 1062. l. 31. Du- 340. καδδ' ita Basil. cum

bico, tamen an haec vera plurimis, in paucis καδδ'.

lectio & non potius ex al- Prius retinuit recte Röve-

tera orta, quae saepe a- rus. Sic Homer. Iliad. π.

puḍ Nonnum obvia, ex. v. 410. aliisque in locis.

Ibid.

Cum strepitu praeceps ab alta cecidit turri.
 Atque Hero mortua est super mortuo mari- 340.
 to,
 Suique invicem potiti sunt etiam in ultima
 perniciē.

Ibid. πύθηκεν ἐπ'. In aliis τί-
 θηκε σὺν. Prius, quod etiam
 agnoscit Basil. egregiē tue-
 tur Summus Röverus. Cum
 hoc loco confer Achill.
 Tatium lib. 3. p. 165. εἰ
 δὲ ἐμᾶς ἀποκτεῖναι θέλεις, μὴ

διασείτης ἡμῶν τὴν πλειυτάτην.
 εἰ δὲ καὶ θέλεις ἡμᾶς βορῶν πί-
 πρῶσι γυῖάδ', εἰς ἡμᾶς ἰχθύς
 ἀναλωσάτω, μίαν γαστήρ' ἡμῶν
 σάτω, ἵνα καὶ ἐὰν ἰχθύσις ποιεῖ
 τὰ φῶμεν.

THE JOURNAL

1. The first of these is the fact that the
 2.
 3.
 4.
 5.
 6.
 7.
 8.
 9.
 10.
 11.
 12.
 13.
 14.
 15.
 16.
 17.
 18.
 19.
 20.
 21.
 22.
 23.
 24.
 25.
 26.
 27.
 28.
 29.
 30.
 31.
 32.
 33.
 34.
 35.
 36.
 37.
 38.
 39.
 40.
 41.
 42.
 43.
 44.
 45.
 46.
 47.
 48.
 49.
 50.
 51.
 52.
 53.
 54.
 55.
 56.
 57.
 58.
 59.
 60.
 61.
 62.
 63.
 64.
 65.
 66.
 67.
 68.
 69.
 70.
 71.
 72.
 73.
 74.
 75.
 76.
 77.
 78.
 79.
 80.
 81.
 82.
 83.
 84.
 85.
 86.
 87.
 88.
 89.
 90.
 91.
 92.
 93.
 94.
 95.
 96.
 97.
 98.
 99.
 100.
 101.
 102.
 103.
 104.
 105.
 106.
 107.
 108.
 109.
 110.
 111.
 112.
 113.
 114.
 115.
 116.
 117.
 118.
 119.
 120.
 121.
 122.
 123.
 124.
 125.
 126.
 127.
 128.
 129.
 130.
 131.
 132.
 133.
 134.
 135.
 136.
 137.
 138.
 139.
 140.
 141.
 142.
 143.
 144.
 145.
 146.
 147.
 148.
 149.
 150.
 151.
 152.
 153.
 154.
 155.
 156.
 157.
 158.
 159.
 160.
 161.
 162.
 163.
 164.
 165.
 166.
 167.
 168.
 169.
 170.
 171.
 172.
 173.
 174.
 175.
 176.
 177.
 178.
 179.
 180.
 181.
 182.
 183.
 184.
 185.
 186.
 187.
 188.
 189.
 190.
 191.
 192.
 193.
 194.
 195.
 196.
 197.
 198.
 199.
 200.
 201.
 202.
 203.
 204.
 205.
 206.
 207.
 208.
 209.
 210.
 211.
 212.
 213.
 214.
 215.
 216.
 217.
 218.
 219.
 220.
 221.
 222.
 223.
 224.
 225.
 226.
 227.
 228.
 229.
 230.
 231.
 232.
 233.
 234.
 235.
 236.
 237.
 238.
 239.
 240.
 241.
 242.
 243.
 244.
 245.
 246.
 247.
 248.
 249.
 250.
 251.
 252.
 253.
 254.
 255.
 256.
 257.
 258.
 259.
 260.
 261.
 262.
 263.
 264.
 265.
 266.
 267.
 268.
 269.
 270.
 271.
 272.
 273.
 274.
 275.
 276.
 277.
 278.
 279.
 280.
 281.
 282.
 283.
 284.
 285.
 286.
 287.
 288.
 289.
 290.
 291.
 292.
 293.
 294.
 295.
 296.
 297.
 298.
 299.
 300.
 301.
 302.
 303.
 304.
 305.
 306.
 307.
 308.
 309.
 310.
 311.
 312.
 313.
 314.
 315.
 316.
 317.
 318.
 319.
 320.
 321.
 322.
 323.
 324.
 325.
 326.
 327.
 328.
 329.
 330.
 331.
 332.
 333.
 334.
 335.
 336.
 337.
 338.
 339.
 340.
 341.
 342.
 343.
 344.
 345.
 346.
 347.
 348.
 349.
 350.
 351.
 352.
 353.
 354.
 355.
 356.
 357.
 358.
 359.
 360.
 361.
 362.
 363.
 364.
 365.
 366.
 367.
 368.
 369.
 370.
 371.
 372.
 373.
 374.
 375.
 376.
 377.
 378.
 379.
 380.
 381.
 382.
 383.
 384.
 385.
 386.
 387.
 388.
 389.
 390.
 391.
 392.
 393.
 394.
 395.
 396.
 397.
 398.
 399.
 400.
 401.
 402.
 403.
 404.
 405.
 406.
 407.
 408.
 409.
 410.
 411.
 412.
 413.
 414.
 415.
 416.
 417.
 418.
 419.
 420.
 421.
 422.
 423.
 424.
 425.
 426.
 427.
 428.
 429.
 430.
 431.
 432.
 433.
 434.
 435.
 436.
 437.
 438.
 439.
 440.
 441.
 442.
 443.
 444.
 445.
 446.
 447.
 448.
 449.
 450.
 451.
 452.
 453.
 454.
 455.
 456.
 457.
 458.
 459.
 460.
 461.
 462.
 463.
 464.
 465.
 466.
 467.
 468.
 469.
 470.
 471.
 472.
 473.
 474.
 475.
 476.
 477.
 478.
 479.
 480.
 481.
 482.
 483.
 484.
 485.
 486.
 487.
 488.
 489.
 490.
 491.
 492.
 493.
 494.
 495.
 496.
 497.
 498.
 499.
 500.
 501.
 502.
 503.
 504.
 505.
 506.
 507.
 508.
 509.
 510.
 511.
 512.
 513.
 514.
 515.
 516.
 517.
 518.
 519.
 520.
 521.
 522.
 523.
 524.
 525.
 526.
 527.
 528.
 529.
 530.
 531.
 532.
 533.
 534.
 535.
 536.
 537.
 538.
 539.
 540.
 541.
 542.
 543.
 544.
 545.
 546.
 547.
 548.
 549.
 550.
 551.
 552.
 553.
 554.
 555.
 556.
 557.
 558.
 559.
 560.
 561.
 562.
 563.
 564.
 565.
 566.
 567.
 568.
 569.
 570.
 571.
 572.
 573.
 574.
 575.
 576.
 577.
 578.
 579.
 580.
 581.
 582.
 583.
 584.
 585.
 586.
 587.
 588.
 589.
 590.
 591.
 592.
 593.
 594.
 595.
 596.
 597.
 598.
 599.

and being a direct descendant

1. The first part of the document is a letter from the President of the United States to the Congress, dated January 1, 1861. It is a formal address, and it begins with the words "My Countrymen," which is a traditional opening for such a document. The letter discusses the state of the Union at the time and the challenges facing the country.

ANIMADVERSIONES

A D

MUSAEUM.

ANIMADAVERSIONE

A D

MUSEUM.

ANIMADVERSIONES

A D

MUSAEUM.

CAPUT I.

Imperativus modus in precibus usitatus. Defensus Homerus. Quos Deos invocent Poëtae? Callyus notatus. Pindarus & Homerus invocati. Binae emendationes in Nonno probatae. Emendatus Polyaeus. Ὑμῖνος tuus. Per θεῶν, Divam, intelligitur Musa sive Calliope vel Erato. Homerus explicatus. Conjectura in Claudiano. Imperatores invocati ab adulatoribus. Γάμος, γαμήν, συνῆλαι, σεοικεῖν, nuptiae, conjux in re turpiori pudenter usurpata. Antoninus Liberalis & Hesiodus explicati; In hoc variae Lectiones. ἀπὸ & qui ad remotius relata. Amor militiae comparatus; variaeque inde ductae locutiones. Tibullus defensus. Petronius semel, Boëthius bis emendatus. detracto pro detracto & similia. Distinctio vocum ἀγῶν & φέρων neglecta.

1. **E**πὶ, θεῶ. Imperativum modum adhiberi a Poëtis in precibus & petitionibus quis nescit? Et tamen ineptam censuram Protagorae effugere non potuit magnus Homerus, qui scripserat,

Μῆνιν ἀειδὲ, θεῶ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

Quia imperaret is, qui precari debebat. Sed vindicatus ab Aristotele Poët. cap. 19. Consule Ampl. Cuperum Apoth. Homer. p. 98.

Ibid. θεῶ. Quamnam hic Deam invocet Poëta dissentiunt Interpretes. Voetius ipsam Venerem intelligit non adeo inepte. Plerorumque certe Poëtarum mos est initio operum invocare Deos praesides eorum, quae dicturi sunt, proprios. Fallitur

H 4

enim

enim P. Callyus, qui ad Boëth. de Consol. Philos. lib. 1. Metr. 1. v. 3. *Poëtas non solere magnum quoddam carmen aggredi, nisi Musis invocatis*, monere non erubuit. Sed recte contra misellum hunc Interpretem, qui de Venatione scripserunt Dianam; Lucretium de Rerum Natura Venerem invocare, observavit Doctiss. Vlamingius. Hic autem, quomodo cum Deos providentiamque negat, Venerem invocet Vid. Tycho Brahe in Syllog. Ant. Matthaei ep. 52. ad Pontanum. qui putat ad exemplum aliorum Poëtarum sic fuisse exorsum, ideoque sub hoc nomine latere voluptatem corpoream, quam Deam subinde vocare non veretur. Ita Venerem invocat Ovidius Art. Amat. 1. 2. v. 15.

Nunc mihi, si quando, Puer & Cytherea, favete.

Claudianus Proserpinam a Plutone raptam scripturus Deorum infernorum opem inplorat lib. 1. v. 20.

*Dii, quibus innumerum vacui famulantur Avernii
Vulgus iners &c.*

*Vos mihi sacrarum penetralia pandite rerum
Et vestri secreta poli.*

Hinc ipsum Pindarum in Carmine Lyrico Statius lib. 4. Sylv. 7. v. 5. Nam nec ipsorum defunctorum vatum auxilium poscere pudor erat. Ita Nonnus ex. gr. Homerum faventem optat Dionys. lib. 13. p. 354. l. 3.

Ἀλλὰ λιγαίωνων

*Ἡγεμόνας, ἢ Ὀμηρον αἰοσητῶρα καλέσσω
Εὐεπίης ὄλον ὄρμον.*

Ita scribitur in notis Falkenburgii, cum in textu pessime Ὀμηρον *snitimum*. lib. 32. p. 812. l. 4. lib. 25. p. 656. l. 17.

Παμ-

Παμφαῖς οὐδὲ Μέλητος Ἀ'χαιῖδος ἄφθιτε κήρυξ,
 Ἰ'λήκοις· σέο βίβλος ὁμοχρόνος Ἡ'αιγενείῃ· κ. τ. λ.
 Πνεῦσον ἐμοὶ τὸν ἄσθμα θεόσσοντον· ὑμετέρης γὰρ
 Δεύομαι εὐσπίης.

Ita optime locum sanavit Ger. Falkenburgius, & post illum Ampl. Cuperus Apoth. Hom. pag. 12. Vulgo ἡμετέρης. Eadem menda insedit Polyaeno Strateg. lib. 4. praef. ubi pro τὰς ἀρετὰς τῶν ἡμετέρων παρογόνων scribendum ὑμετέρων, quemadmodum recte Interpres. ὑμέτερος autem pro tuus obvium. Ariadna de Theseo quæsta apud Nonnum lib. 47. p. 1224. l. 27.

αἴθε ἢ αὐτῇ

Ἑμετέρης μίτον ἄλλον ἰδὼ πομπῆα κελεύθῃ·

Mercurius Baccho p. 1242. l. 26.

Εἰς δόμον ὑμετέρης κροτοτρόφον ἤγαγον Ἴ'δης.

Vid. lib. 34. p. 862. l. 8. lib. 35. p. 868. l. 9, 21. lib. 35. p. 882. l. 4, 24, 26. lib. 40. p. 1038. l. 23. Consule notata Summo Burmanno ad Valer. Flacc. lib. 8. v. 173. Sed in viam. Alii potius intelligunt *Musam*, & quidem Calliopen, quemadmodum Cel. Kromajerus in Dissert. p. 17. Quamvis Voetii sententiae versum 14. & 15. non adeo obesse putem, quia aliquid ingratum Veneri Musæus expeteret, cum Poëtae hæc non anxie adeo curent. An magis convenit Simaetham Lunae opem invocantem apud Theoct. Idyll. 2: 79. ingratissimum hunc sermonem instituere ad Divam:

Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρῃ μὲν ἐλιχρυσόῃ γενεᾷ,
 Στήθεα δ' εἰλβοντα πολὺ πλέον ἢ τὴν Σελάναν.

Vix putem. Hoc tamen verius videtur. Ita Homerum *Deam* invocantem cepit Max. Tyrius Dissert.

16. felicius, quam Eustathius, qui de mente Poëtae cogitabat, locis adductis a Cupero Apoth. Homer. pag. 129. Consentit Horatius de Art. Poët. v. 141. reddens initium Odyssæae:

*Dic mihi Musa virum, captae post tempora Tro-
jae,
Qui mores hominum multorum vidit & urbes.*

Nec non Maro:

Musa mihi causas memora.

Nec Latinis Poëtis insuetum Divam ponere pro
Musa. Statius Achill. 1. 1.

*Magnanimum AEaciden formidatamque Tonanti
Progeniem, & patrio vetitam succedere coelo
Divæ refer.*

Claudianus in Pr. Conf. Stilich. lib. 2: 5.

Mitior incipiat fidibus jam Diva remissis.

Ita legendum forte ex Cod. Mediceo apud Hein-
sium, qui tum incipias mallet. Vulgo *Musa*, quæ
vox glossa videtur. Calliopen invocat quoque Ho-
ratus Carm. lib. 3. 4. v. 1.

*Descende coelo, & dic age tibia
Regina longum Calliope melos.*

Quid si tamen intelligenda Erato? Ovidius Art.
Am. lib. 2. 15.

*Nunc mihi, si quando, Puer & Cytherea, favete:
Nunc Erato, nam tu nomen amoris habes.*

Sed nihil affirmare ausim. Notissimus autem mos
faciles in carmina Musas, & numina optandi apud
Romanos, cum ad unius flagra deducti essent
Qui-

Quirites, apud nonnullos paulatim obsolevit. Hic enim adulescentes, ut gratiam ab Imperatoribus inirent, scripta sua ipsis dedicare, seque numine ipsorum, pessimorum quamvis Poëtarum, afflari jactare non erubescabant. Audi Lucanum lib. 1. ad Neronem sermonem instituentem:

*Nec, si te pectore vates
Accipiam, Cyrrbaea velim secreta moventem
Sollicitare Deum, Bacchumque avertere Nyssa.*

Ita de Domitiano Statius lib. 5. Sylv. 1. v. 11.

*Nos tibi laudati juvenis rarissima conjux
Longa nec obscurum finem latura, perenni
Tentamus dare justa lyra: modo dexter Apollo;
Quique venit juncto mihi semper Apolline Caesar
Annuat.*

3. Γάμον coitum, quamvis potuissent connubium; ut saepe apud Musaeum, vertunt significatione usitatissima. Solent enim hujusmodi honestis vocabulis non raro rem turpem minusque honestam velare auctores. Nonnus Dionys. lib. 15. p. 416. l. 21.

Παρθενικὴν αἰδάμασον αἰτάσθαι εἰς γάμον ἔλκων
Σφίγξεν ὑπὲρ δαπέδοιο.

lib. 16. p. 454. l. 7. p. 456. l. 5.

Κτείνεις γὰρ ποθέοντα, ἢ ἔγαμέοντα διώκεις.

p. 458. l. 2, 5. aliisque locis. Achilles Tatius lib. 1. p. 59. Ὅταν ἔν τις τὸ γάμον ἐθέλωσιν ἀλλήλοις συνελθεῖν. lib. v. p. 285. de Tereo: τὸ γλῶτταν τὸ φιλομήλας φοβεῖται, ἢ ἔδνα τὸ γάμον αὐτῇ δίδωσι μηκέτι λαλεῖν. p. 311. βαλῶσα ἔν με κατεφίλει ἢ ἀπῆται τὸ γάμον. Aristaenetos lib. 1. ep. 21. p. 142. ἐλπίζομενός ἐστιν ὁ γάμος, ἡδὺς, εὐχαιεῖς, ἢ λίαν εὐκλείας·
γέγο-

γίγονε, περιεφρονήθη. Quemadmodum acute & vere distinxit Elegantissimus Mercerus. Ita intelligendus Antoninus Liber. cap. 10. Ὅτι πρῶτος ἀπὸ πύργου Κορωνίδα ἢ Φλεγύας θυγατέρα γαμήθεισαν Ἀλκυονεί. Cum primus de Coronide Phleggyae filia indicium detulisset, eam Alcyoneo esse nuptam. vel potius cum A. concubuisse, nisi velis eodem sensu capere verba Latina. Hesiodus in Fragmento ex Scholiaste Pindari ad Pyth. Od. 3.

Τῇ μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ὑπὸ δαίλῳ
Πυθῶ ἐς ἠγαθέην, ἣ ἔφρασεν ἔργ' αἰδέηλα
Φοίβῳ ἀκερσικόμῃ, ὅτε Ἰχὺς γῆμι Κόρωνιν
Εἰλατίδης Φλεγύας διογνήτοιο θυγατέρα.

Quae verba diverse admodum adducit Munckerus ad Antonin. Lib. cap. 32.

Τῇ μὲν ἄρ' ἦλθε κόραξ Φάσειδ' ἄρα ἔργ' αἰδέαλα.

Sed prior lectio praestat. Dein pro ἀκερσικόμῃ emendatius legitur ἀκερσεκομῇ; sicut & ὅτ' ἄρ' Ἰχὺς ἔγχευε K. Ita autem duo haec loca capienda docet Hyginus fab. 202. Cum ea Ἔ' Ischys Elati filius concubuit. quemadmodum recte pro Chylus emendavit Doct. Munckerus. Eodem modo συνέιναι occurrit apud Ach. Tat. lib. 8. p. 493. Aristaeon. lib. 1. ep. 21. aliosque plurimos; quemadmodum & συνελθεῖν, pro quo Scholiastes Aristoph. ad Plut. v. 303. de Circe & Ulyxe, ἣ πρὸς μίξιν αὐτῶ συνελθεῖν ἐπεθύμησεν. Quin & ipsum συνοικεῖν apud Alciphron. lib. 1. ep. 19. p. 74. ἔχω πρὸς θαλάττῃ ἢ πόρην Πανόπη νομίζων ἢ Γαλατρίαν ταῖς καλίσταυσις ἢ Νηρηίδων συνοικεῖν. Sic & Latini. Petronius cap. 25. Plaudantibus ego universis, & postulantibus nuptias fecerunt. Vid. Pythoeus & Erhardus. Quin conjux adulterio cognita Valerio Flacco lib. 2. 208. de Venere:

Intonuit signumque dedit Mavortia conjux.

Vid.

Vid. Burmannus & Heinsius. Conferri praeterea merentur, qui dudum similia exempla observarunt, Munckerus ad Anton. Lib. cap. 1. omnino ad Hygin. fab. 14. & Lactant. Placid. fab. 20. P. Voet ad Callimachum Hymn. in Apoll. v. 14. ad Hymn. in Del. v. 240. Ez. Spanhemius. Mercerus ad Aristaeon. p. 142. Index Æliani, & Heins. ad Ovid. Art. Amat. 2: 11. Petitus Miscell. lib. 3. cap. 11. & omnino Vir Eruditissimus Franc. Ferdinandus de Cordova in Didascal. Multipl. cap. 39.

4. Καὶ Σηδὸν καὶ Ἀβυδὸν, ὅπη γ. ε. Η. Illud ὅπη ad priorem vocem Σηδὸς referendum quivis videt. Ita Virgilius Æneid. lib. 3. v. 167.

*Hinc Dardanus ortus,
Jasiusque pater, genus a quo principe nostrum.*

Ubi optime Servius notat: A QUO] Non ab Jasio sed Dardano: nam anteriori respondet.

9. Εὐνύχιον μετ' αἰθλον. In notis pag. 8. monui haec verba melius reddi Nocturnum post certamen, neque poenitet sententiae. infra v. 231.

Παννυχίαν δ' ὁάρων κρυφίαν ποθέοντες αἰέλας.

& v. 197.

Φερέζετο, πῶσκειν ἔρωτος ἀεθλεύσεια ἀγῶνα.

Juvat locus geminus Nonni, quem videtur respexisse, Dionys. lib. 16. p. 440. l. 30.

Ὅπως μετὰ λέκτρῳ τελέσω

— Ἀιστὸν ὄρνειον ἄλλο γαμοςόλον ἄστρον ἐρώτων.

Amorem militiae comparare, & pulcherrimas inde arcessere locutiones Poëtis solenne. Nonnus Dionys. lib. 43. p. 1136. l. 23.

Ἦς πῶς παύει

Ἀθλοφάρον γαμίῳσι φερέψω σε κορύμβοις,
Ἰμερτήν τελέσαντα παλαιμοσύνην Ἀφροδίτης.

Ita

Ita & Longus Pastor. 3. p. 85. Χλόη ᾗ συμπαλαίν-
 σά σοι ταύτην ἢ πάλιν, οἰμώξει ἢ κλαύσεται: ἢ αἵμα-
 τι κείσεται πολλῶ καθάπερ πιφονευμένη. Apud Ach.
 Tatium lib. v. p. 281. Tereus describitur Φιλομή-
 λας παλαίων πάλιν Ἀφροδίσιαν. Aristaenetus lib. i.
 ep. 10. p. 72. ὁ δ' ἔν τῇ παρθένῳ βροχέας νυκτομαχή-
 σας ἐρωτικῶς, τό τε λοιπὸν εἰρηναίων αἰτέλαυεν ἡδονῶν.
 ita legit Mercerus pro ὡς δ' ἔν. Propertius lib. 4.
 l. v. 137.

*Militiam veneris blandis patiere sub armis,
 Et Veneris pueris utilis hostis eris.*

Lib. 2. El. x. v. 15.

*Evolat heu nostro quoniam de pectore nusquam
 Assiduusque meo sanguine bella gerit.*

Quo loco inductus Vir Doctus in Obs. Misc. Vol.
 II. p. 240. non damneret in Tibullo lib. 2. El. 3.
 v. 63.

*Hic juvenum series teneris inmixta puellis
 Ludit, & assiduus praelia misce Amor.*

Pro *assiduus*; sed minus necessarium id jure optimo
 visum alteri viro Erudito in nota addita. Hora-
 tius Carm. 3: 26. v. l.

*Vixi puellis nuper idoneus,
 Et militavi non sine gloria;
 Nunc arma defunctumque bello
 Barbiton hic paries habebit.*

Ubi Scholiastes MS. notat: *Miliciam allegorice vo-
 cat amorem, sicut & Virgilius praelia vocat coitum,
 ita: si quando ad praelia ventum est; & iterum no-
 cturna bella dicit.* Prior locus exstat Georg. lib. 3:
 98. alter Æneid. lib. xi. 736. ad utrumque idem
 notavit Servius. Ovid. Heroid. ep. 7: 32. Amor.
 3. 7. 68.

Nunc

Nunc opus exposcunt, militiamque suam.

Martialis lib. x: epigr. 38.

*O quae praelia, quas utrimque pugnas
Felix lectulus, & lucerna vidit
Nimbis ebria Nicerotianis!*

Claudianus in Nupt. H. & M. Fescenn. v. 126.

*Tum victor madido profiliis toro
Nocturni referens vulnera praelii.*

Fulgentius Mythol. lib. 3. 6. p. 114. Noctu enim adveniens maritus, Veneris praeliis obscure peractis, ut invise vespertinus advenerat, ita in crepusculo incognitus etiam discedebat. Petronius cap. 24. Et pertractato vasculo tam rudi, Hoc, inquit, belle cras in promulside libidinis nostrae militabit. ubi conf. Gonsalvus de Salas. Videtur autem a manu Petronii profectum pertractato vasculo, quod elegans est & captum inepti librarii superare videtur, atque omnino latere in rō pertracto. Conposita enim non raro sonum simplicis vocis retinent. Ita in vetustissimis exemplaribus inveniri detracto, attracto &c. notarunt Docti. Consule Broekhusium ad Propert. 2. Eleg. 2. v. 11.

Ac veluti primo taurus detractat aratro.

Nec non Eleg. 24. v. 22.

Noctibus his vacui refaciamus iter.

Florus lib. 1. 7. §. 2. Scelere partam potestatem non melius egit, quam adquacsierat. Hanc esse lectionem vetustissimi Codicis Nazarii notat Salmasius, cui addi velim Doctiss. Dukerum. Servius ad Virgil. Æneid. 6: 819. de Tarquinio, detractans ille responsioni capita decussit papaverum. Emenda & Boëthium

thitum de Consol. Philos. lib. 3. 12. p. 169. *siquidem detractantium jugum foret, non obtemperantium salus.* ita diserte CD'O. vulgo *detractantium*. Sic Prof. 9. p. 137. legendum: *Hoc igitur, quod est unum simplexque natura, pravitas humana dispartit.* Ita enim edidit Glareanus recte pro *dispartit*, quod video jam occupasse acutissimum Vlamingium, qui monet ita scribere Murmellium, edit. Argentinam nec non MS. III. atque ita corrigendum in reliquis, quamvis in iis *per* eodem modo scribitur quo *per*, quod verisimilitudine non caret. Certe & in CD'O eodem modo pingitur *per*, quo mox *partibus*.

Ibid. ἀγειν. Hoc & v. 52. Poëta migrat Canonem Grammaticorum, qui hic est apud Ammonium in V. Ἀγειν ἢ φέρειν διαφέρει. Ἀγεται μὴ γὰρ τὰ ἐμψυχὰ φέρεται ὃ τὰ ἀψυχὰ.

Οἱ δ' ἦγον μὴ μῆλα, φέρον δ' εὐνήθεα οἶνον.

Locum exstare apud Homerum Odyss. A. v. 622. monet Valckenaerius. Sed ab ipso Homero aliisque optimis Poëtis non raro id neglectum reperio. Ita Iliad. O. v. 529.

Πυκινὸς δέ οἱ ἦκεσθ' ἑκρήξ,
τὸν ῥ' ἐφορῶ γυάλοισιν ἀρηρότα· ἢ πόλε φυλεὺς
ἦ γαγεν ἐξ Εὐφύρης, ποταμῷ δ' ἀπὸ Σελλήεντος.

& Iliad. A. 631.

Πὰρ ὃ δέπας περικαπὲς, ὃ οἶκοθεν ἦ γ' ὁ γεραιὸς
Odyss. A. v. 184.

Ἀγῶ δ' αἶθωνα σίδηρον.

Theocritus Idyll. 17: 32.

Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρες ἦβας
Ὅπλα· ἢ αὐτὸν ἄγχει γενεήταν Διὸς ὄν.

&

& 27: 32.

Καὶ τί μοι ἔδνον ἄγης γάμψ ἄξιον, ἣν ἐπινεύσῃ.

Apollonius Rhodius lib. I. v. 440.

Τῶν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρεὼ τε περῆσαι
Ἔνθαδε κῶας ἄγοντας.

Ita legit Scholiastes probante Jensio Lect. Lucian. p. 157. vulgo ἔχοντας. Nonnus Dionys. lib. 43. p. 1134. l. 21.

Ἀξιον ἔδνον Ἐρωτος Ἀραψ ἐκομίσασατο Νηρεός
Ἡφαίστη σοφὸν ἔργον ὀλύμπια δαίδα νύμφη,
Ὀλβον ἄγων.

Lib. I. p. 8. l. 11.

Ἀξάτε μοι νάρθηκα.

Quae recurrunt p. 10. l. 10. si vera conjectura Utenhovii. conf. lib. 5. p. 174. l. 15. lib. 8. p. 236. l. 24. lib. 36. p. 682. l. 31. p. 684. l. 3. lib. 42. p. 1096. l. 16. lib. 44. p. 1146. l. 24. lib. 45. p. 1178. l. 17. Herodotus lib. I. cap. 53. τοῖσι δ' ἄγων μάλιστα ἦ Λυδῶν ταῦτα τὰ δῶρα ἐς τὰ ἱερά. sermo est de clypeo & hasta. φέρω pro ἄγω occurrit apud Hesiodum in Ἐργοις v. 203.

Προσέειπεν αἰηδὼνα ποικιλόδειρον,

Τῷ μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρον ὀνύχεσσι μεμαρπώς.

pro quo v. 208.

Τῇ δ' εἰς, ἥ σ' ἂν ἐγὼ περ ἄγω.

CAPUT II.

Pluralis ponitur pro singulari. τόξα, epistolae, carinae & similia, pro τόξῳ &c. Horatius advertus contra Bentlejum. Epitheta frigida non raro & otiosa apud Poëtas
I
obvia.

obvia. ἀρίστε πολίων, ἄρσεν ἀράρε elegantes locutiones. Nonni versio correctā. Ἰκέλος prima syllaba producta. τὴ elegantē abundat. Variā lectio in Aebille Tatio rejecta. In fine versuum participia poni contra Servium probatur. Locus Servii contra Broekhusium adsertus. Grammaticorum Canones incerti plerumque. Taurus Jovi, non juvencus, immolatus tantum, aliaque. Benileji emendatio in Virgilio rejecta.

17. Τέζα τιλαῖαν. pro τόζον. ita Aristænetus lib. 1. ep. 10. p. 58. ἄλλ' ὅσον εἶχεν ἰχθύος πρὸς-ελκύσας τὰ τόζα, διεφῆκε τὸ βέλος. Sic arcus pro arcum dixit Statius Theb. lib. 1. v. 12.

cui sumpserit arcus
Infelix Athamas.

Ubi in aliis arcum. Vid. Observ. Misc. Vol. I. p. 157. & p. 317. Nihil tritius quam pluralem numerum poni pro singulari, & vicissim. Virgilius Æneid. 6: 41.

Teucros vocat alta in templa sacerdos.

Statius lib. 3. Sylv. 1. 117. ex emendatione Marklandi:

..... Nec mora: conscripta formantur imagine templa.

Vulgo formatur--tela. Florus 1. 1. § 12. Sabinis proditæ portæ per virginem. quam lectionem pulchre hoc modo tuitus est Eruditiss. Dukerus. Justinus lib. 1. cap. 6. §. 1. Lectis ille epistolis, eadem somno aggredi jussus est. præcesserat cap. 5. §. 10. Epistola, quia palam ferri nequibat, regis custodibus omnes aditus obsidentibus exinterato lepori inseritur, lepusque in Persas Cyro ferendus fido servo traditur. Atque hoc modo receptam lectionem in Horatio Carm. lib. 1. 14. v. 3. forte non incommode servare licebit:

Non-

Nonne vides, ut
 . Nudum remigio latus?
 Et malus celeri saucius Africo
 Antennaeque gemant? ac sine funibus
 Vix durare carinae
 Possint imperiosus
 Aequor?

Ubi *carinae* usurpantur de una navi. Sed Bentlejus, ut id culpanti Scaligero occurreret, legit *gemunt & possunt* sine interrogationis nota; perque *carinas* intelligit ipsas naves, ut adeo de una capi non sit necesse. Favet Codex Franeq. in quo scribitur *gemit & possunt*. Mihi tamen vulgata lectio nondum displicet, nec, si jam legas *gemunt & possunt*, necesse Bentleji interpretationem amplecti, cum, rejecta etiam interrogationis nota, idem sensus manere poterit.

20. Ἰμερόεις τε Λέανδρος ἐν, καὶ παρθένος Ἡρώ.] Ita v. 186. occurrit

Ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Ἡρώ.

Sed frigide & non nimis eleganter illa epitheta hic adhibentur, & magis ad explendum versum, quam quia necessaria. Habet tamen quod se tueatur. Apud Poëtarum principem Homerum, in cuius peritia in epithetis adhibendis laudanda multus est Cuperus Apoth. Hömer. p. 88, 89. & Hesiodum non raro occurrunt epitheta, vocabula, sententiaeque crebro repetita, quae facile abesse poterant. Quoties non ex. gr. recurrit Ἐκτὼς ἰππόμενος, νεφεληγερέτα Ζεὺς, nec non μητίετα Ζεὺς &c.? Et tamen saepissime sunt otiosa, quod merito improbat Acutissimus Marklandus ad Stat. lib. 1. Sylv. 2. v. 135. saepe etiam rei & personae minus convenientia, quod idem vituperat in Epistola Critica

tica pag. 134. Idque jam notavit Servius ad Virgil. Æneid. 2. 7. *Virgilius pro negotiorum qualitate dat epitheta: quum Homerus eadem etiam in contrariis seruet.* Unde cum non semper aequae haec obseruauerint Poëtae, emendationes locorum talium periculosiores habendae. Neque hoc omisit vatibus inpingere *μισάνθρωπος* ille Timon apud Lucianum in cognomine Dialogo, ubi ipso initio post coacervata Jovis epitheta ita: *ἢ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιητὰ καλῶσι, ἢ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα. τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γενόμενος ὑπερίδεις τὸ πίπλον ὃ μέτρα, ἢ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς ὃ ρυθμῶ.*

22. Πολίων-----ἀσέρης. Elegans locutio, quae & usurpata Nonno Dionys. lib. 13. p. 376. l. 19.

Καὶ Θρασὺς υἱὸς Ἄρης ἐὼν Πύμπληαν ἐάσας,
Βισονίης Οἶαγρος ἐκώμασιν ἄστρον ἀέρης·
Ὄρφεα καλκείψας ἐπὶ γένασι Καλλιποπείης.

Ride stuporem Interpretis, qui vertit:

Bistoniae Oeagrus accessit ad astrum terrae.

Puer videt ejecto ad intelligendum Oeagrum astrum terrae Bistoniae advenisse. Melius retulisset *ἄστρον ἀέρης* ad Πύμπληαν, quemadmodum lib. 41. p. 1060. l. 19. Beroe appellatur

Λιβάνηδος ἄστρον ἀέρης.

23. Γέλοι ἀλλήλοισι] In notis pag. 11. nihil hic mutandum paucis adstruximus exemplis. Si quis plura desideret vel unus Nonnus abunde sufficiet. Ut brevis sim conferri velim loca, quae ex multis tantum indicabo. lib. 6. p. 184. l. 22. lib. 10. p. 282. l. 1. lib. 12. p. 342. l. 25. lib. 14. p. 396. l. 28. lib. 15. p. 424. l. 22. lib. 16. p. 446. l. 2. lib. 18. p. 506. l. 5. &c. &c.

24. Αἰζέ μοι τινὰ πύργον. Minime protrita elegantia illud τινὰ hic plane otiosum: infra v. 63.

Εἰς ᾧ τις ἠ' ῥῆς

Ὁφθαλμός, γελῶν ἑκατὸν χαρίτεσι τεθήλει.

Ita Achilles Tatius lib. 2. p. 95. πεφύτευται ᾧ συν αὐτῇ τὸ πῦρ ἢ ἀνάπτει πᾶς τὰς πόρθας ποικίλιν τινὰ φλόγα. Non placet, quod Salmasius p. 571. Anglicanum Codicem cum edito habere monet, ἢ pro τινὰ. Alciphron lib. 1. epist. 27. Ὁ μὲν τις λαβὼν ἑξακάθαρσεν τὰ ἐνιζάνοντα τῷ βρωμάτων τοῖς ὀδῶσιν ἰνώδη. Lucianus in Timone p. 101. ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων καὶ αὐτοδυσκότων, μόγις ἐν τι κινώτιον περὶ σωθῆναι. Multus in hac locutione Nonnus. Ita in Paraphr. Joann. 19: 73.

Τῷτον ἐλὼν σάυρωσον ἐλεγχίσῃ τινὶ πότμῳ.

Ita v. 95, 123, 132. &c. Coluthus de Rapt. Hel. v. 105.

Καὶ τις ὄρεσσανύλοιο δορὴ μετόπισθε χιμαίρης
Ἐκρεμῆς ἠώρητο.

Theocritus Idyll. 1. 1.

Ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα ἢ αἰ πίτυς αἰπόλε τήνῃ
Ἄ ποτὶ ταῖς παγῶσι μελίσσεται.

Quae pulchre inlustravit Dan. Heinsius in Lect. Theocr. cap. 2. p. 295. ubi ex Latinis Apulejum id non infeliciter imitatum observat.

28. Ναίων. Non hoc tantum sed v. 17, 30, 31, 48, 99, 133, 211, 236, 242, 243, si standum Grammaticis, inperitiae in Poësi incredibilis specimen dedit Musaeus. Ausus enim in exitu versus participium conlocare, quod severe damnat Servius ad Virgilium Aeneid. lib. 3. v. 300. ET LITORA LINQUENS] Notandum sane, finitum esse verbum participio: quod raro apud Latinos est, apud Graecos

vitiosissimum. Nihil autem vidi magis; nam quod optimi Graeciae vates, a quibus scribendi exemplum minoribus petendum, mille locis usurparunt, idne vitiosum dicendum? Vel unus enim Homerus in Iliade A. hujus compositionis exempla plurima subpeditat. Ita v. 9.

Ἀητῆς κὶ Διὸς υἱός· ὃ γὰρ βασιλῆϊ χολαθεῖς.

v. 31.

Ἰσὸν ἐποιχομένην, κὶ ἐμὸν λέχος ἀνιόσασαν.

v. 46.

Ἐκλαγξαν δ' ἄρ' οἷοι ἐπ' ὤμων χωμένοιοι.

Confer, si tanti tibi videbitur, v. 51, 168, 299, 351, 356, 360, 391, 413, 414, 434, 501, 507, 546, 592, 598. Hesiodum in *Θεογ.* 226, 227, 684, 685. aliisque locis plurimis. In Orpheo, Nonno, omnibus denique Poëtis talia singulis fere paginis occurrunt. Nec minus obvia apud Latinos. ex. gr. Ovidium *Amor.* 2. *Eleg.* 2.

Vidi ego compedibus liventia crura gerentem.

Eadem Elegia:

Viderit ipse licet; credet tamen ipse neganti.

Eleg. 9.

Si tamen exaudis pulchra cum matre rogantem.

Sed censorem hunc jam retudit post alios Elegantissimus Broekhusius ad Propert. lib. 3. El. 4. v. 46.

Dicere non norunt, quid ferat hora sequens.

Ubi aegre se, ut credat haec a manu doctissimi grammatici & in lectione Poëtarum tritissimi profecta esse, adduci fatetur. Sed ego, si in Codicibus bonae notae & satis antiquis reperiantur, non abjudicare ipsi ausim. Quis nescit perpetuum
mo-

morem Grammaticorum in optimis Scriptoribus, modo ipsis displicerent, obvia quaeque damnantium; siue ritus siue locutiones & compositionem spectes? Quicquamne notius quam taurum Jovi mactari? Et tamen idem Servius non nisi juvenum ipsi immolatum nobis persuadere conatur ad Aeneid. lib. 3. v. 21. lib. 4. v. 221. & nescio quod ex neglecto ritu hoc, prodigium arcessit. Idem locutat ad lib. 3. 279. *Piaculum enim commissum fuerat tauro in Thracia immolato, ut diximus supra; & licet multa fuissent secuta sacrificia: intelligebatur tamen adhuc numen iratum non desinentibus malis* Sed consuli velim Ampl. Cuperum Apoth. Hom. pag. 74. & Ez. Spanhemium ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 79. ubi disces quid placitis hisce tribuendum. Non dissimilem errorem ab Horatii Interpretibus commissum infra refutabimus. *Algam* non solum esse marinam herbam nec *ulvam* palustrem contra eundem adserere debuit Cel. Marklandus ad Stat. lib. 5. Sylv. v. 283. Duo epitheta uni voci adtribui idem damnat aequae infelicitate, ut videbimus ad v. 133. Non mihiorem censuram strinxit in Virgilium quod *Dorica castra* scripserat, malam dicens compositionem ab ea syllaba incipere, qua superius finitus sermo: quam ipse Broekhusius jam ad Tibull. 1. 1. 3. re-tudit. Neque in Grammatico hoc adeo mirum, cum Eruditissimis nostrae aetatis viris similia haud raro exciderint. Quis non miretur illud Britanniae nobilissimum sidus Rich. Bentlejum ad Horat. Carm. lib. 1. Od. 34. secure pronunciare in verbis Virgilii Aeneid. 4. 265.

*Haud aliter terras inter coelumque volabat
Litum arenosum Libyae ventosque secabat.*

Sonum audiri auribus ingratisimum, & hinc ca-

villatum praeterea alia nonnulla aeque infeliciter pro volabat reponere legebat? Sed de hoc paulo post agendi locus erit.

CAPUT III

Αἷμα vel αἷμα γενέθλης pro genere. Αἷμα κορίζων ex regione aliquis dicitur ubi natus. Emendatus Nonnus. Αἷμα sanguis, pro filio. Αἷμα κορίζων a parentibus dicitur filius. Occurrit & de insula. Achilles Tattus tentatus. Εἴ τι ἔστι νῆος vel Εἴ τι ν. initio versuum frequens. Probata emendatio Jensi in Veteri Poëta apud Diodorum Siculum, & Vallini in Boëthio. Dictiones eodem modo desinentes in exitu versuum invicem se sequentium, recte poni contra Bentlejum, & Persium forte, probatur ex Latinis & Graecis Poëtis. Virgilii lectio adserta. γάρ μιν ἀδίδακτος. Heinſii emendatio in Theocrito probata. Veneris, Vestae, Palladis, Leucippidum, & Hecates antistitae virgines erant. Nuptiae Sacerdotibus vetitae. Pueri & puellae sacra perficiebant, quia Diis accepta aetas. Acron emendatus. Sacerdotes prostrata pudicitia puniebantur. Nuptiae tamen a sacerdotio omnes non arcebant. Medea, forte & Hero virginitatem ad tempus servare tenebantur.

30. Δ ιοτρεφὲς αἷμα λαχῆσα. αἷμα sanguis, pro genere, unde quis ortum ducit, usitatissimum. Nonnus Dionys. lib. x. p. 280. l. 27.

Βακεργίων Σατύρων μινυάριον αἷμα κορίζεις.

& l. 31.

Γινώσκω τεὸν αἷμα.

Theocritus Idyll. 22: 164. &c. Pro eo saepissime αἷμα γενέθλης Nonnus dixit ex. gr. lib. 3. p. 98. l. 6.

Νύμφα φίλη τί με τόσσον ἀνείρειαι αἷμα γενέθλης.
p. 106.

p. 106. l. 7.

Εἰ λάχες ἐκ Λιβύης Ποσειδῆιον αἷμα γενέθλης.

Ita lib. xi. p. 202. l. 32. aliisque locis plurimis.

lib. 37. p. 938. l. 7. vocat

Βαλῖον Ζεφυρηίδος αἷμα γενέθλης

Ἄρσενά κ' νέον ἵππον ῥδοιπόρον ἄβροχον ἄλμης.

Orpheus Argon. v. 252. aliisque Scriptores saepissime.

Dicitur quoque aliquis, αἷμα κομίζειν e regione ubi

patet. Nonnus lib. 4. p. 116. l. 8.

Ἀτρεΐδης Διὸς αἷμα κομίζειν.

lib. 37. p. 926. l. 14.

Εἰ πέδον Αἰονίης, ἥ Φακίδος αἷμα κομίζειν.

Si soluti Aetiae aut Phacidis sanguinem ferit.

Emenda Εἰ πέδον Αἰονίης κ. τ. λ. Vulgata lectio ine-

pta est. Conf. lib. 47. p. 1242. l. 16. αἷμα quoque

dicitur filius alicujus. Nonnus lib. 5. p. 152. l. 16.

de Aristaeo.

Ἀἷμα σοφῆ Φοίβοιο κ' Ἰνπαλάμοιο Κυρήνης.

Lib. 47. p. 1242. l. 22.

Ζηνὸς γνήσιον αἷμα.

Horatius Carm. 3. 27. v. 63.

Nisi herile mavis.

Carpere pensum,

Regius sanguis.

Recte Scholiastes MS. Regia proles. Filius etiam

αἷμα κομίζειν a patre vel matre dicitur. Apud Non-

num lib. 16. p. 448. l. 10. Nicaea ad Bacchum,

Οὐδ' ἔχεται στο λίκτεσι, κ' εἰ Διὸς αἷμα κομίζεσσι.

Lib. 26. p. 678. l. 7.

Οὐρανὸς γὰρ
 θυγατέρος Φαέθοντος ἐμφλοχίος σὺ πάππῃ
 ἄϊμα φέρεις.

Verba sunt Minervae ad Deriadem filium Hydaspis & Astridis Solis filiae, ut patet ex p. 698. l. 30.

Ὅν διερχὴ φιλότῃ πατὴρ ἔσπειρεν Ἰθάσπῃ,
 Ἀΐειδος εὐαΐδος ὀμιλήσας ὕμναϊς
 Κύρης ἡλείου.

Confer lib. 42. p. 1100. l. 12, 16. lib. 46. p. 1182. l. 6, 14. &c. Mira verò est admodum locutio, quae occurrit in oraculo, quod reperitur apud Achillem Tatium lib. 2. p. 93.

Νῆσος τις ἐστὶ φυτάνυμδν πῖμα λαχῦσα.
Est ortum ducens plantae a cognomine terra.

Quem locum in mendo cubare dudum deprehendi, nec tamen quomodo restituendus divinare potui. Interea, donec molliorem medicinam alter adferat, audaci, quod fateor, conjectura repono

Ἐστὶ ἥ τις νῆσος φυτάνυμδν αἰμα λαχῦσα.

Quam phrasin in talibus initio versuum usitatissimam norunt vel mediocriter Graece docti. ita ex gr. Homerus Odys. Δ. in fine.

Ἐστὶ ἥ τις νῆσος μέσση αἰλὶ πετρεῖσσα.

Vetus Poëta apud Diodor. Siculum lib. 3. cap. 66.

Ἐστὶ δὲ τῆ Νύσσης ὕπατον ὄρος, αἰθερα ὕλη
 Τηλαΐ Φοινίκης, σχεδὸν Αἰγύπτου ὁμοίον.

Ita legit Cel. Jensus Lect. Lucian. p. 184. ex lib. 4. & Scholiaste Apollonii Rhodii. Vulgo Ε. δ. τ. κ. Ν. αἶβα.

ἄβανον, quorum illud, cum construendum sit cum
ἄβω minime ferri potest. Hesiodus in Fragmento
ex Scholiaste Sophoclis:

Ἐστὶ τις Εἰκοπὴ πολυλῆος ἢ δ' ἐνλαίμων.

Ipse Achilles Tattus lib. 4. p. 249. Εἰς ὃ ἤ νῆσαν
πῖνες καλὺθαι ἰχθῦσι. Nec raro Viri Eruditi labo-
ranti carmini opem tulerunt transpositis vocibus.
Boëthius de Consol. Philos. lib. 2. Metr. 1. v. 8.

*Suique magnum monstrat ostentum, si quis
Visatur una stratus ac felix bora.*

Ita egregie ex conjectura restituit Vallinus, cum
in reliquis omnibus editis & MSS. fere perperam
legitur *Magnumque suis*; nisi quod in Lipsiensi E-
ditione metro salvo *Magnum quoque suis*, sed mi-
nus eleganter. Longius abit Barthius Advers. lib.
17. cap. 13. conatu parum prospero ita verba
transponens:

Dignumque risu monstrat &c.

Atque ita saepe alii simile quid tentarunt. Si quis
malit minore mutatione Εἰς τις νῆσος ejecto ὃ
sententiam defendere poterit iis, quae diximus ad
v. 224. pag. 74. Neque hoc displicet. An prae-
terea hic legendum φιλάνθρωπον αἶμα videbimus ad
v. 138. Satis enim diu jam exspatiati sumus,
Ibid. λαχῦσα. Versu sequenti occurrit

Κύπεδος ἦν ἱέρεια, γάμος δ' ἀδίδακτος ἔσται.

Ut adeo observare hic liceat modulationem quan-
dam, quam pariunt ultimae horum versuum di-
ctiones eodem modo desinentes. Acerbe more suo
Neronem ob hoc vitium carminis notavit Persius
Sat. 1. v. 92.

Sed

Sed muneris dote est, & iustis addita crudelis.
Claudere sic natus didicit, Berenynthiae Aethiops
Et qui caeruleum dirimebat Nereus Delpheis.

Sed observat Vir Eruditus. Is. Catubonius in Commentario ad h. l. eo tantum nomine carpi Postam, quod figuras has nimis frequentarit. Si enim in totum talia proscripserit Postum, ne optimos quidem vares posse absolvi. Ego an Persio haec mens fuerit non ausim affirmare. Certè nuper Persio non inferior Cel. Bealejus talia confidenter proscripsit, ut vidimus Cap. praecedenti. At quo jure vacuum principem Virgilium sollicitaverit vir Eruditus ex sequentibus locis patet. *Aeneid. lib. 1. v. 319.* 4

Penaria, delectatque hominem diffundere vultus
Nuda genu, nadoque sinus collecta fluentis.

Ita casus quatuor scribi in vetustissimis membranis testatur Heinsius in praefatione. v. 625. 59

Ipse hostis Teucros instans laude ferebat,
Seque ortum antiqua Teucrorum ab stirpe volebat.

Lib. 2. v. 124.

Et mihi jam multi crudele canebant
Artificis scelus, & taciti ventura videbant.

v. 455.

Saepius Andromache ferre incommutata solebat
Ad foceros, & ovis puerum Astyanactem traherebat.

Lib. 4. v. 184.

Haec tum multiplici populos sermone replebat
Gaudens, & pariter facta atque infecta canebat.

v. 331.

Di-

*Dixerat: ille Jovis monitis ignota tenebat
Lumina, & abstrusus curam sub corda premebat.*

Lib. 5. v. 385.

*Cuncti simul ore fremebant
Dardanidae, & addidit viro promissa jubebant.*

Lib. 6. v. 844.

*Scipiadæ cladem Libyæ, parboque potentem
Enricium: vel te fulco Serrane stentem.*

Lib. 8. v. 646.

*Nec non Tarquinium ejectum Porfenna jubebat
accipere, ingentique urbem obsidione premebat
Aeneadae in ferrum pro libertate ruebant.*

Ovidius Metam. lib. 7. v. 57.

*Notissimique loci melloris, & oppida, quorum
Hic quoque fama videt, cultusque artisque virorum.*

Horatius Carm. 4. XI. v. 31.

*ago jam meturus
Finis amorum.*

Paulinus ad Ausonium:

*Qui epoda falsis atque vanis iuvant
Tantumque linguis instruunt.*

Rosweytha v. 426. p. 719.

*Moribus & facie similem matri venerandæ
In quas per certe soboles mox stirpis amandæ.*

Aequè hoc non minus usitatum apud Graecos
Poetas. Tryphiodorus de Excidio Ilii, v. 462.

*Καὶς δ' Τυδείδης μενυμῆνος Αἰγυαλῆης.
Ὀνόμα δ' ἐπτοίησεν Ὀδυσσεύς Πηνελοπείης,
Ἀντίκλος δ' ὅτε κέντρον ἰδέξατο Λαοδαμείης.*

Hesiodus in Egeois v. 1.

Μῦσαι

141 ANIMADVERSION. AD

Μῦσαι Πιεσθῆεν αἰεθῆεν κλαίοντας
 Δεῦτε δὴ, ἐνέπετε σφέτερον πάτερ ὑμνοῖντο.

In Theogonia v. 92.

Λίδοι μολιχίη· μετὰ δὲ πρέπαι ἀγρομένοισιν.
 Οἷα τοι Μυσῶων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν

Confer v. 185, 186. 226, 227. 228, 229. 249, 250.
 256, 257. 289, 290. 321, 322. 351, 352. 684, 685.
 807, 808. 958, 959. Nec abstinuit magnus Ho-
 merus ex. gr. Iliad. Σ. 46.

Νημέρης τε, καὶ Ἀψύδης, καὶ Καλλιάνασα.
 Ἐνθα δὲ ἦν Κλυμένη, Γάνυρξ τε, καὶ Γάνυα.

Iliad. κ. 10, 11. Α. 413.

τὸν δ' ἠμείβετ' ἱππῆα θίψας κατὰ δάκρυ χέυσα·
 ὦρμι τίπων ἱμῶν, τί νύ σ' ἔτριπον αἰνὰ τέκνα;

Iliad. β. 87.

Ἡδὺς ἴθιεν ὅσι μαλιστὰν ἀδισίων.
 Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰαὶ ὕδον ἐρχομένων.

Quem locum auctor Vitae ipsius p. 307. (ubi mi-
 nus recte legitur Ἡδὺς) adducit, & proprio nomi-
 ne ὁμοιόπτωτον vocari docet: ὅταν δὲ αἱ ὀνόματα
 ὁμοίως κλινόμενα λήγῃσι, αἱ περιόδοι ἢ τὰ κῶλα, καὶ
 ταῦτα αἱ πτώσεις ὁμοίως, ὁμοιόπτωτον τὰτα ἰδίως ὀνο-
 μάζεται. Et talia carmini ingentem elegantiam &
 venustatem conciliare existimat, secus ac Cel.
 Bentlejus, hic minime audiendus, cujus emen-
 dationem etiam refutasse Virum Eruditiss. Rich.
 Johnson in Aristarcho Anti-Bentlejano didici ex
 Biblioth. Anglic. T. I. P. II. p. 291. & seqq. Sed
 ipsum librum videre non licuit.

31. Γάμων δ' ἀδίδακτος. nuptiarum expers. Itaque
 Nonnus Dionys. lib. 33. p. 840. l. 22.

Αἴνε

ἡ δὲ θάλας ἀδίδακτος ἀνιφάνειαν ἔμελλεν.

Sic & lib. 29. p. 760. l. 15. πόθον ἀδίδακτος Ἀθήνη
οὐκ ἔστι, & γάρμ. u. l. lib. 2. p. 52. l. 39. Con-
fer If. Casaubonum Lect. Theocr. cap. 21. p. 280.
l. 5. ubi confert Idyll. 27. 49.

Μάλα τὰ πρῶτα καὶ χυμῶτα δίδαξαν.

Sed contrariissimum locum feliciter sanavit Doct.
Helmius cap. 25. legens ἡ δὲ θάλας μετὰ. An ta-
men non distinctio personarum v. sequenti a Ca-
saubono mutata ex loco Nonni Dionys. lib. 42. p.
1082. l. 5. retinenda sit dubito. Ibid. Heronem Veneris sacerdotem γάρμ. ἀδιδά-
κτον hic memorari non adeo mirum, cum omnes
fore Sacerdotes virginitatem servare debebant.
De Vestae sacerdotibus, quae hinc sanctae & ἀ-
σώτα dicuntur, notante Broekhusio ad Tibull. l. 5.
147. ubi nota. De Palladis idem testatur Callima-
chus Idyll. in Lavacr. Pall. v. 33.

ἔστι Ἀθηναία ἡ δὲ τὰς καταθύμιας ἵλας,
Παρθενικαὶ μεγάλων παίδος Ἀχιλλεύου.

Ad quem locum, quemadmodum & ad Hymn.
in Apoll. v. 116. plurima confluxit Vir longe E-
ruditi. Ez. Spanhemius. Tales Leucippides Phoe-
bes & Hilairae sacerdotes. Pausanias in Laconi-
cis: Παιδίον δ', Ἰλαίρας, καὶ Φοίβης, ἥτις ἱερὸν ὅ
ποίησας τὰ ἱερὰ τὰ Κύπρια, θυγατέρες αὐτὰς Ἀπὸν-
λωνος φησὶν εἶναι. Κόρεσι δ' ἱερῶνται σφίσι παρτίρηι, κα-
τὰ τὰυτὰ ταῖς θεαῖς, καὶ αὐταὶ Λευκίπιδες. Talis So-
lis antistita apud Persas. Justin. lib. 10. 2. §. 3.
Solis tam (Aspasiam) sacerdotio praefecit, quo per-
petua illi ab omnibus viris pudicitia imperabatur. Vid.
Berneggerus. Talis Hecatae Sacerdos Medea. Va-
lerius Flaccus lib. 6. v. 450.

Er-

Ergo opibus magis & virginitate testandam
 Juno duci sociam conjugere quaerit Achive.
 Vid. & lib. 3. v. 282. Hanc enim Sacerdotem
 fuisse patet ex lib. 9. v. 239.

Propterea infernae quae nunc sacrata Dianae
 Feti castos Medea ebordis.

De Orphico Argon. 9. 903. Idque de aliis multis
 referunt scriptores. Vid. Achill. Tatius lib. 4. p.
 481. nec non Elegantissimus Broekhusius ad Tibull.
 2. 5. v. 64. Neque visis nuptias contrahere lice-
 bat, saltem Diis inuitis, ut patet ex Hygino fab.
 135. Latonae Aesculapii filius, adnihilat frater, Apollinis
 facinus, contra voluntatem Apollinis cum matre con-
 fusus, atque liberos procreasset, forte ductus, ut sacra
 faceret Neptuno ad litus, Apollo occasione data, la Tenet
 per fluctus, hanc draconem misit ante, qui filiam ejus Anti-
 phantem & Thymbriam abbatit. Quamvis Servius
 ad Virgil. Aeneid. 2. 207. referat id idcirco factum,
 quia piaculum commiserat ante simulacrum, punitis
 cum Antiope sua uxore coeundo. Hinc pueri & puel-
 lae in sacris Deorum perniciendis adhibebantur,
 quia aetas innocens ipsi accepta & grata. Ta-
 les erant Bassianus & Alexianus Maesae filii, soli
 Sacerdotes, de quibus Herodianus lib. 5. cap. 9.
 & 10. v. 1. & 2. v. 1. & 3. v. 1. & 4. v. 1. & 5. v. 1.
 & 6. v. 1. & 7. v. 1. & 8. v. 1. & 9. v. 1. & 10. v. 1.
 Horatius lib. 2. ep. 1. v. 132.

Castis tum pueris ignara puella mari
 Disceret unde preces.
 Ubi Porphyrius ad v. 125. notat: Antiquitus enim
 pueris & puellis praecipiebatur cantare carmen, ut aetas
 innocens Deos placaret, ita Carm. lib. 2. 12. v. 13
 ubi vid. Acro. ut & ad lib. 4. 25. nec non
 Qd. 21. v. 1.

Dia-

*Dianam temperae dicite virgines
Intonsum pueri dicite Cynbium.*

Ubi notat: *Augustus ludos seculares instituit, quibus hymni Apollini Dianaeque dicebantur a nobilibus, quas pueri Apollini, Dianae virgines canebant.* Ita vulgo circumfertur locus corruptissime. Emenda ex MS. a nobilibus: *pueri Apollini, Dianae v. c.* Quod eleganti brevitae se commendat. Non tamen displiceret quos pro quas, quod typorum forte facinus. Auctiora vero haec exhibet Cruquii Commentator a. n. pueris puellisque: *a pueris quidem Apollini, a puellis vero & virginibus Dianae.* Quam lectionem si fideliter ex MSS. exhibuit Cruquius, non spernerem. Consule praeterea Ampl. Cuperum Apoth. Homer. pag. 69. ubi marmor inlustrat, in quo pueri forma Mvbor sacrificio adstat. Si vero forte accideret, ut quaedam virginitatem minus sancte servarent, gravi poena ut plurimum adiciebantur. Vestales mortem mansisse nemo nescit. Jo Junonis Argivae sacerdotio praefecta gravidata cum esset, a civibus in viracula fuit coniecta, ut tradit Palaephatus cap. 43. Laocoontis poenam refert Hyginus l. c. Nec tamen sacerdotes, si nuptias iniverant, plane excludebantur, ut ex Homero &c. docuit Potterus Archaeol. Graec. lib. 2. 3. p. 216. Quin nonnullae antistitae virginitatem tantum ad tempus, nubilem forte aetatem, servabant. Talis erat Medea praeter Jasonem jam stiro desponsa, ut refert Valerius Flaccus lib. 8. v. 300.

Stirus prospectat ab unda

Conjugio atque iterum sponsae flammatus amore.

& v. 337.

Transferat ergo meas in quae volet oppida dotes

Colchis, & Aemonius nobis succedat adulter.

Neque hoc alias inusitatum fuisse docuit Spanhe-

K

mius

mius l. c. Quid si talis quoque fuit Hero? Mirum certe, ni amatori objecerit aliquando virgo sibi perpetuam a viris abstinentiam colendam, cum nunc tantum parentum locupletum iram v. 125, 180. & seqq. Fateor tamen v. 126. occurrere

Κυβέριδος ἢ καὶ τοῖς θεῇς ἱέρειαν ἀφάσας.

Sed quis nescit tangere virginem nedum sacerdotem sine parentum consensu nuptiis non legitimis inhonestum minusque licitum esse? quid si puella hoc tantum caussata? Quid? nonne aequum a Dea veniam petere? nonne nefas in templo Veneris haec sacra peragere? Sed & incredibile juvenes tantis votis exoptasse nuptias Heronis, si ipsas adire virō negatum, nam quae occurrunt v. 82.

Εἰ δὲ μοι ἔκ ἐπέοικε τὴν ἱέρειαν ἀφάσας,
Τοῖν μοι, Κυβέρις, νύη παρθένοισιν ὀπάσας.

Non incommode ad Veneris consensum referri possent.

C A P U T I V.

Difficillimus Musaei locus varie explicatus. - Πέγγοι majores, non parentes. ἱέρεια δὲ αἰγόνων. Sacerdotia certis familiis adligata. Trajectiones verborum. Lectio vulgata in Vulgato interprete defensa. Pauli locus explicatus, Πέγγοι δὲ αἰγόνων turris avita. Ab ovilibus aurae aliaque. Minucius Felix vindicatus, aliaque. Distinctio grammaticorum in vocibus αἰός & ἱερός neglecta. Antiqua lectio Aeliani probata. Caeteris praestantes Diis comparabantur; formosae puellae Veneri; juvenes Baccho. Bacchus pulcher non obesus. Venatrices Dianae adsimilabant. Multis etiam simul Diis comparabant, aliquando & praeferebant. Dii Reges, Deae Reginae, & vicissim vocabantur. Musaei locus explicatus.

32. Πέγγοι δὲ αἰγόνων. ita editio Basileensis cum alijs multis exhibet, addita interpre-

pretatione *Turrim a parentibus*. Cel. Berglerus mavult *ἀπὸ μεγάλων*, vertens *semata a parentibus*. quem secuti viri Docti Kromajerus & Röverus. Inter difficillimos Musaei locos merito hic referri debet; me certe quamvis diutissime exercuerit non expedio. Vulgatam in novissimis editionibus versionem ferri non posse, quia *μεγάλοι*, nunquam, quod scio, *parentes*, sed *maiores* denotat abunde liquet. Aliud igitur quaerendum. Quibusdam forte videbuntur jungenda *Κύπριδος ἢ ἱέρεια ἀπὸ μεγάλων*. Ita *ἐκ μεγάλων* in eadem re occurrit apud Sponium in Miscell. pag. 335. τῇ πρώτῃ τῇ πολέως Ἀρχιερέως Μ. Αὐρ. Φαύστου ἐκ μεγάλων. Primi civitatis M. Aurelii Fausti Pontificis a majoribus. cum quo loco omnino conferendus iste apud Philostr. de Sophist. lib. 1. p. 515. Ἀρχιερεὺς μὲν γὰρ ἱγάνετο τῷ Ἀέτιᾳ αὐτὸς τε καὶ οἱ μεγάλοι αὐτοῦ, πάντες ἐκ πατρὸς πάντες. Pontifex quidem Asiae factus est, ipsa nempe *ἡ* majores ejus filius a patre omnes. De sacerdotiis autem intra certas familias, easque maxime conspicuas, manentibus consuli meretur Vir Eruditissimus Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Lavaer. Pall. v. 35. l. c. capite praecedenti. Tale fuit Veneris sacerdotium in insula Cypro, quod consecuti posteri Cinyrae & Thamyrae, sed postea sola Cinyrae familia, de quo vid. Diligentiss. Meursius in Cypro lib. 1. cap. 17. Justinus lib. 18. cap. 5. Primus illis appulsus terrae Cypris insula fuit: ubi sacerdos Jovis cum conjuge *ἔ* liberis, deorum monitu, comitem se Elissae sociumque fortunae praebuit, pactus sibi posterisque perpetuum honorem sacerdotii. Id si verum, sententia nostra de Herone ad nubilem forte aetatem, saltem non perpetuam virginitatem servante non parum firmatur. Sed vereor ut talis verborum trajectio eruditiss. se probare queat, quamvis miras aliquando observent Docti, quem

admodum Cel. Knatchbull in N. T. ex gr. in Act. Apost. 13: 17. 1 Petr. 1. 1. 3: 20. &c. & in epist. Pauli ad Roman. cap. 9: 10. Viri Eruditi: ἡ μόνον ᾧ ἔδωκεν ὁ Θεὸς τὴν ἱερωσύνην καὶ τὴν ἐκκλησίαν, ἡ δὲ ἱερωσύνη καὶ τὴν ἐκκλησίαν. haec enim verba Cel. Havercampus ad Tertull. Apol. 16. p. 170. ipsum, que secutus vir longe Eruditissimus Jo. Alberti ad h. l. ita construunt: ἡ δὲ ἱερωσύνη καὶ τὴν ἐκκλησίαν. *Rebecca, uxor patris nostri Isaac, ex una congressione prolem, quam suscepisset. Favet Hammondus, forte & Interpres Vulgatus, vertens: sed & Rebecca, ex uno concubitu habens, Isaac, patris nostri.* Ut opus forte vix sit emendatione Viri summi, qui in Vulgato tentabat reponere *concubitum*, ut in Glossis vox illa explicatur cum nimis illa emendatio abeat a vulgata lectione, nam & praeterea legendum, ut syntaxis recte cohaereat *ex uno*---*Isaac patre nostro*. Quid enim, quaeso, alias significaret *ex uno*? *concubitum* autem vertit Vulgatus usus Codice a nostris diverso, in quo legebatur ἡ δὲ ἱερωσύνη καὶ τὴν ἐκκλησίαν, cui conjecturae favet vox καὶ τὴν ἐκκλησίαν, quemadmodum reperiri in MS. testis est Elegantiſſ. Raphaelius in Adnot. ad h. l. ex Herodoto, quam lectionem tamen hodiernae non praeferebam, quippe cum καὶ τὴν ἐκκλησίαν de *semine* recte dici pluribus ostendit Cel. Knatchbull. Ceterum hanc explicationem loco nostro admodum faventem primo intuitu lubens amplectebam, sed mox difficultate aliqua premi animadverti. Neque enim video, quomodo verba ἡ δὲ ἱερωσύνη καὶ τὴν ἐκκλησίαν denotare possint *ex una congressione*, vel cujus vocabuli ellipsis statuenda; non certe καὶ τὴν ἐκκλησίαν, tum enim scribendum fuerat ἐκ μιᾶς; aliud autem vocabulum in N. T. non est obvium, ut adeo confugiendum sit ad καὶ τὴν ἐκκλησίαν, sicut λέχος Poëticum est. Sed si jam omnia haec prono alveo fluere, nondum video cur nos perire

niteat naturalis verberum constructionis, quae est:
Ῥεβέκκα ἐξ ἑνὸς κοίτης ἔχουσα ἱκανὰ κ. τ. λ. *Rebecca*
ex uno Isaaco gravida geminis peperit; qui tamen
 dissimillimam sortem experti. Nihil hic in con-
 structione vel sensu intricatum. Haec in chartam
 conjecta cum jam jam praelo mandanda essent subi-
 it animum cogitatio. consulendi Gel. Wolsii. Cursus
 Philologicus in h. l. quem latinus quidem sed tamen
 eadem ratione locum hunc explicuisse, in quibus-
 dam mire conspirasse deprehendo, quod monuisse o-
 re mea putò. Locum tamen Vulgati Interpretis in-
 mendo cubare neque ullum praesidium esse in le-
 ctione. *κοίτης* nondum persuadeor, quod corruptum
 ex *κοίτη*, vel genitivus singularis videtur,
 multo minus *κοίτων* Graecis esse tantum *communem*, cum
 contrarium doceat vel unus Herodotus lib. 1. cap.
 9. *μετὰ δ' ἰμὲν ἰσχυρόντα, κατέσκηψεν ἡ γυνὴ καὶ ἰμὲν ἐς κοίτων;*
Ubi fuere ingressus, adonit & uxor mea in cubiculum,
 ita edidit Gel. Jac. Gronovius ex Codice Mediceo
 pro *κοίτων*, vel *κοίτην* quod tuetur Th. Gale p.
 759. cum enim *ἰμὲν*, *ἀντρεῖν*, *κοίτην* &c. *cubile* sig-
 nificantia vocabula pro *concubitu* ponuntur quid-
 ni ex hoc recte adhiberetur? Erepto igitur nobis
 hoc loco alia quoque interpretatio verborum *Ῥεβέ-
 κκα ἐξ ἑνὸς κοίτης ἔχουσα* quaerenda, quae, donec meliora
 doceamur, quemadmodum ante annum in prima
 hujus Carminis lectione succurrebat, vertemus *Tur-
 rim avitam*, i. e. quae a majoribus haereditate ad
 ipsam vel parentes devenerat, quemadmodum &
 Eruditiss. Whitfordus, quod non nisi sero vidi,
 cepit docente insus interpretatione:

Turrim

Fluctibus aequoreis vicina colebat avitam.

Sic fere eleganter apud Theocritum Idyll. 16: 33.
 fossor dicitur;

Διπλὴν ἐκ πατέρων πνύην ἀκτῆμονα κλαίων.

Statius Theb. lib. X. 46.

Balatusque tremens, pinguesque ab ovilibus aurae,

i. e. *aurae ovilium*. Lucretius *fulgor ab auro*, Virgilius *dulcesque a fontibus undae* i. e. fontium vel fontanae, ut jam monuerunt Lexicographi. Pro eo Cicero in Fragmento:

*Extremusque adeo duplici de cardine vertex
Dicitur esse Palus.*

Videndus vir summus Hugo Grotius pag. 72. Id non intellectum fraudi fuit Interpretibus Minucii Felicis cap. 7. *Specula de libris memorias*, jam eos deprehendes initiassse ritus omnium religionum. ubi inepte Davisius legit: *specula de libris memoria jam eos* &c. merito reprehensus a Wopkensio Obs. Miscell. Vol. x. p. 19. quī tamen non felicius ipse conjecit *de his rebus*, vel hoc *de libris* ortum ex voce, quae praecedente versu exstat, *delubris*. Quicquid vero de hoc Musaei loco statuendum aliis videatur, interpretationi Whitfordi tantisper locus dandus videtur, donec difficultatibus, quas obmovimus, sublatis certiora alii adferant, quando haec nostra in spongiā incumbere non gravate passi certiora docentibus dignas habebimus gratias. Si probari posset idoneis exemplis παρὸντες parentes denotare, revera omnium maxime id adrideret, cum & eo nos ducere videatur Nonnus Dionys. lib. 3. p. 104. l. 15. loco, qui conferatur, non indigno:

Μάρτυς ἔγω· πατέραν γὰρ Διότρεθι δώματα ναίω·
Οὐ Στερόπην, ἢ Μαΐαν ἑμοσόλου, ἔδῃ Κελαυνῶ
Σύγγονον ἰγγὺς ἔχουσα συνέσιον·

NIG

Nisi πατέρων ibi positum sit pro πατρών, quod & aliis usitatum est, atque ita intellexerit Musaeus.

33. Ἀλλὰ Κύπρις ἀνάσσα. *Altera Venus, regina.* Si placitis Grammaticorum standum peccavit & hic Musaeus; debuisset enim ἱτέρη. Vid. Ammonius in V. Ἀλλος. & Thomas Magister, qui tradit: Ἐπὶ τοῖς ἐπὶ δυοῖν, ἄλλος ἐπὶ πολλῶν. Sed parum haec curarunt Scriptores. Orpheus Argon. v. 477.

Φίλτροις ὁ παρὺλην ἱερὰ τοῖς ἰδαμαστέν Ἰηθων.
Ἀλλὰ δ' ἄλλος ἱμνῶν.

Herodotus lib. 1. cap. 32. ὥσπερ χάρις ἡδονὴ κα-
ταρκτὴς πάντα ἐν τῇ παρέχουσα, ἀλλὰ ἄλλο μὲν ἔχει,
ἱτέρη δ' ἐπιδέσται. Herodianus 3. 10. §. 6. Plutarchus
Lacaen. Apophth. T. II. p. 241. & 242. Achill.
Tatius lib. 1. pag. 3, 13, 29, 41. aliisque locis plu-
rimis. Lucas Euang. cap. 20. v. 11. cap. 22. v.
58. &c. Theocritus Idyll. 24. 61. 7. v. 36.

Βασιλεὺς ἰδαμῆσθαι τὰς ὥτερος ἄλλον ὄνασσι.

Censuram Scholiastis in Poëtam strictam ineptam
esse monuit recte Eruditissimus Casaubonus. Egre-
gios vero legum latores, quas ipsi saepissime migrant!
Ita enim Ammonius in V. Ἀποκήρυκτος. Ἐκποιήτος
δ', ὁ δὲ τοῖς πατρὸς εἰς ὑιοθεσίαν ἄλλαν pro quo
Etymologus: ἢ ὁ δὲ τοῖς ἱτέρῳ εἰς ὑιοθεσίαν. Sic habet
MS. apud Valckenaerium Animadv. ad Ammon.
p. 27. Tantine igitur ut adeo aestuarent Viri Eru-
diti in Aeliano V. H. 3. 44. ὁ δ' ἱτέρος αὐτῶν συνεπλά-
κη τῷ λοιπῷ ᾧ κακῶς γὰρ. Ubi, ut Grammaticis pa-
reant, repositum eunt δεύτερος, quamvis ex tribus
MSS? Ego certe metuo, ne ob Grammaticorum
imperium boni correctores haec mutaverint.

Ibid. Ἀλλὰ Κύπρις. Ipsi Diis immortalibus illos, qui
caeteris longe praestabant inter homines, compa-
rari maxima laus erat. Homerus Iliad. τ. 286. Ω.

152 ANIMADVERSION. AD

258. r. 158. &c. Puellas, quae pulchritudine reli-
quas longo post se intervallo relinquebant Veneri
adsumilabant. Infra v. 68.

Κύπεδος ἀρήταις, νή διεφαίνετο Κύπρις.

Homerus Iliad. α. 699.

Α'Α' ἄρα Κροταλίδη, ἱκέλη χροσῶ Α'Φροδίτη.

Iliad. τ. 282.

Βελονίς δ' ἀρ' ἵππ' ἱκέλη χροσῶ Α'Φροδίτη.

Conf. Odyss. Δ. 14. p. 37. Nonnus Dionys. lib.
3. p. 90. l. 29. lib. 7. p. 214. l. 21, 24. lib. 16. p.
446. l. 8. lib. 33. p. 828. l. 28.

Χαλκωμέδην ἢ Κύπριν ἴσα Διβάνοιο τοῆσσι
Οὐ δύνασαι φίλε κύρι διακρίνειν Α'Φροδίτη.

Fulgentius lib. 3. Myth. cap. 6. p. 113. de Psyche
ex Apulejo: *junio rem vero tam magnificae esse figu-
rae, quae (quo legit Munckerus) crederetur Venus
esse terrestris. Ubi nec Diligentiss. Munckerum no-
stri Poetae loca fugerunt. Jucunde suavissimus Se-
cundus Basio vi.*

*Tu quoque cum Dea sis, Diva formosior illa
Concha per aequoreum quam vage ducis iter,
Basia cur numero caelestia dona coetres?*

Alia loca mitto. Ita formosos juvenes Baccho conpa-
rabant. Longus Pastor. lib. 1. p. 30. αἱ μὲν γυναῖκες
ὅτι τ' πλησίον ἄγων εἰς ἐπιπυρίαν κεκλημέναι, τῷ Δι-
ωνιδί τὰς ὀφθαλμοὺς ἐπέβαλλον, ἢ ἐπ' ἡνὶ ὡς ὁμοίον τῷ
Διονύσῳ τὸ κάλλος. Apud Coluthum de R. H. v. 245.
Paris ipsi praefertur:

Οὐ Διὶ τοῖον ἔτιπτεν ἱπέρτατον ὕα θυώη.
Ἰλίοις Διόνυσε, ἢ εἰ Διὸς ἔστι γενέθλη.

Bacchus

Bacchus enim non pingui aqualiculo deformis, sed juvenis formosissimus habitus a Veteribus, contra ac pingitur a pictoribus, quibus quidlibet audendi magna semper potestas fuit. Tibullus lib. 2. El. 2. v. 35.

Et tu Bacche tener jucundae confitor uvae.

Ubi notata Elegantissimo Broekhusio evoluisse voluptate erit. Dianae comparabant venatrices. Nonnus lib. 13. p. 368. l. 23.

Τὸν ποτὶ Κυρήν κεμαδοσάας Ἀρτέμις ἄλλη.

Sic lib. 15. p. 422. l. 16. lib. 16. p. 444. l. 31. p. 446. l. 8. lib. 42. p. 1090. l. 20.

Ἀρτέμι πῇ σίῳ τόξα, τίς ἤρπασε σῆο Φαρίτην.

Lib. 48. p. 1262. l. 6. Saepe etiam pluribus simul Diis similes praedicabant. Nonnus lib. 34. p. 860. l. 12.

*Ἀτρεμε Χαλκομέδεια, νίη ῥοδοδάκτυλε Πειθῶ,
Κύπειδος αἶβρον ἄγαλμα, καὶ εὐθάρηκος Ἀθήνης,
Βακχίδος Ἡελγένεια, καὶ εὐδύνουσα Σελήνη.*

Saepe ipsis Diis praeferebant. Nonnus lib. 15. p. 426. l. 19.

Εἰ τόσον ὡς Νίκαια πέλεν λευκώλενος Ἥρη.

Alia loca mitto. Confer quae hic notavit Pareus. Ibid. Κύπερος ἀνασσα. Deos reges, Deas reginas dici obvium. Homerus Iliad. 5. 326.

Οὐδ' ἄτε Δήμητρος, καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης.

Theocritus Idyll. 25: 78.

ὦ πόποι, οἷον τῦτε θεοὶ ποίησαν ἀνακτες.

Orpheus Hymnus in Venerem v. 16, 18, 24. p. 138.
Propertius lib. 4. El. 3. v. 63.

*Sed cape torquatas, Venus a regina columbae
Ob meritum ante tuos guttura lecta focos.*

Ubi Vid. Eruditiss. Broekhusius, nec non Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 79. Brousius de Adorat. Veter. p. 47. Contra Reges, qui in terris summum dignitatis fastigium eicenderunt, Deorum titulo insigniti. Vid. Spanhemium ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 26. in Delum v. 166. & quae observavit Bochartus in erudita epistola de Jure Regio Tom. I. col. 1006. Hinc illa cognomina ex. gr. Joviorum & Herculiorum ab Imperatoribus adsumta, de quibus Lactantius de Mort. Perf. cap. 52. *Ubi sunt modo magnifica illa & clara per gentes Joviorum & Herculiorum cognomina, quas primum a Diocleto ac Maximiano insolenter assumpta, ac postmodum ad successores eorum translata, vigerunt? Nempe delevit ea Dominus & erasit de terra, ubi Vid. Cuperum.*

Ibid. εὐφροσύνη ἢ καὶ αἰδοῖ. castitate & pudore vertitur. Pareus priorem vocem intellexit de sapientia puellae, quod minus hic quadrat, cum ratio redditur cur aequalium commercio abstineret puella. Nisi velis intelligere sapienter instituisse Heronem, quae invidiam hoc pacto evitabat, quod non omnino displicet. Elegantius tamen Papius:

Casti sed plena pudoris.

Ita Claudianus de R. P. lib. 1. v. 272.

Castaeque pudoris

Illuxere faces.

C A.

τῶν δὲ αὐτῶν τ' ἑρπύστα θυρίδας ἀπερὶν (ita conjectat Doctiss. Abr. Gronovius pro παρῆν) ἢ ἡρώ. Quid, quaeso, hic facit Minerva Diva casta & castis amica? Haec ne virgini placanda? Imo vero, o bone, nuptias inituris, ita Valerius Flaccus lib. 8. v. 224. de Jasone:

*Ipse autem invitas jam Pallados origit aras,
Incipit Idaliae munus nos spernere Divas.*

Argivae puellae virgineas ipsi comes libabant. Statius Thebaid. lib. 2. v. 251.

*Innuptam lumine adstant
Pallada. Munychiis cui non Argiva per urbes
Posthabita est Larissa jugis. Hic more parentum
Jasides, thalamis ubi casta adolesceret aetas,
Virgineas libare canas, primosque solebant
Excusare thores.*

Ubi nihil mutandum puto cum viro erudito in in Observ. Misc. Vol. I. p. 195. legente *Huic m, p. & justa adolesceret aetas*, quomodo & locum laudat Elegantiss. Broekhusius ad Tibull. lib. 1. El. 4. v. 22. Vide, quae notat Vir doctus in nota addita. Consule praeterea Ez. Spanhemium ad Callimach. Hymn. in Lavacr. Pall. v. 1. Cassandra apud Lycophronem de raptu Ajacis querelas fundens v. 359.

*Ἐλκυθίσματα,
ἢ πολλὰ δὲ βύδαυαν, λίθυιαν, κέριν,
ἀρωγὸν ἀνδάξασα, τάρταρον γάμον.*

Ita v. 356. vocat μισονύμφην, ubi Tzetzes notat: *μισονύμφῃ τῷτε δῆλον, ὅτι ἡ τιμωσα παρθενίαν, τὰς νυμφευθείσας μισεῖ*. Nonnus Dionys. lib. 47. p. 1226. l. 27.

Ωμν.

Ἄφροδιτος ἀρχαῖος γάμος ἵερὸν ἄνυσεν
Πλάναδος ὅσας ὁμοῖα, τί Πλάναδος ἔξ Κυβερνήτης.

Nec tamen nuptiarum praesidibus Dñs Cupidini
& Veneri rem divinam factam fuisse, cum puel-
lae matrimonio jungendae erant, inficias eo. ita
Sosthenes Thersandri nuptias persuasurus Leucip-
pae apud Achill. Tat. lib. 6. p. 385. τί Πλάνας
ἀνίστησι, ἣ δὲ ἐστὶν τοῖς ἐκτυχεῖσιν Ἀφροδίτη. Pau-
sanias in Laconicis; πόσων ἡ ἀρχαῖος καλῶσιν Ἀφρο-
δίτης ἱέρας. ἐπὶ ᾗ θυγατρὶ γαμμένη νεομύουσι τὰς
μητέρας τῇ θεῷ θύουσιν. Simulacrum ligneum vetustum
Veneris Junonis vocant. Ibi vero sacra deae facere
matres, cum filias elocant, solenne habent. Nonnus
Dionys. lib. 35. p. 872. l. 13.

Ἐσομαι Ἰνδῶν ἣ ἐγὼ φίλος, ἀντὶ δὲ Λυφῆς
Κυδαίνεις θυέεσσιν ἐνθροῖν Ἀφροδίτην
Κρυπταδὴν Μορρήος ὁμεινέτις.

Vid. & lib. 26. p. 692. l. 10. & seqq. Justinus
lib. 18. cap. 5. Mos erat Cypriis, virginis ante nu-
ptias statutis diebus dotalem pecuniam quaesituras in
quaestum ad litus maris mittere pro reliqua pudicitia
Veneri libamenta soluturas. Adde Rivini Dissert. de
Majumis &c. in Collect. Graevii cap. 7. §. 24.
Theocritus Idyll. 27: 63.

πέξω πόρτιν ἔρωτι, ἣ δὲ τῇ βῶν Ἀφροδίτῃ.

Ex quo loco quemadmodum & Virgilio in Dedi-
catione Aeneidos:

Si mihi susceptum fuerit decurrere munus,
O Paphon, o sedes quae colis Idalias &c.
Non ego thure modo aut pacta tua templa tabella
Ornabo, & puris ferta feram manibus?
Corniger hos aries humilis & maxima taurus
Victima sacro tinget odora focos.

(liceat

(liceat paulisper spatium) refutantur nugae Acronis ad Horatium Carm. lib. 1. 19. v. 14. ubi notat: *Bene autem verbenas, cespitem & ibus Veneri promittit, quas non placantur (i. placatur) sanguine &c.* Melius certe ipsum docere debuerat ipse Horatius v. 16.

Mactata veniet lenior hostia f. luy 98

Quem locum Cruquius de columba cepit, quam Veneri immolari praeter alios testis est Ovidius Fast. lib. 1. v. 455.

*Ergo saepe suo conjux abducta marito
Uritur Idalitis alba columba focus.*

Ita emendat Nic. Heinsius in Adversariis, eruditionis Criticae thesauro opulento, quem erutum curae Eruditiss. P. Burmanni brevi debet orbis literatus, lib. 1. cap. 1. p. 3. vulgo in *calidis*. Ego tamen Horatii locum de majore hostia malle interpretari. Ineptius ineditus Scholiastes: *Paphlae Veneri non licebat hostia (lege hostiam) immolari.* Inepte & Acron: *Id est facto sacrificio mansuescet, hoc est Glycera Veneri veniet, quam protervum dixerat.* Ubi vox *Veneri* sede mota ponenda post *sacrificio* flagitante sensu, nec non Perphyrio & Scholiaste MS. jubentibus: Vel ejicienda cum Cruquii Commentatore, nisi, quod potius reor, & huic vox illa restituenda. Dein *veniet lenior* non de Glycera, sed Venere cape, de qua v. 9.

*In me tota ruens Venus
Cyprum deseruit.*

Lenis Dii saepe occurrunt. Ita in Carmine Saeculari. 18.

*Rite maturos aperire partus
Lenis Iliubaia.*

Ubi

Ubi Acton: id est propria. Claudianus de R. P. lib. v. 16.

Lenisque simul procedit Iacchus.

Sed in v. 182. Credo bonum nostrum interpretem cum haec notaret putasse A'φροδίτην esse Minervam. Ne dubites miser aperte se prodit ad v. 182.

Οὐ δύνασαι σκοπέεσσαι ὑποκλέπτειν Ἀφροδίτην.

Ibi enim vocem ultimam explicat Νύμφη ἄγαμος, quod vix quicquam absurdius: quae vero sit illa Νύμφη ἄγαμος praeter Minervam, praecipue conclusio h. l. non video. Sollicitum quidem me tenent rerum loca, quibus recte mentem sui Poetae cepit ut v. 33. 43. 68. adeo ut facili negotio in hanc conjecturam inciderem Scholia illa e duobus male confuta, nisi crassa ignorantia & ignobilis hominis stupor incredibilis nihil benigne de ipso sentire suaderent. Ansam vero videtur dedisse v. 35.

Κυβέρι φίλη μετὰ Κυβέρι, Ἀθηναίη μετ' Ἀθήνη.

Nam Κυβέριαν Ἀφροδίτην unam esse Deam extricare non poterat, cum tamen centies occurrat Φοῖβος Ἀπόλλων, Πάλλαξ Ἀθήνη aliaque, quae, quamvis rara, apud Latinos quoque reperias. Horatius Carm. lib. 1. 4. 5.

Jam Cytherea choros ducit Venus.

Vid. Bentleyus. Virgil. Aeneid. lib. 2. v. 615.

Jam summas arces Tritonia (respice) Pallas.

Ubi Servius: Duo antonomasia sunt sine proprio nomine. Emenda duo antonomastica. ita enim ad lib. 5. v. 704. Pro uno proprio duo Antonomastica. ad lib. 3. v. 251. PHOEBUS] Purus, impollutus: & est Apollo.

possunt ferre *Antonomastum*, quod alii dant non pos-
sunt. unde patet vocem Servio hoc usu familiarem
esse. Illud tamen occurrit apud eundem ad lib. 2.
v. 171. Sane *Tritonia Antonomastum* est, & vice no-
minis ponitur, quia proprium est *Adineroas*. Verum
hic corrige *Antonomastum*.

CAPUT VI.

Publica sacerdos fuit Hero, πάνδημος ἱερὴ personae ad *Venerem* *Vulgarem* refertur. *Duplex Amathusia. Venus Coelestis & Vulgaris. Phaeonius Cameris ter, Harpocratio semel emaculati. Adonis & Cytherea saepe junguntur. Emendatus Nonnus. Uno festo, & templo Dii honorati, quemadmodum Venus & Adonis, Diana & Apollo, aliaeque. Nam raro a generali & majori ad speciale & minus auctores venire contra Servium aliosque docetur. Antiqua lectio in Virgilio, ut & distinctio. Nemus & vitregula aliique. Servius parum sibi constans. Cytherea in Julia.*

42. Πάνδημος ἱερὴν ἱορτήν. Publica igitur Veneris
sacerdos nostra in urbe Sesto, qualis Ce-
reris Nicippe in urbe Thessaliae Dorio. Callimachus
Hymn. in Cerer. v. 42.

Ἄνεκα Νικίπην (τὰν οἱ πόλις ἀρίστην
δαμόντων ἔσταιν). ἱελεατο.

Statim Nicippae (hanc ei civitas sacerdotem
Publicam constituerat) assimilata est.

Consule notata Cel. Spanhemio. Intolerabilis stu-
por est Weitzii & Parei, (nam Voetius dubius
haeret) qui intelligunt Venerem πάνδημον & plu-
rima huc convasant de ipsa a *Caelesti* distincta,
quam toto carmine non memorari certissimum est.
Melius eos praecedentia docere debuissent, qui-
bus diserte intelligi *Ὀργυίαν* patet. ita enim v. 38.

Ἀλλ' αἰεὶ Κυβέρεαν ἱλασκόμενῃ Ἀφροδίτῃ,
Πολλὰκι καὶ τὸ ἔρωτα παρηγορέσκει θνητῶς,
Μητεὶ σὺν οὐρανίῃ Φλογέην τρομέουσα Φαρέτρην.

Mox sequitur versus hic Δὴ γὰρ κ. τ. λ. Quis non videt eandem Deam hic intelligi & ineptissimum hic suspicari castissimam sacerdotem ministrare Divae a meretricibus potius colendae, & tamen sua missa placasse divam omnino diversam & contrariam? Locus Catulli Epigr. 69. ex Meursio ad Lycophr. adductus nihil ad rem facit.

*Nam mihi quam dederit duplex Amathusia curam
Scitis, & in quo me torruerit genere.*

Duplex enim Amathusia est Venus, quae mas erat & femina, ut docuit Cel. Bentlejus ad Horat. Carm. 1. 6. 7. De Venere autem Coelesti & Vulgari vid. Cuperum Observ. lib. 2. cap. 1. laudatum etiam a Rövero ad v. 40. Theocritum Epigr. 13. Conferri meretur de gemina pulchritudine Achilles Tattius lib. 2. p. 141. loco eleganti: Δὴ γὰρ ἐγὼ νομίζω κατὰ ἀνθρώπους κάλλη πλανᾶσθαι, τὸ μὲν ἑρσίνιον, τὸ δὲ πάνδημον, ὥσπερ καὶ κάλλος αἱ χορηγοὶ θνατοὶ. αἰεὶ τὸ μὲν ἑρσίνιον ἄχθεται θνητῷ κάλλει δεδεμένον, καὶ ζητεῖ ὡς ἑρσίνιον ταχὺ φεύγειν τὸ δὲ πάνδημον, ἔρεπται κάτω, καὶ ἐγχαλνίζει ὡς τοῖς σώμασιν. De Venere Vulgari etiam audiendus Phavorinus in V. Πάνδημος Ἀφροδίτη, ὥτως ἐκάλουν τὴν ἀφιδρυθεῖσαν ὡς τὴν ἀρχαίαν ἀγορὴν, διὰ τὸ ἐνταῦθα πάντα τὰ δῆμον συνάγειν τὸ παλαιόν, ὥς ἐκάλουν ἀγορὰς ἐστὶ δὲ τὸ πάνδημόν, παγήσιμον. Locus corruptus. Lege ἐνταῦθα quod leve, & post τὸ παλαιόν inserte ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, nec non pro παγήσιμον reponere πάγκοινον. Fundus emendationum est Harpocratio in eadem V. a Meursio ad Lycophr. in Cassandr. v. 112. quoque adductus, quem in Harpocratiōe recte

emendasse ἀφιδρυθῆσαν pro ἀμφιδρυθῆσαν adparet
ex h. l. Corrige praeterea hinc τὸ παλαιὸν pro τὸ π.

43. Ἀδώνιδι ἢ Κυθερείῃ. Saepissime haec numina
conjunguntur apud Nonnum, quemadmodum lib.
xi. p. 324. l. 25. lib. 16. p. 450. l. 16. lib. 42.
p. 1106. l. 32. lib. 48. p. 1264. l. 4. lib. 41. p.
1052. v. 4.

Καὶ Παφίης δόμον εἶδε γαμήλιον. ἡμερίδαν δὲ
ἔρρεσιν ἀρτιφύτοις βαθύσκιον ἄλσος ἐρέψας
Ἀμπελόεν ποτὲ δῶρον Ἀδώνιδι ἢ Κυθερείῃ.

Interpres reddidit:

*Et Paphiae domum vidit nuptialem. Vitium verò
Ramis per se crescentibus profundas umbras ha-
bens nemus coronans*

Viteum quoddam munus Adonidi & Veneri.

Quae nec ego, nec alter quispiam forte intelligit.
Emenda igitur

Ἀμπελόεν πόρε δῶρον Ἀδώνιδι ἢ Κυθερείῃ.

*Vitum (Bacchus) praebeuit munus Adonidi &
Veneri.*

Ex hoc autem loco patet unum Diis duobus fe-
stum in urbe Sesto celebratum, quemadmodum
quoque uno templo honoratos, quod & in insula
Cypro fieri consuevisse innuere videtur Orpheus
Hymno in Venerem p. 152. v. 24.

Εἴτ' ἐν Κύπρῳ ἀνάσσα τροφῷ σέο· ἔνθα καλαί σε
Πάρθενοι ἀδμήται νύμφαι τ' ἀνὰ πάντ' ἐνικυτὸν
ἔμινυσ' σε μάκαρος ἢ ἄμβροτον αἶγνον Ἀδωνιν.

Vid. Vir. Eruditiss. Georgius Arnaldus de Diis
Παρέδροις, cap. 25. pag. 177. Nec quidquam notius
fere quam plures Deos uno templo cultos fuisse.

-20710

1

Ser.

Servius ad Virgil. *Æneid.* lib. 6. v. 831. *Dictus autem Μόνωνος (Hercules) quod in ejus templo nunquam aliquis Deorum simul colitur, sicut in Jovis, Minerva & Juno: in Veneris, Cupido. & ad lib. 2: 225. Delubrum dicitur quod uno tecto plura complectitur numina, quia uno tecto diluitur: ut Capitolium, in quo est Minerva, Jupiter, Juno. Ita in urbe insulae Cei Carthaea Apollo colebatur in fano Dianae, ut conligo ex Anton. Liber. cap. i. ταύτην ἰδὼν Ἐρμιοχάρης Ἀθηναῖος χορεύσαν Πυθίῳις ὡρᾶν τὴν βαμὲν & Ἀπόλλωνος ἐν Καρθαίᾳ, ἐπεθύμησεν αὐτῆς καὶ ἐπιγράψας μῆλον, ἔρριψεν ἐν τῷ ἱερῷ τῇ Ἀρτέμιδος.* Virgilio *Æneid.* lib. 6. v. 35. memoratur

Phoebi Triviaeque sacerdos

Deiphobe Glauci.

Atque unum ambobus templum vovet *Æneas* v. 69.

Tum Phaebo & Triviae solido de marmore templum

Instituam, festosque dies de nomine Phoebi.

Ubi in aliis *templa*, quod perinde est. vid. dicta cap. 3. p. 130. ita v. 13.

Jam subeunt Triviae lucos, atque aurea tecta.

Ubi Servius: *Congrue Apollini & Dianae juncta sunt templa: ut & paulo post Phoebi Triviaeque sacerdos. Non deterius, puto, scripsisset eadem s. n. ut liquidum ex locis citatis. Aram unam Neptuno & Melicertae nautas positueros Inoni promittit Mercurius apud Nonnum lib. 9. p. 254. l. 12.*

Σοὶ πῖπνον πλεῦσαι Φιλέμπορος εἰν αἰὶ ναύτης,
Βωμόν ἕνα σήσας Ἐνσίχθονι καὶ Μελικέρτῃ
Ῥέζαν ἀμφοτέραις.

45. Ὅσοι ναυεταίῃσιν ἀλυσσέμεν σφυρὰ νῆσση.
Οἱ μὲν αἴθ' Ἀφροδίτης, οἱ δ' εἰσαλίεσσιν Κούρη.
Οὐδὲ γυνή τις ἱερμαῖεν ἐνὶ πτολίεσσιν Κυθήρων.

Adtendas quaeso lector inlustre exemplum, quo prius generaliter de omnibus insulis locutus mox tamen inter caeteras gentes incolas Cypri & Cytherorum memorat. Similiter v. 49.

Οὐδὲ περικτιόνων τις ἐλείπετο τῆμος ἱερτῆν,
Οὐ Φρυγίης ναιέτης, ἢ γέκτονος αἰσὸς Ἀβυδῆν.

Certe ad περικτιόνων hosce pertinebant jam Abydi incolae. ita v. 138.

Ὀλβιος, ὃς σ' ἐφύτευσε, καὶ Ὀλβίη, ἥ τέκε, μήτηρ.
Γαστήρ, ἥ σ' ἐλόχευσε, μακαρτάτη.

Quem locum erudite, ut solet, Cel. Dorvillius jam a ταυτολογίας vitio contra Alexandrum Pope vindicavit. sic & v. 274.

Ἦν γάμος, αἶψ' ἀχόρευτος ἦν λέχος, αἶψ' ἄτερ
ὑμῶν.

Cum v. 277. occurrat

Οὐδὲ πολυσκάρθμῳ τις ἐπεσκήρτησε χορείη,
Οὐχ ὑμέναιον αἶσα πατήρ, καὶ πότνια μήτηρ.

Hesiodus in Theogonia v. 58.

Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνὶ αὐτὸς ἦεν, αἶψ' δ' ἔτραπα ὦραι
Μηνῶν φθινόντων, αἶψ' δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη.

Unde patet non raro Poëtas a generali & majori descendere ad specialius & minus: Non igitur Virgilius Æneid. lib. 7. v. 674.

*Ceu duo nubigenae cum vertice montis ab alto
Descendunt Centauri, Homolen Othrymque nivalem
Linguentes cursu rapido: dat euntibus ingens
Silva locum & magno cedunt virgulta fragore.*

Non

Non inquam culpandus fuerit a Servio, quod a minore ad majus venire debuerat, neque haec censura adprobari viro Erudito in Observ. Miscell. Vol. I. p. 17. Vir doctus in nota subiecta ita capit Poëtam: ut *silva ingens* sive majorum arborum cacumina Centaurorum capitibus dederint locum; virgulta pedum incessu mota fuerint & protrita acute. Sed tamen an hoc cogitaverit Poëta non ausim affirmare. Idem lib. 6: 703. *nemus & virgulta* simili modo conjungit:

*Interea videt Aeneas in valle reducta
Seclusum nemus & virgulta sonantia silvis.*

Ubi olim lectum: *silva* patet ex Servii notat: quae est juxta praerupta fluminis. Ita lib. 12. 521.

*Ac velut inmissi diversis partibus ignes
Arentem in silvam, & virgulta sonantia lauro.*

Ubi Servius: Quæritur quid sit *virgulta sonantia lauro*, scilicet ipsa *virgulta lauri*. cum Virgilius autem loco confer Ovidium Metam. lib. 8. v. 335. de apro Calydonio:

*Sternitur incursum nemus: & propulsa fragorem
Silva dat.*

Idem Servius ad lib. 7: 54.

*Multi illam magno e Latio, totaque petebant
Ausonia.*

Notat: Latium pars est Ausoniae; unde dixit primo, quod minus est: sic intulit totaque Ausonia. Pellime vero idem sibi constat: cum enim ad lib. 8: 71.

*Nymphae, Laurentes Nymphae, genus annibus
unde est.*

Notasset : NYMPHAE] *Hic distinguendum, ut generalitatem sequatur specialitas, ut in Georgicis, Mater, Tyrrhene mater. (Corrige igitur distinctionem vulgatam Georg. 4: 321. ubi legitur Mater Cyrene, mater.) Nam vitiosum est post speciem genus inferre. idem tamen ad lib. 2: 250.*

*Ruit Oceano nox,
Involvens umbra magna terramque polumque
Myrmidonumque dolos.*

Animadvertit: *A generalibus ad specialia venire vitiosum est: nisi forte redeatur ad causam, ut hoc loco.* Sed auctores sibi non metuisse ideo a ferula Grammaticorum patet ex iis, quae jam dicta sunt, quibus adde Virgil. lib. 12: 521. loco paullo ante adducto.

47. Ἐνὶ πολλίῳσι Κυθήρων. Insula omnino hic intelligenda Veneri gratissima, de qua Phavorinus in V. Κύθηρα ἐν ὑδατέρῳ γένει, νῆσος πρὸς τῇ Κρήτῃ, ὡς φησὶν ὁ γεγράφας τὰ ἔθνη, ἢ ποτὲ καὶ πορφύρεσσα ἑρρέθη, διὰ τὸ καλίσας φέρειν πορφύρας· ἐκ ταύτης καὶ ἡ Ἀφροδίτη Κυθήρεια, κατὰ τὴν Ἡσίοδου μῦθον λέγεται· διὰ καὶ Ζάθεα ἔφη ὁ ποιητής, διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς μυθευομένην τὴν Κυθέρειαν ἐκφασιν. Vid. Hesiodum in Theogon. v. 198. & 192. Non debuisset dubitare Weitzius a Pareo hic adductus an de hac insula, an vero Cythero Atticae oppido locus intelligendus.

CAPUT VII.

Venus in Libano sedes habebat, ibique colebatur. Puellae montem hunc, vicinaque loca incolentes pulchritudine reliquas superabant. Venus Aphacitis. Αἶθρας δὲ αὖτ' ab odore fragrantissimarum arborum, quas mons gerit, non vero a thure, quod illic loci non crescit. Phavorini Etymologia vocis Αἶθρας, & mira narratio, de hoc monte. Lapsus Interpretis Vulgati. Florens Christianus refutatus.

tus, aliaque. *Επιχίδω* incedere. *Incessus decoris* non
contemnenda pars. *Formosae puellae Lunae comparatae.*
Emendatus Nonnus. *Οφθαλμοί παιδρι.* *Comparatur*
etiam *Aurorae*, & *Lucifero.* *Commentator Cruquius* &
Scholastes MS. *leviter emaculati.* *Nonni interpretatio*
correcta. *Locus Musaei a Scholiaste non intellectus.* *Color*
puellarum niveus purpureo mixtus laudatissimus. *Candidus*
color & *roseus.* *Diversa lectio in Virgilio rejecta.* *Cervix*
rosea, pulchra. *Rosae albae raro memorantur.* *Titius* &
Cruquius refutati. *Rosa florum pulcherrima, & Veneri*
sacra.

48. **Ο**ὐ Λιβάνυ θυόντος ἐν πτερύγεσσι χορεύων.
Venerem in monte Libano sedes habuisse
atque ibi cultam uno ore tradunt Veteres Scrip-
tores. Nonnus Dionys. lib. 4. p. 126. l. 6.

Ἔσω Λιβάνοιο κομίζων
Ἀσσερίην πλώσσαν ὑπὸ Θρήκης Ἀφροδίτην.

Lib. 42. p. 800. l. 27. de Junone a Venere disce-
dente:

Εἶπε δὲ Ἀσσερίην Λιβανηίδα δύσατο πέτρην.

Conf. lib. 33. p. 828. l. 28. lib. 41. ipso initio.
alia loca mitto. *Æthicus in Cosmographia* p. 716,
edit. Abr. Gronov. *Insula vero, quam (Tiberis)*
facit intra urbis portum, tantae viriditatis amoenita-
tisque est, ut neque, aestivis mensibus, neque hyema-
libus pasturae admirabilis herbas dehabeat: Ita autem
vernali tempore rosa, vel cacteris floribus adimpletur,
ut prae nimietate sui odoris & floris insula ipsa Liba-
nus almae Veneris nuncupetur. aliique plures. Cave
tamen huc referas locum Orphei in Hymno Vene-
ris pag. 152. v. 17.

Εἰ τε δὲ ἐν Λιβάνῳ Σερίης ἔδος ἀμφιπολεύεις.

Quemadmodum laudatur in Parei commentario p.
62. sine sensu, cum legendum ut in aliis editio-

nibus locus exhibetur, ἐν Λιβάνῃ Συρίῃς. Sedes haec adeo grata Deae, ut munere ejus mulieres, quae montem hunc vicinaque loca colebant prae caeteris essent forma liberali. Geographus Anonymus apud Bochartum Chanaan. lib. 2. cap. 14. *Heliopolis, quae propinquat Libano monti, mulieres speciosas pascit, quae apud omnes nominantur Libanotides; ubi Venerem magnifice colunt: dicunt eam ibi habitare, & mulieribus gratiam formositatis dare.* Antoninus Liberalis [cap. 34. refert Smyrnam filiam Theian- tis & Orithyiae nymphae (cujus filius formosus Adonis) natam in Libano a multis ob formae praestantiam ambitam. Talis Beroe Baccho ama- ta, de qua lib. 43. p. 1118. l. 25.

Καὶ διερχὴν μετὰ δῖον ἔχων Λιβανητὶδα νόμφην.

Venus Cadmum laudans lib. 4. p. 116. l. 9.

Ἰμερόεις γὰρ
Ἐκ Λιβάνῃς νέος ἔστος, ὅπη Κυθήρεια χορεύει.

Non mirum ergo, si ad solenne hujus Deae festum Seston convenirent, qui Libanum inhabitabant. Olim locum hunc speciatim capiendum putabam de templo celeberrimo in honorem Veneris stru- cto Aphacis in Libano non procul a fluvio Ado- nide, unde nomen Aphacitidis ipsa adepti, cu- jus praeter Zosimum aliosque Scriptores, quo- rum testimonia produxit Diligentissimus Bochar- tus in Chanaane lib. 2. cap. 14. Col. 748. & 749. meminit Eusebius de Vita Constantini lib. 3. cap. 55. loco disertissimo, ubi de Imperatore omni modo id agente ut ritus & sacra Gentilium tolle- ret: Δεινόν τι ψυχρὴν θήσαντρον ἐπὶ τῇ Φωκίῳ λανθά- νον ἔθνης, ἐξ ὁπίπτε συνέδεν. ἄλλος δὲ τῷτ' ἦν ἢ τέμα- νος ἢ κ' ἐν μέσσοις πόλεσιν, ὅδ' ἐν ἀγοραῖς ἢ πλατείαις, ἑποῖα τὰ πολλὰ κόσμῳ χάριν ταῖς πόλεσι φιλοτιμῆται.

τὸ δ' ἦν ἔξω πάντε, τερπόμενοι τε καὶ λεωφόρων ἐκτός, αἰ-
 χρεῖ δαίμονι Ἀφροδίτης, ἐν ἀκρωρείας μέσῃ δ' Λιβάνῳ
 ἐν Ἀφάκῃς ἰδρυμένον· πολλὴ τις ἦν αὐτῇ κακοεργίας
 πᾶσιν ἀνολάτοις, πολλῇ τε ῥαταίνῃ διεφθορόσι τὸ σῶμα·
 γυναικες γυν τινες ἄνδρες ἔκ ἄνδρες, τὸ σπυρνὸν τῆς φυ-
 σίως ἀπαρναστάμενοι, θηλεία νέσῃ καὶ δαίμονα ἰλεῖντο· γυ-
 ναικῶν τ' αὖ παρθένοισι ὁμιλίαι, κλειψιγαμοὶ δ' ὁμιλίαι
 (Valesius l. τε φθοραὶ) αἰρήτοί τε καὶ ἐπιρήτοί περὶ-
 ξοίς, αὐτὲν ἐν ἀποστάτῃ (ἀπρостаτάτῃ Valesius l.) χάρῃ
 κατὰ τόνδε καὶ νεῶν ἀπεχαιρῆντο. Vide quae notavit
 Valesius & Th. Smithi Adnotat. ad Monum. Pal-
 myr. VIII. p. 50. Atque ita optime intelligi pos-
 set, quae essent Libani πτέρυγες; cur viros cho-
 reas ducentes hic memoret, cum reliquos tantum
 Abydo, Phrygia &c. simpliciter venisse narret.
 Verum nihil est quod nos eo cogat, cum Λιβανηΐ-
 δα πτέρην saepe memoret Nonnus alique, choreas
 autem duxisse cultores hujus Divae in reliquo
 monte non minus credibile sit quam in hac parte,
 quemadmodum de ipsa Venere id testatur Nonnus
 lib. 4. p. 116. l. 9.

Ἐκ Λιβάνῳ νέος ἄνθρωπος, ὅπῃ Κυθήρεια χορεύει·

Vid. lib. 3. p. 90. l. 20.

Ibid. Λιβάνῳ θυόεντος. Thus Libanum ferre notius
 esse dicit Pareus, adducens loca Isidori nonnulla.
 Sed errat. Dudum Isidorum, Serviumque, &
 Graeculos, qui ex nominis adlusione thus in
 Libano nasci ridicule elicuerunt, confutavit Sal-
 masius in Solin. pag. 1046. quique ipsum laudat
 Bochartus Phaleg. lib. 2. 18. col. 104. ut & Cel-
 Relandus in Palaest. lib. 1. cap. 48. p. 312. qui
 thus ibi crevisse aut crescere negat. Obstat qui-
 dem Cyrillus in Comment. ad Jesaiam lib. 5. T.
 IV. p. 848. loco, alio tamen scopo, adducto a
 Relando p. 320. Ὅπως ἐστὶ τῆς Φοινίκης ὁ Λίβανος, καί-
 θρεῖται

δροισ τε ἢ κυπαρίσσοις ἢ πεύκῃ κατώκομον ἢ αὐτῶς ὅ
 τοῖς ἔ λιβανῶ φυτοῖς. Θαυμάζεται ὅ ταύτης ἕνεκα τ
 αῖτία τὸ μνημονεύθῃν ὄρος, ὡς ἀφθονωτάτην ἔχον τ ἕλην
 ἢ δένδρεσι τοῖς ἐνμηκεσάτοις ἢ ἐννομοτάτοις καταπλη-
 τῆν. Sed cum antiquiores simile quid non tradant
 nec huic fidem habendam puto. Aliam Etymolo-
 giam dat Phavorinus: λιβανος, δένδρον. ἢ ἢ ὄρος
 ὅτω καλούμενον λιβανος ὅ σῆηται, οἷον οἱ λειβόμενος ἢ
 σπενδόμενος. δοκᾷσι γὰρ αὐτόν οἱ Ἰουδαῖοι ὅλον εἶναι
 πνεῦμα ἢ θεόν ἀνωφερῆς γὰρ ἐστὶ ἢ αὐτὸν ἀέθονται κ.
 τ. λ. Quae unde habeat nescio, ut nec quae in-
 ferius: ἐστὶ ὅ ἢ ὄρος καλούμενον ἢ κατὰ νημηνίαν ἔθος
 εἶχον λιβανωτὲς ἐντιθέσθαι τοῖς ἀγάλμασι. Melius igitur
 capi posset de odore reliquarum arborum, quas mons gerit,
 fragrantissimarum, de quibus Cyrillus & Aethicus l. c. & Sacer Scriptor Hoseae
 cap. 14. v. 6. ἢ ἢ ὁσφρῶσθα αὐτῇ ὡς λιβάνῃ. Et
 odor ejus ut Libani. Cantic. cap. 4. v. 14. Νάρδος ἢ
 κρόκος, κάλαμος ἢ κιννάμωμον, μετὰ πάντων ξύλων ἔ
 λιβάνῃ. Vulgatus Interpres: Nardus ἔ cinnamomum cum
 universis lignis Libani. ut adeo videantur Graeci usi Codice
 hoc in loco a nostris diverso in quo pro לִבְנָה scribebatur
 לְבָנָה, quemadmodum contra v. 11. pro ἢ ὁσμὴ ἱματίων σῃ, ὡς ὁσμὴ
 λιβάνῃ. Vulgatus: ἔ odor vestimentorum tuorum sicut
 odor thuris. Nisi, quod verum puto, Vulgatus secun-
 de vestigia Graecorum legens nomina propria confuderit
 & in Graecis scribendum λιβάνῃ. atque id malo, quam,
 quod Pareus putat, quia thus ibi offerebatur, quamvis
 nec hanc explicationem damnam. ita Oraculum apud
 Eusebium de Praepar. Evang. lib. 5. cap. 28. incolas
 Deli insulae vocare videtur

Οἰκητὰς Δύλοις θυώδεος, ἢ δ' ἱερῆας.

Fragrantis Deli ciues, sacrosque ministros.

2076

2. 1

Ibid.

Ἰνὸν ἐν τῇ ἀρχῇ. recte Scholiastes ἐν ταῖς ἀρχαῖς, quo nihil tritius, nec tamen intellexit Florens Christianus puerili errore vertens:

Nullus odorati Libani satabat in antris.

53. Οὐ τόσον Ἀθανάτων ἀγέμεν σπεύδουσι θνητοί,
Ὅσον ἀγερομένων διὰ καὶ αὐτὰ παρθενητέρων.

Conferri meretur locus Longi Pastor. i. p. 2. de pictura egregia in insula Lesbo; ὥς ἀπὸ τοῦ ξένων κατὰ φήμην ἦσαν, τὸ μὲν νυμφῶν ἰκέται, τὸ δὲ ἡρώος θεαταί. Ita Glycera suspicabatur Menandrum non minus Bacchidis amore quam Isthmiorum causa iter suscepisse, apud Alciphronem lib. i. ep. 29. p. 122. ex emendatione Bergleri: τὸ μὲν γὰρ δοκεῖν αὐτὸν ἐκ ἐλαττον ἔσοι ἐντυχάνῃ ἢ τὸ Ἰσθμίων ἐνεκεν τῇ ἀποδημίᾳ πεποιθὸς, καὶ πάνυ πείθομαι. vulgo καὶ π. π.

55. Ἡ δὲ θεῆς ἀνὰ νηὸν ἐπώχετο παρθένος Ἡρώ· in-
cessit uirgo Hero recte vertitur. Verbum enim hoc pompam ac majestatem denotat. Claudianus de B. Gildon. v. 195.

*His fretus sociis, ipso jam principe major
Incedit.*

Propert. 2. 2. v. 57.

*Fulva coma est, longaeque manus; Et maxima toto
Corpore: Et incedit vel Jove digna soror.*

Tibullus lib. 2. El. 6. 33.

*Ut mea luxuria Nemesis fiat: utque per urbem
Incedat donis conspicienda novis.*

Ubi Broekhusium consule. Nec sine ratione formam Heronis laudans Poëta incessus meminit, cum & ille non contemnenda pars decoris juvenes

nes amatores adliciens; Audi Ovidium Ant. Annat.
3. 398.

*Discite faemineo corpora ferre gradu.
Est & in incessu pars non temnenda decoris.
Adlicit ignotos ille, fugatque viros.*

Male Florens Christianus:

*Tunc ergo Deae delabra petebat
Virgo Hero.*

75. Οἷόν τε λευκοπάρῃος ἐπαντίλασσε σελήνῃ. Elegans
comparatio & crebra sumpta forte ex Ovidio Heroid.
ep. 18: 71.

*Quanto cum fulges radiis argentea puris
Concedunt flammis sidera cuncta tuis;
Tanto formosis formosior omnibus illa est;
Si dubitas caecum Cynthia lumen habes.*

Qui locus non fugit Elegantissimum Broekhusium
ad Tibullum 3. 4. 29. ubi plura notavit vir Eruditus,
quemadmodum & Pareus ad h. l. qui tamen perverso
iudicio inventionem adtribuit Musaeo, Idem Naso Metam.
lib. 2.

*Quanto splendidior, quam caetera sidera, fulges
Lucifer; & quanto te, Lucifer, aurea Phoebe;
Tanto virginibus praestantior omnibus Herse
Ibat; eratque decus pompae comitumque suarum.*

Horatius Carm. lib. 2. 3. 17.

*Dilecta, quantum non Phoebe fugax
Non Chloris: alba sic humero nitens,
Ut pura nocturno renidet
Luna mari, Gnidiusve Gyges:*

Nonnus Dionys. lib. 16. p. 438. l. 23.

Αὐτί.

Αὐρῶνα γυμνῶντα, ὅλην πῆμποντα σελήνην
p. 440. l. 19.

Ὀπλοτέρη γὰρ
Ἐμπεδον εἶδος ἔχουσα πῆλη Νίκαια σελήνη.

Confer lib. 18. p. 494. l. 4. lib. 34. p. 844. l. 23.

Εἰσι τεληκούτων Χαλκίων εἴχες, ὧν μία μὲν
Πασάων περιφέρουσα φαίνεται, αἷα δὲ αὐτῇ
Φαιδρτέρης ἀκτῖσι κατακρύπτει σέλας ἄστρον,
Μαρμαρυγὴν ἑυκυκλον ἀκοντίζουσα σελήνη.

Lib. 38. p. 972. l. 14. & seqq. lib. 41. p. 1066.
l. 25. de Beroe.

Ἀστυρίης δ' ἐκρυπτεν ὀμήγευεν ἡλικος ἥβης,
Ὁφθαλμοὶ γελῶντες ἀκοντισήρες ἐράτων
Φαιδρτεράῃς χαρίτεσσιν, ὅσον πλεον ἄστρον καλῶν
Ἀνιφέλης ἀκτῖνας οἰστυῖστα σελήνη
Πλησιφάνης.

Quo loco non deterius, puto, legeres ἔκρηπτον,
certe Φαιδρτέροις χαρίτεσσιν ὅσον κ. τ. λ. cum subin-
telligendum ἦσαν. ὀφθαλμοὶ Φαιδροὶ saepe occurrunt.
Aristaen. lib. 1. ep. 10. p. 58. ἡ δὲ νῦν ἐκδιδόντων
ὀφθαλμοὶ Φαιδροὶ μὴ ὡς καλὰ φοβεροὶ δὲ, ὡς σφόδρ-
ως. ut recte emendavit Vir Eruditus in Observ.
Miscell. Vol. I. p. 392. & dubitanter alter vir
Doctus Vol. III. p. 406. Confer praeterea Nonnum
lib. 47. p. 1218. l. 25. lib. 48. p. 1266. l. 17. A-
tias Aurorae comparare solent formosas. Theocritus
Idyll. 18. v. 26. de Helena:

Ἀὖς ἀντέλλουσα καλὸν δέφανε πρόσωπον,
Πόντια νύξ ὅτε, λευκὸν ἔπερ χαμῶνας ἀνέντοσ'
Ὡς δὲ καὶ ἡ χρυσία Ἑλένη διεφαίνεται ἐν ἡμῖν.

Sicut aurora exorians decorum ostendit aspectum
Sacra cum nox abit, hyeme candidum oer laxante,
Sic ἔσ' aurea Helena elucebat inter nos.

ANIMADVERSION.

Ita legit Casaubonus Edition. cap. 19. p. 277. pro
 ατε. aliter Doct. Heinsius cap. 23. p. 375. ita
 Nonnus lib. 26. p. 440. l. 18. lib. 34. p. 848. l.
 3. ipſique praeferunt aliquando ut ibid: l. 23.

Καὶ εὐ φρείνης
 χαλκαμέδῃ ῥοδοῖσσα ῥοδάσφρος πλέον ἤες

Obvia quoque cum Lucifero comparatio est. Vir-
 gilius de Pallante Aeneid. lib. 8: 589.

Qualis ubi Oceani perfusus Lucifer unda,
 Quem Venus ante alios astrorum diligit ignis,
 Extulit os sacrum coelo tenebrasque resolvit.

Quod Homericum esse observat Servius. Primum
 versus Acron confert cum Horatio Carm. lib. 3.
 Od. 9. v. 21.

Quamquam fidere pulchrior

Ille est.

Commentator Cruquii & MS. Scholiaſtes vocem
 ubi. omittunt, quae reſtituenda ex Acrone &
 Virgilio. Nonnus Dionys. lib. 21. p. 574. l. 4. de
 Baccho:

Καὶ ταχὺς ἤλαθε δῖφρον ἰώϊον εἰς κλίμα γαῖης
 Τεύχεσιν ἀσεγέτων ἀτε φασφόρος.

Et cito agitavit currum matutinum in clima terrae,
 Telis fulminans tanquam Lucifer.

Vel potius

Armis fulgens ut Lucifer.

Talis Pallas Virgilianus.

38. Ἀρεὶ ὁ χιόνων φοινίσσεται κύπλα παριών,
 ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμοχρόον.

Ele-

Elegans locus, sed pessime a Scholiasta acceptus, ut patet ex notis ipsius: *Χιονέων*] *Χιονόδης, λαμπρῶν*, quae ita restituit Gronovius: *χιοναδῶν, λαμπρῶν*. & *Φοινίσσεται*] *ἐλαμπρύνετο*. Aliud voluit Poëta, cuius interpres optimus esse poterit Achilles Tatius lib. 1. p. 17. de Leucippe: *λευκὴ παρεία, τὸ λευκὸν εἰς μέσον ἐφοινίσσεται, ἢ ἐμμεῖτο πορφύρεον, οἷον εἰς τὸ ἐλέφαντα λευκὰ βάπτει γυνή*. Hic color genarum puellarumque laudatissimus, atque a Poëtis decantatus. Tibullus lib. 3. El. 4. 30.

*Candor erat, qualem praefert Latonia Luna:
Et color in niveo corpore purpureus.*

Bion in Epithalamio Achillis & Deidamiae v. 173 p. 206. de illo:

*Εφαίνετο δ' ἥύτε κώρῃ
Καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο, ἢ τόσον ἄνθος·
Χιονέαις πόρφυρε παρειῇς.*

Aristaenetus lib. 1. ep. 1. p. 4. *ἐκείνη γὰρ, ἵνα κάλλος ἀφροδίσιον εἰς δύναμιν διαγράψω τοῖς λόγοις, λευκαὶ μὲν ἐπ' αὐτῇ, ἢ ὑπέρυθροι παρειαί, ἢ ταύτῃ τὸ φάρδρον ἐμμεῖνται, τὸ ῥόδων*. Illum colorem describit Salomon Cantic. 5: 11. *Α' δελφιδὸς με λευκὸς ἢ πυρρὸς, ἐκλελοχισμένος ἀπὸ μυελῶδων*. Vulgatus Interpres: *Dilectus meus candidus & rubicundus, electus ex millibus*. Eleganter Propertius lib. 2. El. 2, y, 19.

*Nec me tam facies, quamvis sit candida, cepit:
Lilia non domina sint magis alba mea:
Ut Maeotica nix minio si certet Hiberno,
Utque rosae puro lacte natant folia.*

Ubi lectu dignissima notavit Broekhusius. Locum Propertii expressit Secundus Oda. xi. v. 9.

*Ut rubra puro lacte natans rosa,
Serpebat albas purpura per genas.*

Achilles Tattius lib. 5. p. 305. de Melite: ἢ ὃ τῷ
ἔντι καλῇ, καὶ γάλακτι μὴ ἂν εἶπες αὐτῆς τὸ πρῶτον
κεχρίσθαι, ῥόδον δὲ ἐμπεφυτεῦσθαι ταῖς παρειαῖς. quem
locum respexit Broekhusius l. c. Suaviter ad Ga-
lateam Doris apud Janum Secundum Sylv. lib. 1.
p. 236.

*Temet contemplare, precor; dabit unda colorem
Consimilem lacti, consimilemque nivi.
Atqui nulla quidem facies candore probatur,
Candida purpureis sit nisi tincta notis.*

Unde patet colorem, niveum purpureo mixtum
laudatissimum fuisse. Saepe tamen colorem candi-
dum tantum praedicant. Claudianus de R. P. lib.
3. v. 88.

*Exhaustusque gelu pallet rubor, ille superbi
Flammeus oris honos, & non cessura pruinis
Membra colorantur picei caligine regni.*

Aliique multi. Saepissime etiam rosis, mixto colo-
re non memorato, comparant. ita Nonnus lib. 15.
p. 424. l. 31.

Παρθενικῆς ὀρώων ῥοδοειδέα κύκλα πρῶτον.

Vid. & p. 434. l. 5. lib. 42. p. 1104. l. 1. Vir-
gilius Aeneid. lib. 12: 606.

Et roseas leniata genas.

Horat. Carm. lib. 4. 10. 4.

*Nunc & qui color est puniceae flore prior rosae
Mutatus.*

Ubi Acron: PUNICEAE] Sanguinei coloris ut:
Puni-

Puniceis inuenta rosis. Locus est Virgilii *Aeneid.* lib. 12. v. 77. *Perperam rosis* citat Titius ad Nemes. *Ecl.* 2. v. 44. sive ita emendaverit, sive in codicibus peioris notae invenerit. Conf. Theocr. *Idyll.* 18: 31. Hinc *roseus* pro *pulchro*. Horatius *Carm.* lib. 1. 13. v. 1.

Cum tu Lydia Telephi

Cervicem roseam, cerea Telephi

Laudas brachia.

Janus Douza (vide Commentariolum ipsius cap. 2. p. 654.) olim cum Fruterio se intellexisse *cervicem strophiiis i. e. sertis redimitam*, monet, sed jam capere de colore candido cum bicolores rosae ubique proveniant, nisi quis malit interpretari *laebe*, *floridum* & *αγλαόν collum*. Prius nullo modo tueri se potest, cum de nativo colore hic sermonem esse quivis videat, neque alterum placet. Rosas albas provenire, & memorari a veteribus non inficias eo, cum Albricus de Deorum imaginibus cap. 5. p. 305. de ipsa Venere scribat: *rosisque candidis & rubris sertum gerebat in capite ornatum*. Atque ita Janus Secundus Basio I.

Cum Venus Ascanium super alta Cytbera tulisset

Sopitum teneris imposuit violis;

Albarum nimbus circumfuditque rosarum

Et totum liquido sparsit odore locum.

Sed rara sunt ista exempla, praecipue in comparationibus similibus, ubi semper fere rosae purpureae memorantur, saepe etiam liliis albis opponuntur. Virgilius *Aeneid.* lib. 12. 67.

Indum sanguineo veluti violaverit ostro

Si quis ebur, aut mixta rubent ubi lilia multa

Alba rosa.

M

Apud

Apud Nemesianum Eclog. 2. v. 44. rosas, cum alias purpureae, pallentes sibi videri ait amator spretus :

*Te sine oae misero ! mihi lilia nigra videntur,
Pallentesque rosae, nec dulces rubens Hyacinthus.*

Nugas agere Titium, qui notat: rosas autem pallentes sibi videri ait, cum alioquin suapte natura aut candidae aut purpureae esse soleant, docet clare ipse Poëta v. 47.

*At tu si venias & candida lilia fient,
Purpureaeque rosae, & dulce nitens hyacinthus.*

Huc refer fabulam de rosa, prius alba dein rubra, de quo Interpretes ad Pervigil. Ven. v. 23. Tertia conjectura ipsius qua intelligit collum splens, & confert purpureos olores alio loco obvios reliquis praestat. Minus placet Cruquius, qui periphrasticos intelligit pulchra & oblonga cervice spectabilem. Rectius Acron: *pulchram*, ut rosea cervice refulsit. ita Servius ad Virgil. Aeneid. lib. 2: 393. ROSEO] *Pulchra. Perpetuam Veneris epitheton.* Quemadmodum autem Horatius *roseam cervice* dixit ita Petronius in Fragmento p. 667. edit. Burm.

Fundunt colla rosas, & cedit crinibus aurum.

Ceterum rosis non inmerito formosae comparantur, florum quippe pulcherrimis habitis. Rationem reddit Achilles Tatius lib. 2. p. 141. ὃ τὸ ρόδον διὰ τὸ τοῦ ἄλλων εὐμορφότερον εἶναι τῶν φυτῶν, ὅτι τὸ καλὸς αὐτῆς φεύγει ταχὺ. Non igitur sine ratione Veneri consecravimus antiquitas. Nonnus lib. 12. p. 332. l. 27.

*Ῥόδῳ Ζεὺς ἐπένευσεν ἔχειν μαντιᾶ δαΐφην·
καὶ ρόδα φοινίσκοντα ροδόχροι Κύπρου γενεή.*

LIB. A.

17

C A.

CAPUT VIII.

Κύκλα pro κύκλοι per Metaplasium, & familia. Formosae prae pulchro comparatae. Aristænetus tentatus & defensus contra Pauwium. Hyems campis graminæ auferit. Σῶμα ἐνεδίς. Emendatus Nonnus. Pedes pulchri detestibus in pretia. Interpretis Nonni lapsus. Pulchris pedibus dæcori habebantur formosi. Veteres crura nudata habebant. Gentilium sacerdotes discalcenti erant & nudis pedibus, sicut etiam ipsi Dii, nec non veneficæ, quibus alter pes tantum nudus fuisse male statuitur, quique sacra doch' adibant, ut & in dolore & luctu. Veteres Heroes pedibus nudis incedebant. Κενόπους Ορίων. Defensus Euripidis locus contra Arnaldum aliosque. Furantes pedibus nudis currebant.

Ibid. κύκλα pro κύκλοι hic occurrunt, quemadmodum talia non raro observari possunt. Quaedam notavit Phavorinus in V. κύκλα πατὴρ μεταπλάσμων γένος, οἱ τροχοί ---- τοῖσιν ὃ μεταπλάσμων σὺν αἰδοῖς ποδοῖς, ἢ ὁ θυμὸς ἢ τὸ θυμὸν ἢ ἰὸ γὰρὸς παρ' Αἰχύλῃ. φασὶ ἢ τὸ γὰρὸν τοῦθ' ὃ ἢ ἐκείνῳ ἢ ὁ ὀρίωνος. ita δάκτυλα habes apud Musæum v. 114. Vid. Munckerum ad Anton. Liber. cap. 41. p. 333. apud eundem v. 142. γαμύλια θεσμά θεάων & v. 145. θεσμά θεῶν ἐρόντα. apud Aratum in Dioscor. v. 299. κέλευθα, & Oppianum in Halieut. lib. I.

Καὶ σκελιαὶ, σκυτάλαι τε, ἢ ἰππύροισι κέλευθα.

Ita 2 MSS. cum textum κέλευθα. Vid. Vir Doctus in Obs. Miscell. Vol. III. p. 63, 64. sed recte alter Vir Doctus in nota addita nihil movendum docet, & retinendam vulgatam lectionem γένεθλα, atque ita ipse Oppianus Halieut. I. 105.

Φέρονται, βατίδες τε, βδών ὃ ὑπέροπλα γένεθλα.

Ubi similiter habes γένεθλον pro γενέθλη. ita λύχνα dixisse Herodotum notavit Pollux lib. 10. cap. 26. segm. 116. ubi notas consule. Talia sunt πύρεσσιν apud Nonnum lib. 17. p. 480. l. 16. lib. 20. p. 546. l. 25. &c. μυχαί lib. 34. p. 858. l. 5.

60. Ροδαῖν λειμῶνας φανῆναι. Crebra comparatio apud id generis Scriptores, ex. gr. Achillem Tatium lib. 1. p. 61. τὸ γὰρ ὅσον σώματος κάλλος αὐτῆς, πρὸς τὰ ὅσον λειμῶνος ἤρξεν αὐτῇ ναρκίαν μὴ τὸ πρὸς ὄψον ἔστιλβε χροιάν, ῥόδον δ' ἀνέτελλεν ἐκ τῆς παρηΐας. — Τούτῳ ἐν Δευκίππῳ ἐπὶ τῷ πρὸς ὄψον ὁ λειμῶν. Nonnus lib. 15. p. 426. l. 5.

Χιονέων μελέων ῥοδόσις ἀνεφανέτο λειμῶν.

Lib. 16. p. 442. l. 11.

Καὶ τότε κηώεντος ἴσα λειμῶνες ὀδύειν
Ἀνθῆα πάντα δόκειε τεθνηλότα σύγχροα κῆρι.

Paulo post l. 15.

Μὴ σέο κάλλος ἀμαρτῆς ἐκ ἀνθῆας, καλλιφύη γὰρ
Ῥιαντιάναν ῥοδεῶνα, τεὰς ἐτόσσα παρηΐας.

Lib. 34. p. 848. l. 25.

Οὐποτε τοῖον ἄγασι ῥόδον λειμῶνιδες αὖραι
Παρθενικὴ χάρις, τεὰς μὲν ἐπὶ παρηΐας
Ἰαρινδὸν λειμῶνα, τὴν ἔχοντος οἶδε μαραίνειν.

Aristaenetus lib. 1. ep. 10. p. 62. ἢ τούτῳ ἐξέ-
φονίχθη τὸ πρὸς ὄψον, αἷς δεικνύοντι ὅτι τῆς παρηΐας ἐνδεῶς
ἦν τῶν ῥόδων λειμῶνα. quae ultima verba Francius
in margine, sed sine loci indicio, notaverat. lib.
8. ep. 1. p. 194. γυνὴ ἴσκει λειμῶνι, ἢ ὅπερ ἐκινῶ
τὰ ἀνθῆ, τούτῳ γὰρ ταύτῃ τὸ κάλλος. ἔως μὴ δὲ ἡ κόμη
τῇ λειμῶνι ἱσαμιάζῃ ἢ ἡ χροιά τῇ ἀνθέων. ἔρος δ'
παρακμάσαντος, πέπνυται μὴ τὰ ἀνθῆ ... τὴν .. ὅτι
λει-

λεμῶν γεγήρακε γυναῖκες τὴν αὖ πόλιν ἐκ τοῦ ὄντος
παρέλθῃ, καὶ τὸ κάλλος ὡφειδόμεν, τὰς ἑαυτὰς καταλείπει
ται εὐφροσύνη· ἀναθεὶ γὰρ καὶ ἀπληθυνότι σώματι ἔπε-
φυκε προσίζανειν ὁ ἔρως· ἔῃ δ' ἂν εὐανθὲς τε καὶ εὐώδης
ἦ, ἐνταῦθα καὶ ἐκζάνει καὶ μένει. Qui locus multis mo-
dis laborat. Corn. de Pauw geminat τὸ ἐπαυμάζει,
dein τ. α. τῆς δὲ yet κατὰ τὴν δὲ δ. λ. γ. & pro-
post. Mercerum recte ἵτι reponit, nec non τὸ εὐω-
δὲ mutat in ἐν-ἑαυτῷ. Prius forte minus necesse, si
repetas verbum ἐπαυμάζει, vel in priore membro
intelligas verbum substantivum. Parum quadrat,
quod monet comam prato post veris laetitiam &
in ipsa hyemis crapidine non deesse, cum isto
tempore prata rigent, ut ait Horatius Carm. lib.
4. 12. v. 3. & hyeme diffugiente campis gramina
redire scriptores statuunt. Horatius lib. 4. Od. 7.
in descriptione verni temporis:

*Diffugere nives, redeunt jam gramina campis,
Arboribusque comae.*

Adde Secundum Sylv. 13. p. 222. Id hic sufficit.
Dein forte legendum πέπαντα μὲν τὰ ἄνθη τῷτο vel
κατὰ τῷτο ὃ δ' λ. γ. floribus perit color, nisi velis
ταύτης scilicet χροίας. Pauwii εὐωδὲς pro εὐωδὲς ma-
nifeste falsum, cum ad verbum desumpta haec sint
ex Platonis Symposio, quem locum opportune ad-
duxit dudum Mercerus, ubi scribit: ἀναθεὶ γὰρ καὶ
ἀπληθυνότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ καὶ ἄλλῳ ὅτι μὲν ἔκ ἐνίζει
ὁ ἔρως· εἰ δ' εὐανθὲς τε καὶ εὐώδης τὰπος ἦ, ἐνταῦθα καὶ
ἵζει καὶ μένει. Odorem autem bonum mulierum a
Poëtis aliisque memorari nec pueri ignorant. Suf-
ficit unus Musaei locus v. 133.

Παρθενικῆς δ' ἰσώδμων εὐχρῶν ἀνχίνας κύματα.

61. Νισσομένης δ'
καὶ ῥόδα λευκοχίτωνος ἀπὸ σφυγῶν λαμπρὸν κέρας.
M 3 Gemi-

Geminus locus est Nonni Dionys. lib. x. p. 280.
l. 7. de Ampelo:

Νεισομένης ᾗ
Ἐκ ποδὸς ἀργυρέοιο ποδῶν ἐρυθραίνεται λείμων.

Miror turpissimam Poëtae maculam non abster-
sisse eruditos Interpretes, nam de Pareo, qui bis
corrupte citat, non magnopere mirandum, cum
facillimo negotio integritati locum potuissent resti-
tuere hoc modo:

Ἐκ ποδὸς ἀργυρέοιο ποδῶν ἐρυθραίνεται λείμων.

Pratum rosarum paulo ante multis inlustravimus,
peitum pratum, qui dixerit ignoro. Veteribus au-
tem pedes pulchri in pretio fuerunt raroque in
describenda forma egregia omissi. ita Nonnus Lib.
35. p. 866. l. 13.

Καὶ γυμνῆς σκαπιάζεν ἀνακτομένης χροῶς κέρης,
Καὶ σφυρὰ λευκὰ δόκνει.

Lib. 7. p. 214. l. 29. de Semele natante:

Παρθένον ἀργυρόπεζαν ἴσω ποταμοῖο δοκύνω.

Lib. 14. p. 398. l. 26.

Οἰάθη ροδοῖσα, καὶ ἀργυρόπεζα Λυκάστη.

Ubi interpres vertit *auripedem Lycastem* supino er-
rore, quem etiam commisit p. 400. l. 5. ubi ἀρ-
γυρὰς ταῖσ'α vertit *aureas plantas*, quemadmodum &
aliis locis. lib. 15. p. 426. l. 3.

Καὶ χροῶς ἦνθεε κάπλος ἐλευκαίνοντο ᾗ μηροί,
Καὶ σφυρὰ φοινίσκοντο, καὶ ὡς κρίνον, ὡς ἀνεμώνη,
Χιονίαν μελίαν ροδοῖσ' ἀνιφαίνεται λειμῶν.

Ita Ἀρεμὶς ἀργυρόπεζα lib. 34. p. 844. l. 31. &
Θέτις lib. 41. p. 1066. l. 6. lib. 42. p. 1082. l. 10.
Καὶ

Καὶ γλυκὺν αὐχένα Βάκχος ἐδέσχετο, ἢ σφυσσέ
κέρη.
Νεισομένης.

Neque id ignorabat Dearum de forma contendentiū arbiter Paris apud Coluthum de R. H. v. 132. qui ideo

Χρῦσιν δαυδαλέης ἐφράσσατο κόσμον ἐκάτης,
Καὶ πτέρης μετόπισθε, ἢ αὐτῶν ἵχνια ταρασσῶν.

Theocritus Idyll. 10: 36.

Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστέγαλοι τεῦ.

Ubi Scholiastes.--- ἐνερθεμοί, ἢ ὀρθοί ἢ λευκοί ὡς οἱ ἀστέγαλοι. Horatius ad Venerem Carm. 4. 1. 25.

Illic bis pueri die

Numen cum teneris virginibus tuum

Laudantes, pede candido

In morem Salium ter quatiunt buntum.

Hinc Servius ad Virgil. Ecl. 10: 49.

Ab tibi ne teneras glacies secet aspera plantas!

Notat: ostendit illam pulchram. Ceterum adposite admodum pedum pulchritudinem, roseumque colorem hic praedicat Poëta, qui spectatorum in oculos aequae ac candida facies incurrere poterant, cum apud Veteres saepe crura nudata habebant. Tales describuntur comites Europae apud Achillem Tatium lib. 1. p. 7. τὸ σκέλος ἅπαν γυμνωμένη, τὸ μὲν ἄνω, ὃ χιτῶνος, τὸ δὲ κάτω ὃ πεδίλων. quem locum recte explicat Salmasius p. 541. Talis forsitan fuit Hero, quae forte quoque fuit nudo pede & discalceata, quomodo Gentilium Sacerdotes non parvo numero sacra discalceati, imo plane nudis pedibus peragebant. Lectu dignissima sunt

quae in eam rem observavit Vir praeclara eruditione insignis Jo. Braunius de Vestitu Sacerdot. Hebr. lib. 1. cap. 3. §. xi. & post illum Inlustr. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Cerer. v. 125. adde, si tanti videtur, Saubertum de Sacrif. cap. 9. p. 181. Ipsi Dii nudis pedibus exhibentur aliquando, quemadmodum ex. gr. Saxonum Deus antiquissimus Crodo apud Henninium n. 23. ad Tolkii epist. Itiner. 1. Sed & multi alii tali modo incedebant, ut veneficae in sacris magicis. Horatius Sermon. lib. 1. 8. v. 23.

*Vidi egomet nigra succinctam vadere palla
Canidiam, pedibus nudis, passoque capillo.*

Qui locus docet non perpetuum esse, quod docet Cl. Braunius l. c. p. 65. veneficas alterum pedem nudum habuisse, nisi *pedibus nudis* pro pede nudo positum contendere velis. Non raro quoque, qui sacra loca adibant discalceati erant. Ideo Leucippe virginitatem probatura Panis antrum ingrediens veste sacra induitur calceisque caret apud Achillem Tatium lib. 8. p. 515. *ἑσολίσσας δὲ Λευκίππην ἱερᾷ σολῇ ποδῆρης χιτῶν, ὀθόνης χιτῶν, ζώνῃ κατὰ μέσον τὸν χιτῶνα, ταινίᾳ ὡς ἢ κεφαλὴν φοινικοβαφῆς, αἰσάνδαλος ὁ πᾶς* Praecipue vero locum id habebat in dolore & luctu. ita Nonnus lib. 5. p. 162. l. 8.

*Φιλοσόργω ᾧ μετῴνῃ
Νήλιπος αἰκρῆδαμνος ἱμάσσας πένθει μητῆρ.*

Ita p. 164. l. 9. p. 264. l. 6. Najades etiam sine sandaliis Bacchi & Ariadnae nuptias canunt apud Nonnum lib. 47. p. 1230. l. 5. Alia mitto. Sed non tantum Hero, quamvis hoc maxime probem, nudis pedibus incessisse videri posset, quia sacerdos Veneris erat, sed & quia antiquo aëro non om-

omnino id inusitatum. Huc refer loca nonnulla ex iis quae jam adduximus. Tali ex. gr. modo videtur incessisse Ampelus, cui mortuo induisse cothurnos Bacchum refert Nonnus lib. xi. p. 308. l. 23.

Καὶ νέκυός περ ἔοντος ἐδύσατο ταρτάρου κόβοις.

Nec non Veteres Heroes Theseus, alique. Vide quae notavit Ampl. Cuperus Apoth. Homer. p. 34. ita capi non incommode posse quibusdam forte videbitur Anacreon Oda 31. v. 5.

Ἐμαίνειτ' Ἀλκμαίων τὸ
Χ' ὁ λευκόπυγος Ὀρέστης,
Τὰς μητέρας κτανόντες.

In quo loco Juvenis Eruditissimus Georgius Arnaldus Animadv. Critic. cap. 5. p. 28. emendat Ἀλκμαίωνος Ὀρέστης, me non probante. Tutius enim veriti posse cum interpretibus *Et pulchris pedibus praeditus Orestes*, quam quidquam hic novari putem. Nihil certe valet quod objicit elegans juvenis epitheton illud mulierculae magis convenire, quam Orestis, cujus inmanis statura septem cubitos superaret. Theseus erat heros inter mortales fortissimus, ut vel ex honorifico testimonio Nestoris apud Homer. Iliad. A. v. 265. patet, & tamen pulchri ejus pedes laudantur. Ita Ariadne apud Catullum de Nupt. Pelei & Thetidos:

*Quae tibi jucundo famularer serua labore
Candida permulcens liquidis vestigia lymphis.*

Ubi *candida vestigia* sunt pulchra, quemadmodum *pede candido* in loco Horatii jam cit. Acron interpretatur *pulchro*. Pulchrum autem eum fuisse patet ex Hygino cap. 270. ubi inter eos qui *formosissimi fuerunt* refertur *Theseus Aëgei, & Æthrae filius,*

quæ Ariadne amavit. Aliae emendationes Virorum Doctorum non magni momenti videntur. Pauwii λευκόνυς nullo modo placet, minus adhuc ὁ λαγώπυς ὀρέτης alterius, quæ referuntur in Observ. Miscell. Vol. III. p. 6, & seqq. in notis. Χ'ὼ λευκόφρυς vel χ'ὼ λευκόχρυς quæ protulit vir Eruditissimus, etiam minus necessaria: recte tamen idem illam Barnesii de albis cothurnis sententiam ex Istro Grammatico refutavit: vellem & alteram de Oreste in furore suo nudis pedibus currente, cum id furentibus sæpissime adscribatur. Nonnus lib. 9. p. 264. l. 5. de Inone in furorem a Junone acta:

Ἐκ θαλάμῃς ᾗ Φυγῆσα διέδραμε δύσγαμος Ἰνώ·
Τρηχαλέας ἀπέδιλος ἐπισκαίρῃσα κολώνας·

Tales Bacchæ describuntur lib. 14. p. 408. l. 3.

Ἄλλῃ ταρσὰ φέρῃσα κατ' ἕρεα γυμνὰ πεδίλιον
Προσὶ βάτης πατέσῃσα, καὶ ὀξυέθειας αἰκάνθας
Θηγαλέῃ σατὸν ἵχνοα ἐπεσκέλξαν ἀχέρεφ.

Ita l. 17.

Ἦν δὲ νοῆσαι
Παρθένον αἰκρήδεμνον ἀσάμβαλον ὕψοι πέτρης
Τρηχαλέῃ περὶ ᾧ περὶ σκαίρῃσαν ἐρίπης·
Οὐ σκοπὴν δ' ἔφειξε δυσέμβατον· καὶ πόδα κέρῃ
Ὀξυπαγῆς ἀπέδιλον ὄνυξ ἐχάραττε κολώνης·

CAPUT IX.

Veteres Poëtae a recentioribus mendacii arguantur. Tres Gratias statuit vulgatiore sententia, alii tamen duas; Homerus non unam sed plures fingit, alii tamen unam tantum. In nominibus ingens discrepantia. Orpheus tentatus. Emendatus Phurnutus. Bacchi & Junonis filias cum

cum aliis facit Nonnus, alibi tamen parum sibi constans Coronide natus canit, alii aliter. Aglaia Vulcani uxor. Pburnuti Interpres notatus. Sedes pulchritudinis praecipua oculi. Oculi pulchri raro omitti in formosarum forma describenda. Gratiae, & Cupidines in oculis & reliquis membrorum partibus excubant. Horatii Scholiastes MS. emendatus. Νῦς & Φρενός, κραδίη & θυμός, animus & mens, mentes & corda saepius junguntur. Gentes & mentes permutantur. Prosper tentatus. Scholiastae delirum acumen. Oculos & mentem jungunt. Tentatus Nonnus. Artificiosus Poetarum mos in carminibus aliquos introducendi, iisque longiorem sermonem tribuendi. καὶ τις, Atque aliquis eleganter ponitur.

63.

Οἱ ᾗ παλαιοί

Τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο πεφυνκέναι.

Aliquando Poetae veteres mendacii arguuntur a recentioribus, ut Homerus a Nonno lib. 42. p. 1092. l. 9. in re quoque amatoria:

Γυναμάνεοντι ᾗ μένω

Οὐ κόρος ἐστὶ πόθων, ἐψεύσατο βίβλος Οἴμῃ.

Homeri locum adnotavit Falkenburgius p. 1356. Neque talibus suae defunt Veneres. A Musaeo hic notari Hesiodum discimus ex Aristaeneto lib. I. ep. 10. p. 58. καὶ τοῖς ὄμμασι Χάριτες ἔ τρεῖς καὶ θ'. Ἡσιόδον αἰδᾷ δεκάδων ἀειχρόνῃ δεκάς. Locus Poetae invenitur in Theogonia v. 907.

Τρεῖς δὲ οἱ Εὐρυνόμῃ Χάριτας τέκε καλλιπαρῆες,
Ὡκεάνῃ κέρη πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,
Ἀγλαΐην καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἑρσ τεύχην.

Ubi reponentem Gujetum Ἀγλαΐην τε καὶ audio. Haec autem sententia, quae ternas Gratias statuit vulgatio est, quamvis non desint qui diversum numerum ineunt. Ita ab Atheniensibus Clitan & Phaennam, a Lacedaemoniis Auxo & Hegemonem

nem, adeoque binas tantum cultas esse ex Pausania docuit Eruditiss. Cuperus Apoth. Homer. p. 27, 28. Confer & Phurnutum cap. 15. Aliud agebat Ampl. Cuperus p. 27. cum unam tantum ab Homero statui ex opinione Heraclidis Pontici in Alleg. credebat. En verba Homeri Iliad. ε. 267.

Ἀλλ' ἴθι, ἐγὼ δὲ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων
Δώσω ὀπυιέμεναι, ἥ σὴν κεκληῖσθαι ἄκοιτιν,
Πασιθέην, ἥς αἶψα ἐέλδεαι ἥματα πάντα.

Eadem ratione potuisset elicere Musaeum v. 77. loco gemino unam Gratiam statuere,

Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων,

Quod quam falsum sit nemo nescit. Quin diserte Homerus Iliad. p. 51.

Ἄματί οἱ δύνοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὀροῖται.

V. & Iliad. ζ. 381. Neque id tradit ipse Heraclides p. 468. (hunc enim locum respici puto) qui scribit: ὅθεν συνεικῆσαν ἐκ ἀπιθαύως τῇ τ' ὅλην ἀρχὴν τέκτονι (Vulcano) πέποιθε ἢ χάριν Homerus. Unam autem ponit Scholiastes Homeri Iliad. ε. v. 230. laudante Galeo ad Phurnutum p. 162. In nominibus autem Gratiarum non minor discrepantia. Scholiastes noster memorat Κάλλος, Φρόνησιν ἢ Ἔργον. Cum Hesiodo facit Orpheus Suffimine Gratiarum p. 156.

Θυγατέρες Ζηνός τε ἢ Εὐνομίης βαθυκόλπαι,
Ἀγλαΐη τε, Θάληα, ἢ Εὐφροσύνη πολυόλβη.

Ubi pro Εὐνομίῃ reponendum forte Εὐφροσύνη, cum Εὐνομίῃ sit filia Thetidis & Jovis. V. Hesiod. v. 902. favent Apollodorus, Hyginus nec non Phurnutus cap. 15. qui & aliis nominibus vocari scribit,

bit, ut *Εὐρυδομένην*, vel, ut legitur in MS. Galei, *Εὐρυδομένην*, nec non *Αὐτομεδέσσην*, quemadmodum recte conjectasse mihi videtur idem vir Doctus pro *Εὐρύμη*. *Eurynomen* Oceani & Tethyos filiam memorat Hesiod. in *Theog.* v. 358. *Eurynomen* quoque Oceani filiam Homerus *Iliad.* Σ. 398. Sed frustra fere in fabulis quaeras constantiam. Cum Orphreo vero & Hesiodo facit Phurnutus, sed loco corrupto. Pro *Εὐφροσύνη*, enim omnino restituendum *Εὐφροσύνη*, favente Galei MS. Lactantius ad Stat. 1. *Theb.* 286. pro *Thalia* habet *Pasitheia*, quemadmodum *Pithonem* Proclus ad Hesiodum notante Eruditiss. Munckero ad Hygin. p. 10. quem consule, ut & Doctiss. Falkenburgium ad Nonnum lib. 33. p. 820. l. 1. qui *Pasitheam*, quam Nonnus memorat, eandem ac *Euphrosynem* putat. Illic autem Poëta Gratias Bacchi filias facit. Matrem autem iis adsignat Junonem lib. 31. p. 794. l. 16.

Ἐκλυον ὡς ποθέεις Χαρίτων μέλαν, αἶψ' ἐνὶ θυμῷ
Ὀκρὸν ἔχον θαλάμοιο φυλάσσει, μὴ δ' χαλάρης
μητέρῃ Πασιθέης ζυγίαν θαλασσηπόλον ἦρην.

Quemadmodum & Coluthus de R. H. v. 87. & v. 171. nec non Phurnutus. Parum autem sibi constans Nonnus lib. 48. p. 1280. l. 19. Coronidis & Bacchi filias facit:

Σιγήσω φιλότητα Κορωνίδος, ἥς Σπὶ λέκτρων
Τρεῖς Χάρεις γεγάασιν ὁμόζυγες.

Munckerus ad Hygin. p. 10. laudat lib. 8. ubi diu frustra id quaesivi. Phurnutus tradit ab aliis matrem ipsarum tradi Euanthen, ab aliis Aglaiam vel ut emendat Gale *Αἴγλην*. Jovis filias facit Hesiodus l. c. Aglaiam autem Vulcanus duxit uxorem. V. Hesiod. v. 945. haec simpliciter *Χαεῖς* voca-

vocatur Homero Iliad. Σ. 381. Nonno lib. 29. p. 760. l. 11, & 14. Phurnutus cap. 15. συνοικῆν δ' Ὀμηρος ἔφη μίαν τ' Χαλκιδῶν ἠΨάσθαι. Quae Interpres vertit *unam e Gratiarum numero cohabitare Vulcani barbare & imperite.*

64. Εἴς δέ τις Ἡρῶς
Ὀφθαλμοῖς γελῶν ἱκατὸν χαλκίτεσι τιθήλει.

Praecipuam pulchritudinis sedem in oculis esse formarum spectatores tradunt. Achilles Tattius lib. 6. p. 371. ἰδὼν δ' ὁ Θέρσανδρος τὸ κάλλος ἐν πῶδρε-
μῆς, ὡς ἀρπαζομένης ἀστραπῆς, μάλιστα γὰρ ἐν τοῖς
ὀφθαλμοῖς κἀθῆται τὸ κάλλος, αἶφῃ κε τ' ψυχὴν ἐπ' αὐ-
τὴν, καὶ εἰσῆκει τῇ θεᾷ δεδεμένος. Ita p. 375. ἐπειδὴ
γὰρ εἰς τὰ ὄμματα τ' καλῶν τὸ κάλλος κἀθῆται, ῥέον δ'
ἐκείθεν ἐπὶ τῆς ὀφθαλμοῦς τ' ὁράντων ἴσεται. Oculos
pulchros describit Aristaen. lib. 1. ep. 1. p. 4.
Ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε καὶ διαυγῆς, καὶ καθαροὶ φωτὶ
διαλάμποντες τὸ δ' μέλαν αὐτῶν, αἱ κόραι μελάντα-
ται καὶ τὸ κύκλω λευκόν, αἶγλη λευκοτάτη (ita om-
nino legendum cum Cl. Pauwio) καὶ ἑκάτερον ὑπερ-
βολῇ πρὸς τὸ ἕτερον ἐπιδείκνυται καὶ τὸ λίαν ἀνόμοιον,
εὐδαιμονίᾳ παρακείμενον· ἐνθα δὲ τὰς χάριτας ἐγκαθι-
δρυμένας πάρεσι περισκυνεῖν. Achilles Tattius lib. 6.
p. 373. ἰδὼν δ' ἡδύς, καὶ δ' μέλανος ἔχων τ' βαφὴν ἡρέμα
τῷ λευκῷ σεφανέμενος. Horatius Carm. lib. 1. 32.
V. 11.

*Et Lycum nigris oculis, nigroque
Crine decorum.*

Ubi Acron: *Pulchrum enim hunc puerum Lycum Al-
caeus dilexit. Pulchritudo autem puerorum saepe nigris
decoratur oculis. Hinc in descriptione formosarum
raro omittuntur. Acontius apud Ovid. Heroid.
ep. 20. ad Cydippen.*

Tu facis hoc oculique tui; quibus ignea cedunt

Sidera; qui flammæ caussa fuere meae.

Hinc venustate plenissimæ locutiones, quibus Gratia & Cupidines oculis insidere dicuntur apud Aristaen. lib. 1. ep. 1. & 10. locis jam ante adductis. ita Theocritus Idyll. 18: 37.

ὣς ἑλὲνα· τὰς πάντες ἐπ' ὀμμασιν ἴμεροι ἐντί.

Atque ita Gratias, Cupidines, Veneresque in aliis corporis membris non minore elegantia locant. Horatius Carm. lib. 4. 13. v. 6. de Cupidine:

Ille virentis ἔ

Doctæ psallere Chiae.

Pulchris excubat in genis.

Ubi Acron notat: *Multum decoram vult Chiam mulierem videri, vel quod virenti aetate sit, ἔ doctæ psallere (saltare Scholiastes MS. corrupte) vel quod genis, id est facie pulchra sit, (vel oculis pulchri sit. l. pulchris sit MS. minus recte) ἔ ideo Cupidinem excubare in ejus genis (in genis i. in maxillis ejus MS.) induxit.* Alciphron lib. 3. ep. 1. τὸ ἦ ὅλον πρὸς ὅσον αὐταῖς ἰνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς αἵ ποιεῖ αὖν τὰς χάριτας ἢ ὀρεχόμενον ἀπολιπέσας καὶ τὴν Γαργαφίαν κρήνης ἀπονηψαμένηας. ita recte Berglerus pro ἀργαφίας. Atque ita vix ulli veterum cedens Secundus Basio XVI.

Da tot basia, quot dedit

Vati multivolo Lesbia, quot tulit:

Quot blandæ Veneres, quotque Cupidines

Et labella pererrant

Et genas roseas tuas.

72. Ἐσπόμενον νόον εἶχε, καὶ ὀμματα, καὶ φρένας αἰνδρῶν. Eodem modo quasi ex formula junguntur ὄφθεις & φρένες ab Orpheo Argon. v. 1115.

Παύ-

192 .ANIMADVERSION AD

ἡδίστον ἡδὲ τοῦτον ἐπὶ Φρέσιν, ἡδὲ νόστον.

Apud Homerum saepe recurrit *κατὰ Φρένα ἢ κατὰ θυμὸν*, ut Iliad. A. v. 411. aliisque locis. Idem non raro *κατὰ θυμὸν* & *θυμὸν* jungit, quod dudum notatum H. Stephano in Thesauro L. G. Tom. II. p. 99. ita Hesiodus in *Ἔργων* v. 340. & Orpheus Argon. v. 766. atque ita in Oppiano Cyneg. lib. 1. v. 423. reponit Vir Eruditus in Observ. Miscell. Vol. II. p. 201.

Καὶ σέρος ἀφ' ἑσέων κατὰ θυμὸν ἢ θυμὸς ἀναιδής.

Pro *καθαρὸν κ. θ. α.* ita Latini jungunt *animum & mentem*. Valerius Flaccus lib. 1. v. 76.

Tu sola animos mentemque peruris

Gloria.

Ibi Vid. Burmannus. Ita *mentes & corda* Statius lib. 1. Sylv. 2. 183. ex emendatione Marklandi:

Quas ego non mentes, quae non facc corda iugavi.

ubi pluribus haec docuit Vir egregius. vulgo *gentes*. Contrariam labem in hac voce contraxit Prosper Carmine de Ingratis P. I. cap. xi.

*Dumque suis aditus Domino pendente ministris
Crescunt primitiae, fuerint omnino necesse est
Quaedam terrarum partes, ubi gratia nondum
Corda hominum tenebris absorpserat impietatis,
Et dira innumeri demersi nocte peribant,
Cum multae accepto fulgerent lumine gentes.*

Ita, mea quidem sententia, venustius legeretur, quam *mentes*, ut opponantur *gentes* iis terrarum partibus, quibus gratia nondum adfuerat. Si vulgata magis adrideat, *multae mentes* non inconmode opponentur *innumeris*, quod mihi tamen non per-

perplacet. Ceterum haec erant monenda, ut Scholiastae nostri solito more acumen hic fuisse obtusum omnibus pareret. en egregiam notam : Α'κόλυθον τ' νόον εἶχε πρὸς τὰς φρένας τ' ἡθέων. Vident' ipsum illud νόον referre ad puellam, quod nemo, nisi caecus, non animadvertit capiendum de juvenibus. Notandum praeterea Poëtam nostrum inferere hic ὄμματα, ut saepe Latini sociare amant oculos & mentem similiaque. Guntherus lib. 2. v. 421.

*Discurrunt oculisque notant ac mente sagaci
Naturam sedemque loci.*

Quemadmodum Ovidius Metam. x. 548. dixit

Oculos, animosque ferarum.

Et, qui instar reliquorum sit, Elegantissimus Secundus loco adposito Oda xi. p. 136.

*Una inter omnes florida virgines
Terram tenello sollicitans pede,
Versabat in gyrum sequaceis
Secum oculos, animosque turbas.*

Comparandus vero cum Poëtae nostri loco praeterea Nonnus, tanto magis quia opem medicam poscere videtur, lib. 33. p. 832. l. 25.

Ὁκναλέοις ἢ πόδεσσι μόγῃς βραδύς ἦτε Μορρέυς,
Εὐτροπαλιζομένῳ δεδοκημένος ὄμματι νύμφην,
Μεμφόμενος φαέθοντα ταχύδρομον· ἐσπόμενον ἢ
Χαλκομέδην νόον εἶχεν ὁμόσολον.

Vide an non eleganter refingere liceat ex nostro Musaei loco

*Εσπόμενον ἢ
Χαλκομέδην νόον εἶχεν ὁμόσολον.*

N

Sequen-

*Sequentem vero
Chalcomede mentem (Morrhei) habuit comitent.*

Nisi velis Χαλκομέδῃ.

73. Καὶ τις ἐν ἡθέοισιν ἰθαύμασε, ἃ Φάτο μῦθον.
Egrege observat elegantem & artificiosum Poë-
tarum morem in carminibus plerumque aliquem
introducendum, cujus ore vota reliquorum vel
questus aliaque exprimunt; longissimas etiam ali-
quando texunt narrationes, cum usurpant plerum-
que καὶ τις, quemadmodum Latini *Atque aliquis*.
Nonnus Dionys. lib. x. p. 284. l. 30.

Καὶ μιν ἰδὼν Σατύρων τις ἐβέλγετο θέσπιδι μορφῇ,
Καὶ κρυφίην ἐρδίαςαν ὑποκλέπτων Φάτο Φωνήν·
Ἀνδρομέης κροδίνης ταμίη φιλοτήσιε Πειθώ.

Lib. 36. p. 904. l. 6.

Καὶ τις ἀρλενύσαν ἰδὼν ὑψαύχενά κέρην,
Θαῦμα Φόλῳ κροδίας, τρομερὴν ἐφθέγγετο Φωνήν·
Ἄρες, Ἄρες λίπε τόξα κ. τ. λ.

Vid. & lib. 47. p. 1232. l. 7. lib. 48. p. 1258. l.
28. Lucanus lib. 2. v. 67.

*Atque aliquis magno quaerens exempla furori,
Non alios, inquit, motus tunc fata parabant,
Cum post Teutonicos victor, Libycosque triumphos
Exsul limosa Marius caput abdidit ulva.*

Statius Thebaid. lib. 1. v. 171.

*Atque aliquis cui mens humili laesisse veneno
Summa, nec impositos unquam cervice volenti
Ferre duces, Hanc ne Ogygiis, ait, aspera rebus
Fata tulere vicem?*

Confer, si tanti videbitur, Ovidium Metam. lib.
3. 404. Auctorem Elegiae in Obitum Drusi v. 191.
Ne-

Neque haec elegantia fugit Eruditissimum Sannazarium de Part. Virg. lib. 1. v. 236. ubi Davidem Christo in matris utero concepto apud manes canentem introducit:

*Atque hic insignis funda, citharaque decorus,
Insignis sceptro senior, per opaca locorum
Dum graditur necitque sacros diademate crineis. &c.
Attonita subitos concepit mente furores,
Divinamque animam, & consueti numine plenus,
Intorquens oculos venientia fata recenset.
Nascere magne puer.*

C A P U T . X .

Musaei loca quaedam exposita. *Ἐπιβαίνει Σπάρτης* accedere Spartae, non adscendere. *καταβαίνει*. Sparta plano loco condita. *Σπάρτη* & *Λακεδαίμων* disjunctive memorata unam urbem notant. Parcis parentes diversi tribuuntur ab Hesiodo. *Λακεδαίμων* Cypri urbs. Spartanae puellae formosissimae. Deinias Weitzio male Poëta habitus. *Varia lectio in Oraculo*. Spartanarum puellarum castimonia decantata. Cursu, lucta &c. publice exercebantur. *Ἀνδραγαθὴ* formosae. *Venus Gratiarum praeses*, nec non *Juno*, & *Phebus*. *Gratiis formosae comparatae*, earumque numerus forma egregia a Poëtis saepe aucta. *Ἡρώ*. Nonni interpretatio quinquies emendata, aliaque. *Ἐπιβαίνει* concumbere cum aliqua. In coelo esse amato es potiti dilecta spernunt. In coelo esse. *Ἀφροδίτη* tangere. *Varia lectio in Ovidio rejecta*. Intacta mulier casta. Juvenalis locus contra Marklandum adsertus.

74. *Καὶ Σπάρτης ἐπὶ βῆν, Λακεδαίμονος ἰδρακον*
ἄδν. Non hic cogitarem cum Pareo de Sparta collibus circumdata, atque inde ad ipsam adeuntibus adscensu superanda, cum centies verbum hoc usurpetur de his, qui iter quodcumque ingrediuntur, etiam ubi potior *καταβαίνει* usus nonnullis videretur. De Jove in Taurum

verso cum Europa mari se commissuro Moschus
Idyll. 2: 113.

Ἀκταίων δ' ἐπιβάς πρὸς ὤμω θέν, ἥτε δαίφης.

Nonnus lib. 4. p. 132. l. 8.

καὶ γαίης ἐπέβη Χαιρωνίδος.

Lib. 20. p. 538. l. 29.

Ἀρεσβίης ἐπέβαινε.

Lib. 21. p. 608. l. 1.

Ἥρη δ' ὡς ἐνόησε δαίκταμένων φόνον Ἰνδαν,
Ὀυρανόθεν πεπότητο δι' ὑψιπόρου ᾧ κελεύθε
Ἀΐατος ἠνεμόεντι κατέφραγεν ἥεσσι ταρσῶ
Ἀντολίη δ' ἐπέβαινε.

Confer lib. 24. p. 640. l. 2. lib. 25. p. 664. l. 8.
Theocrit. Idyll. 22: 59. 25: 155. aliaque loca,
quae congerere putidum esset. Contra καταβαίνειν
pro ἐκβαίνειν usurpavit Homerus Iliad. Ω. 191. de
Priamo:

Αὐτὸς δ' ἐς θαλάμῳ κατεβύσατο κνήεντα,
κέδαινον, ὑψόροφον.

Parum juvat Pareum observasse Laconiae regio-
nem inter montes positam esse, cum de urbe
Sparta hic sermo sit, quam plano loco conditam
fuisse nos ignorare non sivit Strabo lib. 8. Ἔστι μὲν
ἐν ἐν κοιλωτέρῳ χωρίῳ τὸ τῆς πόλεως ἱερόν, καίπερ
ἀπολαμβάνον ἔρη μεταξὺ. a quo non dissentit Poly-
bius lib. 5. quorum loca mihi subpeditavit Dili-
gentissimus Meursius Miscell. Lacon. lib. 4. cap.
x. hinc κατὰ τὴν Λακεδαιμόνα vocat Homerus Iliad. Ω.
591. Non enim quenquam tritari velle sperem,
quod loca quaedam inaequalia, quae instar tumulorum
con-

conplectitur urbs adscensum ejus memorari posse. Eleganter autem hoc versu Poëta Spartam & Lacedaemona disjunctive memorat, cum tamen unam urbem tantum significare velit. Nugas agunt, qui hic distinctiones in Spartam regionem & Lacedaemona urbem cogitant, elegantiarum minime protrititarum non capaces, quae tamen Poëtis in deliciis. Hesiodus in Theogon. v. 217.

καὶ Μοίρας ἢ Κῆρας δγείνατο νηλεοποιῖνας,
Κλωθὴν τε, Λάχρσιν τε, ἢ Ἀτροπον.

Easdem has esse nemo nescit, & ipse docet v. 904. easdem Μοίρας vocans :

Μοίρας θ', ἧς πλείστην τιμὴν πόρε μητίετα Ζεὺς,
Κλωθὴν τε, Λάχρσιν τε, ἢ Ἀτροπον.

Ubi notandum Poëtam parentes ipsis dare Themidem & Jovem, cum v. 217. Nocte satas canit, ut Hyginus Nocte & Erebo. Virgilius Aeneid, lib. 2. v. 624.

*Tum vero omne mihi visum confidere in ignis
Ilium, & ex imo verti Neptunia Troja.*

Ita saepe voces idem significantes geminant. Homerus Iliad. A. 497.

Ἡερίη δ' αἰνέβη μέγαν ἔργον, ἔλυμπόν τε.

Spartam & Lacedaemona etiam jungit Homerus Iliad. B. 581.

Οἳ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν,
Φώρην τε, Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μίεσσην.

Mirror vero quosdam Interpretes novarum rerum saepe satis cupidos hic non invenisse urbem Cypri mediterraneam, de qua Stephanus in V. Λακε-

δαίμων. Ἐστὶ δ' ἰτέρεα Λακεδαιμόνιον, Κύπερ μεσόγυιες
Sed bonum factum quod ipsis non repertus, cum
nihil huc facit.

75. Ἦχι μόνον ἢ αἰθλον αἰκίζομεν. Spartanarum
puellarum formam prae omnibus reliquis celebra-
tissimam apud Graecos fuisse nemo nescit, ipsa
Pythia etiam fatente in oraculo, quod conserva-
vit Scholiastes Theocriti ad Idyll. 14. 48.

Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον,
Ἴπποι Θρηϊκίαι, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες.

Ridiculus error est Weitzii, qui versus hos tribuit
Deiniae rari nominis Poëtae, cum Scholiastes di-
serte scribit Ἴσορῇ γὰρ Δεινίας ὅτι οἱ Μεγαρεῖς— ἐπύ-
θοντο δ' Ἐρεῖ, τίνες κρείττονες τυγχανείεν· ὃ δ' ἔφη·
Γαίης κ. τ. λ. Eadem ratione Herodotum, Euse-
bium, aliosque, qui non pauca nobis conserva-
runt Oracula Poëtarum inferere in posterum licebit.
Ceterum versu primo Eusebius de Praep. Evang. lib.
5. cap. 29. legit ἔσθαι, quod & in Theodoro &
Tzetze haberi verosimile, cum Franc. Vigerus nul-
lam diversitatem memoret. Illud tamen Ἄργος mu-
tandum non videtur, quippe quae διασημοτάτη πό-
λις Πελοποννήσου teste Stephano. Πελασγικὸν autem
Ἄργος proprio fere epitheto dicitur. Homerus
Iliad. B. 681.

Ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον.

Quem locum respexit Stephanus in V. Πελασγία.
Sed in viam. Oraculo huic quicquid est Scripto-
rum calculum adjicit. Athenaeus lib. 13. p. 566.
καθίστας γεννώσης τ' Σπάρτης τὰς γυναῖκας. Conf. Is.
Casaubonum cap. 2. p. 546. Nonnus lib. 47. p.
1106. l. 2.

Ἀλλὰ ἢ αὐτὴ
Εἰς τόκον, εἰς ὠδῖνας ἐνικήθη Λακεδαιμόνιον.

Ita

Ita alii plurimi, quorum loca congeffit Dilligentissimus Meursius Misc. Lacon. lib. 2. cap. 3. p. 105. & seqq. quem nec Musæi locus fugit. Coluthus de R. H. v. 217. Verum Theodoretus de Graec. Adfection. lib. 10. ansam hinc adripiens carpendi oraeculum, inquit, Οὗτος ἡ τὰς Λακεδαιμονίων ἀπαιεῖ γυναῖκας, ἀδεῶς ὅς αὖν ἐθέλωσι μιγνυμένας. idque jure ipse fecisse videtur Vigero in notis p. 21. Sed tamen Spartanarum castimonia omnibus est decantata, licet nudae a viris spectarentur. Plutarchus Oper. T. I. p. 48. ἡ δὲ γύμνασις τῶν παρθένων ἔδεν αἰσχρὸν εἶχεν, αἰδῶς μὲν παρθένης, ἀκрасίας δὲ ἀπάσης· ἀλλ' ἐθισμόν ἀφελῇ ἡ ζῆλον ἐνεξίας ἐνεργάζετο, ἡ φρενῆματος τὸ θῆλυ παρέγευεν ἐκ ἀγεννῆς, ὡς μηδὲν ἥττον αὐτῷ ἡ ἀρετῆς ἡ φιλοτιμίας μετεσίαν ἔσαν. Missis ahis unum addo Propertii sed elegantem locum lib. 3. El. 12. 1.

*Multa tuae, Sparte, miramur jure palaestrae,
Sed mage virginei tot bona gymnasii:
Quod non infames exercet corpore ludos
Inter luctantes nuda puella viros.*

Eruditissimus Berglerus cum Weitzio & plerisque Interpretibus de certamine pulchritudinis Spartaе instituto, locum intelligit quod in aliis locis solenne. Sed cum apud alium Scriptorem simile quid non legerim, amplector Cl. Kromajeri opinionem in Dissert. propositam, qui locum capit de more illo, quo virgines publice cursu, lucta, disco ac missilium jaculationibus exercebantur. Plutarchus Oper. Tom. I. p. 47. in Lycurgo: τὰ μὲν τοι σώματα τῶν παρθένων, δρόμοις ἡ πάλαις ἡ βολαῖς δίσκων ἡ αἰκοντίων διεπόνησεν. quae certamina ἐν ὧν τῶν νέων facta fuisse tradit p. 48. Propertius lib. 3. El. 12. 1. c. a Kromajero. Sic ἀγλαῖαι erunt *formosae puellae*, quemadmodum καὶ apud Lucianum in Dialogo Me-

nippi & Mercurii: Εἶδα τ' ἄκινθος τέ ἐστι καὶ ὅλας τὰ ἀρχαῖα κἀπὶ πάντα. Conferri meretur Summus Hemsterhuisius pag. 13. Videtur autem Aristaeus elegantem hunc Poëtae locum imitatus fuisse lib. 1. ep. 17. Πολλὰς τοῖσιν αἶε ταχὺς τ' πολιτείας ἱππεύς, διελήλυθα πόλεις καὶ πρὸς γε τὴν νέαν, ἣ πρεσβυτέραν ἰσόρηκα Ρώμην καὶ τοιαύτην ἐν ὑδέρῃ τεθέαμαι. ἐνδαίμονες ἔν οἱ Παναρέτην εὐτυχῆντες ἔσσις ὑπερφέρουσιν καὶ τέχνη καὶ κάλλει. Scripsi locum ut vere emendavit Mercerus.

77. Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει Χαρίτων μίαν ὀπλοτερεῖαν.

Venuste. Gratiarum enim praeses Cypria Dea, Aristaeus lib. 1. ep. 1. ἦνίκα καὶ δέοι γεσθῆναι Ἑλένην, ἣ Χαρίτας, ἣ καὶ αὐτὴν γε τ' ἀρχευσαν τ' Χαρίτων. Hinc in Catalectis Pythoei :

*Jupiter est genitor: peperit de semine coeli
Harmonia, & Veneris turba ministra fuit.*

Hanc enim Munckeri conjecturam ad Hygin. p. 10. alteri, qua reponit *Eunomia*, praeferrem. Vulgo *Hemonia*. Sic peplum Veneris elaborasse ipsas testatur Homerus Iliad. ε. v. 338. aliaque ministeria alii referunt, ut Nonnus lib. 33. aliisque locis. Idem tamen, adeo fabulatores dictorum memores sunt, lib. 34. p. 844. l. 20.

Ὡς μὲν ἀκύνω,
Τρεῖς Χαρίτες γεγάσι χορήτιδες Ὀρχομενῶ,
Ἀμφιπέλοι Φοίβοιο χοροπλακίος ἢ Λυαίης
Εἰσι τεληκοσίων Χαρίτων εἴχες.

Et Coluthus de R. H. v. 87. Junonem ipsis praeficit. Hoc autem Musaei loco vides Gratiis comparari pulcherrimam Heronem more apud Poëtas admodum recepto. Bacchus de Ariadna apud Nonnum lib. 47. p. 1218. l. 22.

Πασι-

Παρθένῃ ἰδυμένη ἰγνέσθῃ· τίς ποῦ Νάξῳ,
τίς Κάριον ἐχλαίνουσιν ἀνείμονα;

Sic alii plures. Saepissime autem solent numerum
Gratiarum forma egregia augere. Aristænetus lib.
I. ep. I. καλίστῃ ἢ πάντων ἐκόςμῃσιν Ἀφροδίτῃ, ἢ
ἢ Χαρίτων συνειδήμῃσι τῷ χθονί· quique instar om-
nium sit Doctissimus Sannazarius in epigrammate
longe venustissimo de Partu Nysææ, quod habe-
tur lib. I. XI.

*Exultat palma Venus ἔρ nascente puella
Argentur Charites, Cypria turba, Deæ.*

78. Παπταίνων ἐμύγῃσα. Verbum hoc notat dili-
genti cura, adtentoque oculo aliquid inspicere, &
non raro ponitur de amatoribus dilectarum formam
oculis vestigantibus. ita Nonnus lib. I. p. 40. l. 12.

Ἀδχύνῃ παπταίνων γομνύμενον· ἀμφὶ δὲ μορφῇ
Θέλγεται ἀλδοσέσσας ἄγων ἀπορήτοι ὀπωπῇ.

Vertit interpres *Cervicem contractam nudam aliud
procul dubio agens, ut & lib. 8. p. 232. l. 12.
de Latona errante:*

Ἄσασα παπταίνουσα πολυπλανέων σφουρῇ νήσων·

Ubi ridicule:

*Instabiles prebendens multum errantium radices
insularum.*

Sic lib. 46. p. 1188. l. 2.

Πενθέα παπταίνων δεδονημένον ἄλματι λύσσης.

Neque adhuc video cur lib. 14. p. 412. l. 5.

Ἐνθαδὲ παπταίνῃ τύπον αἰθέρος· αὐτόχυτον γὰρ
Κεῖνο τόπερ καλέσσι Διὸς πόμα νέκταρ Οὐλύμπῃ,
Νηιάδες χθονίοισιν ἀναβλυζοσι κυπέλλοις.

Maluerit interpretari: *Hic sentio imaginem coeli, quam video.* Sed in viam. idem Nonnus lib. 35. p. 870. l. 23.

Θέλγατα δ' εἰσέει μάλλον ἀνείμονι κάλλι μορφῆς,
Παπταίων προθέσαν ἀνάμπυκα λευκάδα νύμφην.
Ἥ δέ μιν ὑπερόπνευε, ἢ αἰδομένη Φάτο Φωνήν,
Ὡκυτέρην Μοῖρῆος ὑποπτήσασα κορείην.

Versu tertio scribe ὑπερόπνευε; alterum forte est ty-
porum flagitium. Versu ultimo ὑποπτήσασα mal-
lem vertere *metu percussa ob gressum M.* quam *aspi-*
ciens. Pro *circumspicere* occurrit Iliad. P. 84. & v.

115.
Ibid. κόρον δ' ἔκ εὐρον ὀπωπῆς. In hanc sententiam
plura occurrunt apud Nonnum ex. gr. lib. 42. p.

1080. l. 16.
Οὐ δέ οἱ ἄσορόωντε κόρος πέλεν' ἰσαμένην χεῖρ
Πάρθενον ὅσον ὀπωπε, τόσον πλέον ἤθελε λεύσειν.

Alijsque locis. Verba autem Musaei haec habes
etiam apud Coluthum v. 253.

79. Ἀντίκα τεθναίην λεχέων ἐπιβήμενος Ἡρᾶς. Nota
formis ardentium amatorum vota. Nonnus lib. 4.
p. 120. l. 8.

Αὐχένα γυμνὸν ἴδοιμι, ἢ ἑζομένοιο πῆσσω
Δάκτυλον ὡς αἰέκωσα, ἢ ὑμετέρῃ διὰ κίλπε
Τεθναίην, ὅτε μῆδ' ἄφειδέα χεῖρα χαλασάσας,
Ἀμφοτέρων θλίψειν ἐλεύθερον ἄντυγα μαζῶν.

Ita alii. Videtur autem noster in oculis habuisse
Homerum Iliad. Σ. 98.

Ἀντίκα τεθναίην ἐπεὶ ἔκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ
Κτενομένῳ ἐπαμῦναι.

Ibid. λεχέων ἐπιβήμενος Ἡρᾶς. Centies hoc verbum,
sicut & ἀναβαίνειν, hoc sensu, apud Veteres ad-
cu-

cubilia altiora respicientes, occurrit, cujus rei exempla congerere putidum esset. Rarior usum est apud Nonnum lib. 8. p. 238. l. 2.

Εἰ δὲ γυναιμανέων ἐπεβήσατο κυανοχαίτης
καὶ σε σοφῆς προβέβυλεν αἰδομένης μελανίππης,
ἔμφραδ' ἀκαρπείης.

Ubi ἐπιβήσας notat concumbere puellae.

80. Οὐκ ἂν ἔγωγ' κατ' Οὐλύμπου ἐφιμείρω θεὸς εἶναι.
ita ipse Bacchus in Ampelo furens lib. x. p. 286.
l. 1.

καὶ μὲν ἔχων αἶψ' ἑκχῶς σμέσιον ἔμνεαίνω
αἰθέρα ναυετάειν μετανάστις, ἔθ' θεὸς εἶναι
ποτὶ ἠέθεον ἔφαιθ' ὄψιν φασγίμβροτος, ἔπ' ὅθ' ἔλκω
ἰὼ Νέκταρος ἀμβροσίης δ' ὕδευμαι· καὶ αἰσχυρίζω
ἰὼ Ἀμπελος εἰ φιλέει με, καὶ ἔχθαιρει με Κρονίων.

Et l. 27.

καλὸς ἐμῷ Ζατύρειο φιλαίτερόν ἐστιν Οὐλύμπ.

Quanta vero vis amoris his phrasibus exprimatur, patebit, si adtendamus maximum & inusitatum gaudium alias venire iis locutionibus, quibus eo adfecti in coelo esse dicuntur. Statius lib. 1. Sylv. 2. 212.

Quis tibi tunc alacri caelestium munere care
Stella dies! quanto salierunt pectora vota!
Dulcia cum dominae dexter connubia vultus
Admit! ire pola, nitidosque errare per axes
Visus.

Videndus Vir politissimus J. Casp. Gevartius
Lect. Pap. lib. 1. 20. p. 71. coelo proximos vocat
Boëthius de Consol. Philos. lib. 2. 4. Quam multos esse cōjectas, qui sese coelo proximos arbitrentur, si de fortunae tuae reliquiis pars eis minima contingat.

82. Ἰψαὶν ἐφάσαν, ita infra v. 126.

Κυρεῖδος ἢ σοὶ ταῖς Στῆς ἱππῶν ἐφάσαν.

Eodem sensu Latini vocem *tangere* usurpant. Propertius lib. 2. 25. 9.

Lynceu, tune meam potuisti tangere curam?

Perfide, nonne tibi tunc cecidere manus?

Ita Martialis, Horatius Carm. 3. xi. 10. sæpe Ovidius ex. gr. Metam 3. 354.

Sed (fuit in tenera tam dura superbia forma:)

Nulli illum juvenes nullæ tetigere puellæ.

Ita scribendum cum Eruditiss. Burmanno, non *dira*. Quod vero in quibusdam Codicibus reperiri notat. Vir idem summus *flexere* pro *tetigere* manum Glossatoris aperte prodit, qui id adposuit interpretationis gratia, sed inuito conatu. Quamvis enim *tangere* pro *flectere* usurpari certissimum sit, ab hoc tamen loco alienus ille significatus, quod nemo non facile advertit. Hinc *intacta puella* Amor. 3. 7. 83.

Neve suæ possent intactam scire ministrae;

Dedecus hoc summa dissimulavit aqua.

Quae vox inde *castam* designat apud Juvenalem Sat. 6. 161.

Sit formosa, decens, dives, fecunda, vetustos

Porticibus disponat avos, intactior omni

Crinibus effusis bellum dirimente Sabina.

Sed obstat Celeberrimus Marklandus, qui ad Stat. lib. 2. Sylv. 3. 73. emendat *sit castior omni C. &c.* quia de Sabinis jam maritis id dici nequeat, & Scholiastes scribens, *Sit castior Sabinis quae foeda-*

ra inter Tatium & Romulum fecerunt, antiquam hanc esse lectionem credere nos jubeat. Ego vero in Scholiasta nullum praesidium esse puto, quippe quem explicationem tantum vocis rarioris, nobis dare voluisse omnino credo. Multo minus hanc vocem Latine prohiberem, quae rarior licet contemne se tuetur, cum secundum analogiam rite deducatur ab *Intrahitur*, significatus autem & alibi reperitur ex. gr. apud Statium Sylv.

Et si egomet patriâ de litore raptus
 Quattuor emeritis per bella, per æquora, lustris
 Errarem: tu mille procas intacta fugares.

Emensis l. Marklandus. Adloquitur hic Poëta uxorem Claudiam dudum virum passam. Si dicas ~~tactam~~ ^{intemeratam} hic notare simpliciter a prociis non tactam, quidni in nostro loco denotare posset Sabinam a nemine praeter virum tactam? Juvat cognatae significationis vox ~~intemerata~~ ^{procasta}, quae eodem modo procasta ponitur apud Statium lib. 3. Sylv. 1. 60.

Si Babylonis opes, Lydae si pondera gazae,
Indorumque dares, Serumque Arabumque potentes
Divitias, mallet cum paupertate pudica
Intemerata mari.

Certe Priscilla haec jam taedis secundis erat iugata, & tamen eam *intemeratam* vocat respectu procul dubio virorum aliorum. Quo denique rariora apud Scriptores & praecipue Statium toties obviam cum vulgaribus commutarem?

CAPUT XI.

ἑρμῆς ἀφρογῆα. *Interpres Nonni bis reprehensus. Nutus loquaces, & similia. Papius reprehensus. Ἀντιστάν φήγ- γος aliaque. Nonni interpres reprehensus. Ευαντίππας ὁμι- χλε.*

101. *Nocti uerba patris tribuitur.* Defensio Statius.
Nox solem obscurare dicitur. Defensio Latani lectio mul-
 gata. Sidera pro Sole ponuntur, alique. Stellatus, no-
 ctis populus. Musaei locus explicatus. Pareus cum Scho-
 lasta refutatus. Πολυδάδαο χιτῶν, artificiosa vestis. Al-
 bas tunicas sacerdotes gestabant. Sacerdotes maximi et
 Pontifices provinciis a Maximino praepositi
 candidis chlamydbus induti incedebant. Laetantii locus
 explicatus. Et vindicta. Linus Pontifex provinciae
 praefectus a Maximino, non duo, quod putabat Bauldri.
 Praeter Sacerdotes Veterum Du, alique plurimi can-
 didati erant. Candidatis ministris, pro per candidatos mi-
 nistros. Laetantii loca duo, defensa. Sacerdotum vestes
 aliquando purpureae.

102. *Νεύμασιν ἀφθόγγοις πέλαις ἐλάλασε τυφάους.*
 -οχῦ **N** Nymphus in hac locutione Nonnus lib. 3
 p. 64. lib. 1. p. 184. 7. πύρρι.

Νεύμασιν ἀφθόγγοις πέλαις ἐλάλασε τυφάους.
 Lib. 47. p. 1216. l. 7.

Νεύμασιν ἀφθόγγοις ἐπεδείκνυν ἀζύγα κέρην.
 Sic ἀφθόγγα δάκρυα habes lib. 24. p. 628. l. 21.

*Ἀνελιάδῃ βασιλῇ δυσάγγελος ἵκετα Θερπὺς,
 Δάκρυσιν ἀφθόγγοισιν ἀπαγγέλλων φάνον ἱνδαν.*

Interpres vertit *Lacrumis non dicendis*, quod pue-
 rile. Digitum σιγάλεον κήρυκα vocat idem lib. 3
 p. 92. l. 3.

*Τανυσσαμένη τότε Κάδμω
 Δάκτυλον ἀντιτύποιο νόημα μάρτυρε φωνῆς
 Σιγάλεον κήρυκα δόμον σημήνατο Πειθῶ.*

Sic emendavit Falkenburgius. Vulgo κήρυκε, sicut
 interpres praefoni quod futile. ita saepe idem, ut
 p. 98. l. 3.

Ἀντόματοι κήρυκες ἀναυδέες εἰσὶν ὅππαι.

Ita

Ita lib. 4. p. 112. l. 5. lib. 5. p. 174. l. 33. lib. 33. p. 820. l. 17. &c. Sed in viam. Longa vero intervallo post se νεύματα illa ἀφ' ὧν relinquant Veneres Latinorum, qui dicunt *nutu loqui* &c. ita Ovidius Trist. 2. 453.

*Utque refert digitis saepe est nutuque locutus,
Et tacitam mensae duxit in orbe notam.*

Propertius lib. 3. 6. 25. Tibullus lib. 1. 2. 21.

*Ille viro coram nutus conferre loquaces,
Blandaue compositis addere verba notis.*

Ubi evoluisse Bræekhusium non poenitebit. Secundus ocellos loquaculos vocat Basio VII.

*Non datur tui cernere
Labra, non roseas genas,
Ocellosque loquaculos.*

Digitis nutus quoque tribuitur in Scriptura Sacra Proverb. 6. 13. loco adposito: Ο' δ' αὐτὸς ἐν οὐλῇ οὐφθαλμῷ, σημαίνει ὃ ποδὶ, διδάσκει ὃ ἐν νεύματι δακτύλων. Nostro loco magis convenit Ovidius Amor. 1. 4. 17.

*Me specta nutusque meos, vultumque loquacem:
Excipe furtivas, & refer ipsa, notas.
Verba superciliis sine voce loquentia dicam:
Verba leges digitis, verba notata mero.*

Sed ad Ovidianam elegantiam *nutus illi muti* nullo modo adspirant. Ultimum autem hemistichium sumtum est ex Nonno lib. 42. p. 1096. l. 27.

Εἶπεν ἀκηλήτοις ἀπαλάζων φρένα κέρης.

105. Εἴν' ἀπέκρυψεν ὀπωπὴν. Minus recte Papius haec & sequentia reddit:

Inter

*Interdum viatus terra attollebat, amoenos,
Leandrum per signa monens occulta vicissim
Figebatque iterum.*

Aliter & recte reliqui. Vid. Kromajerus.

110. Φέγγος ἀνασεύλασα κατήϊεν ἐς δύσιν Ἡΐας. *Lucem contrahens—Sol recte vertunt, secus ac in Nonno lib. 20. p. 532. l. 5.*

Τοῖσι δὲ τετραπομέναισι ἀνέδραμεν ἑσπερος ἄστὴρ
Φέγγος ἀνασεύλας χοροτερπέος Ἡελγενείης.

Ubi vertunt: *Lucem emittens*. Nihil ineptius. Varios significatus verbum hoc induit. μῆνιν ἀνασεύλασιν habes apud Nonn. lib. 24. p. 630. l. 11. ἄλμα χορείης lib. 34. p. 852. l. 2. χιτῶνα lib. 48. p. 1266. l. 11. & p. 1268. l. 1. aliaque.

113. Κυανόπεπλον ἐπιδρώσκυσαν ὀμίχλην. eadem locutione utitur v. 232.

Ἢδη κυανόπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὀμίχλη.

Ita alii poëti vestem nigram dant. Nonnus lib. 38. p. 966. l. 9.

Κελαυνιόωντι δὲ πέπλῳ
Κρυπτόμενον Φαέθοντα μεσημβρίας ἔχεν ὀμίχλη.

Orpheus Siderum Suffimine p. 102.

Ἀυγάζοντες αἰεὶ νυκτὸς ζοφοειδέα πέπλον.

Juvencus initio lib. 2.

*Famque dies prono decedens humine pontum
Inciderat, furvamque super nox caerula pallam
Sidereis pictam flammis per inane trahobat.*

Statius Theb. 3. 418.

*Nox subiit, curasque hominum motusque ferarum,
Composuit, nigroque polos involtois amictu.*

Lib.

LIB. 2. 527.

*Coepit humentis Phoebum subtexere palla
Nox & caeruleam terris infuderat umbram.*

In quibus versibus minor Visum Eruditum in Observ. Misc. Vol. I. p. 209. carpere quod Poëta debuisset dicere *Coelum subtexere palla*, neminem enim esse, qui dixerit noctem obscurare Solem. Certe ita locutus Lucanus lib. 1. v. 14. loco laudato a viro Docto in nota addita:

Unde venit Titan & nox ubi sidera condit.

Eo, enim loco per *sidera* omnino intelligendum putem ipsum solem, quam conjecturam cum aliis prodiderat Vir Eruditissimus in Obs. Misc. Vol. III. p. 249. ipse tamen parum ea fidens, & varias conjecturas proponens, eruditas illas quidem, sed minus necessarias. Obfuit viro eleganti rarior usus vocis *sidera*, quam pro *sidere* poni ignorabat. Ita tamen Guntherus senioris quidem aevi Poëta, sed eruditus, & Lucani assiduus, ut multis docuit Celeberrimus Wihofius in Specimine Guntheriano, imitator Ligur. lib. 6. v. 189.

*Cum tu cunctorum, quos cernunt sidera, Regum
Maximus & toto nulli cessurus in orbe.*

Per *sidera* intelligendum Solem patet ex perpetuo Poëtarum usu qui in talibus semper dicunt, *potentissimus eorum, quos sol adspicit* &c. Virgilius Aeneid. lib. 7. 217.

*Adferimur pulsi regnis, quae maxima quondam
Extremo veniens Sol aspiciebat Olympo.*

Claudianus Conf. 1 Stil. 1. 159.

O

Ductor

*Ductor Stilicho tot gentibus unus
Quot vel progrediens vel conspicit occidit Sol.*
Et quis non? Sed haec haecenus. Calligini vestem
etiam tribuit Avienus Ora Marit. v. 387.

*Dehinc quod aeternam quodam amictu vestiat
Calligo, semper nebula condat gurgitem,
Et crassiores nubo praestet diem.*
In verbis quodam amictu nil mutandum probavit
Vir Erudit. in Obs. Mæc. Vol. I. p. 387. in no-
ta. Stellatum pepulum ei dat Fulgentius Mythol. 40
p. 24.

*Tum nox stellato mundum circumlita peplo
Caecula virgeris pignescere jusserat alis.*
Ibi Munckerum, quem nec nostri Poetae locus
fugit, consule. Idem pag. 26. de caeculanti peplo
circumlita. Orpheus Argon. v. 1026.

Νύξ δ' ἴτα' αἰσχροχίτων μέσσην ὀφθαλμοῖσι παύειαν.
Quod ipsi epitheton Lunae est v. 511.
! 118. Πολυδαίδαλον ἔακε χιτῶνα. Interpres in edi-
tione Basiliensi vertit *variam vestem*, quod ferri
nequit, nisi Poëtam dicamus oblitum eorum, quae
jam dixerat supra v. 62.

Καὶ ῥέδω λευκοχίτωνος ὑπὲρ σφύγγ' λαμπρὸν κέρας.
Vidit hanc difficultatem Pareus, sed ipsi superan-
dae impar statim addit: *Nisi velimus dicere, in sacris
operandis alba usam, domi alia; sibi ipsi contrariam
erit Poëta.* Mirandum acumen! At quis nisi om-
nibus sensibus fere orbus non videt Poëtam agere
de Sacerdote templum nondum egressa? Nonne
orationis totius filum, nec non v. 187. & prae-
cipue v. 226. ubi demum templo digressam canit:

*Ἀλλήλων αἰέκοντες ἐνοσφισθεσσι ἀναγκῇ,
ἢ μὲν ἰὼν ποτὶ πύργον.*
Non

Nonne, inquam, infestis Conventibus neptias
 luce meridiana clarius ostendant? Scholaster red-
 dens volens non minus sibi equam haesisse
 ostendit, cum tamen qui vere nondum lavantur
 videant haec vertenda: *artificiosum vultu*
 quemadmodum recte jam in ultimis editionibus
 castigatum video, relictum tamen, si 338. ubi
 Redduntur vestes, quam nos potius *artificia-*
se sanctis interpretati, nisi velis, domi alia, in
 sacro cultu occupatam alba vestis usam. Sacerdo-
 tem, de quo cum nemine litigare vellem. Albas
 autem vestes plerumque indui erant. Sacerdotes
 sacris operaturi. Id de Peruvianis testatur Anto-
 nius Zaratta in Historia Peruviana apud Solum
 Biblioth. Libr. Nov. Sept. & Oct. A. 1699, Tom.
 II. p. 67. ita Maximinus Sacerdotes, Maximos,
 quos singulis singulis civitatibus, et Pontifices
 quos provinciis praeposuerat candidis chlamydis
 ornatis, sicut tradit Lactantius de Mores Persee.
 cap. 36. Locum bona cum lectoris sui spero, re-
 tinere, quia nemini haec non intellectus, longiorum
 licet adponam: Quibus annuat, ut per Sac-
 dotes maxime per singulas civitates singulas ex prime-
 ribus fecit, qui & sacrificia per omnes Deos, sua coti-
 die facerent, & veterum Sacerdotum ministerio subni-
 xi darent operam [ut] Christiani neque fabularentur,
 neque publice aut private adlerent, sed comprehensas
 suo jure ad sacrificia cogerent vel iudiciis offerrent.
 Parumque hoc fuit, nisi etiam provinciis et aliis
 dignitatis gradus singulas quasi Pontifices superponeret,
 & eos utroque candidis chlamydis ornatos jussit in-
 ducere. Incredibile test. quantas turbas his dederint.
 Critici, ut tolerabilem hinc sensum elicerent,
 in omnia se vertentes. Locum non solum diffi-
 lem.

struere &c. minus eleganter prioribus cohaerere
probe percipiam. Sed hoc seculo forte tribuen-
dum, nisi & apud meliores de quo tamen non
dum mihi constet. A scriptores similia aliquando
reperiuntur. Ductiora tamen haec Basiliana a
mendatione admissa redduntur, cum modorum si-
mul & temporum permutatio hic non adeo ele-
gans statuenda videatur. Sed in viam tandem. De
candidis Sacerdotum vestibus confer hic Cuperum.
Tales induit Mopsus apud Valerium Flaccum lib.
383 p. u. l. 2 quod id

hic videt, Phocisque iactat non vana parentis,
Mopsus; punicos ei circumfusa chiturno.
Palla imas fert loba pedes.

Quomodo locum legendum esse erudite docet A.
Burmannus. Sic priscorum. Qui exhibentur in mo-
numentis antiquis, qualis representatur nobis
Saxonum Deus Crodo apud Henninium ad Toll.
epist. Itiner. 1. p. 31. Conf. Hesiodum in Eeyon
v. 198. Eas alia plures quoque habebant. Angelis
eas tribuit Lactantius cap. 49. Tunc demum, amisso
cisu, Deum videre coepit candidatis ministris de se fa-
stantem. V. Cuperum. Minime vero & hoc de
loco convenit inter Interpretes, sed insolentia lo-
cutionis moti intrudunt circumdatum, vel ita vocem
candidatis emendant, Cuperus reponit cum candida-
tis. Nil temere muto. Candidatis ministris videtur
esse idem quod per candidatos ministros. Ne dubi-
tes eodem modo locutus auctor cap. 14. Nam ut
illum ad propositum crudelissimae persecutionis impelle-
ret, occultis ministris palatio subiecit incendium. Quam-
vis & hoc de loco in partes scindantur Docti,
quorum emendationes non refero. Sed & hoc
modo conjecit Ampl. Cuperus, dubius tamen, an
non intelligendi ministri Diocletiani, quibus ne-
sciis

et parere aliquando. Locum Atti apud Ciceronem deservit.
 Tunc de patre positum, ut contra creare et gignere de matre. Egea Κύπριδος, Αἴας, Πάριδος, Σαλπίδος aliaque plurima. Tentatus Hesiodus. Θαλὶς μεμλῆτες, Σαλὶς μεμλῆτες ἰεγα, Σαλὶς μεμλῆτες. Inscriptio iuxta apud Tollium adserita. Statius et Propertius de sensu. Egea ἰεγας, ἰεγας, ὅπως, ἰεγας.

124. Εἰ μὴ δ' ὀφείλουτε χιτῶνα. Vestis adprehensae in re amatoria meminit & Nonnus lib. 48. p. 1270. l. 29.

Εἰ δὲ τις ἀνὴρ
 Χερσὶ ποδοβλήτοις τῶν ἰδούστων πέπλων.

125. Μῦνον ἐμὸν δόπειτε πολυτελέων γενετήρων. Notari velim vocabulum γενετήρων de utroque parente eleganter adhibitum. ita infra v. 180.

Οὐ γὰρ ἴμεις πόριζον ἐκείνῳ.
 Nonnus forte lib. 3. p. 104. l. 15.

Μῆτρὸς ἰγὺ πατέρων γὰρ δόπεισθε δάματα τάλιν.

Ita Latini. Tertullianus III. ad uxorem: nec in terris filii sine consensu patrum rite et jure nubunt. Statius Theb. lib. 2. 463.

Mira equidem duco, sic primi sanguinis auctor,
 Incestique patrum thalami.

Ad quem locum vir Eruditus in Obsery. Misc. Vol. II. p. 211. & seqq. plurima congeffit post P. Burmannum ab ipso laudatum ad Ovidium Metam. lib. 4. v. 60.

Tempore crevit amor, taedae quoque jure coissens;
 Sed vetuere patres.

Verum, quod pace Virorum Summorum dixerim,
 O 4 in

276 ANIMADVERSION. AD

in loco Ovidii patres vulgato significato capiendos esse docet. v. 155.

O multum miseri, meus illiusque, parentes.

Si enim per patres Poëta significare vellet parentes hic scribendum fuërat,

O multum miserique mei illiusque parentes.

Quemadmodum olim editum esse testis est Hein-
sius, sed hæc præ altera sordet lectio. Genitores
eodem sensu habes apud Catullum in Att. v. 58.

*Egone a mea remota hæc ferat in nemora domo?
Patria, bonis, amicis, genitoribus abero?*

Ubi idem Vñ Eruditus consulendus p. 331.

133. Εὐσθμον εὐχρόον αὐχένα κύσας. Notari vestit
duo epitheta uno vocabulo hic aptari, quemad-
modum & v. 131. Scholiastæ expositio vera,
de qua tamen merito dubitare licet. ita v. 42,
nec non v. 150.

Εὐσθμον εὐχρόον αὐχένα κύσας. Et 264.

Εὐσθμον, εὐχρόον. Δέμας δ' ἔχειεν ἰλαίην.

Ita & v. 294. Hujus compositionis apud Graecos
exempla satis superque obvia, qui aliquando plura
etiam aptant. Homerus Iliad. T. 387.

Ἐκ δ' ἄρα σέλιχος πατρίων ἐσπείσας ἔγχος
Βαθύ, μέγα, σφαιρόν. Iliad. T. 73.

Ἄντα δ' ἄρ' Ἡφαίσιοι μέγας ποταμὸς βαθυδίνης.
Ita Iliad. II. 238. Hesiodus in Ἔργοις v. 195.

Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν αἰζυροῖσιν ἅπασιν
Δυσκέλετος καὶ χαρτος ὁ μαρτύριον συντάσσει. Conf.

Conf. v. 63. 83. 739. in Scuto v. 124.

Δεύτερον αὖ θώρηκα πρὸς εἰθέασιν ἔδυνε
Καλὸν, χρύσειον, πολυδαίδαλον.

In Theogonia v. 160. & v. 481.

Ἐνθα μὲν ἔκτο φέρουσα θεὸν διὰ νύκτα μέλαιναν.

Verum hic loci legendum puto θεή, quod multo
elegantius. Orpheus Argon. v. 14.

Καὶ διφυῆ περιωπεία κυδρὸν ἔρωτα.

Lycophr. Cassandr. v. 5.

Α'α' ἄσπετον χέασα παμμιγῇ βοῇν.

Nonnus lib. 37. p. 938. l. 8.

Ἄρσενά κ' νέον ἵππον ὁδοιπόρον ἄβροχον ἄλμης
Γηραλὴν νίκησεν ἐμὴ θήλειά Ποδάργη.

Ita & Latini. Virgilius Æneid. lib. 6. v. 603.

Lucent genialibus altis

Aurea fulcra toris.

Lib. 3. v. 70.

Et lenis crepitans vocat Auster in altum.

Ita enim legendum, non *lene* recte docet Vir Eru-
ditus in Obs. Misc. Vol. I. p. 10. contra Servium,
qui vitiosum hoc vocat. Adde notam viri Docti
p. 68. Miror igitur Cel. Bentejum in Horatio
Carm. lib. 1. 2. 46.

Laetus intersis populo Quirini.

Legere, quamvis quatuor libri, probantibus Hein-
sio & Broekhusio, scribant *Quirino*, usum hoc ar-
gumento, quia apud Ovid. Trist. 1. 3. 33.

Dique relinquendi, quos urbs habet alta Quirini.

O 5

Legi

Legi nequeat *alta Quirina*, ob adjectiva duo geminata, cum tamen ad Od. 4. 17.

Et domus exilis Plutonia.

Pluribus exemplis id adstruxit. Neque audio Virum Cel. in Ovidio Amor. 3. 6. 45.

*Nec te praetereo, qui, per cava saxa volutans,
Tiburis Argci pumifer arva rigas.*

Ad Horat. Carm. 1. 7. 14. sine ulla necessitate emendantem *pomifera arva*, cum *spumifer* omnino hic fluvio rapido conveniat docente P. Burmanno; epitheta vero duo saepe gementur. Sic & Claudianus in Pr. Cons. Stilich. 1. v. 133.

*Dicite Bisaltae, vel qui Pangaea juvencis
Scinditis, offenso quantae sub vomere putres
Diffiliant glebis galeae.*

Ubi Barthius cum Cod. Palat. mallet *ruptis*; Nie. Heinsius *quantis*. Ego contra Codices fere omnes nihil muto. *Quantas galeas* dixit pro *quot*, more loquendi praecipue huic seculo proprio. Tibullus 1. 1. 46.

Martia cui somnos classica pulsa fugent.

Quin idem Eleg. 8. v. 17. tria epitheta geminat:

*Quid referam, ut volitet crebras intacta per urbes
Alba Palaeestino sancta columba Syro.*

Verum exosculor aureum Elegantissimi Broekhusii monitum; Ego te, *munditiae Latinae studiose*, monitum polo, *um* hic columbae tria attribui epitheta, exemplo non facile alias reperiendo. Apud Latinos certe exempla diu quaesita non inveni. Graecos aliquando non abhorruisse liquidum ex locis adductis. Saepissime tamen vitari possunt geminata epitheta admissio

admisso copulae defectu, cujus in locis quibusdam laudatis etiam forte usus, atque ita Virgilium lib. 6. 552.

Porta adversa ingens, solidoque adamante columnae.

cepit Servius qui notat: *Distinctione excludendum est vitium de duobus epithetis.* ita ad v. 887.

*Aeneas instat contra, telumque coruscat
Ingens arboreum.*

monet: *Non sunt duo epitheta, sed Aeneas ingens telum coruscat arboreum.*

Ibid. ἐνδοξόν αὐχένα. Ita amator apud Aristae-
tum lib. 1. ep. 12. p. 80. puellae ambrosiam spi-
rans collum praedicat: ὃ μὴ ἐν τεύχεσσι αὐτῆς ἀμ-
βροσίαις ἔδωκε.

Ibid. εὐχρόον αὐχένα. Bonum hunc colorem candi-
dam esse recte monet Voetius. Ita Aristae-
netus lib. 1. ep. 1. p. 6. τεύχεσσι λευκός τε ἢ σύμμετρος
τῷ προσώπῳ καὶ ἀκόσμητος ἢ, δι' ἀβρότητας τε ἀρρή-
κην αὐτῷ. Ovidius Heroid. ep. 20: 57.

Hoc flavi faciunt crines, & eburnea cervix.

Horatius Carm. 3. 9.

Donec gratus eram tibi,

*Nec quisquam potior brachia candidae
Cervici juvenis dabat.*

Ita Sacer Scriptor Cant. cap. 7. 4. sponsae collum
turri eburneae comparat.

Ibid. αὐχένα κύσας. Inter varias corporis partes,
quibus amatores oscula ferebant, erat & collum.

Achilles Tatius lib. 2. p. 73. ἢ ὅτι ταῦτα αὐτῷ ποιῶντος
καρτερεῖ ἢ προσίηται, σὺν ἔργον ἤδη, δέσποινάν τε κα-
λεῖν, ἢ φιλεῖν τεύχεσσι. Horatius Carm. 2. 12.
25.

Dum

*Dum flagrantia detorquet ad oscula
 Cervicem aut facili saevitia negat
 Quae poscente magis gaudeat eripi:
 Interdum rapere occupat.*

Ita legendum cum Bentlejo, & Cl. L. Bos in Animadv. ad h. Poëtam cap. 7. p. 37. ubi notat ita quoque exhibere Codicem Franeq. quod verum est, sed superscriptum tamen *vel e. i. e. vel occupet*. Eadem Scholia interlinearia vocem *detorquet* explicant *inflectat*; ut & *facili saevitia* *elegant* ter *levi luctamine*. Prius etiam ita explicat Aeron, qui tamen sibi aquam haesisse clare docet notans: *Inflectit*; Describit fastidium mulieris detorquentis se ab osculis amatoris, id est, cum flagrantibus osculis suis detorquet avertens se, ut magis incitet, ut: Et fugit ad salices & se cupit ante videri. Aut illud magis volens intelligi, quod *cervicem* vertat ad oscula, designans quod aut facile irascatur, aut facile blandiatur. Prima interpretatio adversatur genio Linguae. Quis enim unquam dixit *cervicem detorquere ad oscula* pro avertere ab osculis? Quid Poëta velit quisque videt. Sed pergamus. Callimachus epigr. 44. v. 5. ex emendatione certissima Bentleji:

Ε'λθὼν δ' ἐκ ἐνόησα τίς ἢ τίνας, αἶψ' ἐφίλησσε
 Τὴν δέριν· εἰ τῆτ' ἐς' αἰδίκημ' αἰδικῶ.

Alciphron lib. 1. ep. 28. πύ δέ ἐξαπινάως ἀναστὰς ἐπερῶ τὴν δέριν ἀνακλᾶσαι κύσας. ibi Vid Erudit. Berglerus. Humeris etiam non raro inponebant Ovidius 3. Art. Amat. v. 307.

*Pars humeri tamen ima tui, pars summa lacerti
 Nuda sit, a latroa conspicienda manu.
 Hoc vos praecipue, niveae, decet. hoc ubi vidi,
 Oscula ferre humero, qua patet, usque libet.*

Poly-

Polyphemus Galatææ manu osculari, si os non liceat, cupit apud Theocrit. Idyll. xi: 55.

ὦς κατὰν ποτὶ τὴν, καὶ τὰν χεῖρα τῷ ἰφίλασσα,
Αἰ μὴ τὸ σῶμα λῆς.

Supplex Polycles apud Aristaen. i. 13. p. 92. Panacii medici pectus exosculatur: αἰὲν ὁ πατήρ ἔτε μάλλον ἰκέτευε, τὰ τε στήθη φίλων καὶ τὰ γονάτων ἀπτάμενος. Multa osculorum genera simul recenset Nonnus lib. 4. p. 122. l. 29. ubi de Harmonia.

Ἡλέκτρης κύβε χεῖρα καὶ ὀμμάτα καὶ πόδας ἄρουρε,
καὶ κεφαλὴν καὶ σέβρα καὶ Ἡραδίωνος ὀκωπήν.

135. Κύπει φίλην μετὰ κύβην. Hac locutione frequentissimus est hujus præpositionis usus. Nonnus lib. 18. p. 502. l. 23.

Γηγενέων ὀλετῆρα μετὰ Κρονίδην σε καλέσσω.

Ita lib. 19. p. 512. l. 5. Callim. Hymn. in Jov. v. 36. Apud Achillem Tatium lib. 7. p. 455. aedituus Dianæ Ephesinæ rogatus a Clinia de Leucippes pulchritudine respondet: ἐκ αἰλῆν τοιαύτην, εἶφην, μετὰ τῇ Ἀφροδίτῃ εἶδον.

136. Ἰσὴν καλέω σε γυναῖξιν. ita hoc verbum occurrit apud Nonnum lib. 18. p. 504. l. 10.

Ἄριστος εἰ καλέω σέ χερσίονα.

Ita p. 502. l. 23.

Γηγενέων ὀλετῆρα μετὰ Κρονίδην σε καλέσσω.

137. Ἀλλὰ σε θυγατέρεσσι Διὸς Κρονίωνος εἶσκα. Eadem locutio occurrit apud Nonnum lib. x. p. 278. l. 19.

ὅς γάρ εἶσκα
Ὀυρεγνίον Διώνυσον ὑποβρύχιον Μελικέρτη.

Ita

Ita lib. 25. p. 656. l. 19. lib. 38. p. 970. l. 5.

ἡελίω γὰρ
Διούτερόν αἰτρεσέποντι, φερεγγέας Βαίχρον ἴσχω.

138. Οἷος, ὅς ἐ' ἰφύτευσε, καὶ ὀλβίη, ἣ τέκε,
μήτηρ.

Cum hoc loco dignissimus est, qui conferatur, Ovidius Metam. 4. 322.

*Sive es mortalis, qui te genuere beati,
Et frater felix, Et fortunata profecto
Si qua tibi soror est, Et quae dedit ubera nutrix.*

Et quae sequuntur oppido elegantia.

Ibid. ὅς ἐ' ἰφύτευσε. Ab arvis eorumque cultu ad sobolis generationem deductas locutiones non raro usurpant auctores. Virgilius Georg. lib. 3. v. 135.

*Hoc faciunt nimio ne luxu obtusior usus
Sed genitali arvo, Et sulcos obliuiscit inertis.*

Ubi recte Servius: Bene rem turpem aperte a Lucretio tractatam vitavit translationibus, quas omnes ab agricultura transfudit. & mox GENITALI ARVO] pro muliebri folliculo, quem scilicet vulvam vocant, ut etiam Plinius docet, nam folliculus ante dicebatur. Hoc usu frequens admodum est verbum σπείρειν apud Nonnum, ut lib. 3. p. 100. l. 4.

Εὐθαδέα κέρην
Θηλυτόκοις ἑσπερει γοναῖς ἐνπάρθενος ἀνῆρ.

p. 102. l. 7.

Βῆλος ἐπασσυντήρην γενεὴν σπερμῆνατο παίδων.

Ita lib. 5. p. 170. l. 17. lib. 48. p. 1282. l. 12.

Εἶχε

Εἶχε δ' Ἰσχυρίσσοιο φερώνυμα φύλα κορύμβων
 Ηἰθέε χαλκίεντος, δὲ ἐν πετάλῳ πῶδε Λαίμω
 Νυμφίος Ἐνδυμίων, κεραῆς ἱσπερὶ Σελήνης.

Locus corruptus. Erudit. Falkenburgius legit ἑρ-
 vel ὄν. Posterius rectum. Quid si legamus praeter-
 rea κεραῇ ἱσπερὶ Σελήνῃ? ita apud Hesiod. in Theog.
 v. 337. habes

Τηθύς δ' Ὀκεανῷ ποταμὸς τέκε δινήεντας.

Aliisque locis plurimis, quae mitto. Ἀρῶν hoc
 significatu frequens apud eundem, ex. gr. lib. 3. p.
 102. l. 14.

Ἦρσε τοσαυτίων μινυῶεα πῶεα παίδων.

Ita p. 106. l. 23. Sic & voces inde deductae. ita
 lib. 5. p. 152. l. 17. dixit

Ἀυτονόην ζυγίων ἀρότων νυμφεύσατο θεομῶ.

Ubi Interpres misere caecutivit. Lucianus in Ti-
 mone p. 109. εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς
 τὴν οἰκίαν νόμῳ πῶδε λαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίῳ
 ad quem locum pauca notavit Eruditiss. Hemster-
 huiusius p. 105. hinc & ἀροτῆς apud Nonnum lib.
 3. p. 102. l. 3.

Ζῆνα Λίβυν τέκε Βῆλον ἐμῆς ἀροτῆς γενέθλης.

Aliisque locis plurimis, quae mitto. ita verbo
 φυτεύειν idem Poëta saepius usus, ut lib. 1. p. 16.
 l. 23.

Ὅφρα φυτεύσῃ

Τάνταλον ἔργων αἰσίφρονα φῶρα κυκέλων.

Lib. 2. p. 62. l. 7. lib. 7. p. 220. l. 16. & l. 28.
 lib. x. p. 280. l. 14. loco adposito & nostro fere
 gemino:

Τίς σε πατήρ ἐφύτευσε; τίς ἔργον τέκε γαστήρ;
 Τίς Χαρίτων σε λόχευσε; τίς ἤροσε καλὸς Ἀπόλλων;

Missis aliorum locis audiamus unicum Phavorini in V. φυτεύειν ἐπὶ φυτῶν λέγεται, ἤγυν ἢ ῥίζαν αὐτῶν καταβάλλειν. ἀπὸ τῆς καταβάλλειν ἀρχῆς ἐν περιγμῶσι λέγομεν, ἢ ἐπὶ ἀνθρώπων. ὡς Εὐεπίδης, Οὗτος φυτεύει Πέλοπα. ἢ φυτεύειν ἀντι ὅσπερ ἐπὶ πατρός. ἢ παρτίγεται ἀπὸ τῆς φήτης, ὁ πατήρ, ἢ ἐστὶ ὅτι ἴστα, ἢ φητὺς σημαίνει τὸ φυτεύω, ἀποβολὴ ὅτι. Ἡσίοδος, φητύσασα φάιδιμον υἱόν. quem locum transpositione restitues legendo: ἢ φυτεύειν α. τ. σ. ε. π. ὡς Εὐεπίδης, ο. φ. π. dein emenda φητύσατο. Respicit enim locum Hesiodi in Theogon. v. 985.

Ἄνταρ τοι κεφάλῳ φητύσατο φάιδιμον υἱόν.

Ita omnes forte editiones sed mendose exhibent. Emenda ex Phavorino φητύσατο, quod & reperiri apud Etymologum docuit me Henr. Stephanus in Thes. L. Gr. in hac voce, atque ad Etymologi marginem Doctiss. If. Vossium simili modo locum Sophoclis in Trachiniis emendasse mihi ostendit, quae viri egregii est humanitas, Eruditiss. Valckenaerius, eamque emendationem certissimam esse evincit non tantum Grammaticorum consensus, qui merito plurimi sit, sed & perpetuus veterum Poëtarum usus primam vocis syllabam nunquam non conripientium, si a paucis locis discesseris, quae indocta librariorum natio corripit, ex hac observatione omnino corrigenda. Inter haec refer Oraculum, quod exstat apud Achillem Tatium lib. 2. p. 93.

Νῆσος τις ἐστὶ φυτῶνυμον αἶμα λαχῆσα.

Ubi, si conferas dicta cap. p. patebit legendum

Εἰς δὲ πρὸς νῆας φυτάνυμον αἶμα λαχῦσα.

Sic in Colutho de R. H. v. 122. legendum

καὶ χορὸν ἐνχελάδων δονάκων ἐπὶ φυτῷ εἶσας.

Non φυτῷ. quemadmodum v. 383. pro νεόφυτον emendandum

Κασσάνδρην νεόφυτον ἀπ' ἀκροπόλεως ἰδῆσαι.

Vox tamen hinc deducta φυταλίη apud Coluthum, aliosque & praecipue Nonnum plurimis locis producit ex. gr. lib. 31. p. 796. l. 5.

Ἡ δὲ κομίζουσα
βάλσαμον ὑμείρουσα, ἢ ἰνδὴν δονακῆος
φυταλίην. ἐτέρη δὲ ποδῶν ἐνώδεια ποίην.

Ultima verba turpissima faedat macula, quam absterges, si legas

Ἐτέρη δὲ ποδῶν ἐνώδεια ποίην.

Pedum olentem herbam quis in rerum natura esse fando audivit? at rosam florum pulcherrimam Venerique sacram famulas ipsius Gratias legere convenientissimum est. Similem errorem emendavimus supra cap. viii. p. 182. Verum crediderim istis locis primam produci ob concursum tot syllabarum brevium, quod centies Poëtae faciunt, idque observo in loco Orphei Suffimine Jovis p. 112.

Ἀσρεπαῖε, βρονταῖε, κεραύνιε, φυτάλμει Ζεῦ.

Id ni placeat, scribe φυτάλμει Ζεῦ. Vocabula autem φυτῶ &c. bonae satis notae esse docent Grammatici, & usus Veterum Scriptorum. Plutarchus Laecaen. Apophth. Tom. II. p. 241. ἐκ ἐμὸν τὸ Φίτυμα. qui & mox refert epigramma:

P

Εἴρε

Ἐρρε πακὸν φάνημα διὰ σκότος, ἢ διὰ μέλας
Εὐρώτας δειλαῖς μὴδ' ἐλάφοισι ῥέει.

Mirror Doct. Potterum Archaeol. Graec. lib. 3. cap. 12. p. 504. ubi locum hunc ex Lacon. Instit. perperam laudat edere φύτευμα, quod an in ullo MS. habeatur equidem dubito. Si ita emendavit, vel auctor, cui sua non raro sublegit, hanc labori supersedere potuisset, cum vulgata lectione non tantum non melius, sed & longe deterius sit. Plura exempla conlegisse Virum Eruditum in Observ. Miscell. Vol. II. p. 196. & seqq. multaque loca conrexisse, inter quae & Hesiodum sero deprehendo, de quo viri Doctissimi consensu mihi gratulor, praecipue cum in tempore viderim.

139. Γαστήρ, ἢ σ' ἐλόχευσε. Plerumque verbum hoc adhibetur de matre prolem pariente, sed & de patre apud Orpheum Argon. v. 133.

Τὴς ποτε νύμφῃ
Λαοθόῃ Μερέτοιο παρευνηθεῖς ἐλόχευσε
Κυκλήνῃς μεδέων χρυσόρραπας Ἀργειφόντας.
& v. 157.

Οἶνευς τ' ῥ' ἐλόχευσε ἔξ' Ἀλθαίῃς ποδόπαχυν.
Hinc varios induit significatus inde derivatos.
Idem Orpheus v. 43.

Ἡδ' ὅσον Αἰγυπτίων ἱερὸν λόχον ἐξελόχευσα.
& v. 252.

Καὶ οἱ δὲ σπῆθέων ὅπα λείριον ἐξελόχευσα.
Ut autem λοχεύειν, proprie de matre positum, aliquando de patre adhibetur, eodem modo verbo parere utuntur Latini, de quo Vid. Sanctius in Minerv. 1. 7. & Perizonius n. 10. ita ex gr. L. Attius

Attius in Trachiniis apud Ciceronem de N. D. 2. 8.
de Desanira Oenei filia:

Quantum una vecors Oenei partu edita.

Quamvis aliter locum hunc capiat Cel. Broekhu-
sius ad Propert. 4. 7. 65. cujus explicationem licet
non probem longe tamen praefero emendationi
Cel. Bentleji corrigentis *Oeneo patre edita*. Cur non
minore mutatione legit *Oeneo partu edita*, ut *Oeneo*
sit tertius casus? Sed nihil hic movendum satis su-
perque evicit vir Eruditus in Observ. Misc. Vol.
I. p. 408, 409. Eadem ratio est verbi *τίκτειν* de
patre adhibiti ab Hesiodo in Theog. 208. & 287.
Homero Iliad. 5. 434. Achille Tatius lib. 1. p. 37.
aliisque. Contra *creare* de matre habes apud Vir-
gilium Aeneid. lib. 12. 271.

Quos fida crearat
Una tot Arcadio conjunx Tyrrhena Gilippo.
Nec non lib. 7. 282.

Patri quos daedala Circe.
Subposita de matre nothos furata creavit.

Et alibi. Vid. Doct. Dukerus ad Florum lib. 1. 6.
§. 1. *Nec obscuritas inbibuit, quamvis matre serva*
creatum. Gignere de matre quoque usurpavit Vir-
gilias in Ciri v. 65.

Ipsi seu Lamiae mater sit, seu Crataeis,
Sine illam monstro genuit Perseta biforui.

Sicut & ignobilis aliquis versifex in Jo. Bapt. Per-
retii Musis Lapidariis lib. 1. Memor. 36. p. 64.

Q. Fortuna fidem quantam mutasti maligne.

Quam genuit genetrix, secum tenet in lae Ditis.

Nec non Batthius in Confess. Eidei. p. 294. sub

quo exstitit beata virgo Maria — quae humani generis genuit conditorem. idque jam ostendisse ad Cicero. Tusc. Quaest. 1. 42. Davisium monet Burmannus ad Phaedr. 3. 15. 14. De vaccis usurpavit Columella de R. R. lib. 6. cap. 22. §. 1. Nam ἡ γὰρ αἰὲς πρὸς ἀρχαίᾳ, quod gignere desierunt. ita emendat Heinsius Advers. lib. 3. cap. 8. p. 459. vide tamen novissimos Interpretes.

141. Κύπριδος ἔργα, pro nuptiis & concubitu centies fere occurrunt apud bonos Scriptores. Achilles Tatius lib. 4. p. 237. τὸ μὲν γὰρ ἔργον Ἀφροδίτης ἢ ὅρον ἔχει ἢ κόρον. Anton. Liber. cap. 21. αὐτὴ τὰ μὲν ἔργα τῆς Ἀφροδίτης ἐξύβρισεν & mox Ἀφροδίτη ἦ, ὅτι αὐτῆς ἡτίμασε τὰ ἔργα. ita cap. 37. & 38. Hesiodus in Ἔργοις v. 521.

Οὐκ ἔργ' εἰδυῖα πολυχρῆσεν Ἀφροδίτης.

Eodem modo Ἀρης ἔργα pro bello apud Coluth. de R. H. 182. Πάλλαδος ἔργον apud Nonnum lib. 24. p. 634. l. 29. & lib. 38. p. 858. l. 20. Sic Virgil. Æneid. 5. 284.

Olli serva datur, operum haud ignara Minervae.

Ἔργον Ἐνυῆς Nonn. lib. 43. p. 1130. l. 10. Sic ἔργα μελίσσης pro melle apud Nonn. lib. 13. p. 366. l. 27. ἔργον αἰῶνις lib. 17. p. 468. l. 1. ἔργα θαλάσσης pro piscatura lib. 20. p. 552. l. 24. & in Paraphr. Joann. 21. 12. ἔργα κωδομῆ lib. 27. p. 712. l. 8. Θαλάσσια ἔργα Hom. Iliad. B. 612. Odyss. E. 67. καὶ ἔργα Coluth. de R. H. 225. Hesiodus in Ἔργοις v. 231.

Θαλῆς ἢ μεμνηλότα ἔργα νέμονται.
convivia autem celebrant.

Graevius cap. 6. intelligit per Θαλῆς μεμνηλότα ἔργα convivia, seu opera pertinentia ad convivia, quae grata

grata sunt convivis. Heinſius & Gujetus legunt
Θαλίης ὃ μεμνηότες. ita Nonnus lib. 37. p. 926.
l. 4.

Ἡμέτεροι γὰρ
Παντοίας ἀρετῇσι μεμνηότες εἰσι μαχηταί.

Graevio favet alius locus Nonni lib. 42. p. 1104.
l. 4.

Μὴ πάλιν ἄλλω ἔρωσι μεμνηότα μῦθον ἀκούσῃ.

Sed scribenda forte vox Ἐρωσι litera majuscula; al-
terum certe nunquam offendisse me memini, un-
de mallem in Heliodi loco legere

Θαλίης ὃ μεμνηότα ἔργα νέμανται.

Ex MS. Graevii. Posses & Θαλίης μεμνηότες ex
Homero Iliad. 3. v. 708.

Ὅς ῥ' ἐν ὕλῃ κλέσκει, μέγα πλῆτοιο μεμνηώς.

Sed pergamus. γυμνάδος ἔργα occurrunt in Inſcrip-
tione inventa in insula Chio apud Tollium in epist.
Itiner. l. p. 5. & Hennin. p. 20.

Ἀῖτι σε τ' εὐχόμενα νέοις ἐπὶ γυμνάδος ἔργοις
Ἀβας καλίστοις ἀνθεσι τερόμενον.

Henninius p. 21. pro νέας legendum putat νέων;
ego fecus cenſeo. idem enim denotat quod νέων
ἔργα γυμνάδος, quod Poëta forte vitavit ne duo
casus secundi a voce γυμνὰς penderent, quod ta-
men non sine exemplo est. ita apud Statium *animi*
equestres pro equitis occurrunt lib. 1. Sylv. 1. 46.

At sonipes habitus animosque imitatus equestres.

Malè Cel. Marklandus conjectat *beriles*. Propertius
2. 6. 13.

Unde mihi patriis gnatos praebere triumphis?

Nic. Heinsii enim conjectura in notis ad Propert. p. 685. legentis *Latiis triumphis* minus est necessaria. Recte vero Cel. Henninius Ἀβας pro Ηβης poni vidit. ita Theocr. Idyll. i. v. 44. nec raro Doricae voces aliisque dialecti occurrunt in carmine diversa dialecto scripto. ita apud Plutarchum in Lycurgo T. I. p. 43. Tyrtaeus:

Ὅτι μέλει Σπάρτας ἡμερόεσσα πόλις.

Pro ἔργα Ἀφροδίτης saepe etiam occurrit ἔργα γάμων, ex. gr. apud Nonnum lib. 42. p. 1100. l. 27. p. 1104. l. 5. ἔργα ἔρωτος apud Long. Past. 3. p. 80. & 83. & simpliciter ἔργον apud Achillem Tat. lib. i. p. 35. 37. 39. & lib. 5. p. 309. Procopium in Supplem. Hist. Arcan. editum a Cel. Moneta Menag. Tom. III. p. 256. eodem significato apud Ovidium occurrit opus Amor. 3. 7. 67.

*Quae nunc ecce rigent intempestiva valentque,
Nunc opus exposcunt militiamque suam.*

& lib. i. Eleg. 4.

*Saepe mihi, dominaeque meae properata voluptas,
Veste sub injecta dulce peregit opus.*

Ita Martialis, & alii. Hinc ἐνεργεῖν apud Alciphir. lib. 3. ep. 55. p. 412. οἷος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖσι πάντων ὁρᾶντων ἐνεργεῖν. Ubi pudicas tales locutiones esse discas ex Eustathio apud Cel. Berglerum.

CAPUT XIII.

Repetitio earundem vocum, vicinarum admodum licet, multis exemplis demonstrata. Adsertus locus Hesiodi. Δόμος pro dolio. Antiqua Virgilii lectio. Voces derivatae & compositae saepe repetuntur. Boëthius emendatus. Vindicatus locus Apollonti Rhodii. Defensa vetus Propertii lectio

Etio plurimis in locis. Ponere urbem. Doctus Epicurus summo jure vocatur. Virgilius semel. Valerius Flaccus aliquoties adfertur, ut & Seneca, aliaque. Statii loca quaedam defensa. Decus & forma junguntur. Claudianus & Guntbertus adfertur. Vindicatus Justinus apertis locis. Bellum Graeciae, pro eo, quod Graeci inferunt, recte dici contra Shefferum probatur, aliaque. Defensus Florus, & Virgilius. Tentatus Ovidius. Vindicatus Valerius Flaccus, Statius, & Ausonius. Tentatus Claudianus. Emendatus Minucius Felix. Ardua, & praefata montium. Tentatus Avienus. Vindicatus locus Statii. Locus manus. Adfertur locus Longi. NO.

145. *Θεσμὰ θεῆς ἐρόντα. mox v. 147. habes μελίφρονα θεσμόν ἐρώτων. & paulo ante v. 142. γαμήλια θεσμὰ θεαίνης repetitione ejusdem vocis saepe vicina, quam & v. 296, 299, 300, aliisque locis observare poteris. Hanc si nonnemo culpare, saltem in Poëta seculo non optimo florente excusare, audacior forte emendare sustinebit, ego secus censeo; cum utriusque Linguae auctores probatos, Historicos, Poëtas, aliosque eandem vocem, quae paulo ante, saepe & in eadem re, praecesserat, centies repetere solere dudum deprehenderim, atque adeo merito virorum in arte Critica praestantissimorum, non tantum, qui praecipiti nimis calore lati multa loca conrumpunt, sed & moderatiorum aliquando, emendationes, quibus nullum praeterquam in vitiosa, ut vocant, illi, repetitione praesidium est, merito suspectas habeam. Ne vero fortius locutum me, quam re ipsa praestare possum, existimes, en loca, quae mihi notavi, sat multa, plura, si quis id exigat, daturus. ita Herodotus lib. i. cap. x. μαθήσασθαι τὸ ποιηθὲν ἐκ τῶν ἀνδρῶν, ὅτε ἀνέβωσεν αἰχμυνηῖσα, ὅτε ἔδοξε μαθεῖν. cap. xi. ἰκάλεε τὴν γυνῆα. ἡ δὲ, ὅδεν δόκμων αὐτὴν τῶν πρηχθέντων ἐπίσας, ἦλθε καλεόμενος. εἰθις γὰρ ἡ πρῶτον, ὅπως ἡ βασίλισσα καλεῖται, φοιτᾷ.*

τῶν. μοχ ἢ αὐτόν σε αὐτίκα ἔτω ὑποθήσκειν ἢ· ὡς
 αὖ μὴ πάντα πειθόμενος Κανδαύλῃ, ἔ λοιπὲ ἴδης τα μὴ
 σε δεῖ. ita cap. 2. & 3. aliquoties habes αἰτίαν δίκας.
 alia loca longe plurima non coacervo. Homerus
 Iliad. I. 251.

Φράζευ, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἥμαρ.
 ὦ πέπον, ἢ μὴ σοι γὰρ πατὴρ ἐπετέλειτο Πηλεὺς.
 Ἡματι τῷ.

Conf. v. 266, & 269, Hesiodus in Ἔργοις v. 27.

ὦ Πέρση, σὺ γὰρ ταῦτα τεῶ ἐνικάθεις θυμῷ.
 Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργα θυμὸν ἐρύκει.

Conf. v. 20, 21. v. 51, 52, 53. v. 96.

Μένη δ' αὐτόθι ἑλπίς ἐν ἀρρήκτοις δόμοις
 ἔνδον ἔμιμνε πίθῃ ὑπὸ χεῖλεσιν, ἔδ' ἐθύραζε
 ἑξέπτη. πρὸθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο.

Ubi Seleucus praeterea emendat πίθοιοι & ita qua-
 ter in paucis versibus (occurrit enim & v. 94.)
 repetitam eandem vocem haberes. Verum cassa
 nuce magistelli hanc ineptam non emerim con-
 jecturam, quippe quae ingratam, & si absit, nun-
 quam quaerendam fundit ταυτολογίαν. Fateor ra-
 riori usu hic occurrere δόμον, sed non ideo loco
 protinus movendum, praecipue cum lectionem
 adferat vox θύραζε quae magis quadrat in domum,
 quam dolium. Quid? anne nidos avium *domos*
 a Poëtis vocari magis proprium, quam dolium hoc
 ingens, cui inclusa tot mala? Quid? minusne
 improprie δόμοι vocantur arcae, quibus vestes ad-
 servantur? ita tamen Euripides in Alcest. v. 158.
 confer omnino Eruditissimum Cuperum Observ.
 lib. 3. cap. 18. Sed pergo. Orpheus quoque repe-
 tit Argon. v. 1150. ἀναστήσασθε, cum praecessit v.
 1147. ἀνστήσεσθε. idem Hymno in Venerem v. 21.

Τερ-

Τερπομένη χαίρεις θνητῶν κυκλίαισι χορείαις,
Ἡ Νυμφαῖς τέρπη κυανώπισιν ἐν χθονὶ δία.

Idem Argon. 717.

Ὅς ῥ' ὑπὸδεκτο
Ἡρώας Μινῶας, ξενίῃ δ' ὑπὸδεκτο τετραπέζῃ.

Callimachus Hymn. in Del. 6 & 10. Theocritus Idyll. 27: 66, & 69. Moschus Idyll. 2: 18, 19. Oraculum apud Achillem Tatium lib. 2. p. 93. ubi v. 2. φέρσσαι & 4. φέρειν occurrit. quale & illud apud Scholiastem Aristophanis Plut. v. 9. Judas epist. v. 6. Justinus in praef. §. 1. *Prorsus rem magni & animi & operis adgressus.* mox. §. 2. *nonne nobis Pompejus Herculeam audacia orbem terrarum adgressus videri debet.* ita aliis locis multis. Virgilius lib. 8. 240.

*Umbrosae penitus patuere cavernae
Non secus ac si qua penitus vi terra debiscens
Infernas referet sedes.*

Ita v. 252. loco notabili:

*Faucibus ingentem fumum (mirabile dictu)
Evomit, involvitque domum caligine caeca
Prospectum eripiens oculis, glomeratque sub antro
Fumiferam noctem commixtis igne tenebris.
Non tulit Alcides animis, seque ipse per ignem
Praecipiti injecit saltu, qua plurimus undam
Fumus agit, nebulaque ingens specus aestuat atra.
Hic Cacum in tenebris incendia vana vomentem
Corripit.*

Lib. 7. v. 464. scripserat Poëta:

*Exultantque aestu latices; fuerit intus aquae amnis
Fumidus, atque alte spumis exuberat amnis.*

Ubi nunc ex emendatione Vari & Tuccae legimus *aquai*. ita enim Servius: *Hanc autem diaeresin Tucca & Varus fecerunt. Nam Virgilius sic reliquerat.*

Furit intus aquae amnis & exuberat ut aquae amnis. quod satis asperum fuit. Dele ut aquae nisi Poëtam scripſiſſe velis atque ut aquae ſ. e. a. Sed recte haec correxerunt poſt obitum Virgilii viri Doctiſſimi. Inepte autem in quibuſdam editionibus exhibetur *Furit intus aquae viſ. lib. 12. 298.*

*Obuius ambuſtum torrem Corynaeus ab ara
Corripit, & venienti Ebuſo plagamque ferenti
Occupat os flammis. Olli ingens barba reluxit
Nidoremque ambuſta dedit.*

Idem in Culice v. 50.

*Tondentur tenero viridantia gramina morſu.
Pendula projectis carpuntur & arbuta ramis: &c.
Haec ſuſpenſa rapit carpente cacumina morſu.*

Ovidius Metam. 8: 233.

*Icare dicebat: pennas adſpexit in undis,
Decevitque ſuas artes; corpusque ſepulcro
Condidit, & tellus a nomine dicta ſepulti.*

v. 278.

*Praeteritae ceſſaſſe ferunt Letoidos aras.
Tangit & ira Deos. At non impune feremus.*

v. 377.

*Nec jaculis iſſet, nec equo loca perſcia, ſilvas.
Perſequitur Telamon: ſtudioque incautus eundi.*

Valerius Flaccus lib. 2. 65.

*Axe nitet ſerpens ſeptenosque implicat ignes.
Sic ait; & certi memorat qui vultus Olympi
Pleïones Hyadumque locos; quo ſidere vibret
Enſis & Actaeus niteat qua luce Bootes.*

vs. 75.

*Cum primus equis exegit anhelis
Phoebus Athon, medraſque diem diſperſit in undas.
Cer-*

*Certatim remis agitur mare; rostraque cursu
Prima tremunt.*

vs. 252.

*Jam fuge, jam dubiae donum rape mentis, & en-
sem*

*Tu potius miserae retine. tunc excipit artus,
Obnubitque caput, tacitumque ad conscia Bacchi
Templa rapit.*

Ita v. 162, & 167. habes geminatum implet aliis-
que locis. Apud Statium lib. 5. Sylv. I. v. 147. *alta*
occurrit & v. 151. & *aura* v. 149. & 153. Apud
Boëthium de Conf. Phil. lib. 2. Metr. V. v. 16.
saeva, ut & v. 21, & 25. repetitur, & *arma* v. 18.
& 20. Guntherus Ligur. 2: 426.

*Ne protinus agmina jungi
Possent auctus aquis fluvialibus obstitit amnis.
Ast ubi detumuit fluctus, positoque furore
Coepit habere vadum, nec dum residentibus undis
Protinus eVectu validorum miles equorum
Non tam flumineas transit, quam transnatat un-
das,
Junctaue confidunt sociatis agmina campis.*

Ita enim recte emendavit Cel. Withofius in Spe-
cim. Gunth. cap. 2. p. 46. pro *cuncta*, de qua-
rum vocum permutatione adeas ante alios Hein-
sium Advers. lib. 1. cap. 13. p. 141. idem lib. 1.
v. 269. ex emendatione Withofii cap. 1.

*Quid juvenis de laude loquar? quid fortia primae
Acta juventutis? quid, quod peregrina secutus
Castra dei, primis tyro famosus in annis
Gessit?*

Vulgo *armis*. Vid. & lib. 4. 486, 489. 489, 490.
lib. 9. 434. & 437. lib. x. 76.

Ipsa

*Ipsē per hostiles numeroſo milite campos
Undique diſcurrens hostilia quaeque gerendo.*

Ita Rosweytha p. 725. v. 760, 761, 763. Plura loca describendi taedium jam me tener, & te procul dubio legendi, quisquis es, Erudite Lector. Non possum tamen, quia semel in hanc palaestram est descendendum, hac occasione non adferre numerum non minorem locorum, in quibus voces non quidem eadem, sed tamen derivatae & compositae vicina admodum sibi in sede locari ab auctoribus frequenter admodum clarissimum est. Ex Poëtis tantum, quia ipsis praecipue hoc argumento vulnera infliguntur, loca dabo, atque ante alios e Virgilio, qui multus est in his repetitionibus. sic lib. 7. 458.

Olli somnum ingens rumpit pavor: ossaque & artus

Perfudit toto proruptus corpore sudor.

Ita v. 222, & 225. lib. 2. v. 25.

*Nos abiisse rati & vento petiisse Mycenae.
Ergo omnis longo solvit se Teucra luctu;
Panduntur portae. juvat ire.*

v. 67.

*Namque, ut conspectu in medio turbatus inermis
Constitit, atque oculis Phrygia agmina circum-
spexit:*

*Heu quae nunc tellus, inquit, quae me aequora
possunt*

Accipere? aut quid jam misero mihi denique restat?

Confer v. 158, 161. v. 186.

*Coeloque educere jussit:
Ne recipi portis, aut duci in moenia possit.*

v. 243.

V. 243.

*Substitit, atque utero sonitum quater arma dedere.
Instamus tamen immemores coecique furore,
Et monstrum infelix sacrata sistimus arce.*

Conf. v. 315, 317. 337, 338, 340. 494, 496. v. 498.

*Fertur in arva furens cumulo, camposque per om-
nis
Cum stabulis armenta trahit. Vidi ipse furentem
Caede Neoptolemum.*

Vid. v. 553, 555. 637, 641. lib. 8. v. 238.

*Inde repente
Impulit. impulsu quo maximus insonat aether.*

Addam loca ex Culice, quia eorum usus postea in
refutanda Heinssii emendatione, v. 105.

*Quae subter viridem residebant coerula muscum,
Jam medias operum partis evectus erat Sol:
Cum densas pastor pecudes cogebat in umbras.
Ut procul aspexit luco residere virenti.*

Conf. 100, & 106. v. 145.

*Carmina per varios edunt resonantia cantus.
His suberat gelidis manans e fontibus unda,
Quae levibus placidum rivis sonat orta liquorem.*

v. 166.

*Tollebant aerae venientis ad omnia visus.
Jam magis atque magis corpus revolvibile volvens
Attollit nitidis pectus fulgoribus.*

Vid. v. 204, 207. v. 211, 213. v. 237, 240. v. 277.
281. v. 290.

*Nec divae corruptit munera lingua.
Sed tu crudelis, crudelis tu magis, Orpheu,
Qscula cara petens rupisti jussa Deorum.*

Conf.

138 ANIMADVERSION. AD

Conf. 382, 386. Tibullus lib. 4. El. I. v. 99.

Adversisque parant acies concurrere signis.

Sequitur v. 202.

Rectus ut aequatis decurrat frontibus ordo.

Conf. 204. & 211. v. 118, 125. Ovidius Metam.
8. 248.

*Ut, aequali spatio distantibus illis,
Altera pars staret.*

Statius lib. 4. Sylv. 4. I.

*Noti tibi vatis amorem
Corde exire veta, nec enim Tyrinthius almae
Pectus amicitiae. cedit tibi gloria fidi
Theseos, & lacerum qui circa moenia Trojae
Priamidem, caeso solatia traxit amico.*

Lib. 5. Sylv. 1. v. 110. ex emendatione Marklandi;

*Vicisti gaudia certe
Ipsius, affuso dum pectore prona sacratos
Ante pedes avide domini tam magna merentis
Volveris. Aonio non sic in vertice gaudet.*

Ita lib. 1. Sylv. 2. v. 27.

*Cessent mordaces obliqui carminis astus
Fama tace, subiit leges & frena momordit.*

Herc. Surrent. v. 152.

*Nudosque virorum
Certatus & parva suae simulacra coronae
Quin age & ipse libens proprii certaminis actus
Invieta dignare manu!*

Boëthius de Conf. Philos. 4. 6. 38.

Et

*Et quae motu concitat ire
Sistit retrahens ac vaga firmat
Nam nisi rectos revocans itus.*

Lib. 5. Sylv. 3. 149.

*Quantus equos pugnasque virum decurrere versu
Maeonides, quantumque pios ditavit agrestes
Ascraeus Siculusque senex: qua lege recurrat
Pindaricae vox flexa lyrae.*

Huc refer, semel enim haec molestia devoranda, loca in quibus repetitio haec obvia in fine periodorum. ita Herod. lib. 1. cap. x. Εκ τῶ αὐτοῦ μὲν χωρίου ἡ ὁρμή εἶναι, ὅθεν περ καὶ ἐκείνος ἐμὲ ἐπεδίξατο γυμνὴν. ὑπνωμένῳ δὲ ἡ ἐπιχείρησις εἶναι. ita in prooemio, nec non Ælian. V. H. 2. 9. aliisque locis. Boëthius in Conf. Fidei p. 294. *Reges instituti leguntur: quorum post Saulem primatum David de tribu Juda legitur adeptus fuisse, qui primus ex gentibus legitur imperasse.* p. 295. *Sed huic tam sanæ atque veracissimæ fidei exstiterant (emenda, si quid video, exstiterunt) multi qui diversa garrirent: Et præter alios Nestorius Et Eutyches repertores haereseos exstiterunt.* Alias repetitionum species enumerare non est animus. Tot exemplis convicti Viri Eruditi tandem, nisi omnia me fallunt, libenter fatebuntur, Criticos plurimos & primi præcipue ordinis, in restituendis id generis locis, laterem lavasse, quorum numerum non exiguum oblata hac occasione vindicare conabor. Restitue igitur Apollonium Rhodium Argon. lib. 1. v. 942.

*Ἄρκτον μιν καλέουσιν ὄρος φειναιετάοντες,
Καὶ τὸ μὲν ὑβείσαι τε καὶ ἄγριοι μεταίεσι
Γηγένες, μέγα θαῦμα φεικτονεοσιν ἰδέσθαι.*

Inmerito pro arido ac jejuno locum hunc a Cel.
Bent

Bentlejo habitum esse, qui inmani certe mutatione legebat v. 943. ἀμφιπέπονται, dudum docuit Doct. Jensus Lect. Lucian. lib. 2. cap. 6. p. 177, 178. nec potuit refutare Erudit. Arnaldus Animadv. Crit. cap. 6. p. 31. Sed de h. l. postea adhuc agendi dabitur occasio. Sed quia graviora passi & plura longe vulnera Romani Scriptores, ipsis ut succurramus par est. Retineatur igitur vulgata Propertii lectio lib. 3. 9. 19.

*Ut qui pacato statuisset in orbe columnas,
Tam dura traheret mollia pensa manu.
Persarum statuit Babylona Semiramis urbem.*

Ad hunc locum Heinsius in notis p. 704. monet: *ne statuit & statuisset non conveniunt. alterum corruptum.* Miror Virum Eruditum emendationem non protulisse, cum in promptu esset *posuit* vel *posuisset*, quo significato obvium hoc verbum apud Virgilium *Aeneid.* lib. 6. v. 18.

*Redditus his primum terris, tibi, Phoebe, sacrauit
Remigium alarum, posuitque immania templa.*

Ita lib. 5. v. 59. ubi videatur Servius. Hieronymus in interpretatione Judithae 1. 3. *posuitque portas ejus in altitudinem turrium.* Verum nihil hic muto, ut nec Eleg. 21. v. 6.

Et qua septenas temperat unda vias.

Ubi Gujetus (V. Heins. p. 737.) *perperam* vult *perforat*, quia sequitur v. 22.

Vitricēs temperat ira manus.

Sic lib. 3. El. 20. v. 26.

*Illic vel studiis animum emendare Platonis
Incipiam, aut hortis, docte Epicure, tuis.
Persequar aut studium linguae, Demosthenis arma,
Librorumque tuos, docte Menandre, sales.
Cum*

Cum unanimi consensu repraesentent omnes Editiones & MSS. tamen Nic. Heinsius conjectat *Ludorum---cultu M.* neque enim placet bis repetitum *docte*. Idem torfit Broekhusium, sed qui alia viam expedire conatur legendo scilicet, *dux Epicure*, Epicurum enim fuisse indoctum. adeo autem conjectura hac fidit vir Elegans, ut in ipsum textum invexerit. Nollem factum. Vulgatam enim lectionem & nomen Nobilissimi Philosophi, hanc injuriam ipsi inferri dolens, strenue & erudite defendit Cel. Vlamingius ad Boethium de C. P. lib. 3. Metr. xi. 15. ubi observat Broekhusii emendationem suis membranis & omnibus Codicibus adversari; apud optimos Poetas epithetorum abusum esse ingentem; Torquatum apud Cicer. lib. i. de Finibus. ipsum *doctum* potius quam *indoctum* vocandum esse adserere; nec tam praeclare potuisse de vita moribusque hominum differere sine cognitione historicorum; imo inter Historicos relatum a Vossio; nosque ablegat ad Gassendum; *doctos* dici eleganter *duces*, qui enim in arte aliqua excellunt eo titulo ornari, Epicurum autem in Physicis parem vix habuisse; tandem ita vocari a Petronio cap. 122.

*Ipse pater veri doctus Epicurus in arte
Fussit.*

Ita enim diserte scribere Codicem Tragurianum. Haec breviter ex nota longiori delibasse non poenitet. Nihil novandum quoque puto lib. i. El. 2.9.

*Adspice, quot submittat humus formosa colores,
Et veniant hederæ sponte sua melius:
Surgat & in solis formosius arbutus antris.*

Neque enim audio Bentlejum ad Horat. p. 38. *frondosior* emendantem, quia arbutus rara fronde
Q est;

est; ut nec Erudit. Heinsium Advers. lib. 2. cap. 6. p. 247. qui magno molimine repositum it *posior*. Sanam quoque contendo esse vulgarem lectionem Eleg. 9. v. 9.

Quid tibi nunc misero prodest grave dicere carmen?

Quamvis occurrat v. 6. *Dicere* & v. 8. praecedente,

Atque utinam posito dicar amore rudis.

Veterem hanc esse lectionem vel inde patet quia Heinsius p. 663. emendat *ducere*, quemadmodum editum est a Broekhusio, quod miror, nulla lectionis varietate memorata. sana etiam antiqua scriptura lib. 3. 23. 17.

*Nunc demum vasto fessi resipiscimus aestu,
Vulnera & ad sanum nunc cohere mea.*

Quamvis praecessit v. 10.

Elicere aut vasto Tbeffala saga mari.

Minus recte Heinsius Advers. 1. 9. p. 94. & in notis p. 738. legit *insano aestu*, quod parum mihi placet, & ne concurrat haec vox cum *sanum* ibi legit *ad planum*, conjectura forsitan non spernenda, quamvis alteram lectionem tueatur Broekhusius. Nullo quoque modo adurgere possum Cel. Marklando ad Stat. lib. 2. Sylv. 1. v. 45. in Virgilio lib. x. v. 96. pro

*Cunctique fremebant
Caecicolae adsensu vario. ceu flamina prima
Cum deprensa fremunt sylvis.*

Conjectanti *gemunt*. Nulla ratio quoque est cur Heinsius in Valerio Flacco lib. 2. v. 141.

Huic

*Huic Dea cum lacrymis, & nota veste Neaerae
Icta genas.*

Bulaei *Picta* rejiciat, eo argumento, quia infra v. 150. occurrit *Picta manus*. quamvis ipsam lectionem minime probem, cum persuasus sim cum Zinzerlingo & Burmanno (nam quod in nota occurrit *picta*, typorum videtur flagitium) legendum *Ficta genas*, i. e. e mentita, neque enim unquam Lesbias mulieres genas pictas habuisse, qualem tamen, si quid efficere vellet, Fama simulare debebat, legere me meminì. v. 254. iterum Hein-
sio displicet,

Tacitumque ad conscia Bacchi

Templa rapit.

Cum v. 257. sequatur *tacita*, inmerito, ut jam Cel. Burmannus observavit, qui & v. 138. secure legit:

*Manet illa toro; famulasque fatigat
Velleribus: tardi reputant quae tempora belli
Ante torum, & longo mulcent insomnia penso.*

Quam lectionem omnium conjecturis praefero: certe *Litoribus* absurdum est, & explicatio Vossii inepta, & ipsi Valerio contraria, qui v. 135. canit:

Ille abit, & mediam gaudens desertur in urbem.

Toro tamen non placet prae veteri lectione *virum*, quam probant Aldus, Zinzerlingus, & Vossius, nec non Codices. Idem tamen Heinsius, quod mirere, v. 43. pro

Ac velut ignota captus regione viarum.

Raptus conjecit teste Burmanno, cum tamen v. 39. *raptos* praecesserat, & vulgata lectione deterius est. In Seneca paucis defungar. In Herc. Oet. v. 621.

*Cupit hic gazis implere famem:
 Nec tamen omnis plaga gemmiferi
 Sufficit Istri; nec tota sitim
 Lydia vincit; nec quae zephyro
 Subdita tellus, stupet aurato
 Flumine clarum radiare Tagum;
 Nec si totus seruiat Hebrus,
 Ruraque dives cingat Hydaspes,
 Intraque suos currere finas.
 Spectet toto flumine Gangem.*

Ad hunc locum, quem praetervectus fuit Gronovius, varia notavit Vir Eruditus in *Observ. Misc.* Vol. I. p. 77, 78. nec non p. 287. & seqq. *Gemmifer Ister* merito displicuit, sed non in *Indi* vox erat mutanda, vel *Austri*, sed potius in *Euri* cum Nic. Heinsio; an enim *plaga fluvii* recte dicatur dubito. Pro illo alioqui faceret Boëthius de *Conf. Philos.* lib. 3. metr. x.

*Aut Indus calido propinquus orbi
 Candidis miscens virides lapillos.*

Libya, quae conjectura Lincolnienſis, optime refutata a viro docto p. 288, & 289. nec placet alterum illud; N. ſ. *potis ſ. Euris*, quamvis nondum mihi constet de veritate vocis *Hebrus*, licet ab ultima seculorum memoria auriferum hunc fluvium celebratum autumet, sed auctoritate nulla factus, Doct. Henninius ad *Toll. epist. Itiner.* r. p. 28. cum utique, si quid mutandum, nihil verius sit emendatione eorum, qui *Hermus* restitunt, favente perpetuo ipsius imitatore Boëthio l. c.

*Non quicquid Tagus aureis arenis
 Donat, aut Hermus rutilante ripa.*

Neque placet, quod monet Vir Eruditus melius
 can-

convenire *Soli s. H.* ob repetitionem, vocis *totus*, quamvis non inde sequeretur Poëtam ita scripsisse, cum nihil hanc Tragediam sit miserius, quae parcius erant Poëtae, siquid video obijcienda, cum similia toties occurrunt: quare damno quoque Lincolnienſis conjecturam legentis *terto*, quae vulgaris est emendatio, & centies, saepe tamen infelici successu, a Criticis tentata. Minus necessaria quoque videtur conjectura Summi Gronovii in Herc. Fur. v. 22. legentis,

*Escendat licet,
Meumque victrix teneat Alcmena torum.*

Pro locum, quia praecesserat v. 4.

Locumque, coelo pulsa, pellicibus dedi.

Venio ad Statum ab acutissimo Viro Jerem. Marklando, quemadmodum multis in locis felicissime sanatum, sic aliquando, ubi minus necessaria medicina, tentatum, ut ex gr. lib. 3. Sylv. 3. III.

*Quis sublime genus formamque insignis Hetruscae
Nesciat? haud quanquam proprio mihi cognita visu,
Sed decus eximium formae par. reddit imago
Vultibus.*

Ibi enim reponit *decus famamque*, quia mox sequitur *formae*. Sed ipsum jugulemus suo gladio. Sequitur enim eodem v. *decus eximium*, ut, si hoc argumentum firmum, nullius momenti ipsius emendatio sit habenda, quam tamen veram puto *formam* tamen in *famam* mutandum nondum persuadeor, cum non de *fama* Hetruscae, sed pulchritudine hic sermo. *Decus* autem & *forma* junguntur quoque lib. I. Sylv. I. v. 17.

Nec veris majora putes: par forma, decorque.

Recta etiam vulgata lectio lib. 3. Sylv. 3. v. 179.

*Haud aliter gemuit perjuria Thefeus,
Littore quo falsis deciperat Ægea velis.
Tunc inmane gemens faedatusque ora.*

Ubi idem Vir Doctus tentabat fremens. forte tamen nihil mutandum addit cum fremere potius iratorum sit quam moestorum. recte. Nihil etiam mutem lib. 3. Sylv. 4. 90.

*Tunc junctis crinem incidere sagittis,
Atque auro gemmisque locant: rapit ipsa cadentes
Mater, & arcanos interat Cytherea liquores.
Tunc puer e turba, manibus qui forte supinis
Nobile gemmato speculum portaverat auro,
Hoc quoque demus, ait, patriis nec gratius ullum
Munus erit templis, ipsoque potentius auro.*

Ubi idem Vir Doctus legit gemmato orbe. Nollem factum. Non majore successu lib. 4. Sylv. 6. v. 67.

*Seu clausam magna Babylona refrigerat hasta,
Seu Pelopis terras libertatemque Pelasgam
Obruerat bello: magnoque ex agmine laudum
Fertur Thebanos tantum excussasse triumphos.
Ille etiam magnos fatis rumpentibus actus.*

Emendat longoque ex agmine laudum. Retinerem quoque Thebaid. lib. 2. v. 39.

*Medium cava nubila montis
Infedere latus.*

Licet v. 36. occurrat infiditur, quamvis alteram lectionem insumfere, quam tuetur Vir Eruditus in Observ. Misc. Vol. 1. p. 185. in nota. non plane spernam. Nescio quo modo etiam vulgata blanditur lectio Claudiani de R. P. lib. 2. 26.

Sal-

*Saltem communi sole fruuntur.
Sed mihi virginitas pariter coelumque negatur:
Eripitur cum sole pudor.*

Nollem certe Nob. Heinſius luce contra Codices, quos certe non memorat, in textum invexiſſe, praecipue cum in illa lectione elegantior repetitio, quamvis alias voces iſtas ſaepe conmutariſſe tritum. Vid. Markland. ad Stat. 3. Sylv. 3. v. 53. Neque in mendo cubare crediderim v. 306.

*Accipe Lethaeo famulas cum gurgite Parcas.
Sit fatum quodcumque voles. Haec fatus ovantes
Exhortatur equos.*

Quae diverſa admodum ibi cogitat Vir Celeberr. animum dubium ſatis arguunt. Vulgatam firmanſe haec Lucani ab ipſo adlata:

*Sive canit fatum, ſeu, quod jubet ille, canendo
Fit fatum.*

Nec non Virgilius Aeneid. 1. 262.

*Fabor enim, quando haec te cura remordet:
Longius & volvens fatorum arcana movebo.*

Tutius quoque, ut videtur, ſummus Withoſius in Specim. Gunther. p. 136. intactam reliquiſſet vulgatam Guntheri lectionem Ligur. lib. 6. v. 180.

*Haec igitur tanto radiantia dona decore.
Regia mellifluis ornavit epistola verbis.
Anglicus Augusto Rex gaudia vera monarchae
Optat & aeternae felicia gaudia vitae.
Sit tibi vera ſalus, Rex optime, ſemper ab illo,
Qui bonitate ſua dat regibus eſſe ſalutem,
Inſpiretque tuo bona coelitus omnia cordi,
Cujus clauſa manu Regum pia corda feruntur.*

Quam, cum tot diversarum vocum repetitiones concurrant, priori loco *gaudia in gaudens* mutasset. Venio ad soluti sermonis scriptorem Justinum, cuius in praefat. §. 6. statim oculis nostris se obijciunt haec verba: *Simul ut & otii mei, cuius & Cato reddendam operam putat, apud te ratio constaret.* Ita Vorstius & Graevius. Sed acutissimus Tan. Faber conjectat: *cuius & Cato reddendam rationem putat.* ita certe veteres editiones teste Vorstio, & propius convenit dicto Catonis, quin & Justinii stylo. ita enim §. 4. *ut haberent & qui Graeca didicissent, quo admonerentur, & qui non didicissent, quo instruerentur.* lib. 1. cap. 1. §. 2. *Populus nullis legibus tenebatur, arbitria principum pro legibus erant.* adeo ut conjecturae huic non parum tribuam, & veram prope censeam. Pergentibus lib. 1. cap. 7. §. 10. occurrunt haec verba: *Tantus Croesi amor apud omnes urbes erat: passurusque Cyrus grave bellum Graeciae fuisset, si quid in Croesum crudelius consulisset.* Hic Cl. Schefferus ex MS. pro *Graeciae* probat *eius gratia*, quo an ineptius quidquam fingi possit equidem dubito. Audi quid illum moverit: Bellum Graeciae paullo dicitur insolentius pro a Graecis, at obiectio haec sutilis est & tanto viro indigna. Exciderat igitur ipsi Virgilius *Aeneid.* lib. 2. v. 435.

Quorum Iphitus aëvo

Jam gravior, Pelias & vulnere tardus Ulixi.

Ubi Servius: quia illi *Ulysses* inflixerat. an quod? Exciderat Valerius Flaccus lib. 2: 178.

Vel jam patriae vidisse per ignes

Calmen agi, stragemque Deum!

Vid. Burmannum & Perizonium ad *Ælian.* Var. Hist. lib. 2. cap. 25. n. 9. nec non Doët. Broekhusium ad Propert. lib. 4. El. 7. v. 65. Altera ob-
jectio

jectio ejusdem momenti est, quod vox Graeciae superflua, quoniam praecedat ex universa Graecia. At, mi Scheffere, cur te non movet quoque nomen Croesi ter quaterve repetitum? cur non quae praecedunt §. 3. Domitis demum plerisque, cum adversus Babylonios bellum gereret, Babylonis Rex Lydorum Croesus in auxilium venit. ita Herodotus lib. 1. cap. 61. κατὰ τὴν ἀναρχίην τὴν αὐτῆς Μεγακλέα γενόμενον, γαμέει δὲ Μεγακλέας τὴν θυγατέρα? quemadmodum recte restituit ex Cod. Medic. Jac Gronovius p. 814. qui addit: Id mutarunt, qui repetitionem nominis avversabantur tantopere Herodoto amatam, ut quisque potest annotare. Conf. cap. 1. 52. Medicina etiam non indiget sanus locus cap. 8. §. 2. cum prohibere eos transitu Araxidis fluminis posset transire permisit, & sibi faciliorem pugnam intra regni sui terminos rata, & hostibus objectu fluminis fugam difficiliorem. Non tamen deterior est Juntinae editionis lectio apud Graevium: cum prohibere eos posset, vadum A. f. t. p. male tamen vir Eruditus contra omnes MSS. ejicit ὁ fluminis, quia paulo post sequitur, cum neque Justinus neque alii haecce curent. Flumen verò Araxes & similia centies occurrunt. Exciderat fere monere in Floro lib. 2. cap. 15. §. 5. Scipio Nasica servandam, ne, metu ablato aemulae urbis, luxuriari felicitas inciperet. Medium senatus elegit, ut urbs tantum loco moveretur. Me non probare sententiam Interpretum, qui vocem urbis delent, multo minus Begerum, qui ita edidit. Sed haec loca sufficiant. Nunc non plane easdem, sed deductas voces, quia repetitae, a viris eruditis expultas restitutum eo. Primus locus est Virgilii Calice v. 62.

Si nitor auri

Sub laqueare domus animum non tangit avarum,

Q 5

Pictu-

*Picturaeque decus, lapidum nos fulgor in ulla
Cognitus utilitate manet.*

Non debuit Doct. Nic. Heinsius Advers. lib. 4. cap. 8. p. 617. sollicitare hunc locum legendo *Igneus*, quia v. 59. praecessit *incognita*. In Ovidio Metam. lib. 8. v. 341. libenter legerem

*Sternitur impulsu nemus: & propulsa fragorem
Silva dat.*

Cum uno Leid. apud Cl. Burmannum, cui *incurfu* magis adridet, quamvis addat, *nisi sit Ovidiana repetitio*, quod a vero haud quaquam adludere videtur. Sollicitasse etiam non debuit Eruditiss. Burmannus Valer. Fl. lib. 2. v. 30.

*Trux ille ejectat adest
Fundamenta jugi; pariter tunc omnis anbelat
Trinacria, injectam fesso dum pectore molem
Commovet experiens.*

Ubi Vir Cel. *ingestam* mallet, quem &, ipso fatente, retinuit illa repetitio, quo minus v. 29, & 14. aliquid tentaret. Potuisset & Nic. Heinsius Advers. lib. 1. p. 29. intactum relinquere Statium lib. 5. Sylv. 2. 102.

*Nuper cum forte sodalis
Immeritae falso palleret crimine famae
Erigeretque forum succinctaque iudice muto
Surgeret & castum libraret Julia ferrum.*

Ubi Vir Eruditiss. dubitat, an non scribendum *Ferveretque*, cum a *surrigendo* derivetur *surgo*, candidè tamen addens, praestare id in medio, utpote minus exploratum, relinqui, quamvis nihil tentandum ego probe sim persuasus. Minime tamen spernendum *toros pro forum*, licet ratio, quia paullo

paullo post vox recurrit, minus solida. Opem medicam, quam Doctiss. Cannegieterus, haec licet vix ferens, aliis praestandam relinquit Observ. Misc. Vol. X. p. 171. desiderare non videtur Ausonius Mosella v. 56.

*Utque almus aperto
Panditur intuitu, liquidis obrutibus aer,
Nec placidi prohibent oculos per inania venti.*

Mirror autem virum Acutissimum Nic. Heinsium cum in Claudian. Eutrop. lib. 1. v. 14. elegantem
• Codic. Oxon. & Pricaeae. lectionem

*Quae nova portendunt superi! Nilusne meatu
Deviis, & nostri tendat jam transfuga mundi
Se rubro miscere mari?*

multis inlustret, moneatque tum insuper legendum portendant, probare tamen vulgatam lectionem tentat, non culpata repetitione. Emaculatum hac occasione ibo unum Minucii Felicis locum cap. 17. *Quid loquar apte disposita erecta montium, collium flexa, porrecta comporum.* ita enim legendum, non, quod vulgatur, *recta montium*, quod ineptum est. Nullus dubito, quin haec emendatio facilitate sua nemini non magis adridebit, quam, quae placuit Doct. Wopkensio in Observ. Misc. Vol. X. p. 30. *ardua montium* reponenti, locutione egregia & Virgilio Aeneid. lib. xi. v. 518. usurpata:

*Ipse ardua montis
Per deserta iugo superans adventat ad urbem.*

• Ita *ardua terrarum* habes lib. 5. 694. alia notavit vir Eruditissimus in Observ. Misc. Vol. I. p. 167. Rarior, fateor, nostra est locutio, sed propius accedit ad vulgatam, neque Tacito est ignota, quod

quod ignorare nos non sinunt Lexicon viti Avienus;
Ora Maritima v. 639.

*Ad rupis illud erigentis se latus,
Quod deditamne gentici cognominant
Solis columnas, tanto enim fastigio
In usque celsa nubium subducitur
Meridianus sol, ut oppositu iugi
Conspicius haud sit &c.*

Locus contaminatissimus. Barthius legit *Quod de editamine* vel *altitudine*; sed, quia *editamen* vox est ignota, vir Doctus in *Observ. Misc. Vol. I. p. 390.* legit *de cacumine*; alter in nota monet virum Doctum emendasse *Quod edit amnem ----- columnam.* Quod si in tantis sententiarum divitiis aliquid proferendum, legi forte posset *Quod & etiam nunc*, pleonasmō admissō, qui exemplis similibus, ut *post deinde*, de quo alias fusius, defendere se posset. Vel lege *Quod editum nunc* facili emendatione, prior litera vocis *deditam* adhaesit e praecedente, *Quod*, qualia millies accidunt. *Ne & nec* saepissime permutari docuerunt Dukerus ad *Florum 2. 5. §. 2.* Graevius ad *Lactant. de M. P. cap. 4.* & quis non? *Nec* autem & *nunc* non rarius confusa deprehendes. in *Statio lib. 5. Sylv. 5. v. 35. pro*

*Nunc etiam labente manu, nunc lumine sicco
Ordior acclinis tumulo.*

Gronovius & Marklandus legunt *nec lumine sicco.* docte. Huic vero *labente manu* in *trepidante m.* mutanti equidem non accesserim. *Virgilius* certe lib. 6: 32.

*Bis conatus erat casus effingere in auro:
Bis patriae cecidere manus.*

Haec respexit Statius. Vid. & Heinl. ad *Ovid. Metam.*

Metam. 8; 211. Finem faciam; postquam in loco Longi Pastor. I. p. 8. ἐκδιδάξαντες ἑκάστης δὲ νέ-
μεν πρὸς μεσημβρίας, πῶς δὲ νέμεν κοπάσαστος ὁ
καύματος. nihil mutandum esse monuero, atque
adeo vanam esse conjecturam P. Möll p. 12. e-
mendantis πῶς δὲ ἐπιμένειν. His autem exemplis
quae vel pertinacissimis, si quid video, sufficere
poterunt, si Eruditissimi viri moniti in posterum
cautiores esse didicerint in sollicitandis talibus lo-
cis, quae nullo modo in mendo cubant, operae
pretium sat luculentum mihi tulisse videbor. Alia
res est, si quaeras, an non rectius antiqui Poetae
elegantiae carminum suorum consulissent, si a ta-
libus repetitionibus, saepe, quod qui non plane
aure sunt jacenti, negare non sustinebunt, ingra-
tis abstinuissent, quod summum seculi nostri Poë-
tam aliquando me monuisse recordor, qui & ex-
emplar Carminum Nic. Heinsii, in quo politissi-
mus vates manu sua loca, quae imprudenti libi
exciderant olim emendarat, se possidere memora-
vit.

CAPUT XIV.

ἀγέειν de Amore positum, sicut & venari. Hercules &
Omphales exemplum in amore. Χερσόρραπις Εἰρήνη, quare
dictus. Mercurius in nuptiis conciliandis adhibitus Vene-
risque ob eloquentiam comes. Θηπιὸν ἐκόμεζον elegans locu-
tio, nec Latinis ignota. Ἀπὸ Ἀἰγυπτίου Ἀπλάων. Defensio
Virgilii lectio contra Marklandum. Antonius victor. Μελα-
νίον rectius scribitur. Ἀνὰ τοὺς πύλλας ἀσπίδας Veneri
invisas esse dilectis persuadent. Adfertur Aristaeus
contra Pauwium. Masculinum genus pro fœminino recte
adhibitum. Praepositio & in variis in lectionibus a-
bundat. Defensus locus Statii.

149. **T**ὸ τοῦ ἑξῆς ἡγεύμενον. Elegantem verbi
ἀγέειν usum pulchre animadvertit Doct.
Röverus

254 ANIMADVERSION. AD

Röverus adducto etiam Macedonii loco, cui addi velim, Nonnum lib. 1. p. 32. l. 17.

Πανδαμάτωρ ἓνα βάλλε τιῶ πυρί. Θελγόμενον ᾗ
Σὸν βέλος ἀγρεύσει, τ' ἔ νίκησι Κρονίων.

Lib. 16. p. 452. l. 5.

Ἄλλοι μὲν Διόνυσον κυνοσόοι Γοχταίρῃ
Ἐνθαδὶ θηρέουσι, σὺ δ' ἀγρεύσεις Ἀφροδίτῃ
Ἡδὺς ὁ δαιμάνιον ἀπαλοχρόον ἄζυγα κύνῃ.

Inde Amor ἀγρευτῆς eidem lib. 48. p. 1662. l. 31.

Ἀγρευτῆρος ἔρωτος ἐλαφρίζουσα Φαρέτην.

Eleganter Theocritus epigr. 3.

Ἀγρεύει δέ το Πᾶν, καὶ ὁ τ' κροκόεντα Περίηπος
Κιστὸν ἐφ' ἡμερῶ κροτὶ καθαπτόμενος.

Aristaenetus lib. 1. ep. 7. p. 50. ἐγὼ ᾗ ἀμήχανος
παρεστήκαμ, καὶ ἔς ἐθηρησάμην θρηναῖν, καὶ ἦν ἐκ ἡγρευσας,
μειζόνως δακρύων. ita & Sacer Scriptor Proverb. 6:
25. Μὴ σε νικήσῃ καίλας ἐπιθυμία, μηδὲ συναρπαδῆς
ἀπὸ τ' αὐτῆς βλαφάρων. ita v. seq. γυνὴ ᾗ ἀνδρῶν τι-
μίας ψυχὰς ἀγρεύει. Claudianus in Fragmento Gi-
gantomachiae de Venere:

Περφυρίαν δ' ἔ κρύπτειν ὑπ' ἡμασιν ἄντυγα μάζαν
Ὀμματος εἰς ἄγρην ὠπλισμένη· κ. τ. λ.

Εἰ δέ τις αὐτῇ

Ὀμμα βάλλῃ, δέδμητο.

Ovidius ex emendatione Burmanni Medic. Faciei
v. 27.

*Per se quaeque parat, nec quo venetur amores
Praefert: munditiae crimina nulla merent.*

150. Ὡς Θερσύν Ἡρακλῆα κ. τ. λ. Non minore
venustate Terentius eodem exemplo usus Eunuch.
Act. 5. Sc. 8. v. 2.

TH. Ego

TH. Ego ne? ut Thaidi me dedam, & faciam
quod jubeat. GN. quid est?

TH. Qui minus huic quam Hercules servivit Om-
phalae? GN. exemplum placet.

Clitophon apud Achillem Tat. lib. 2. p. 75. ὅτι
συνῆκε πῶς ἔπον τὸ χαῖρε Δίσποινα, ἔπεν· Ἐγὼ σὴ; μὴ
τῷτ' εἴπης; καὶ μὴν, πέπεσκέιν σέ τις μοι θεῶν, ὥσπερ
καὶ Ἡρακλῆα τῇ Ὀμφάλῃ; τὸν Ἑρμῆν λέγεις. τότε ἦ
περσὶν ἐκέλευσε ὁ Ζεὺς.

Ibid. Χρυσόρραπις Ἑρμῆς. Cornutus (ita scribendum
nomen docet in praef. Gale) de N. D. cap. 16.
p. 165. hanc rationem nominis reddit: χρυσόρραπις
ἦ, ὅτι πολύτιμος ἐστὶ καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ ῥαπισμός. πολλὰ γὰρ
ἀξία ἐστὶν ἡ ἔνκαυρος νεθεσία, καὶ ἐπιστροφὴ τῇ αὐτῇ περ-
σεχόντων. Kromajerus notare putat hanc vocem
auream gestantem virgam & aureos calceos, quia ῥαπις
est ῥάβδος & ὑπόδημα. Ultimum nunquam me le-
gisse memini, neque adhuc adducor ut credam
huc Poëtas respexisse. Certe Cornuti explicationes
omnes quadrant in virgam non calceos, de quibus
verbo eum dicturum credibile, si haec veteribus
fuiſſet opinio.

Ibid. Ἑρμῆς. Mercurio suas in amore partes dant
Poëtae, ut patet ex Herculis & Omphales fabula,
quo respicit Musaeus. Hinc ab Jove ad Harmo-
niae nuptias Cadmo conciliandas caelo demittitur
apud Nonnum lib. 3. p. 106. l. 19.

Ζεὺς ἦ πατὴρ περὶέηκε τανύπτερον οὐρανὸν Μαιῆς
Εἰς δόμον Ἡλέκτρης ταχὺν ἄγγελον, ὃφρα Κασίωνα
Ἀρμονίην ὁπάσειεν εἰς Ἀρμονίην ὑμεναίων.

Nec mirum: erat enim eloquentiae praefes Deus,
unde ποικιλόμυθος vocatur Nonno lib. 3. p. 110. l.
3. Sa-

3. Sapienter igitur instituit Horatius Carm. I. 30. qui ipsum in comitatu Veneris numerat:

*Perfidus tecum puer & solutis
Gratiae zonis, properentque Nymphae,
Et parum comis sine te Juventas
Mercuriusque.*

Ubi optime Porphyrius: Quia multum facit eloquentia ad amorem conciliandum, unde illud: dilectum me faciebat amor. Perperam Agon: per Mercurium quæstum vult accipi tanquam sine venustate nec lucrum sit. Adde Doctiss. Arnaldi de Dios Pappopis commentarium cap. 23. p. 161.

151. ΟΥΤΕΥΕΙΝ ΕΧΟΡΗΣΑΙ. Elegans locutio Graecis-que admodum familiaris, ut patet ex Homero Iliad. A. v. 201. & 648. Hesiod. Op. 181. Orpheo. Argon. 1208. Theocrito Idyll. 27. 68. Alciphron. lib. 3. ep. 40. Ε γὰρ μὲν τὸ παῖδα ἀποδοῦναι αἰσῶν ἄλλα, ἢ καὶ αἰσῶν ἀπέπεμψα. Matthæo cap. 26. 55. 28. l. 8. Nonno lib. 3. p. 110. l. 16. lib. 5. p. 168. l. 15. lib. 14. p. 404. l. 2. Luca Evang. 22. 47. 24. 29. aliisque plurimis. Graecismum imitati Latini, Horatius Carm. I. 16. 1.

*Musti amicus, tristitiam & metus
Tradam protervis in mare Creticum
Portare ventis.*

Stattius lib. 4. Sylv. 4. v. 61.

*Forsitan Ausonias ibis frenare cohortes,
Aut Rhæni populos aut nigrae littora Thules,
Aut Istrum servare latus.*

Prosper Carmine de Ingratis P. II. cap. 17.

*Atqui Salvator mundi non præmia justis
Solvere, non sanis venit conferre medelam.*

Boëthius de Conf. Philos. 4. 7. Rosweytha v. 196.
p. 714.

*Pompa regali pergit solamina fratri
Ferre sub ingenti cordis languore dolenti
Nec mora: quem venit fratrem refovere, redemit.*

Ita v. 566. p. 721. v. 701. p. 724. Plura dabit
Barthius ad Rutilium lib. 1. v. 210.

Missus Romani discere jura fori.

Referri huc possunt similes locutiones, quales apud
Claudianum in sec. Conf. Stilich. v. 287.

*Quos decus esse Deae primi sub limine coeli
Roscida foecundis concepit Luna cavernis.*

Orpheum Argon. 575. & seqq. v. 584. &c Alciphr.
lib. 3. ep. 3. & 4.

153. Α'π' Α'ρεαδίας Α'ταλάντη. pro Arcadica Ata-
lanta. ita Theocritus Idyll. 1. v. 146.

Καὶ ἀπ' Α'γίλων Ιχάδα τρώγῃς

Α'δῆαν.

Matthaeus Euang. cap. 2. v. 1. Ἰδὺ, μάγοι ὑπὸ
ἀνατολῶν παρεγένοντο εἰς Ἱερσόλυμα. Consule notata
Eruditissimo Alberti. Imitatus est Hieronymus in
Esai. cap. 19. *In tantum ut Magi de Oriente docti a
daemonibus --- venerint Bethlehem.* Tibullus lib. 2. 4.
40.

Et a rubro lucida concha mari.

Vid. Broekhusium, & Weitzium ad Valer. Fl. 1.
549.

Veniet Phrygia nam pastor ab Ida.

Ovidius Amor. 2. 6. 1.

Psittacus, Eois imitatrix ales ab Indis.

R

Ita

Ita, recte post alios emendavit Nic. Heinſius. Virgilius *Aeneid.* lib. 8. v. 685.

*Hinc ope barbarica variisque Antonius armis
Ductor ab Aurorae populis & litore rubro
Aegyptum, viresque Orientis & ultima secum
Bactra trahit.*

Ita emendat Märkländus ad Stat. lib. 2. Sylv. 6. 3. pro *Victor*, an recte dubito. *Victor* enim Antonius a Poëta conmode vocari, nec sine accūmine, videtur, qui talem se haberi volebat. Vellejus Paterculus lib. 2. 8. *Fugam suam, quia vivus exierat, victoriam vocabat.* Florus lib. 4. cap. x. §. 10. *Ibi incredibili quadam mentis vecordia ferocior aliquanto factus est: quasi vicisset, qui evaserat.* ibi Dukerum vide. Saepe quoque eleganter omitti quasi observari potest ex. gr. apud Virgil. *Æn.* lib. 2. 66.

*Namque ut conspectu in medio turbatus inermis
Constitit.*

Ubi Servius: *quasi turbatus.* Praeter Hieronymum autem praepositione *de* ita usus Statius lib. 2. Sylv. 5. v. 28.

*Inter tot Scythicas, Libycasque & litore Rheni
Et Pharia de gente feras.*

Terentius Eunuch. 1. 2. 85. dixit *ex Aethiopia ancillulam*, quod honestius esse quam *Aethiopissam* putat Donatus. De ipsa Atalanta Viros Doctos ab Interpretibus laudatos conferre operae erit.

154. Μειλανίωνος: Vera haec est scriptura, obvia & apud Nonnum lib. 30. p. 782. l. 19. idque docet *Milanionis* nomen apud Propert. 1. 1. 9. Perperam *Μηνάλων* exstat apud Palaeph. cap. 14. sicut apud alios *Μενάλων*, nisi *Μειναλίαν* Poëticum velis, quod tamen etiam usurpavit Scholiastes Eurip. l. c.
a Pe-

a Perizonio ad Ælian. V. H. 13. 1. adductus, ubi triplicis scripturae exemplum habes, nam praeter Μαιναλίαν occurrit Μεναλίαν & Μιναλίαν.

157. Πείθεο ἢ σὺ, φίλη μὴ Κόπρῃδι μῆνιν ἐγερῆς. Scilicet id sedulo agunt amatores, ut difficiles sibi & crudeles puellas Veneri ejusque filio invisas omni modo dilectis persuadeant. Consule omnino Nonnum Dionys. lib. 42. p. 1100. l. 22. & seqq. Achill. Tatium lib. 5. p. 305. Aristaen. 1. ep. 27. p. 180. ἔ γάρ ἐμὲ γελαῖς ἢ καλῇ, αἰμὰ τ' Ἐρωτὶ παῖξῃς. ἐλπίς ἄρα τ' τοξότην ἐκένον τροχὸν ἐπαφῆταί σοι βέλος, ἵνα τῶτων περκαλινδυμένη τ' ποδῶν ἱκετεύῃς ἐμὲ τὸ σὲ ἀκέσασθαι πάθος. Ælianus Calycæ apud eundem lib. 2. ep. 1. p. 194. οἶδα ὃ ὅσον ἔρως ἀντιστρατεύειν τοῖς ὑπερηφανῶσι φιλεῖ. qui locus satis superque refutat Pavonidem elumbi conjectura depravantem hunc Scriptorem lib. 1. ep. 10. p. 64. ubi queritur Acontius: τί δέ σοι τῶτον ἐπῆγον τὸν Φόβον; καὶ πότε ἢ φασὶ τ' θεὸν ἐπὶ πάσαις μὲν ἀμαρτίαις κινεῖσθαι δεινῶς· μαλιστα δ' τὴν ἀμελῆντας τῶν ὀρκῶν πικρὸτερόν τιμωρεῖσθαι. Hic enim rogat Vir Cl. an non convenientius de Virginum praeside legeretur μὲν δὲ τὰς ἀμελῆσας τ' ὀρκῶν. Sed ne jam eo recurram, ut, de qua ad v. 327. plura monui, masculinum genus pro feminino poni contendam, non raro genere masculino efferuntur, quae potius ad femininum referenda viderentur, ut apud Ovidium Metam. lib. 2. v. 436.

Illā quidem pugnat: Sed quare superare puella,

Quisve Jovem poterat?

An & hic emendandum: *Quare de Jove p.*? Sed turbas omnes facile componet Virgilius Æneid. lib. 6. v. 442.

Hic, quos durus amor crudeli tæbe peredit,

Secreti celant calles, & myrtea cingunt

Sylva tegit.

Et tamen, Servio notante, in sequentibus faeminarum tantum ponit exempla. Sed vide cap. 16.

159. Περὶ πλάγας ἐν μύθοις. Eodem modo locutus Alciphron lib. 1. ep. 34. ἀμυνόμεναι γὰρ αὐτὰς ὥς ἐν σκιάμασιν ὅδ' ἐν βλασφημίαις, αἰδ' ἐν οἷς μάλιστα αἰνίσσονται. Jacobus ep. cap. 3. v. 9. de lingua: ἐν αὐτῇ ἐνλογώμεν τὸν Θεὸν καὶ πατέρας, καὶ ἐν αὐτῇ καταρώμεθα τὶς ἀνθρώπους. Lucas Euang. cap. 23. v. 9. Ita in aliis locutionibus plurimis abundat haec praepositio. Homerus Iliad. Σ. 135.

Περί γ' ἐμὶ δεῦρ' ἐλθεῖσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖναι.

Ita v. 190. &c. alia dabit Munckerus ad Anton. Liber. cap. 23. & P. Moll. ad Long. Past. I. p. 36. quem nec Musaei locus fugit. Nec raro Latinorum in simili modo adhibetur. Sidonius Carm. X. 9.

*Tum Dicam, quicumque aderat terrore remoto
Quo quis pollebat lufit in officio.*

& v. 15.

Alcides clava, Mavors tum lufit in hasta.

Lactantius de Mort. Pers. cap. 39 Spadones in tormentis necat. Hieronymus in interpretatione Judic. haec cap. 2. 16. Omnesque resistentes sibi occidit in ore gladii. Vide an hinc defendi possit Statius lib. 4. Sylv. 9. v. 42.

*Ollares rogo non licebit uxor,
Cumano patinas in orbe tertas,
Aut unam dare syntrofin (quid herres?)*

Ubi Cel. Marklandus legit *vel o. t. In tempore* Valer. Flacc. lib. 2. v. 144. V. Burmannus. Justinus praef. §. 6. Statius praef. lib. 1. Sylv. *quaedam* & in singulis diebus effusa. ita optime Marklandus ex vetustis

stis editis in Addend. Interpres Judithae cap. 2.
17. Et post haec descendit in campos Damasci in diebus
messis.

CAPUT XV.

Oculi dejecti signa pudoris. Modestae virgines ad nuptia-
rum nomen horrescunt. Cervicem dilectarum intueri so-
lent amatores. Nonni interpres reprehensus aliquoties.
Εἰς τὸν αἰχμηδὸς & familia. Inepta Croji emendatio in Aulo
Gellio rejecta. Eis cum quarto casu positum pro eis. Si-
ne parentum consensu matrimonia inire vetitum. Alci-
phronis locus contra Berglerum vindicatus. Eis τὰς τῶ
καὶ τὸν pro eis τὰς τῶ καὶ τὸν Εἰ pro eis ab Homero aliisque
recte adhibitum contra Grammaticos docetur. Puerilis
Gujeti in Hesiodo conjectura explosa. Praepositionis in
promiscuus usus. Enendatus Boëthius. Defensus Lactan-
tii locus contra Tollium. Tentati Florus & Valerius Flac-
cus. In cum casu sexto pro quarto recentioribus usitatus.
Lactantius defensus contra P. Bauldri, Justinus contra
Gronovium, Propertius contra Gebauerum. Flavi fluxui,
flava unda, ob flaventem arenam. Rejecti Acron & Ser-
vius. Tentatus Acron. Ubi & ibi pro quo & vicissim.
Εἰς τὸν 3, καὶ αἰχμηδὸς & familia.

160. Εἰς τὸν αἰχμηδὸς πῆξεν ὀπωπὴν. Oculi enim dejecti
signa sunt pudoris. V. Achilles Tatius
lib. 6. p. 371. lib. 8. p. 467. Longus Past. lib. 4.
p. 124. Boëthius de Cons. Phil. 1. 1. His ille cho-
rus increpitus deiecit humi moestior vultum confessusque
rubore verecundiam, limen tristis excessit.

161. Αἰδοῖ ἐρυθρίωσαν ὑπεκλήπτεσθαι παρῆν. Mo-
destae enim virgines nuptiarum nomen horre-
scunt, solum horrere se fingunt. Unde Petronius
cap. 26. de propudiosissima meretrice Quartilla:
Sine dubio non repugnasset puer, ac ne puella quidem
tristis expaverat nuptiarum nomen. consule Cl. Bur-
mannum. Aristaen. lib. 1. ep. x. p. 60. de Cydip-
pe: ἔτι διερχομένη τὸν ἕκτον, αἱ δὲ αἰχμηδὸν τε καὶ νότον,
τὸν

τὸν ἔρωτικὸν λόγον ἀπέρριψεν αἰδωμένη· ἢ ἡμίφωνον καταλέλοιπε λέξιν ἢ ἐπ' ἐχάτω κειμένην. ἄτε διαμνημονεύσαν γάμον· ὃν σεμνὴ παρθένος καὶν ἑτέρῃ λέγοιτο, ἡρυθείασε. Ovidius lib. 4. Met. 329.

*Nais ab his tacuit: pueri rubor ora notavit
Nescia quid sit Amor; sed ἔσ' erubuisse decebat.*

171. Οὐ καίμεν εἰσορῶν ἀπαλόχρεον αὐχένα κέρης.
In hanc sententiam Nonnus lib. 7. p. 216. l. 21.

Ἀσκεπέος σκοπίαζεν ἐλεύθερον αὐχένα κέρης.

Ita lib. 15. p. 426. l. 10. lib. 16. p. 438. l. 23.
lib. 34. p. 854. l. 28.

Ὄμματα μὴ σκοπιάζε ἢ ἀργυφον αὐχένα Βάκχης.
Oculos non introspice ἔσ' argenteam cervicem Bacchae.

Ita vertunt pueriliter, cum deberent *splendidam*, quem errorem aliis locis plurimis commiserunt. ita lib. 38. p. 972. l. 21.

Ἀργυφῶν ἐνυκλος ἴτας φοινίσσεται μαζῶν.

Nisi legendum quis putet Ἀργυρέων oppositione non inuenta. Sed & lib. 47. p. 1208. l. 16.

Ἀργυφα πόρφυροντο παρήια.

Ubi idem error, sicut & lib. 40. p. 1022. l. 20. & aliis locis, nam *argenteam* pro *splendido* cepisse vix crederem.

175. Τίς σε πολυκλαυτὴν ἐπέων ἐδίδαξε κελεύθους ἐπέων κελεύθους eleganter dixit Poëta. Solent enim voces & locutiones desumtas a cursu & via transferre ad orationem. Homerus Iliad. τ. 186.

Ἐν μοιρῇ γὰρ πάντα δίδκεο, ἢ κατέλεξας.

Herodotus lib. 1. cap. 5. & 24. Lycophr. Cass. v. 10.
διελ-

Διοίχνη δυσφάτης ἀνιγμάτων
 Οἶμας τυλίσων, ἥπερ εὐμαθὲς τείβος
 Ὀρβῇ κελεύθῳ τὰν σκότῳ ποδηγετεῖ.

Ubi Tzetzes Διοίχνη] πορεύς, διέρχ. τροπικῇ ᾧ ἡ λέξις. ἔστι γὰρ ἀντι ᾧ νόει. & Οἶμας τ.] ἀνερευνῶν καὶ ταῦθα τροπικῶς. οἶμας ἢ ὁδὸς λέγω ἢ ὁρμὴν ἢ λόγον ἢ Ἡ. Κασάνδρας, ἢ οἶμας τὰς ὁδούς. οἶμος γὰρ ἡ ὁδός, οἶμη ᾧ ἡ ὁδός. Ultima recte castigavit Spanhemius ad Callim. H. in Jov. v. 78. Confer hic Potterum. Auctor vitae Homeri p. 315. Achill. Tat. 8. p. 471. Aristaen. 1. 24. Nonnus lib. 48. p. 1272. l. 18. Plautus Milit. Glor. 4. 4. 29.

PA. Ordine is:

*Nisi modo unum hoc: hasce esse aedis dicas dotalis
 tuas.*

Ita recte restituerunt viri Docti. Virgilius Ciri v. 270.

Dicendum est, frustra circumvehor omnia verbis.

Georg. 2. 174.

Tibi res antiquae laudis & artis

Ingredior.

Georg. 3. 285.

Singula dum capti circumvectamur amore.

Æneid. 6. 868.

Tum pater Anchises, lacrimis ingressus obortis:

O nate, ingentem luctum ne quaere tuorum.

Statius Sylv. 3. 3. 149. Ennodius lib. 1. ep. 1. ex emendatione Gronovii Diatr. Stat. cap. 29. p. 188. *Dum salum curris verbis in statione compositis, & incerta liquentis elementi placida oratione describis;*

dum sermonum cymbam inter loquellae scopulos rector diligens frenas & cursum artificem fabricatus trutinator expendis. Rosweytha praef. ad Oddon. II. v. 33. p. 711.

*Digneris tamen & propriae Monialis
Transcurrens seriem nunc lectitare recentem.*

Ita verbo transire usus Aulus Gellius lib. 20. N. A. cap. xi. Ego vero, quum illud Heracliti Epbesii viri summe nobilis verbum cordi haberem, quod profecto ita est; Πολυμαθὴν νόον & διδάσκει ipse quidem volvendis transeundisque multis admodum voluminibus, per omnia semper negotiorum intervalla, in quibus furari otium potui, exercitus defessusque sum. ita hunc locum ex MS. emendasse Cl. Salmasium, favente Diogene Laërtio, qui haec verba ab Heraclito prolata testatur, monet Joan. Crojus Observ. in Nov. Testam. cap. 4. p. 31, 32. ipse tamen satis pro imperio tolli jubet in Gellio negationem, ut quod negavit, Heraclitus, adfirmet Gellius, quo enim aliter testaretur se in variorum librorum plurimum temporis impedisse? Sed manifeste ratio fugit Virum alias non indoctum, ut mitissime dicam, perverse admodum Gellium intelligentem, cujus haec mens: Graecos sine discrimine & delectu tantum copiam secutos multa congeffisse, se vero utpote memorem dicti Heracliti, quod profecto ita erat, in legendis multis quidem voluminibus totum fuisse, sic tamen ut modica tantum & utilia inde acciperet, quae aut ingenia prompta expeditaque ad honestae eruditionis cupidinem utiliumque artium contemplationem celeri facilique compendio ducerent, aut homines aliis jam vitae negotiis occupatos a turpi certe agrestique rerum atque verborum imperitia vindicarent. Non videtur inspexisse Crojus auctorem cum haec scriberet, certe ne librum indicat, incredibile alioqui
tam

tam turpiter se dare potuisse; & tamen hic Heinsio at quanto viro! ob longe minores errores tam barbaro modo insultat.

180. Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπέναιεν. Horum enim sine consensu matrimonia contrahere apud Veteres vetitum. Ovidius Metam. 4. v. 60.

*Tempore crevit amor, taedae quoque jure coissent;
Sed vetuere patres.*

Vid. quae notarunt Feythius Antiq. Homer. 1. 13. p. 163, 164. Potterus Archaeol. Graec. 4. xi. p. 603. qui nec Musaei locum omiserunt, idemque patet ex Genes. cap. 24. v. 50. Quantopere haec distent a moribus hodiernis Hispanorum patet ex Itinerario D' Aunoy cap. 15. p. 201. ed. Belg.

181. Εἰ μὴν ἐς πατερίδα μίμνεν. Pro ἐν πατερίδι locutio haec apud Graecos usitatissima. ita enim Orpheus Argon. v. 475. Herod. lib. 1. cap. 9. 14. & 70. Theocr. 17: 50. Alciphr. 3. 43. Matth. 2: 23. Luc. 21: 37. Achill. Tat. 1. p. 3. lib. 3. p. 157. lib. 6. p. 375. Nonnus lib. 3. p. 94. l. 31. Scholiastes Musaei ad v. 71. ita in Inscript. Berenic. post alios edita a Cl. Wesselingio Diatr. de Jud. Archont. p. 7. Vide an hinc non defendi queat vulgata Alciphronis lectio lib. 1. ep. 24. p. 98. Μὴ ᾗ πατερίδης ἀγαθὸς γείτονας εἰς σενὸν ἔκαιρῃ φθορομένους. *Ne vero committas, ut incuria tua boni vicini in angustias coacti pereant.* quemadmodum jam suspicatus est Acutissimus Berglerus, quem fateri non satis se videre, quid hic sibi velit ἔκαιρῃ, equidem miror, cum certissimum sit idem esse, quod εἰς σενὸν καιρὸν, quemadmodum Thucydides saepe dixit ἔπλειστον ἔχρον, aliique multi. Consulenda omnino quae in hanc rem observavit Vir harum literarum longe peritissimus Tib. Hemsterhuisius ad Lucian. Dialog. p. 102, 103. ipse Alciphron lib. 3. ep. 56.

p. 416. ἡ ἀνάγκη δὲ γυμνὸν τῇ οἰκίᾳ θύραζε ἐν ἀπαρτῇ χρόνῳ ἐμβλήθεντα ἐκπεσεῖν. pro quo Demosthenes ἐν σενῶ. sicut autem Alciphron εἰς σενὸν τ. κ. dixit; ita Aristænetus lib. 2. ep. 1. p. 194. δίδω τοῖς σὸις ὁπαρῶν εἰς τὴν ὄραν τρυγᾶν. Contrario autem modo praepositionem ἐν pro εἰς adhibet saepissime Homerus, ut Iliad. M. v. 23.

Κάππεσον ἐν κονίῃσι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν.

Ita Iliad. Λ. 425. 742. Ξ. 452. Α. 593.

Κάππεσον ἐν Δήμῳ.

Antoninus Liber. fab. 4. Orpheus Argon. v. 172. Nonnus lib. 22. p. 598. l. 18. & quicquid est bonorum Scriptorum. Adeo tamen haec loquendi ratio ineptam Grammaticorum, Poëtis plerumque iniquissimorum Judicium, censuram effugere non potuit, ut inter soloecismos referre eam non dubitaverit Auctor οὐδὲ Σολοικίας nuper editus a Cel. Valckenaerio p. 202. neque Hesiodi versus 189. in Theogonia:

Κάββαλ' ἐπ' Ἡπείροιο πολυκλύσῳ ἐνὶ πόντῳ.

Liberari potuit a vana Franc. Gujetti correctione; qua reponit πολύκλυτον εἰς πόντον nimia corrigendi prurigne laborans criticus. Sed Graeci Poëtae saltem graece loqui deberent, neque eo audaciae procedendum, ut pueris ridendos errores ipsis impingeremus. Quis enim unquam praepositionem ἐν cum quarto casu construxit? Et tamen id antiquissimi aevi Poëtae hic obtrudit acutissimus Criticus; reliquos alto supercilio despiciens ut plurimum. Si quis famae Gujetti consulere velit, culpam necesse est impingat typographorum nationi conviciis audiendis adfuetae, qui ἐν pro ἐπὶ dederunt, quamvis ego nimis praecipiti viri hujus calori verius haec deberi patem. Eodem modo Latini praeposi-

positione in utupitur, ubi quartus casus usitator,
 conſtruentes cum ſexto, & viciffim Scholiaſtes
 in Arati Phaenomena: *Piſcis magnus dicitur in aſtra
 collocatus, eo quod decidens in Boeth ſtagno Aphaciti-
 dis filia Veneris in piſcem ſit tranſfigurata, quam Syri
 Deam nominaverunt.* Ita recte locum emendavit
 poſt Seldenum Bocharius Chan. lib. 2. 14. p. 749.
 Fulgentius Myth. lib. 2. 4. p. 70. *Abſiſſae ergo
 vires temporis --- atque in humoribus velut in mari pro-
 jectas.* ita legendum cum MS. Leid. & edd. vet.
 non *mare*. V. Munckerum. ita cap. 1. p. 66. *Bea-
 tus vir, qui non abiit in conſilio inſipiorum.* ita & inter-
 pres vulgatus monente eodem. Dictys Cretenſis
 de B. T. lib. 1. p. 11. *omnes qui aderant in volunta-
 te ejus traduxit.* Servius ad Virg. Æneid. 3. 171.
excepta piſcatorum retibus in vita reducta eſt. ubi in
 aliis editionibus *invita* perperam ſcribitur. Boë-
 thius de Conſ. Phil. lib. 2. cap. 1. *Sed, ut arbi-
 tror, haud multum tibi haec in memoria revocare labo-
 raverim.* ita diſerte ſcribitur in CD'O. cum in re-
 liquis omnibus editt. & MSS. *memoriam.* Optime:
 Lactantius de Mort. Perſ. cap. 21. *Leſta oſſa & in
 pulverem comminuta jactabantur in flumine ac mari.*
 ita legendum puto non *mare*, quod nimis caſcum
 videtur. Peſſime autem cum plurimis Tollius emen-
 dat *in flumina aut mare*, dupliciter peccans. Non
 enim *ac* loco movendum, ut multis aliquando
 oſtendam. Nec altera locutio ſollicitanda, de qua
 Columbus conſuli poteſt, qui dubitanter tamen
 pronunciat, cum, mea quidem ſententia, nihil
 certius. Florus lib. 2. cap. 12. §. xi. *Quum in con-
 ſpectu veniſſet hoſtis.* ita lego cum Ryck. Reg. F. &
 Ald. non *conſpectum*, quamvis video inprobare
 Doct. Dukerum. Virgilius Æneid. 6: 339.

Exciderat puppi mediis effuſus in undis.

Valerius Flaccus lib. 2. v. 26.

Et

*Ut memorant, pressum ipse comis Neptunus in
alto
Abstulerat.*

Ita legendum forte pro *in altum* ex Codice Car-
rionis, quamvis Heinsii membranae dissentiant.
Plura hanc in rem notavit Doct. Vossius de Con-
struct. cap. 65. & Cel. Cannegieter in Diss. de A-
viano cap. 19. nec non Munckerus in Dissert. Hy-
gino praefixa pag. 9. ubi cum Heraldio ad Arnob.
lib. 1. censet vetustioribus scriptoribus haec mi-
nus usurpata quam recentioribus, a quo discedit
Cl. Cannegieter l. c. ratus, quanto quisque vetustior
est Linguae, atque elegantior auctor, tanto frequen-
tius promiscue duplicem hunc casum ab eo positum
reperiri. Ego Munckeri sententiam veriorē pu-
to; nam si discedas a Plauto & similibus anti-
quioribus, apud aureae aetatis scriptores parcius
haec offendes, quam apud recentiores, ex qui-
bus Mythologici scriptores a Munckero editi ex-
emplorum ingentem numerum sufficere poterunt.
Minime tamen apud alios haec occurrere, vel re-
probanda censeo. Contra autem *in* cum quarto casu,
ubi usitatio sextus, usurpavit Boethius Conf. Fid. p.
294. *quia multis infectus criminibus jacebat in mortem.*
Lactantius de Mort. Pers. cap. 19. *Protraxit a ter-
go Dajam, Constantino repulso, & exutum vestem pri-
vatam constituit in medium.* Non debuerat hunc lo-
cum P. Bauldri legendo *in media*, satis pueriliter,
depravare. Justinus lib. 1. 9. §. 14. *in femur gra-
viter vulneratus occubuit.* id quia MSS. omnes ha-
bent obsecutus Gronovio non mutarem in *femur*.
Propertius lib. 2. 7. 50.

*Et dominum lavit moerens captiva cruentum
Appositum flavis in Simoenta vadis.*

Quam

Quam lectionem interpres Eruditus contra Gujetum & Heinsum recte defendit. Hic tamen conjecturam Gujeti, quamvis in notis p. 686. probatam, repudiat Advers. lib. 2. cap. 5. p. 241. Hoc autem versu Georg. Christ. Gebauerus, ut discimus ex Act. Lips. A. MDCCXXXIII. Mens. Aug. p. 382. reponit *fulvis*, ab arenarum fulvo colore, ut putat Vir Eruditus in Obs. Misc. Vol. III. p. 438. Nec multum abludit a voce *fluviis*, ex quo *flavis* post alios fabricavit Broekhusius. Hoc tamen malo omnino. Fluviorum enim epitheton proprium id esse nemo paulo humanior nescit, idque recte observavit Broekhusius. sic & Albinovanus El. ad Liviam v. 221.

*Ipse pater flavis Tiberinus inhorruit undis,
Sustulit & medio nubilus amne caput.*

Ita *flavum* littus Ovid. lib. 15. Metam.

Templa parentis init flabum tangencia litus.

Virgilius Georg. lib. 3. v. 350.

Turbidus & torquens flaventis Hister arenas.

Idem de Tiberino lib. 7. 31.

Et multa flavus arena.

Ubi Servius proprium hoc esse epitheton notat. Acron in Horatio Carm. lib. 1. Od. 8. v. 8.

Cur timet flabum Tiberim tangere?

flavum explicat inundatione turbidum, adducto hoc Virgilii loco. an voluit immundatione? ita certe MS. Franeq. Servius ad Virgil. 8. 32.

*Populeas inter seniar se attollere frondes
Visus*

No.

Notans: *Atqui ubique cum flavum dixit: sed senior aut propter spumas dictum est: aut ad reverentiam pertinet.* videtur putasse flavum epitheton esse juvenum florenti aetate, quod ipsum Doctis persuadere posse haecenus dubito. Sed tandem in viam. Refer ad locutiones memoratas usum & ubi, & ibi, quo adhibentur pro quo, & vicissim Cassiodorus lib. 1. ep. 45. *Ut te notum in illa parte mundi facias, ubi aliter pervenire non poteras.* Boëthius Conf. Fid. p. 294. *ibique missi Prophetæ & alii Sancti viri.* V. Munckerus ad Hygin. fab. 15. Rosweytha v. 151. p. 714.

*Ni sua spernendo forsan regalia iussa
Illic pugnaret, quo Rex idem probiberet.*

Ita v. 650. p. 723.

*Hic modo sublimem gaudens captaret honorem,
Quo prius ingentem fuerat perpeffa dolorem.*

184. Ἔργον κ. τ. λ. Aperta imitatio Nonni lib. 42. p. 1096. l. 31.

Ἔργον, ὅπερ τελεία τις ἐν ἡματι, νυκτὶ δοκεύει.

185. Εἰπὲ δ', μὴ κρύψῃς. Non otiosa haec repetitio, sed venusta plane, nec quidquam minus quam ταυτολογίαν sapit. plane eodem modo locutus Nonnus lib. 8. p. 236. l. 14.

Εἰπὲ δέ μοι, μὴ κρύπτῃς τῆς συλητοῦς μήτρης.

Lib. X. p. 280. l. 16.

Εἰπὲ φίλος, μὴ κρύπτῃς τὸν γένος.

Nec non p. 286. l. 28. ita alii plures similes ejusdem significatus voces venuste sociant. Herodotus

tus Hb. i. cap. 9 Θάρσει γύγη· ἢ μὴ φοβῆσθαι. apud eundem Pythia cap. 47.

Καὶ κωφῶ συνίημι, ἢ ἔ φωνεῦντος ἀκούω.

Mutum percipio, fantis nihil audio vocem.

Aristophanes Plut. v. 494.

Ἦν γὰρ ὁ Πλάτος τυφλὸς βλέψῃ, ἢ μὴ τυφλὸς ὢν περ-
εῖνοςῃ.

Ubi Scholiastes: τὸ ᾗ βλέψῃ κ. μ. τ. ω. π. δῆλοι ὡς
νοθεύματα ταυτὸν σημαίνον. ita legit Doctiss. Hem-
sterhuis, vel δῆλον ---- σημαίνειν, pro δηλοῖ ---- σημαίνειν.
Hesiodus Θεογ. v. 551.

Γινώ ρ' ἔδ' ἡγνοίησε δόλον.

Sacer scriptor Judic. cap. 5. v. 3. Ἀκούσατε βασι-
λεῖς ἢ ἐνώτισασθε σάτραπα. Ita saepe. Lucas Evang.
cap. i. v. 20. Καὶ ἰδοὺ, ἰσῆ σιωπῶν, ἢ μὴ δυνάμενος
λαλῆσαι. Consuli merentur quae Doctiss. L. Bos in
Exerc. Philol. ad h. l. contra Theophylactum,
Grotium aliosque observavit, qui perperam ἰσῆ
σιωπῶν ταυτολογίας vitandae ergo exponebant *fur-
dus fies.*

C A P U T X V I.

*Musaeus ob inconstantiam reprebensus, quemadmodum ὁ
Orpheus. Jason nave aedificata primus mare tentasse a
Poëtis vulgo statuitur. Valerius Flaccus ob inconstan-
tiam, cum Orpbeo notatus, semel defensus contra Scalige-
rum. Emendatio Eschenbachii in Orpbeo repudiata. Prae-
positionum ὁ ὁ in frequentissima ellipsis. Suppletus Ser-
vius. Arator contra Witbofium semel, Statius con-
tra Heinsium, Marclandum ὁ bis defensi. Emenda-
tus Orpheus, notatus, ὁ vindicatus. Callichoῖ ὁ Por-
thenii fluminum distincta nomina apud Orpheum uni tri-
buta. Reprebensus Stephanus Byzantinus ὁ Nonnus,
qui Lycurgum modo Dryante, modo Marte creatum pro-
dit.*

dit. Longus rejectis. Fungermannii & P. Moll conjecturis bis emaculatus, & ab inconstantiae crimine cum Achille Tatio absolutus. Virgilius inconstantiae in descriptione inferni accusatus. Mariti non videntur sortiti loca, quae meruerant uxores. Sicbaeo non recte juncta Dido in lugentibus campis, in quibus immerito etiam Caeneus & Eriphyla ponuntur. Ixionis diversae poenae rotas, filiois imminentis & anguium memorantur a Virgilio. Defensus locus Virgilii. Tentatus Servius. Torti orbis. Valerius Flaccus reprehensus. Argonautae primo navigationis tempore tempestate jactati fuisse non videntur. Statius expositus contra Marklandi sententiam. Juncta luna non triplicata. Duas noctes Herculis generationi impensas pauci tradunt cum Statio, qui alibi tamen trium meminit. Talis inconstantiae varia exempla. Aurorae ab Ausonio & Virgilio bigae & quadrigae datae. Tentatus Virgilius. Nocti modo bigas, modo quadrigas sine respectu biemis & aestatis dari contra Broekbustum observatum. Diana modo uno cervo, modo bigis, modo quadrigis vecta. Notatus Buannarrotus aliaque. Auctor Confessionis Fidei plurimis locis reprehensus & refutatus. Alia inconstantiae auctorum exempla plurima. Propertius forte defensus. Hieronymi locus contra Phaletrantum adsertus. Dictys Cretensis emendatione ab inconstantia absolutus.

391. Οὐδὲ μοι ἔγγυς ἔασιν ὁμήλικες, ὡδὲ χορεῖαι
 Ἡ' ἰθέων παρέασιν. Atqui supra v. 33. ipse
 Musaeus de puella adfirmat:

Σαιοφροσύνη ᾗ καὶ αἰδοῖ
 Οὐδέ ποτ' ἀγρομενῆσι μεθωμίλητε γυναῖξιν,
 Οὐδὲ χορὸν χαρτέντα μετήλυθεν ἥλικος ἥβης,
 Μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα θηλυτεργῶν.

Haec non optime cohaerent. Consultum certe magis modestiae & pudicitiae Heronis putarem, si ipsa scena mutata rationes v. 33. ab ipso Poëta adlegatas memoraret Leandro, ipse vero Musaeus v. 33. causam societatis cum aequalibus vitatae candide & aperte panderet, vel potius utroque loco sibi constaret. Non tamen nimis hoc nomine

exa-

exigendum putem elegantissimum vatem, cum Poëis, Historicis, aliisque talia aliquando exciderunt, ad quae investiganda & adtentione & judicio opus est, quia difficulter talia animadvertuntur, nec raro inmeritis talia inpingi possunt. Optimo tamen jure in hanc classem refero Vetus Argonauticum, Scriptorem, qui sub Orphei nomine circumfertur, quando v. 66 diserte canit Minervam primam navem fuisse fabricatam:

Καὶ οἱ Φηγεῖν πρῶτον τεκτῆνατο νῆα,
Ἡ δ' ὑπ' οἰλατίνοισι ἐρετμοῖσι ἀλιμυρῆα βένθη
Πρῶτη ὑπεξεπέρησε, τείβεας δ' ἤνυσσε θαλάσσης.

Et tamen v. 1291. canit de nave Argo:

Κέρκυραν ζαθέην εἰκότο, ἥ σφιν ἔναυσεν
Ἰδμεν εἰρεσίης δ' ἀλιπλάγυιαι πορείης
Φαίηκας.

Phaeaces igitur maria navigare jam ante norant, cum ab Argonautis nunquam visis discere non potuerunt. Jasonem primam navem longam aedificasse, quod monet Apollonii Rhodii Scholiastes a quibusdam statui, quod & ex Plinio lib. 7. cap. 56. manifestum, inquit, Phaeacas autem magis litora legisse, neque alto se credere fuisse ausos adhuc. Fateor non credibile esse, primam navem a Jafone ante phaeelos, rates, imo naves alias fuisse fabricatam, quaeque multa a multis dicta, cum nobis sufficit alios plures, quemadmodum Eratosthenes Catast. cap. 35. πρώτη γὰρ αὐτῇ ναὺς κατασκευάσθη, ἥ ἀρχὴν ἑταίρων τε φωνήσασα ἢ γενομένη, πρώτη τὸ πλοῦτος δαΐμων ἀβανὸν δν. de quo conferri potest Munckerus ad Hyginum p. 49. statuere primam navem ab Jafone in mare fuisse deductam, quam opinionem, quod nemo nescit, fecit Pottius, ex gr. Valerius Flaccus lib. 1. v. 1.

Prima Deum magnis carlimus freta probris maris.

Et v. 196. ubi Jason Neptunum placare studens ita loquitur:

*Da veniam. scio me cunctis e gentibus unum
Inlicitas tentare vias, biememque mereri.*

Qui tamen lib. 2. v. 108.

*Dux Lemni, puppes tenui contexere canna
Ausus, & inducto cratem defendere tergo,
Laeta mari tum signa refert: plenasque movebat
Armentis nuribusque rates.*

Utinam haec Summus Burmannus, quod promiserat ad v. 1. conciliasset; neque enim, si jam rates potius, quam naves fuerunt, ut censet Vir Clarissimus, penitus convenient haec cum eo, quod dicit *se unum e cunctis gentibus* mare tentare. Quod vero Julius Caesar Scaliger lib. 6. de Poëtica Flacco objicit v. 642. ubi ita Neptunus:

*Hanc mihi Pallas,
Et Soror hanc, inquit, multans mea pectora fletu
Abstulerint: veniant Phariae Tyriaeque carinae,
Permissumque putent. quoties mox rapta videbo
Vela Notis plenasque malis clamoribus undas?*

In eo inique agit, cum clarissimum in modum patet vaticinantem hic introduci maris Deum, quod vel caeco patet, & recte observatum Burmanno, nam quod primo conjectae concedi posse ante Argo versus Occidentem & oras Africae & Hispaniae cultum instituisse Tyrias & Pharias carinas, sed minima causas fuisse Bosporum & Euxinum peragrate, non placet, cum evidenter pateat eum sermonem tribui Neptuno, quo de mari tunc primum apertum loquatur, ob quam rationem alias naves Argonautis in Ponto Euxino non nimis adcurat obvias

vias quoque fingere mihi videtur Poëta, quemadmodum hic Phaëcas navigationis peritos Orpheus. Idem hic quoque v. 1297. classem Aeëtae ipsos insecutam memorat, quemadmodum & Valerius Flaccus lib. 8. v. 259.

*Quis novus inceptos timor inpediit hymenaeos?
Turbavitque toros, & sacra calentia rupit?
Absyrtus subita praeceps cum classe parentis
Advebitur.*

Atqui ea tantillo tempore aedificari non potuit. Conferri possunt notata Eschenbachio, qui tamen non vidit haud firmitus cohaerere responsum Orphei Jasoni, ipsum itineris comes sociusque ut esset, roganti, datum, ubi hanc causam interse-

Ἡ δὲ γὰρ μοι αἰεὶ καμῶτων, αἰεὶ ἐπλετο μόχθων,
ὅν κ' ἐβμήν ἐπὶ γαίαν ἀπείριτον ἠδὲ πόντον,
Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνὰ θεσφάτα φαίνων.

At quo modo Orpheus iter adeo longinquum & difficile, quo maria vasta & flumina sonora ipsi superanda, nullo usus navigio conficere potuerit me cum ignarissimis scire candide fateor, nisi arte aliqua nobis ignota, vel Triptolemi curru, vel Daedali alis vectus fuerit. Interea innotuit hoc argumentum, quo antiquitas hujus Poëtae, ipsum se Argonautam fingentis, destruitur, talis enim si fuisset ipsum tam turpiter a veritate potuisse aberrare quis sanus crederet? Ceterum v. 1297.

Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνὰ θεσφάτα φαίνων.

Eschenbachio emendanti Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ne auscultem facit ipse Poëta v. 77. ubi dicit.

Βισσὴν Κικόνιασι πολυρήνοισιν ἀνάσσειν.

Pro quo praepositione addita v. 129.

Οὐ δολόπιστα ἀνασεν ἐν) φθίῃ λεβέλει.

Nihil tritius hac praepositionis & ellipsi. Homerus Iliad. P. 36.

Χρησάσθαι δὲ γυνῆκα μυχῷ θαλάμοιο τίσις.

Iliad. Π. 151.

Βασκομένη λειμῶνι ὥς ῥόν Ω' κενοῖτο.

Ælianus Var. Hist. 3. 12. αὐτὸν ὑδαίροις ἐλαυνόμενον τῇ Σπάρτῃ καταμῆναι. id Kuhnus retinendum putat, cum Faber corrigit ἐν τῇ Σπάρτῃ. Sed obicitur Vir Eruditus in Obs. Misc. Vol. III. p. 89. neque admodum ego defendam. vide quae observat Eruditissimus Xenophontis Ephesii Interpres ibid. p. 419. Poësis talia magis in deliciis. Ita Latinis praepositionis in usitatissima ellipsis. Claudianus de R. P. 3. 114.

Jam non ulterius Phrygia tellure morabor,

v. 363.

*Sic qui vecturam longinqua per aequora merces
Molitur tellure ratem.*

Virgilius Æneid. lib. 5. v. 730.

*Gens dura atque aspera cultu
Debellanda tibi Latiae est.*

Lib. 12: 546.

*Hic tibi mortis erunt metae: domus alta sub Ida;
Lyrnessi domus alta, solo Laurente sepulcrum.*

Lib. 7: 779.

*Quod litore currum
Et juvenem monstribus pavidi effudere marini.*

Ita

Ita lib. 2. 33. Ecl. 2. 95. 97. ibi Servius. lib. 12. 343.

*Quos Imbrastus ipse
Nutrierat Lycia, paribusque ornaverat armis.*

Ibi Servius: Lycia autem pro in Lycia, ut non Lybiae. scribe Non Lybiae, non ante Tyro despectus Jarbas. ex lib. 4. 36 ubi idem: aut in Tyro, ac si diceret, Tyri. &c. quae nunc non discussio. lib. 4. 632.

*Tum breviter Barcen nutricem adfata Sichaei,
Namque suam patria antiqua cinis ater habebat.*

Versum ultimum inmerito expunctum a Viro Docto in Obs. Misc. Vol. I. p. 13. auctori felicitas vindicavit Vir Eruditissimus in nota subjecta. Talia loca debuerant obstare quo minus Eruditissimus Withofius in Spec. Gunth. p. 157. in Aratore Act. Apost. 1. p. 246. pro

Ecelestam terris colimus.

Legeret in terris, praecipue cum ipse Virgilius diserte Æn. lib. 3. v. 147. dixerit:

Non erat & terris animalia formus habebat.

Debuissent & haec retinere Heinsium Advers. lib. 1. cap. 18. p. 188. ut & Marklandam, ne in Statio lib. 4. Sylv. 5. v. 12. pro

*Non si mihi lumina mille
Quae facer alterna tantum statione tenebat
Argui.*

Emendaret uterque in statione, neque enim de reliquis conjecturis sententiam ferre vacat Fors & retineri posset locus Statii lib. 4. Sylv. 1. v. 40.

Restat *Barbra* *nois*, restat *Babylon* *tributa* 1:1
Frenari, nondum *gremio Jovis Indico laurus*. 2

Ubi *Livinejus*, *Barthius*, & *Marklandus* reponunt in *gremio*. Sed redeamus tandem ad *Orpheum*, quem nondum dimittendum puto. Caput hic v. 728.

Νῆα παρθενίαν ἐν Παρθενίῳ ἔσθλα, 728
 ὅς δ' ἡ Καλλιχόρην μὴ ἐπώνυμον εἰ καλέσῃ,
 ὅς τοι ἐγὼ μύθοισιν ἐπὶ περτέροισιν ἔλεξα.

Lego *μύθοισιν ἐπὶ περτέροισιν*. Consule dicta cap. 13. de hac locutione. Vides autem Poëtam hic memotare flumen *Parthenium*, cujus in superioribus mentionem se fecisse hic monet. atqui evolve tota *Argonautica*, quod his terve feci, nec quicquam reperies. Scrutentur acutiores an alicubi corruptum hoc nomen adhuc lateat. Meminit & hujus fluvii *Valerius Flaccus* lib. 5. 102.

Alius in ventos recipit ratis; ac fugit aene
Cybioli latus, & fatis tibi, Tiphys, negatum
Parthenium.

Ubi *Vossius* rejicit sententiam *Nicolai Loënsis* eundem fluvium statuentis ac *Callichorum*, quia *Valerius* antea v. 74. distinguit:

Præterit & festa vulgatum nosse *Lyari*
Callichoron: nec vana fides. bis Bacchus in oris
Abluit Eo rorantes sanguine thyrsos.

Atque ita *Scylax* in descriptione *Paphlagoniae* ex conjectura *Salmasii* & *I. Vossii*, ut adeo hic iterum errorem forte commiserit *Orpheus*, nisi alios ipsum secutos auctores velis. Nescio vero unde hauserit *Stuckius* ad *Arrian. Peripl.* p. 130. diversam lectionem *Καλλιχόρον* an e conjectura, an e vitiosis codi-

codicibus quod probabilius. certe eadem fere discre-
p-
tas apud Valestium v. 75. Simili autem ratione me-
moriam lapsus est Stephanus Byzantinus in V. Λα-
κεδαίμων. ubi scribit: Ἰσι. ἢ δρχησις Λακεωνική, ὡς ἐν
τῇ ἐπὶ Μαρτίνου εἰρήσεται. nam in V. Μαρτίνα ne
verbum de ea re monet. Hunc tamen errorem ho-
mini, qui librum hunc in compendium redexit,
adscribendum puto. Parum etiam sibi constat Non-
nus lib. 28. p. 538. l. 31.

Εἴθα τις Ἀρεος αἷμα μαιφόνος ὤκεεν ἀνὴρ,
Ἡθεσι ριγεδανοῖσιν ἔχων μίμημα τόκῃος
Οἰνεὶς ἀμέθυτος ἀμεμφείας εἰς μόρον ἔλκων
Λινομανῆς Λυκοόργος.

Ubi Lycurgum Martis filium vocat, sicut & p.
540. l. 18.

Εὐναλίᾳ ᾧ τοκῇ
Δαιτρεύων ἱέρει.

Nec non p. 542. l. 13, & 31. p. 544. l. 5. ubi
Junonis nepos vocatur. Vid. & p. 548. l. 4. p.
552. l. 8. Idem tamen p. 542. l. 4.

Ἀρραβίης μεδέοντι Δρυαντιῶδῃ Λυκοόργω.

Ita lib. 21. v. 1. p. 564. l. 18. ὡς Δρύαντος vocat,
quemadmodum Hyginus fab. 242. alique. Sic &
p. 544. l. 15. Venerem γυντὴν δῶματα ipsius ad-
pellat, quae quomodo inter se conveniant non
perspicio. Judicent Eruditi an huc referendus Elo-
gantissimus Pastoralium Scriptor Longus, cum lib.
1. p. 17. de Daphnide & Chloe, dicit: τὴν τοῦ μίμου
ἡδίσταν, ὅτι ἂν μὲν φίλημα, ἢ ᾧ αὐτὸν ἀπώλεσεν. At
vero in praecedentibus locutionis mentio expressa
non exstat. Igitur auctor sibi obloquitur? mini-
me. haec librariorum culpa, per quam integrum
Scriptoris locum perditum esse merito querimus

non tamen difficulter eruendam, cum vestigiis
ejus deprehendimus p. 12. Καὶ ἰδὼν ἄμα τῇ Χλόῃ
πρὸς τὸ αὐτὸν ἔστυγε, τῇ μὲν ἰδὼν καὶ τὸν χιτῶνα
καὶ τὴν πέραν ἔγινετο. Τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπε-
λῆναι: τί ποτὲ με Χλόης ἐργάσεται. Φίλημα; χάλα μὲν
ρόδον ἀπαλείψει κ. τ. λ. Lacunam hanc ut sup-
pleant Jungertmannus inserit ἐπεὶ ὃ μόνος ἔγινετο, P.
Moll καὶ πολλὰ φιλήματα ἔγινετο, quae vanae &
ineptiae conjecturae. Ubi enim quaeso in Junger-
manni commento mentio osculi, quod a Chloe ac-
cepit Daphnis quodque in seqq. adeo praedicat?
Quis vero patienter ferat hanc constructionem καὶ
πολλὰ φιλήματα ἔγινετο. Τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπελῆναι.
multaque intercesserunt oscula. Talia apud se nugaba-
tur? Nemo puto, qui aure non plane est furda &
jacenti. Cogitabam olim τῇ μὲν ἰδὼν καὶ τὸν χιτῶνα
καὶ τὴν πέραν, ἢ ὃ αὐτῇ φίλημα: ἐπεὶ ὃ ἰλυσάτο καὶ μόν-
ος ἔγινετο τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπελῆναι εἰ δedit tuni-
cam ἔσπερον, ipsa vero ei osculum: postquam vero
abluit corpus ἔσπερος fuit. singularem numerum
vocis φίλημα probat auctor p. 17. l. 21. p. 12. l.
21, 23, 29. &c. Neque nunc repudio hanc con-
jecturam aliis certe longe praesferendam, cum lo-
tionis & osculi necessaria hic mentio esse debeat,
quae an paucioribus verbis fieri queat nondum
perspicio. Non nimis tamen periculosa, quales
pleraeque sine libris in locis lacuna laborantibus,
conjecturae tribuo, libenter cum faciliori permuta-
turus. Jam si ponamus haec a manu Longi pro-
fecta, quam non dissimilem fuisse certo statuere
licet, qua ratione eum his in concordiam rediges,
quae reperiuntur lib. 2. p. 39. καὶ ἀγῶντες τὴν πε-
ραν ἔσπερος τοὺς ἀγέλας εἰς τὸν ἵππον, ἐφίλησαν μὲν ἀλλή-
λους ἰδόντες, ὃ μῦθος πρῶτον ἐποίησαν, καὶ ἀντιβαλ-
όντες τοὺς χεῖρας ἐπαλάζαντες? Vides differis verbis
eum adfirmare illos nunquam antea invicem se
oscu-

osculatos fuisse quod tamen ante ipse de iis narra-
vit? Non difficulter succurri potest legendo *ιδόν-
τες, &, ὁ μ. π. ἐποίησαν, αἰσβάντων τ. χ. π. oscula
dederunt, alternatimque quod ante nunquam fecerant,
in amplexus ruerunt.* ut reddidit Interpres jam olim,
sed referens ad utrumque. Dubitabis tamen, sat
scio, an ita scripserit auctor, certe an vel ita de-
fendi possit, cum tria haec amoris remedia oscu-
lum, amplexus, & concubitus amoris ignaros
docuerat Philetas p. 37. conlata & p. 38. sed quid si
ponamus oscula jam sumsisse Daphnidem a Chloë
sua Philetam ignorasse, & mysteriis his, quorum
sane rudissimi, eos plane nondum fuisse initiatos,
& hinc tria illa remedia amantibus senem praescrip-
sisse? ita tollitur omnis difficultas, & recte au-
ctor sibi constabit. Elige, quod videbitur Lector,
ego vera me dixisse persuasus sum, praecipue cum
& lib. 1. p. 19. l. 20. adfirmat: *ἀντιπρῶτος ὃ διὰ τὸ
ἀνείργον τὸ χλόνι ἐφίλει.* quorum elegantissimum &
satis adcuratum auctorem tam brevi oblitum fuisse,
cum elabendi rima pateat, quare credam? Ne-
scio an & huic numero adscribendus lepidissimus
auctor Achilles Tatius lib. 8. p. 515. ubi de fon-
te Stygis loquitur, per quem dijudicabant polluti
tori accusatas: *ὃ διὰ τὸτο ὅταν τις αἰτίαν ἔχη Ἀφρο-
δίτων εἰς τὴν πηγὴν εισβῆται, διαλαμβάνεται. ἢ ὃ ἐστὶν ὀλίγη,
& μέγας πρῶτος μέγας. ἢ ὃ μέγας ἐγγράφας τὸ ὄρεον
γεγραμμένον μετὰ τὸν δεξιόντα ἐλαβήκατο τῇ δέξη: καὶ
μὴ αἰσθῆται τῆς ὄρεον, μένει κατὰ χώραν ἢ πηγὴν αὐτὴ
φανέσθαι, τὸ ὕδωρ ἀγρίζεται, & ἀναβαίνει μέχρι τῆς
ἐξίτης, & τὸ γεγραμμένον ἐκάλυψεν.* Id iudicium sub-
ire coacta Melite, Therсандρι uxor, ab ipso
marito polluti tori accusata, fontis aqua non tu-
mescente, omnibus probantibus absolvitur p. 519.
Attamen antea lib. 5. p. 355. & 357. refert Cli-
tophontem cum ea rem habuisse victum lacrimis

precibusque infinis, in quas descendere Meliten vis amoris coëgerat. Viden' Lector haec minime sibi constare; quod si voluisset innocentiam mulieris omnibus testatam facere, alia ratione hunc, qui sane vindice dignissimus, nodum solvere debuerat, nec in aruum desilire, unde pedem referre salva operis lege vix ipsi integrum erat. Fors tamen, candidus enim esse decet, elabendi aliquam adhuc vim patere Tatio judicabunt acutiores, culpamque diluere conabuntur ex rite intellectis verbis p. 509. Προκαλεῖται Θέρσανδρος Μελίτην ---- εἰ κεκοιμήθηεν εἰς Ἀφροδίτην τῷδε τῷ ξένῳ παρ' ὃν αἰπεδήμει χρόνον, εἰς τὸ τ' ἱερῆς Στυγὸς ὕδωρ εἰσβάσαν, ἢ ὑπομοσαμένην ὀπηθαίχθαι τ' ἐγὼ κλημάτων. Hanc oblatam conditionem non spreuit Melite; ita enim auctor p. 511. ἡ δ' ὤ Μελίτη θάρσυνάσα τῷ παρ' ὃν αἰπεδήμει χρόνον ὁ Θέρσανδρος, μηδὲν κοινὸν πρὸς αὐτὴν γεγονέναι κλῆν λόγων. Ἀλλὰ ἢ ἐγὼ γε ἴφ' τούτῃ δέχομαι τ' ἐπύκλῃσιν. Nuptias enim iniverat cum Clitophonte, non quidem cum peregre abesset, sed domum jam revertisset, ut patet ex lib. 5. p. 355. ut facile ipsi jurare fuerit absente marito virum se non passam; neque ipsa jurisjurandi ratio, quae habetur lib. 8. p. 515. adversatur. Hos dolos artesque Melites mulierum callidissimae Therсандrum virum naris non adeo emunctae latuerunt. Hoc modo si quis Tatum capiat, non dubito omnes in castra eorum transitorios, qui absolvi posse contendunt, quin vero ita capiendus, quamvis alter olim fenseram, nullus jam dubito. Majus jam opus moveo, ipsum Poëtarum principem Maronem, si pote, non plane absolvi posse evictum iturus. Hic in inferarum sedium descriptione lib. 6. v. 440. cecinit:

Not

*Nec procul hinc partem fusi monstrantur in omnem
Lugentes campi. sic illos nomine dicunt.
Hic, quos durus amor crudeli tabe peredit,
Secreti celant calles, & myrtæa circum
Sylvæ tegit. curæ non ipsa in morte relinquent.*

His in locis Poëta conlocat infelicem Didonem,
quæ cum Aeneas ad spectum se subtraxisset, ad
Sichæum maritum se recipit v. 472.

*Tandem corripuit sese, atque inimica refugit
In nemus umbriferum: conjunx ubi pristinus illi
Respondet curis, æquatque Sichæus amorem.*

At enim crudeli amoris tabe peresus non perit
Sichæus, sed a fratre Pygmalione, quem auri fa-
ra illa fames invaserat. Quo igitur hic constitutus?
anne ex opinione Veterum mariti easdem
apud inferos sedes tenere, quas uxor incolerat,
& ipsa fuerat merita? id si probari queat ocyus
absolvam elegantissimum vatem; at fieri id posse
nondum adducor ut credam. Puerile & vanum
esset effugium; si quis verbis Servii ad v. 474.
aut certe respondet curis par est mortis similitudine.
Ferro enim atque consumptus est. uti vellet ad hæc
destruenda nonne enim & Deiphobus ferro con-
sumptus, ipseque adeo uxoris Helenæ scelere
potiori jure hæc loca incolere deberet? & ta-
men ponitur in arvis ultimis, quæ bello clari fre-
quentant v. 477, & 494. Excipere non est Si-
chæum alia loca tenuisse, eaque invisisse forte
pristinam maritum, obstat enim ipse vates v. 474.

Nec vero hæc sine sorte datur, sine iudice sedes.
Atque ita Servius ad v. 466. quia post mortem tene-
bit alterum circulum, viris fortibus scilicet, non aman-
tibus

tibus datum. Quia diserte eisdem in locis constituit conjuges hos, ut patet ex v. 472.

*Tandem corripuit sese, atque inimica refugit
In nemus umbriferum: conjunx ubi pristinus illi
Respondet curis aequatque Sichaeus amorem.*

Quale enim hoc *nemus umbriferum*? nonne *myrtea syta* v. 443. & *fitis magna* v. 451. vocata? id verissimum videtur, at monendum, ne quis Phoenissam Didonem a vulnere recentem, & certam sedem nondum adeptam huc & illuc oberrasse, atque ita etiam ad mariti circulum fugisse aliquis suspicaretur. Dein num majore jure lugentibus his campis adscribitur *maesta Eryphyle, crudelis nati vulnera monstrans*? an quia maritum Amphiaräum accepto monili prodidit Polynici? ita inquires, & ne alia cogitem facit Homerus Odyss. A. quo loco Ulyxes animas orco evocans ita loquitur:

*Μαίεσθ' τε Κλυμένην τε ἴδον, συγερήν τ' Ἐριφύλην,
Ἡ χερσὶν φίλῃ ἀνδρός ἐδέξατο τιμήντα.*

Cujus versus a Clemente Strom. II. p. 388. adducti auctor latuit. Munckero ad Hyginum fab. 73. Sed an ideo *dūrus amor* eam *crudeli tabe perdisse* dici potest? non putem. Merito etiam quaerere licet de Coeneo, an quia olim femina ereptae virginitatis pretium a Neptuno accepit sexus mutationem commode a crudeli tabe peresa dici queat, cum certe, mea quidem sententia, magis locum meruerat in circulo virorum fortium, cum fortiter pro Lapithis contra Centauros pugnando non nisi ictibus fustium crebris superari potuit, notante praeter alios Servio ad v. 448. Videant acutiores an placeat Servii observatio ad v. 476. *In his enim quae dixi mixta sunt virtutibus vitia. In his autem quae dicturus est, nocentium poenas a piis*
rum

rum segregat meritis. Nam inferi (ut diximus supra) humanam continent vitam: hoc est animam in corpore constitutam. Haec autem quae dixit, mixta esse manifestum est. Licet enim in viris fortibus laudetur virtus, est tamen vituperabile alienum impertum caedibus occupare. Item amare privignum, crimen est: Virtus, maritum. An vero calculum addere libeat notae ad v. 444. Sane sciendum, loqui eum de amore generali, nihil enim interest, quid quis amet dummodo amore remeatur. ita sane omnes removeri possent difficultates, sed nihil est in verbis Poetae, quod nos eo ducat, ut adeo ego non videam, quomodo sibi constet Virgilius, praecipue si urgeas verba durus amor crudeli tabe peredit, quae nemini fere conveniunt. Aliud praeterea notavit Servius in verbis Poetae v. 442. Notandum etiam (nam rariū est) quia cum masculino genere usus sit, ut, Hic quos durus Amor, tantum faeminarum ponit exempla, non quod desint viri: sed elegit sexum impatientem ad amandum. tamen paullo post & Sichaei facturus est commemorationem. Fateor rarius hoc esse, nec tamen desunt exempla, ut illa quae adduximus cap. xv, ita lib. x. Aeneid. v. 88.

*Nosne tibi fluxas Phrygiae res vertere fundo
Conamur? nos? an miseros qui Troas Achivis
Objecit.*

Ubi tamen Servius alio modo rem expedit. Adde quod & hic Sichaei mentio fiat. Idem vates in poena Ixioni adsignanda vehementer variat, ut Georg. 3. v. 37. angues in ea memorat:

*Invidia infelix Furias, amnemque severum
Cocyti metuet, tortosque Ixionis angues
Immaniūque rotam & non exsuperabile saxum.*

Libro autem Aeneid. 6. 601. atram silicem ipsi in-
ungere tradit: Quid

*Quid memorem Lapithas, Ixiona, Pirithoumque?
Quos super atra silex jam jam labfura, cadentique
Inminet adsimilis.*

Et tamen mox v. 616.

*Saxum ingens voluunt alii, radiisque rotarum
Districti pendent.*

Non mihi latet Virum Eruditum in Observ. Misc. Vol. I. p. 272, & p. 390. & praecipue Vol. III. p. 309. & seqq. ingenti exemplorum ex omni antiquitate sedulo conlecto numero id agere, ut unius Codicis, in quo *orbes* legitur, scripturam defendat, sed parum, quod pace ipsius dixerim, ista me movent, ut mendosum locum putem, praecipue cum & Servii aetate jam ita lectum, ut patet ex ipsius nota: *ANGUES*] quibus religatus ad rotam est, postquam illicitos Junonis petivit amplexus. ut & quae habet ad 6. 601. ad inferos trusus est, & illic religatus ad rotam circumfusam serpentibus. Inmerito hic Scholiastem quod vellem ostendisset Vir Eruditus, interpolatum esse p. 311. objicitur, cum & idem tradat altero loco jam adducto, in quo legere potes quibus circumfusam religatus ad rotam est. ut non sit ratio, si ita capies Poëtam, quod p. 320. de Latinitate dubitetur. Jam vero, quod jaëtat Vir Eruditus p. 313. nullum e Latinis Poëtis unquam recedere a nota Mythologia, & idcirco verisimillimum esse Virgilium scripsisse *orbes* non *angues*, quodque p. 318. satis audacter adfirmat nullam esse differentiam in authenticis scriptoribus, aut qui ante Virgilium vixerunt, omne illud vanum & nimis praecipitanter effusum certissime patet ex v. 601. jam adducto, ubi vides ipsum Virgilium diversam ab omnibus aliis & se ipso sequi sententiam, ut adeo ego rejicere vulgatum

gatum non ausim lectionem. Optime Servius ad v. 616. *Ixionem dixit ut alibi ostendit* Atque Ixionii vento rota constitit orbis. *licet supra dixerit* Quos super atra flex. *Nam de his fabulis variae sunt in ipsis authoribus opiniones.* summo mirari opere licet tam evidentem Virgilii locum omnes fuisse praetervectos. Ceterum *tortos orbes* latine dici cum viro Eruditissimo Vol. I. p. 272. in nota, non ausim negare, cum ita Cicero in Arateis loco citato Vol. III. p. 316.

Tam tornare cate contortos possiet orbes.

Missio Virgilio pergo ad Valerium Flaccum lib. 2. ubi navigationem Argonautarum describit a v. 1, ad v. 17. ubi Pallenen ipsis adparuisse adfirmat, & digressionem de Gigantum pugna absoluta v. 34. occasum solis memorat:

Tamque Hyperionius metas maris-urget, Hiberi

Currus, & cunctae prono laxantur habenae

Aetherē; cum palmas Tetbys grandaeva sinusque

Sustulit, & rupto sonuit sacer aequore Titan.

Auxerat hora metus.

Metam hunc in sequentibus luculentius pingit, tantumque fuisse vates nobis refert, ut vix trepidantes confirmare potuerit Typhys. Haec ne prima Nox in mari iis vigilata? si negas interrogare libet, cur adeo Heroes trepidant, ubi nullum ipsis periculum immineat? si adfirmes te refutabo ex oratione Tiphys v. 48.

Non hanc, inquit, sine numine p̄ritum

Dirigimus; nec me tantum Tritonia cursus

Erudit; saepe ipsa manu dignata carinam est.

An non experti, subitus cum luce fugata

Horruit imbre dies? quantis, pro Juppiter, austris

Restitimus? quanta quoties & Palladis arte

Incautum decimaē cecidit tumor arduus undae.

Quando

Quando enim haec omnia acciderunt? unone die toties luctati cum spurcissima tempestate cujus nemo nedum ipse Valerius meminit, imo quae reliquis Poëtis adversa est? certe Orpheus Argon. v. 359.

Καὶ τότε θῆ' λιγὺν ὄρον ἐπιπρόηκε νέεσθ
- Ἥρῃ Ζητῆς ἄκοιτις. ἐπείγεται δ' εἰς πλοῶν Ἀργῶ.

Vix etiam iter, certe ut ab Orpheo describitur, tantillo tempore tam longinquum conficere potuerunt, praecipue si adeo cum tempestate luctati. componant haec quibus volupe est, & de tam bono toto praecordia Titan finxit: ego me non expello, putoque Poëtam nostrum non cohaerere & plane dissona canere. Statium etiam dictorum non semper fuisse memorem docuit Eruditissimus Marklandus ad Sylv. 4. 1. 28. & lib. 2. Sylv. 1. v. 181. quae referre non vacat, ut adeo mirer virum acutissimum lib. 4. Sylv. 6. v. 17.

O bona nox! junctaque utinam Tirynthia luna!

junctam lunam cum Cruceo interpretari triplicatam, quia ita ipse Poëta Theb. lib. 6. 289. & 12. 301. a qua sententia discedendum non putat, cum explicationem ferat vox *juncta*, quae est continuata, inque quamvis longitudinem rejecta, ut 2. 6. *junctum stemma*, longe continuatum, a proavis demissum. Ego tamen facio cum Gronovio Dian. cap. 43. p. 281. qui, mea quidem sententia, Cruceum recte reprehendit, cum nemo ita *jungere noctem, lunam* &c. usurpavit. Fateor sententiam eorum qui tres noctes junctas volunt esse vulgatiorem, quippe quam secuti Orpheus Argon. 1. 118. Achilles Tatius lib. 2. p. 145. Nonnus lib. 7. p. 208. l. 17. lib. 25. p. 656. l. 7. Lycophron pluresque alii, sed tamen & altera suos habet patronos

tronos Senecam, Propertium, Capellam, quos debemus indicio Diligentissimi Meursii ad Lycophr. v. 33. Hanc quin secutus hoc loco sententiam Poëta nullus dubito, praecipue quia Poëtarum nullis in rebus major inconstantia, quam similibus. Ne longius abeam Ausonius Perioch. Odyss. 17. bigas dat:

Jam coelum roseis rutilat Tithonia bigis

Ita recte emendat Marklandus ad Stat. 4. 6. 16. Vulgo Tritonia. sic 8 Iliad.

Aurora in croceis fulgebat lutea bigis.

Quae sumta ex Virgilio lib. 7. 26.

Aurora in roseis fulgebat lutea bigis.

An scribendum *croceis* ex Ausonio? in Eclogis *croceo mutabit vellera luto*. non tamen damno vulgatam Secutus hanc sententiam inter alios Valerius Flaccus lib. 2. 261.

*Regina, ut roseis Auroram surgere bigis
Vidit.*

Idem tamen Ausonius Perioch. 8. ipsi dat quadrigas:

Jam coelum rutilat roseis Aurora quadrigis.

Nec non Virgilius lib. 6. 535.

*Hac vice sermonum roseis Aurora quadrigis
Jam medium aethereo cursu trajecerat axem.*

Bono judicio hanc sententiam adoptavit vir summus Hugo Grotius in mollissima Elegia, qua hiemis conmoda cecinit:

T

Dicite,

*Dicite, Chaldaei, roseis cur vecta quadrigis
Tardior hiberno tempore surgat Eos?*

Eodem modo Poëtae Nocti modo quadrigas, modo bigas dant, ut docuit Elegantissimus Broekhus ad Tibullum lib. 2. El. 1. v. 87. qui putat haec conciliari posse, se aestate quadrigis, hyemé bigis vehi fingatur, quam vocem ore ipsius excidisse nollem, cum ex adductis exemplis id minime pateat. ita cum Claudianus de R. P. lib. 1. v. 275. capit:

*Merferat unda diem. sparso nox humida somno
Languida caeruleis invexerat otia bigis.*

Unde ipsi constitit de hyemé sermonem esse? ex loco Virgilii lib. 5. 721. contrarium patet:

Et nox atra polum bigis subvecta tenebat.

Hyemem enim non intelligi abunde constat ex toto libro. Confer. v. 79, 102, 660. &c. fateor tamen favere Broekhusio lib. 4. v. 309. ubi Dido Æneae objicit:

*Quin etiam hiberno moliris fidere classem,
Et mediis properas aquilonibus ire per altum
Crudelis?*

Post infelix enim Elissæ fatum statim Siciliam venit Aeneas, ut patet ex filo carminis nemini non noti. Sed forte hic Poëta non satis omnia rite perpendens sermonem hunc adfinxit Didoni quascunque rationes libenter objecturæ perfidissimo hospiti. Quicquid sit idem vates Culic. v. 201. disertis verbis bigas Nocti tribuit tempore minime hyemali:

Jam

*Jam quatit, & bijuges oriens Erebo cit equos pona
Et piger aurato procedit Vesper ab Oeta:
Cum grege compulsa pastor duplicantibus umbris
Vadit, & in fessos requiem dare comparat artus.*

Contra Eruditissimus Sabinazarius de Partu Virgi-
nis lib. 2. v. 309. nocti, qua Christum mater eni-
xa, hyemali quadrigas dat:

*Tempus erat quo nox tardis, inuenta quadrigis,
Nandum stelliferi mediam pervenit Olympi
Ad metam.*

Referri huc potest quod Diana modo cervo veni-
tur uno, modo duobus, ut apud Claudianum
Conf. Stil. 286.

Cervi curcum subiere jugales.

V. Spanhemium ad Callim. Hymn. in Dian. v. 106.
Phil. Buanarrotum in Observ. Histor. ad numis-
mata quaedam antiqua maximi moduli Tabul. vii.
ubi binis vecta cernitur Diva. V. Biblioth. Sikii
Tom. V. p. 609. Quadrigas dat Nonnus Dionys.
lib. 48. p. 1274. l. 12.

*Καὶ ἔρεα καὶ ἄπει κάρη,
Ἀετέρις ἐζομένη κεμάδων τὰ τε γούγι διφρῶ.*

Et montes reliquit virgo

Diana cervarum bigis insidens.

Ita reddit Buanarrotus satis inperite, certe admo-
dum inconsiderate, cum vetus interpretatio infi-
dens *quadrijugo currui* recte se habet. Ovidius Me-
tam. xv. 656. Aesculapio longam barbam dat & ta-
men juvenem vocat v. 642. & Fast. 6. 735. no-
tante Viro Docto in Obs. Misc. Vol. II. p. 230.
Summo jure in classem hanc refero auctorem Con-
fessionis Fidei, quem Trithemius, Vallinus ex tri-
bus

BUS MSS. Fabricius atque Boëthium haecenus cre-
 diderunt, recte an secus alias forsân Videbo, cum
 stylis incomtus, & barbarus saepe; atque ni-
 mium quantum discrepent ab elegantis & erudi-
 tione Boëthii: hic enim p. 290. edit. Leid. A 1674.
 De Ario, Sabellianis & Manichaeis locutus addit:
*Sed de his haecenus; suo enim loco ponentur, sicut ordo
 necessarius postularit.* At toto libello evoluto frustra
 nihil reperies. ita p. 293. *Tandem Deus, Aegyptii
 Regis dominationem despiciens, diviso mari rubro,
 quod nunquam ante Natura ulla cognoverat, suum
 transduxit exercitum ductore Moyse & Aaron. Postea
 igitur, pro eorum egressione altis Aegyptus plagis vasta-
 ta est, quum nollet dimittere populum.* Haec mani-
 festo sese evertunt, & ridicula sunt: quomodo e-
 nim Aegyptus, quum populum dimittere nollet,
 postquam egressus jam ille, plagis vastari potest?
 sensus constaret si legeres posteaquam pro eorum
 oppressione &c. sed hoc esset secare non solve-
 dum. Quid si Historiae Sacrae imperitus scriptor
 Aegyptum plagis percussam ante Israëltarum de-
 missionem (nam respici ad exercitum in mari ru-
 bro submersum vix videtur) quod nos novimus
 ante accidisse, putaverit? Hoc non adeo mirabi-
 tur, qui totum libellum perlegerit, cum hujus fari-
 nae alia exstent luculenta monumenta ex. gr. p.
 294. *Et quum multis annis multas quoque gentes per
 viam debellassent. Gentes sunt populi, ita p. 295. de
 Juæis: ut praedicatio salutatis non jam in una tan-
 tum gente, sed orbi terrarum praedicaretur.* Sed tres
 quatuorve populos victos ante Jordanis transitum
 novimus: haecne multae gentes? Sequitur: *Descen-
 dit itaque ab eo (Davide) per singulas successiones re-
 gum stemma, perductumque est usque ad Herodis tem-
 pora qui primus ex gentibus memoratis populis legitur
 imperasse.* Regium igitur imperium non in capti-
 vitate

estate Babylonica expiravit? fors & aliud latet videtur putasse posteros Davidis continua successionē imperium tenuisse, quam puerilis autem hic error sit, patet vel ex Maccabaeorum principatu, quos e tribu Levi, non Judae oriundos fuisse, quicquid alii nugentur, certissimum est. V. Vir Erudiss. Georg. Eric Phaletranus de Ablat. Scept. Judaici in Synagm. Var. Diff. rar. Graevii cap. 3. Atque haec loca sufficere possunt. Addam breviter quaedam, quae alii occuparunt. Propertius lib. 1. 1. 1.

*Cynthia prima suis miserum me cepit ocellis,
Contactum nullis ante Cupidinibus.*

Et tamen, monente Broekhusio, lib. 3. 13. v. 5. in Lycinna amoris tyrocinium se posuisse narrat:

*Ille rudes animos per noctes conscia primas
Imbuit, heu nullis capta Lycinna datis.*

An primas noctes Poetae forte dedit Lycinna, quamvis prima oculis suis ipsum Cynthia ceperat? Judicent acutiores. Justinus lib. 1. cap. 2. §. 9. de Semiramide: sed & Indiae bellum intulit; quo praeter illam & Alexandrum Magnum nemo intravit: cum tamen lib. 12. cap. 7. Herculis & Bacchi expeditiones longe anteriores memoret, observante acutissimo Tan. Fabio. Sextum Empiricum modo notante nullum ante Sotapov existinare se, modo probabile esse alios ante eum poetas & suo tempore fuisse sed ab ejus splendore obscuratos scribere notat Ampl. Cuperus Apoth. Homer. p. 64. quem & de Luciano vide p. 80 in fine. de Strabone V. Modium ad Justinum lib. 1. cap. x. §. 5. de Aeliano Jac. Perizonium in erudita praefatione. Cum vero toties optimos scriptores dictorum non satis memores fuisse apertum sit, dubito an recte Phaletranus lib. cit. p. 390. locum Hieronymi ad Sophoniae

phoniae cap. 1. Quia semel tropologice expōnere coepimus visitabit dominus in adventu & passione Salvatoris i. e. in die hostiae filii sui, super Pontifices, & super Sacerdotes populi Judaici, & super domum regiam. Usque enim ad illud tempus perseveraverunt Reges Judae de stirpe Davidis secundum prophetiam Jacob: non deficiet Princeps &c. Post hostiam enim Domini sublatum est regnum de Judaeis. resecta, ut loquitur, pannosa glossatoris lacinia a purpura Hieronymiana legere jubeat p. 409. Reges secundum prophetiam Jacobi post &c. quia Hieronymus ad Jerem. cap. 22. dixerat: Joachin non successit Rex filius, sed fuit in captivitate & Salathiel, & Zorobabel; & usque ad Christum nullus regiam obtinuit potestatem. Omnes enim fuerunt captivi, & nullus deinceps de stirpe Davidis in terra Judae tenuit principatum. Non raro tamen haec librariorum flagitia. Dictys Cretensis de B. Troj. lib. 1. p. 8. Interim paucis post diebus, Alexander cum supradictis comitibus venit, Helenam secum habens. respicit ad p. 4. Per idem tempus Alexander Phrygius, Priami filius, aliisque ex consanguinitate comitibus, Spartae in domum Menelai hospitio receptus. ubi in vulgatis cum Aenea aliisque contra MSS. & historiam. scribendum igitur Glauco Antenoris, quem infra comitem hujus expeditionis refert poenāsque morte luisse, recte monet Doct. Josias Mercerus. Aliquando & inmerito culpata Poëtae, ut Staius a viro Erudito in Obs. Misc. Vol. I. p. 339. sed recte explicatis in nota addita.

CAPUT XVII.

Repetitio vocum invenusta. Contra Perizonium defensio locus Aeliani. Faciem velabant pudore adfecti, in caput summa vestis parte adtracta. *Ἐμπὸς* pro *ἰσ,* *πρὸ* *ναστέα,*
 nsc

nec non ὑμῖν. Auctor ὅτι Σαλαμὶς leviter correctus
Varia in Hesiodo lectio. Φερίωξ. Gujetti emendatio in
Hesiodo rejecta, aliaque. Ἀγέων οἶδμα. Παφλάζειν ver-
bum ab Hippocrate fidum perperam statuit Weitzius.
Fervere, fervor &c. Heinsii emendatio in Tibullo non
recepta Temporum diversitas multis exemplis demonstrata.
Aristænetis ter defensio a correctione Pauwii, Statius a
Marklandi, Justinus a Schefferi, Hyginus a Munckeri
emendationibus. Reprehensus Scholiastes. Aequora curre-
re, aliaque. Tentatus Ovidius. Defensio Propertii lo-
cus contra Marklandum. Aura puellae. Horatius expli-
catus. Diphtingos αἰ & οἰ corripit sequente consona contra
Bentleium, & Arnaldum ostenditur. Oraculi apud Eu-
sebiū lectio defensa. Tentatus Tryphiodorus. Orphei lo-
cus defensio, & emendatus. Ἀλμυρὸν mare. Defensio He-
siodi locus, ut & Veteris Poëtæ apud Diodorum Siculum
nec non Manethonis contra Arnaldum. Emendatio in
Homero confirmata contra Jensem.

191. **H**ἰέων παρέασι. Praecedit ἔδῃ μοι ἐγγύς
 ἰέασιν ὁμηλικῆς. repetitione plane auribus
 ingrata atque invenusta, cui geminam observo a-
 pud Aelianum Var. Hist. lib. 2. cap. 4. ὁ Μενά-
 λειπτος ἦκεν ἐπὶ τῇ Φάλαγγι, καὶ ὁμολόγησεν ὅτι μόνον κο-
 νωγὸς εἶναι τῷ Χαρίτωνι τῇ βαλῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀρεῖαι
 τῇ ἐπιβαλῆς. ubi cum in MS. βαλῆς invenisset Cl.
 Perizonius pro ἐπιβαλῆς hanc vocem expungit.
 Nollem factum. Ultimum hujus versus hemisti-
 chium habes & apud Nonnum lib. 4. p. 122. l. 4.

194. Ὡς Φαμένη ῥοδὴν ὑπὸ Φάρει κρυπτε παρῆν.
 faciem enim velare pudore adfectis in more est.
 Nonnus lib. 42. p. 1098. l. 22.

Παρθένος ἄστατον ὄμμα φυλασσομένη Διόνυσῳ
 Φάρει μαρμαίρῃσιν ἐν ἐκρυψε παρῆν.

Orpheus Argon. v. 1220. de Medea:

Αὐτὰρ ἱπὸ Μήδειαν ἰσέδρακ' ἐν ὀφθαλμοῖσι,
 Αἷτι καλυπτομένην, ἱανῶ δ' ἄμφεσχε παρειᾶς
 Ἀΐδομένη χλωρὸν γὰρ ὑπὸ σέρνοισι ἀκάχητο.

Hesiodus in Ἔργοις v. 198.

Λευκοῖσιν Φάρεσσι καλυψαμένῳ χροῖα καλὸν,
 Ἀθανάτων μετὰ Φῦλ' ἴτην, περιλιπόντ' ἀνθρώπων,
 Ἀΐδως ἢ Νέμεσις.

Ubi nota primam vocis Φάρεος syllabam conripī secus ac apud Orph. Argon. 963. Homer. Odyss. θ. 84. Musaeum h. l. aliosque. Caput autem prae pudore tegere volentes summam in illud vestis partem adtrahebant, ut monuit Ampl. Cuperus Apoth. Homer. ῥ. 114.

195. Σφετέροις δ' ἐπεμέμφετο μύθοις. Nota σφετέροις pro ἰδίοις usurpatum. Erudite post Casaubonum contra Grammaticos recte ita dici ostendit Doctiss. Spanhemius ad Callimachum Hymn. in Del. v. 233.

Κρίνη δ' ἡδέεσσι σφετέρῃσι ἐπιλήθεται ἔδρῃσι.

V. & Stephanus Thes. l. Gr. T. I. p. 1070. Bu-
 daeus Comment. l. Graec. p. 37. Pro *noſter* oc-
 currit σφωίτερος apud Nonnum lib. 5. p. 160. l. 15.

Μοεφὴ θηρὸς ἔχει με, ἢ ἀνερὸς ἦθος ἀέξω.

Σφωίτερω πότι θύας ἐπισυνάχουσιν ὀλέθρῳ.

Σφέτερος pro ὑμέτερος occurrit apud Hesiodum in
 in Ἔργοις v. 2.

Δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνήσσαι.

Quod inter Soloecismos circa Pronomina commissos
 referens Auctor ὡς Σολοικίας editus a Cel. Valc-
 kenaerio p. 201. εἴ τις inquit, ἐπὶ μὲν δ' *πρώτῳ* *πρῶ-
 τῳ* λέγοντος (scribendum λέγοι τὸ vel λέγοιτο τὸ)
 ὁμοῖς,

ὕμῳ, ἐπὶ δὲ δευτέρῳ προσώπῳ τάζειν ἀντωνυμίαν ἢ ἀρμόζουσαν τριτῷ προσώπῳ. ὡς παρ' Ἡσιόδῳ,

Δεῦτε Δί' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνεῖσαι.

Ἀντὶ δὲ ὑμέτερον. Notandum hunc locum tueri sententiam H. Stephani, qui folius Eustathii auctoritate compulsus reposuit Δί', quamvis ego potius accedam J. G. Graevio Lect. Hesiod. cap. 1. legenti cum omnibus Codd. δὲ. Addo locum Phavorini: σφετέρῃσι ἀντωνυμία ἐστὶ τριτῷ προσώπῳ, ἀντὶ δὲ ταῖς ἐκείνων, καὶ αἰεὶ τίθεται ὕτω. Ἡσιόδος δὲ ἐπὶ δευτέρῳ αὐτὸ ἔταξεν, ἐν τῷ σφέτερον πατέρῃ (πατέρ') ὑμνεῖσαι, ἀντὶ δὲ ὑμέτερον. Idem ibid. σφέτερον πατέρῃ παρ' Ἡσιόδῳ κεῖται ἀντὶ δὲ ὑμέτερον καὶ σφέτερον ὁ πολλοὶ ἔχουσιν ἐὼν δὲ ὁ μόνον ἔχει τις. Usum hunc jam notavit Stephanus in Thes. L. Gr. T. I. p. 1071.

197. φερίζετο Scholiastæ recte exponitur ἐβλάβετο, διενόετο. ita Coluthus de R. H. v. 56. & 60. Tryphiodorus v. 250, & 401.

Ἀλλ' ἤδη μοι φερίζεσθ', τὰ δὲ γινώσκετε πάντες,
καὶ νεφέλην ἀπὸ θεοῦ * βλαψίφρονος αἴτης.

Variis modis subplere lacunam posses legendo τόσην, vel τόσην vel casu secundo τόσης & τ. vel potius θόοι. Nonnus lib. 37. p. 954. l. 14. lib. 41. p. 1068. l. 11. Homer. Iliad. ε. 3. 470. & c. X. 358. P. 144. E. 411, 430. ita Graevius in Hesiodo Θεοχ. v. 532. legit.

Ταῦτ' ὅρα φερίζομενος τίμα ἀεδείκετον υἱόν.

Vulgo ἀζόμενος. Gujetum falce Critica hic grassantem & totum versum tollentem non moror.

201. Παρθενε. κ. τ. λ. Colorem duxit e Nonno lib. 4. p. 118. l. 9.

Παρθένε, τί τρομέεις; σὺ μὲν εἶπες ποντοπορεύεαι,
 Στυγνὸν ὕδαρ πλώσας· σὺν ἡμερόντι δὲ Κάδμω
 Ὀκεανὸν περὶ μετρον ἐγὼ κατὰ χεῖμα περήσω.
 Μὴ τρομέεις αἰλὸς οἶδμα βαρύνδρομον.

Prius hemistichium habetur lib. 42. p. 1100. l. 7.
 Cum sermone autem Leandri, quo fidelissimum He-
 roni animum, & quaevis pro ea ferre paratum
 promittit, conferri poterit Tibullus lib. 4. l. 193.
 Lucanus lib. 1. 367. cum hoc loco compara &
 Coluth. v. 288.

Ἦς ἔνεκεν τέτληκα καὶ οἶδματα τόσσα περήσαι.

Ibid. Ἄγγελον οἶδμα. ita Achilles Tatius lib. 3. p.
 165. τὸ δὲ ἄγγελον ἑσώρετο δὲ κύματος. Judas in ep. v.
 13. κύματα ἄγρια θαλάσσης ἐπαφρίζοντα τὰς ἑαυτῶν
 αἰσχύνας. Notavit hunc usum in verbo ἀγελαιῖο
 Jul. Pollux 1. 9. 109. καὶ κύματα κατερρέει, μετέπιπ-
 τεν, ἐνέπιπτεν, ἡγελαιῖα, φρικώδης ἦν ἡ θαλάσσια.
 Nonnus lib. 6. p. 198. l. 23. dixit

Ἀπλοὺς ἀφριῶντι ῥοῇ κυμαίνεται αἰθήρ.

204. Εἰ πυρὶ παφλάζοιτο. *Etsi igni ferueat.* Hoc
 significatu verbum frequenter occurrit apud Non-
 num, ut lib. 4. p. 130. l. 7. lib. 6. p. 190. l. 18.
 lib. 7. p. 102. l. 24. &c. Orpheum Argon. v. 687.
 Achilles Tatius lib. 3. p. 159. dixit: ἐπρόχθη τὸ
 κύμα, ἐπάφλαζε τὸ πνεῦμα. quemadmodum l. Sal-
 mas. p. 588. alii ἐπάφειζε. Turpissimus autem er-
 ror est Weitzii ad v. 91. in Comment. Parei ad v.
 82. scribentis παφλάζειν esse verbum fictum ab
 Hippocrate, qui eo nomine designare voluerat
 τὰς παύσας καὶ ἐπαναλαμβάνοντας ἐν τῷ διαλέγεσθαι
 notante Galeno. verum est Galenum in Expositio-
 ne Antiquarum dictionum Hippocratis usum huius
 verbi notare, sed non ut inventi ab Hippocrate,
 cui

cum jam usurpatum sit Orpheo, nec non Homero Il. N. 798. ut vel ex Stephani Thes. L. G. T. IV. p. 163. patet. Eodem autem usu occurrit apud Latinos *fervere*, *fervon*, &c. ut apud Ovid. Her. ep. 18; 26. Virg. Aeneid. 7. 23. Lucan. 5. 234. 6. 67. Stat. 1. Sylv. 3. 29. Boëthium de Cons. Phil. 2. 3. xi. Adde, quae ex Nic. Heinſio notavit Graevius ad Flor. 2. 2. §. 5. Sed adeo non est exterritus, ut illam ipsam ferventis aestus violentiam pro munere amplecteretur. quam emendationem Tollius & Begerus, qui in textum invexit, probant. Ego vulgatam lectionem ruentis nondum sperna ob locum Virgilii xi. 625. apud Dukerum. Tibullus Paneg. Messallae v. 72.

*Illum inter geminae nantem confinia mortis,
Nec Scyllae saevo conterruit impetus ora,
Cum canibus rabidas inter freta sorberet undas.*

Sic edidit Broekhusius secutus Heinſium ad Ovid. Am. 2. 16. 26. hic tamen Advers. I. 43. p. 142. magis probat *ferveret*; mihi secus videtur. Quamvis enim *fervere* hoc significato occurrere recte ibi doceat vir Acutiss. diversissima tamen sunt *unda*, *fretum fervet* & *Scylla fervet undas*, cujus verbi activo significato positi exemplum desidero. Idem vir Erud. Senecae Thyest. 7. 68. *favens abenum reddidit* Advers. I. 4. p. 43. Ibid. Εσεται & παφλαζοιτο diversis temporibus a Poëta hic posita observari velim, cujus rei quamvis non adeo raræ quaedam, quae notavi, exempla in medium adduxisse operae erit, quia nec ab his locis unguis suas abstinere norunt nonnulli. ita Herodotus lib. I. cap. I. Πορσέων μὲν νυν εἰ λόγιοι φοίνικας φασὶ γενέσθαι τὴ διαφορῆς αἰτίας, τῆ τας γὰρ --- ἐπιθεσθαι --- ἐσαπικνέεσθαι --- διατιθεσθαι --- ἐλθεῖν --- αὐτέεσθαι. ita cap. 4. cap. 22. aliisque locis. Achilles

chilles Tatiſus lib. 1. p. 145. ὃ δ' Ἰάκω, ἱερὰ θάλασσαν
 ἐκτρέπεται τ' λεωφόρον, καὶ ἐς ὅλην ἐπηόδῃσιν, καὶ εὐθὺς ἔ
 ἄθλιον Χαερκλίου περιρρήγνυσι δέισθαι. Mattheus cap.
 26. v. 26. Ἐστίντων δ' αὐτῶν, λαβὼν ὁ Ἰησοῦς ἑ
 ρτον καὶ εὐλογήσας, ἔκλασε, καὶ εἶδεν τοῖς μαθηταῖς, καὶ
 εἶπε. Homerus Iliad. II. 179.

Ἐξ ἧς ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐν δαίδαλα πολλὰ

Sequitur

Κρυσεῖης δ' ἐνέτῃαι κατὰ τῆθος περὶν ἄτα.

Ζῶσατο δ' ζώνην ἱερὰς θυμῶν ἀργαῖαν.

Neque in diversa abeunt Latini. Valerius Flaccus
 2. 119.

*Laeta mari tum signa refert, plenasque movebat
 Armentis nuribusque rates, it barbara vestis
 Et torques insigne loci.*

Ita & lib. 2. 7.

*Templaque Tifacae mergunt obliqua Dianae, sacri
 Jam Scythos subsedit aquis, jam longa recessit
 Sepias, attollit tondentes pabula Magnet
 Campus equos.*

Ibi Pius monet quosdam legere *recedit*, sed recte
 objicit Burmannus tum quoque legendum *subsedit*.
 Claudianus de R. P. 3. 396.

*Compressa mons igne tonat, claususque laborat
 Mulciber. Obducti nequeunt haerere vapores.
 Coniferi micuere apices: crevitque favillis
 Aetna novis? stridunt admissis sulfure rami.*

Vid. & 2. 173. & 322.

Regi-

*Reginae casto cinxerant agmine matres
Elysiae, teneroque levavit semine timores;
Et sparsos religant crines, & vultibus addant
Flammea sollicitam praevelatura pudorem.*

Adde Carmen quod existat apud Fulgent. Myth. f. p. 23. Rosweytham v. 3. p. 781. v. 661. p. 728. v. 665. & 785. Facile igitur vel me tacente quisvis videt quid tribuendum sit violentis illis & absonis correctionibus Jo. Corn. de Pauw, qui satis pro imperio, ubi simile quid in Aristaeo deprehendit, ocysus ejectum in pessimo sane instituto. Sic lib. 1. ep. 9. p. 56. pro ἡ δὲ ὡς πρὶν πάλαι λαθροῖς σώματι προσάγει τὸ χεῖρον ἢ τὰ ἐαυτῆς πεφίληκε δακτύλους. malit προσάγει vel πεφίληκε. epist. 10. p. 58. pro καὶ τοῖς ὁμίλοις χαρίζεται τρεῖς καθ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων περιχορεύει δεκάς. Scribendum jubet περιχορεύει, credo quia sequitur ἐκδομέν. Sed & praecesserat τὸ μὲν, ἀπασιν τοῖς ἐαυτῆς φιλοτάμως κεκόσμηκεν Ἀφροδίτη. mox pro τὸ δὲ νῶν ἐκόσμεν ὀφθαλμοί --- ἢ φασίως ἐρευνθός ἰωάνθης, ἐπίτρεχον τὰς πατρίδας. mavult ἐπέτρεχον. Sed nonne admitti posset ellipsis verbi substantivi? Dubio quoque an servari non possit vulgata Statii lectio lib. 2. Sylv. 7. 77.

*Et qui per freta duxit Argonautas:
Et qui corpora prima transfigurat.*

Ubi Vir Eruditus Jer. Marklandus legit ducit. id certissime scio labi Schefferum, cum in Justino lib. 1. cap. 4. §. 4. pro Cambys / mediocri viro in matrimonium tradidit. legit cum Angl. Cod. tradit, quia ita loqui amant Historici, & sequitur paullo post tradit, quae ratio quam sit incerta nemo non perspicit. Quid? eodem capite §. 7. sequitur Πίστari regii pecoris puerum exponendum tradidit, cum pra-

praecessit infans datur occidendus Harpago. Quid vero disertius loco cap. 6. §. 8. *Astyages meritum sui in Harpagum oblitus, summam belli eidem committit: qui exercitum acceptum statim Cyro per deditionem tradidit, regisque crudelitatem perfidia defectionis ulciscitur?* Minus etiam necessaria emendatio Munckeri in Hygino cap. 8. *Antiopam vincitam abduxit in Citheronem: parit geminos & reliquit, ubi legit relinquit.*

205. Μεταξύ των τῶν αἰετῶν αἰετὶς cubile recte redditur, sed a Scholiasta τὸν ἐγγύς, quod nihil huc facit.

208. Νῆξομαι ἐ' ἡρώπειον. Imitati hunc loquendi morem Latini, ut Virgilius *Aeneid. 5. 235.*

Di, quibus imperium est pelagi, quorum aequalia curra.

Ovidius *Amor. 3. 6. 29.*

*Quid? non Alpheon diversas currere terras
Virginis Arcadiae certus adegit amor.*

Ita legendum forte emendatione, ut videtur, certiori, certe facilliori, illa, quam dedit Marklandus ad *Stat. 4. Sylv. 3. 20. diversas quaerere terras* ex sensu & *Virgil. Aen. 3. 4. ut ait. Tueri tamen* *Vulgatam lectionem posses loco Ovidii Heroid. 18. 6.*

Currere me nota nec patiantur aqua.

Qualia loca sunt plurima. *iter gradi dixit Hyginus fab. 38. euntes cogebat, ut secum arborem pinum ad terram floctarent. ubi plura dabit Munckerus, ut & Burmannus ad Valer. Fl. 4. 689.*

*Contra omnes validis tenui discrimine remis
Pergere iter.*

Nec non Elegantissimus Broekhusius ad *Propert. 2. 21. 21.*

Iue

Ino etiam prima terras aetate vagata est.

Qui & redire iter dixit lib. 2. 20. 73.

*Si modo clamantis revocaverit aura puellae
Concessum nulla lege redibit iter.*

Nollem hic Acutissimus Marklandus pro *revocaverit* aura p. ad Stat. 5. Sylv. 3. 59. repositum ivisset *revocarint ora*, cum ista lectio minus venusta prae altera merito sordeat. Quid voluerit vates politissimus nemo melius explicabit suavissimo Secundo Basio XIII.

*Cum tu suaviolum educens pulmonis ab imo
Afflasti siccis irriguum labiis :
Suaviolum Stygia quod me de valle reduxit
Et jussit vacua currere nave senem.*

Et mox :

*Pars animae, mea vita, tuae hoc in corpore vides,
Et dilapsuros sustinet articulos.
Quae tamen impatiens in pristina jura reverti
Saepe per arcanas nititur aegra vias.
Ac, ni dilecta per te foveatur ab aura,
Jam collabentes deserit articulos.*

Ita Basio XVI.

*Et vitam tibi longi
Reddam afflamine basii.*

Ita Euhemerus apud Aristaen. lib. 1. ep. 12. p. 82. τὸ ἀσθμα ἡδὲ puellae suae laudat hinc intelligendum puto Horat. Carm. 2. 8. 21.

*Te suis matres metuunt juvencis,
Te senes parci, miseraeque nuper
Virgines nuptae, tua ne retardes
Aura maritos.*

Rid

Ridiculus est Acron dum notat: *aut facilitas, qua in amorem trahuntur: aut unguentorum odor, ut ipse superius: Aurae fallacis.* nec non Servius ad Virgil. Æneid. 6: 204. *splendorem* interpretatus.

213. Οὐδ' ὅμως δύνει Βασίτην. Sententiam meam de hoc loco in notis supra satis exposui; nunc promissi memor facile vulgatam lectionem potuisse servari, si tantum correptio Diphthongi *αι* sequente consona obsisteret, ostendere conabor. Post Casaubonum in Lætion. Theocr. cap. 18. p. 275. Salmasium, aliosque prae caeteris Cl. Jensium Lætion. Lucian. lib. 2. cap. 6. animose hanc causam egisse contra dissentientem Rich. Bentlejum ad Callim. H. in Jov. v. 87. hujus tamen sententiae contra Jensium acerrimum vindicem extitisse Georg. Arnaldum Anim. Crit. cap. 6. p. 29. & seqq. quis nescit? Nondum tamen meum adsensum Eruditissimi viri sententiam inpetrare posse non diffiteor, cum in animum inducere vix possim, ut credam omnia ista veterum loca hoc mendo laborare, in quibus correptio ista diphthongi *αι* & *οι* obtinet, praeter enim tot loca ab alijs congesta pauca haec habe, in quorum nonnullis vix emendationi locus relictus ullus. ita Theocritus Idyll. 22. v. 178.

Ἀτὰρ ὦλοι πάντας εὐφρανέσθιν ἑταίρους,
Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὕμναίωσας τε καὶ κέραι.

Orpheus Argon. v. 1313.

Ἀλκίνοος μὲν γὰρ ὦκ' ἐπετέλλετο κηρύκεσσι
Κέρην ἀμφήλυσον ἄγειν ἀπὸ νηὸς ἑρμυνῆς,
Πατεῖθ' ἐγὼ τίσεσθ' δίκην ἀλιτημοσυνάων.

V. 834.

Οὐδὲ τοι δὴ κύνες ἐμοὶ ἐλάνθη ἑταῖροι.

V. 546.

ΔΕΙΔ

Δύναι υποχθονίοι, ἢ δάκρυα λειβέμεν ὄσαν.

Idem Herculis Suffimine pag. 110.

Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, κάρτος μετὰ τόξα, ἢ μάντι.

Oraculum apud Eusebium Praepar. Evang. lib. 3. cap. 35.

Ἀλλὰ ἢ Μηθύμενης ναίταις πολὺ λώϊον ἔσται
Φαληνὸν τιμῶσι Διωνύσοιο κάρηνον.

Aliud Lycurgo datum cap. 28.

Καὶ ὦ (ὁδὸν) μὴ διὰ θ' ἀνδρσύνης, ἱερῆς θ' ὁ
μενοίας
ἔσι περῆν, ἦν δὲ λαοῖς ἡγείσθαι κέλευθον.

Male Vigerus in margine posuit δ᾽, rectius p. 20.
δὴ retineri posse censet, ut infinitivus sit pro in-
perativo, ut saepe in legibus, & oraculis, ex.
gr. apud Herod. i. 55.

Καὶ τότε Λυδὲ ποδαβρὲ πολυψηφίῳ παρ' Ἑρμῶν
φεύγων μηδὲ μένειν, μὴδ αἰδεῖσθαι κακὸς εἶναι.

Coluthus de R. H. v. 206.

Τόφραι ἢ Δαρδάνιον ἢ Τρώϊον ἔδας ἀμείψαι.

V. 260.

Ἐεῖνε πόθεν τελέθει; ἱερᾶν γένος εἰπέ ἢ πατρίην.

Non τε. Thryphiodorus de Excidio Ilii v. 438.

Ἀφραδίῃ τε βέβυσο μεθημοσύνη τε ἢ μύνη
Πᾶσα πόλις.

Verum an sanus hic locus sit dubito: quid enim
est *sepeliri Trojam praetextu*? an καμῦσα? urbs cum
caperetur erat fessa & somno vinoque sepulta. Fateor
quidem horum aliquibus locis facilem admodum

medicinam praestari posse, verum omnibus non nisi durissimam, imo forte nullam v. gr. priori & posteriori Orphei loco, ut & ultimo Oraculo, quod cum certissimum sit vara vibiam necessario sequi debet, & reliqua loca intacta praetermittenda, quin & major pars locorum a Bentlejo & Arnaldo sollicitatorum pristinae integritati vindicanda. ex. gr. Orphei Suffimine Parcarum p. 156.

Ἀλλὰ μοι νυκτέριοι μαλακόφρονες, ἡπιόθυμοι,
Ἄτροπε, καὶ Λάχεσι, Κλωθῶ, μολέτ' ἰσοπατέρημα.

Quis ferat inmanem Bentleji emendationem legentis ἐκταῖα, praecipue cum illud convenientissimum Parcis epitheton recte monuerit Jensus p. 171. ? tolerabilior esset altera conjectura νυκτέρια, sed minus necessaria. Neque violentam illam correctionem plane concoquere potuit Arnaldus, leviori mutatione legens Ἀλλὰ αἱ ν. cui tamen adsensum dare nequeo, cum probe sciam in nullo suffimine articulum isto modo intrudi, emendatio autem tantum nixa fundamento lubrico, ut ostendunt loca ex Orpheo adlata, apud quem ideo quoque fere inducor, ut credam loco vexatissimo Argon. v. 723. legendum.

Ἀντάρ οἱ τοῖς γε
Τύμβας χενάμενοι πολὴν ἐπενευσάμεθ' ἄλμην.

Quemadmodum docte conjecit Jensus conlatis conjecturis Casauboni, & Eschenbachii feliciter usus. ἄλμην & ipse conjeceram, quae vox pro mari occurrit v. 688. apud Achill. Tat. 3. p. 163. Musaeum v. 328. Nonnum lib. 2. p. 66. l. 3. lib. 5. p. 150. l. 13. &c. & ostenderem contra Bentlejum, nisi praeipuisset Jensus, qui latius & docte omnia deduxit. Miror vero Arnaldum p. 30. probare Jensi emendationem, cum tamen, in quo
cardo

cardo rei vertitur, Casauboni in primis huic placeat emendatio, qui legit of. Hesiodus in Theogon. v. 48.

Ἀρχόμενοι τ' ὑμῖνσι θεαί, λήγῃσι τ' αἰδοῦναι.

Infelices istorum conatus, qui λήγῃσι huc intrudebant, docte retudit Jensus, adstipulante merito Elegantissimo Arnaldo, qui alia via instituens synecphonesin in ultima voce admittit non satis probabilem. Nonne enim summo jure viro Eruditissimo, quod ipse p. 35, objecerat versus tales quibus αἰ & αἰ conripiuntur, *semper omni carere modulo*, regerere hic liceret? id aurum certe judicium flagitare putem. fors & in Apollonii Rhodii loco lib. i. 942. negligenda synecphonesis, quamvis hac de re litigare nollem. certius scio locum vetusti Poëtae apud Diodorum Siculum lib. 3. cap. 66.

οἱ μὲν γὰρ Δροκάων σὲ, οἱ δ' Ἰκάρῳ ὑπεμόεσσι
φασιν, οἱ δ' ἐν Νάξῳ, δῖον γένος Εἰραφιδῶτα.

Ab Arnaldo expungente versu secundo δ' post οἱ inmerito tentatum esse, cum illud δ' necessario heic loci deesse, non vero a nasuto quodam infultum, existimem, certe partes viri Celeberrimi fuissent exemplis dicta firmare, quod donec fiat nihil movendum persuasissimus ero. Tandem in Manethone lib. 2. v. 115. dum pro

Αὐτῶν τε πτῆσιν μινύθει δὲ πατρίων οἶκον.

Legendum πατρίων οἶκον pronunciat Arnaldus, in eo manifeste labitur, cum talem pedem versus respuit. Si, quod nondum largior, locus corruptus non adeo magna mutatione restituere πατρίων proclive esset; atque ita voluisse Eruditissimum Juvenem libenter putarem; nisi verba contrarium indicare viderentur. Neque enim synecphonesia

hic ipsum admittere credibile, cum ne verbum monet. Quid quod & versus ita non satis bellus exsurgit? Plura non addo. singula enim loca a Jensi producta, ab Arnaldo vero emendata referre nihil adtinet, quia, cum tot exemplis exceptione majoribus *ae* & *oi* conripi posse constet, neque vix nisi emendationibus minus necessariis, saepe & pravis & nimis coactis iis locis mederi noverint Critici, raro autem admodum in longius a vulgata lectione recedentes mutationes conspirent Codices MSS, neque quicquam praeterea culpetur in vulgata lectione, parvo admodum negotio refutari, imo sponte fere corruere istorum emendationes aequi rerum arbitri non aegre concedent. Modus tamen adhibendus, neque enim id de omnibus emendationibus Bentleji, & Arnaldi acceptum vellem, quippe a quibus loca nonnulla docte & feliciter emaculata lubentissimo animo concedam, cujus rei specimen est in Homeri loco Odyss. H. 131.

Πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύονταί ποταίται,

Ubi Bentlejus legit ὑδρεύοντα, quia & ita alio loco ipse Poëta, & Scholia hanc lectionem habere notat Arnaldus. Nihil certius. Jensus tamen p. 171. putat Homerum merito rogari posse, *num antea fuisset ille alterius istius fontis usus, sed tum, cum describeret istum fontem, esse desisset*, quas ineptastricas esse quis non videt? Solent enim Poëtae in talibus semper fere uti tempore imperfecto. ex gr. Homerus Odyss. E. v. 68.

Ἡ δ' αὐτῇ τετάρτῃ ἐπὶ πέντε γλαφύροιο,
Ἡμεῖς ἠβαιῶσα, τεθῆλη ἧ σαφυλῆσι.
Κεῖται δ' ἐξήκῃ πέντε ῥέον ὕδατι λευκῷ.

Καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφάσσει
 Τυττήν, παλίσσεν, ὅθ' ἂν ἀδρεύοντε παλῆται.

γ. & Theocritum Idyll. 22: 39.

CAPUT XVII.

Conjunctionem modis aduersos coniungere pluribus exemplis docetur. Defensus Hyginus. Horatius contra Witboium semel, Statius contra Marklandum bis adsertus, semel louiter forte emaculatus. Defensus Guntberus. Emendatus Boëtius. Defensi Fulgentius & Florus. Territare finet. Loch pro incolis ponuntur. Reprehensus Virgilius. Casus diuersi recte coniunguntur. Antiqua Ouidii lectio eruta, rejecto Mario. Difficilis Musaei locus contra Kromajerii sententiam expositus. Ἀὖτις τρωαχίδας ἰμεναίην. Hero & Leander primas nuptias in templo Veneris non fecerunt. Λύον παῖδαν. Virginitatem quod inlibate seruatum ipsa Kenus praeibat.

215. Πραεῖδεις ἀντιπρόσωπον γλυκὺν ὄμιον ἐκείμην
 Praecessit v. 212.

Ἦσασμαι ὁλοαῖς ἔρωτες.

Ut adeo observare hic liceat conjunctionis modorum diversorum inlustre exemplum, cuius rei ex utriusque Linguae auctoribus exempla nonnulla adponere, quia docti etiam ad haec offendunt, operae erit. Sic igitur Orpheus Argon. v. 767.

Ἦ' ἐγ' ἐπ' αἰήταο μόλη δόμον οἷος ἀπ' ἄλλων,
 Μειλιχίοις στέρξῃτε πώσφι φάμενος ἐπέεσσιν·
 Ἦ' ἐ μεθ' ἡρώεσσι καὶ ἐς μόθον αὐτίκα λεύσοι.

Herodotus lib. i. cap. 53. ἐνετέλλετο ὁ Κροῖσος ἐπαρωτᾶν τὰ χρησθήεα εἰ σετευήται ἐπὶ Πέρσας Κροῖσος, καὶ εἴ τινα σεαυτὸν ἀνδρῶν περὶ θύοιτο φίλον. ita hoc loco, & paulo post edidit Doct. Jac. Gronovius p. 811.

pro φθόγῳ. optime. Josephus Antiq. Jud. 1.
19. §. 3. ἡ ἐνχρὴν ποιεῖται θύσιν ἐπ' αὐτῶν, εἰ κτησά-
μενος βίον ἀπαθὴς ἐπαγίος, ἡ τῷ θεῷ δεκάτην τῷ πεπα-
ρισμένων ποιήσεται, ὅπως αὐθις ἀφικόμενος. Achilles
Tatius lib. 1. pag. 33. ἐγὼ δὲ πρὸς τὴν κλεινίαν κατα-
λέγω μὲν τὸ δῶμα πῶς ἐγένετο, πῶς πάθοιμι, πῶς
ἴδοιμι. Vid. lib. 7. p. 425. lib. 2. p. 143. ita lib.
1. p. 35. τί λέγω; τί ποῖω; πῶς αὖν τύχοιμι τὴν ἱερμί-
νης; supra ipse Musaeus v. 204.

Εἰ πνεὺς παφλάζοιτο, ἡ ἄπλοον ἱερσῆαι ὕδαρ.

Nec rarius Latinis conjunctio neglecta, Propert. 3.
3. 47.

*Tum mihi naturae libeat perdiscere mores;
Quis Deus hanc mundi temporet arte domum:
Qua venit exoriens, qua deficit: unde coactis
Cornibus in plenum menstrua Luna redit.
Unde salo superant venti: quid flamine captet
Furor, & in nubes unde perennis aqua.
Si ventura dies, mundi quae subruat arces,
Purpureus pluvias cur bibit arcus aquas.
Aut cur Perrhaebi tremuere cacumina Pindū
Solis & atratis luxerit orbis equis &c.*

Virgilius Ciri v. 47.

*Impta prodigiis ut quondam exterruit amplis
Scylla, novosque avium sublimis in aere coetus
Viderit: & tenui conscendens sidera penna
Coeruleis sua tecta supervolitaverit alis.*

v. 310.

*Tum, mea alumna, tui cum spes integra maneret,
Et vox ista meas nondum violaverat aures.*

Adde notatu dignissimum locum Culic. v. 57. &
seqq. Georg. lib. 1. v. 155.

Quod

*Quod nisi & affidis terram insectabere rastro,
Et sonitu terrebis aves, & ruris opaci
Falce premes umbras, votisque vocaveris imbrem.*

Claudianus de R. P. lib. 1. 25.

*Vos mihi sacrarum penetralia pandite rerum,
Et vestri secreta poli, qua lampade Ditem
Flexit Amor, quo ducta ferox Proserpina cantu
Possedit dotale Chaos; quantasque per oras,
Sollicito genetrix erraverit anxio cursu
Unde datæ populis leges, & glande relicta
Cesserit inventis Dodonia quercus aristas.*

Vid. & Auctor Prologi lib. 17. Trogi Pompeii:
omnino Sidonius Carm. xi. 75. & seqq. Morsus
est in his Hyginus. ita fab. 148. Id Sol cum Vulca-
no nunciasset, ille eos nudos cubantes vidit, deos omnes
convocavit. pro vidisset. ibi Confer Munckerum, ut
& Dissertationem egregiam Hygino præfixam
pag. 15. ubi inter alia hoc argumento scribiginem
scriptoris ostendit, qui tamen, mea quidem sen-
tentia, tot optimorum scriptorum exemplis non
difficulus excusari poterit, quamvis barbaro scrip-
tori nullo eaeteroquin modo patrocinari coner.
Non tamen necesse, ut locum citatum ita capias,
cum possis longe commodius copulae defectum
statuere post *Vidit*, non vero post *nunciasset*, quod
Munckerus cum Scheffero vult, quorum hic quo
intrudit sinistra liberalitate. Sic Fulgentius Myth.
lib. 2. cap. 1. Freculphus in Carm. Hexam. ad
Elifacharum v. 15.

*Quas dederint clades populis civilia bella.
Triverit externas gentes infanda cupido,
Quos casus tribuit regnis improvida cura.*

Post tot exempla mirari subit Eruditissimum Wit-
hofium

hosiū in Specim. Gunt. p. 55. in Horatio Carm.
lib. 1. Od. 8.

*Lydia dic per omnes
Te Deos ora, Syharin cur properes amando
Perdere; cur apricum
Oderit campum patiens pulveris atque solis;
Cur neque militares
Inter aequales equitat Gallica nec lupatis
Temperat ora frenis.*

Versu 4. pro *oderit* emendare *Deserit*, quod acutum quidem, sed minime hic necessarium, praecipue cum ipse Horatius lib. 4. 10. 1. haec spreverit:

*O crudelis adhuc & Veneris muneribus potens,
Insperata tuae cum veniet pluma superbiae:
Es quae nunc humeris involvant, deciderint comas.*

Priscianus oderit pro indicativo habens risune an lacrimis dignus, haereo. Dubito an non defendi hinc possit vulgata Statii lectio lib. 4. Sylv. 1. v. 23.

*Aspicias, ut templis alius nitor, altius aris
Ignis, & ipsa meae tepcant tibi fœdera brumae.
Moribus atque tuis gaudent turmaeque tribusque,
Purpureique patres, lucemque a consule ducit
Omnis honor.*

Ubi Eruditissimus Marklandus emendat *Fascibus* ecce tuis, mutatione sane enormi, cum si post *brumae* vulgatam distinctionem tollas omnia cohaerebunt. quod objicit *atque* neminem ita posuisse nec adfirmare nec negare ausim, sed, si vel verum, facilius pateret emendatio *inque tuis gaudent*. sic verbo *Lactari* usum esse Ciceronem vel Lexica doceant;

cent; permutari autem voces patet ex lib. 5. 1. 140.

*Aeternae modo qui sacraria genti
Condidit, inque alio posuit sua sidera caelo.*

Ubi Codex Roman. atque. Altera obiectio est moribus hic locum non esse, cum per totam Eclogam agat non de vita privata, aut censoris officio, sed consulatu. Sed & mores ducum principumque memorari quis nescit? ita Claudianus in 1 Conf. Stil. lib. 1. 167.

*Scilicet in vulgus manant exempla regentum;
Utque ducum lituos, sic mores castra sequuntur.*

Quidni & consulis? quidni adeo mores memorantur, quod consulatum optime gesserat semper? quod pacem composuerat, ut liquet e v. 13.? quod tandem votis curiae respondens & victus lacrimis receperat consulatum, ut patet e v. 9. & v. 34.? Quidni, etiamsi toto carmine, quod breve est, de consulatu agit, hic verbum de moribus facere posset? Quidni Marklando regerere possem, Poëtam in carmine extemporaneo omnia tam accurate non disposuisse, praecipue cum ipse Vir Cel. tam turpem sui oblivionem in verbis paulo post sequentibus ei inpingat? Nihil etiam forsan mutandum lib. 4. Sylv. 4. 56.

*At tu si longi cursum dabit Atropos aevi,
(Detque precor!) Latiiue ducis sic numina pergant &c.*

Forfitan Ausonias ibis frenare cohortes.

Ubi Marklandus contra Codices legit *si numina pergant*, quod non necesse; ut nec emendatione Rittershusii probata Withofio Specim. Gunth. p. 70. in Gunthero Ligur. 3: 429.

*Si te cura mei tangat, si gratia fratris
Ulla movet.*

Ubi legunt tangit, opus est, quamvis in minutis hisce quemque suo iudicio frui facile patiar. Hinc apud Boëthium de Cons. Philos. 4. 6. pro *Hoc tantum perspexisse sufficiat, quod naturarum omnium proditor Deus, idem ad bonum dirigens cuncta disponit: dumque ea, quae protulit, in sui similitudinem retinere festinat, malum omne de Reipublicae suae terminis per fatalis seriem necessitatis eliminat. legerem libenter eliminet* cum MS. Ritterfh. & Edit. Norimb. apud Sitzmannum, nec non MS. Putschii, & CD'O. quamvis & in hoc disponat, minus recte. alibi lib. 3. cap. 8. *Quid enim? pecuniamne congregare conaberis? sed eripies habenti. Dignitatibus fulgere velis? danti supplicabis; & qui praeire caeteros honore cupis, poscendi humilitate vilescis. Potentiamne desideras? subjeutorum insidiis obnoxius periculis subiacebis. Gloriam petis? (petas MS.) sed per aspera quaeque distractus securus esse desistis. Voluptariam vitam degas? sed quis non spernat &c.* Miror quoque in Fulgentii Myth. 3. 6. p. 116. pro *Sed quia haec saturantius Apulejus pene duorum continentia librorum tantam falsitatem congeriem enarraverit & Aristophontes Athenaeus in libris, qui Dysarestia nuncupantur, hanc fabulam enormi verborum circuitu cupientibus prodidit. quod defendunt 6 edd. & Beroald. Munckerum probare Cod. Leid. scripturam, quae habet enarravit, corrupte procul dubio per omissam lineolam vocibus superponi solitam.* Mire etiam, re hac non percepta, turbatum in Flor. 2. 15. §. 3. *sed hujus causa belli, quod contra foederis legem adversus Numidas quidem semel parasset classem & exercitum, frequens autem Massinissae fines territabat. sed recte vulgatam lectionem Terentii auctoritate tuitus* Doct.

Doct. Dukerus contra Tollium *attrectaret* legentem, aliosque; inmerito vero de phrasi *territare fines* dubitavit. ita enim Statius lib. 4. Sylv. 6. 99.

*Hic tibi sollemni memorabit carmine, quantus
Iliacas, Geticasque domos, quantusque nivalem
Stymphalon, quantusque jugis Erymanthon aquosis
Terrueris, quem te pecoris possessor Iberi,
Quem tulerit saevae Mareoticus arbiter arae.*

Virgilius Æneid. lib. 6: 802.

*Nec vero Alcides tantum telluris obivit;
Fixerit aripedem cervam licet, aut Erymanthi
Pacarit nemora, & Lernam tremefecerit arcu.*

Ubi Lerna pro hydra Lernam incolente ponitur, quod & Servius animadvertit: *Pro Hydra paludem ipsam posuit.* Non raro enim ipsa loca ponuntur pro hominibus, bestiis &c. ea habitantibus. Mirari vero maximo subit opere, Cel. Marklandum, qui in Virgilii erroribus aquila acutius cernit, cum in notis ad Statium emendationem licet malam, de quo alibi, tentet, nihil in verbis his Poëtae animadvertisse, cum tamen, salva reverentia, qua summum vatem veneror, sententia hic surgat non nimis egregia. Augustum enim Caesarem laudaturus ob victorias, quas adeptus, cum victricia signa per orbem circumtulisset, & imperium protulisset super Garamantas & Indos aliasque gentes distitas, comparationem instituit cum Hercule, quem ipso minorem facit, quia tot regiones non obivit, Arcadiam scilicet solam, in qua haec omnia contigerunt. An praeter Arcadiam nulla loca invisit Hercules? id nemo, fat scio, dicet, cum ipse Geryonis extincti meminit lib. 7. 652. lib. 8. 202. Cuique eodem loco, cum decantatissimam Argonautarum in Colchos expeditionem, cujus

cujus ipse pars magna fuit, cum iter in Africam nemo ignorat. Quisquamne igitur adeo plumbeus, ut negare possit, comparationem multo fuisse nugatiorem, elegantiore, & doctiorem, si scripsisset: Alcides tantum telluris non obivit ac Augustus, licet peragraverit totum, qua patet, fere orbem, Hispaniam, Africam, Italiam, Arcadiam, Colchosque iverit &c. Sed in viam. conjunguntur & casus diversi non raro a Scriptoribus. Orpheus Argon. v. 115.

Παίδειον ἡδὲ τόρεῦον ἐπὶ φρεσὶν, ἡδὲ νόεσιν.

Boëthius de Cons. Philos. 3. 8. v. xi.

*Quae gemmis niveis unda feracior,
Vel quae rubentis purpurae.*

Qui locus pulcherrime tuetur conjecturam nostram, vel potius antiquam lectionem in Ovidio Amor. lib. 2. 16. 8.

Terra ferax Cereris, multoque feracior uvis:

Quam cum ineptam varietatem vocat Marius, nugatorum coryphaeum facile se ostendit, & glandem vesci frugibus relictis adsueta. Quam venusta quaeso lectio *Cerere---uvis*, quae tamen Gryphio & Bersmanno quoque probare se potuit? Hodie edunt

Terra ferax Cereris, multoque feracior uvae:

Si ex libris melioribus, non inprobo, sed monere tanti fuisset. ita tamen *uvae* fere tertium casum putarem. idem Boëthius i. i. *adstitisse mihi supra verticem visa est mulier, reverendi admodum vultus, oculis ardentibus, & ultra communem hominum valentiam perspicacibus, colore vivido, atque inexhausti vigoris.* Avienus Progn. P. 119.

Nim-

Nimborum expertes & tempestatibus atris.

Vid. Vir Doctus in Obs. Misc. Vol. I. p. 277. Quod Vossius ad locum Boëthii subintelligi *cum oculis* excipit de Construct. cap. 67. parum memoratur. Tu vide Perizon. ad Sanct. Minerv. lib. 3. cap. 14. p. 479. ubi exempla pauca dat.

225. Πανυχθας δ' αινύσας κ. τ. λ. Scinduntur hic in partes Interpretes quorum sententias hic referam. Kromajerus rejectis aliis putat haec verba intelligenda de primo Leandri cum Herone concubitu, idque ipsa verba docere. Amplecterer, nisi vehementer obstare putarem, ut jam olim recte animadveruit Pareus, quod Poëta demum v. 272. canat;

Ο' δ' αινύσας λύσας μίτην.

Quae verba de primo concubitu omnino intelligenda docet locutionis usus apud omnes fere scriptores usitatus, de puellis virginitatem amittentibus, non vero, quod scio, de alio concubitu cum virum jam passa. Homerus Odyss. xi. v. 244. de Tyto a Neptuno compressa, quem locum respicit Auctor Vitae Homeri pag. 296. Ἀπὸ ᾧ δ' ὤρεται μένιν τὸ ἀκόλuthον.

Λύσας δ' παρθενίην ζώνην.

Ἀκόλuthεῖ γὰρ δ' τῷ τὸ διεκόρευσε. Sic alii plures. Si vero Musaei verba de zona soluta non capienda, sed Veneris valido nodo perrupto, quod tamen minime censeo cum Viro Docto apud Kromajerum, qui ipse nihil reponit isti explicationi, satis valide hanc sententiam evertunt, quae latius deducere non est animus. Praeterea incredibile Poëtam tanto adparatu ad describendas nuptias hasce uti voluisse, quantum ab his fere versibus ad v.

282. instruxit, si jam eas fecissent in templo Veneris, quo, si non omnes, magnam tamen sequentium versuum partem commodissime transferre ipsi integrum erat. Nec id cadere videtur in Musaeum, ut in tantas angustias se conjiceret, unde pedem tuto referre operis lex vetabat; modo enim unum hunc versum omisisset praecedentia sequentibus firmiter cohaerere, si scripsisset

Ἀλλὰ δ' αἰκοντες κ. τ. λ.

Quid? Ovidius, cui pleraque debet noster, ut vel hic conferenti descriptionem itineris prima nocte instituti apud illum, & nuptiarum apud hunc patebit, videtur diserte confirmare v. 272. primum concubitum initum significari. ita enim Leander ep. 18: 53.

*Interea dum cuncta negant ventique fretumque,
Mente agito furti tempora prima mei.*

Nox erat incipiens (namque est meminisse voluntas.)

Cum foribus patriis egrediebar amans.

Hinc totum iter refert & de concubitu tandem v. 105. addit:

*Caetera nox & nos, & turris conscia novit,
Quodque mihi lumen per vada monstrat iter.
Nec magis illius numerari gaudia noctis,
Hellespontiaci quam maris unda potest.*

Anne credibile laetitiam hujus noctis adeo amatorem praedicaturum cum majoris in templo perceptae ne verbo meminit? si quis incredibile putet, cum res in vado esset, non statim nuptias factas, facilis responsio ob seram jam noctem visum fuisse rem in commodiorem locum & tempus differre; juvat versus sequens, ubi statim additur:

Ἀλλὰ

Ἀΰλων αἰέκοντες ἐνοσφίσθησαν ἀναγκῇ.

Nimis forte audax etiam facinus Leandri habendum, qui Veneris sacerdotem sub Deae oculis vitare ausus fuisset, nec adeo omnem statim decoxisse pudorem Hero censenda. Venerem quidem Virginibus non gaudere amator v. 144. persuadere puellae voluerat, sed ipsa non mitius, ac alia numina, de quo Vid. Animadv. ad v. 31. vindicabat virginitatem non inlibate servatam, si fides Servio ad Virgil. Æneid. 3. v. 23. ubi refert Myrenen quandam a juvene divite ambitam, urbe depopulata a latronibus abreptam ad suos refugisse; juveni autem ob latrones detectos captosque datam potestatem a populo, ut virginem, quam amaverat, in matrimonium duceret, ob quam rem irata Venus illum mori fecit, virginem autem in Myrtum arborem vertit, eique, quod sacerdos fuisset, praestitit, ut perpetuo, & suavi odore gauderet. Pae-nae enim loco a Diis delinquentes in arbores, aves &c mutari, vel ex Antonino Liber. ubi ad fastidium usque idem exitus recurrit, nemini ignotum. Pareus de sola contestatione capit, atque ita Papius, qui vertit:

Gaudia dein noctis pacti, vigileisque hymenaeos.

Aliter Whitfordus:

*Furtivum interea cupidi certamen amoris
Perficere, abscedunt (invitus uterque.)*

Videtur hic respexisse ad significationem verbi ἀνύα, qua capitur aliquando pro festino, festinanter quid perficio. Magis adrideret haec interpretatio, si Musaeus scripsisset ἀνύσοντες, nisi velis Aoristum i. poni pro futuro, ut apud Callim. Hymn. in Del. v. 204. ἐφύλαξα, Scholiastes explicat ἀνί & φυλάξω, ubi

ubi plura dabit Inlustr. Ez. Spanhemius, quod tamen nullo modo placet. Florens Christianus:

*Mox perfectis insomnibus horis
Pervigilis sacri.*

Quae verbis Poëtae non clariora. Alium cepisse de sacris Veneris in templo ejus peractis refert Kromajerus, sed linguae genium refragari. Dubium quid voluerit. An peracta sacra quae fieri debebant hoc festo Sesti a sacerdote? an quae Leander & Hero Veneri nuptias inituri remotis arbitris adferebant? sed haec parvi momenti. Si vero Kromajerus locum aliter ceperit, ut fere ex verbis ejus satis obscuris nunc deprehendere mihi videor, dum censet verba Musaei ad v. 231. elegans emblemata Poëticum continere, quale infra a v. 274. ad 283. interrupto venuste filo orationis & post connexo, partes inpleset suas, si tam infipidi emblematis, & interruptionis, ut ego puto prorsus sine ullo exemplo, dedisset exempla, nam illud e Musaeo petitum tantum differre

Quantum Hypanis Veneto distat ab Eridano, nemini, qui loca contulerit, ullum dubium superesse poterit, ut demirari adeo subeat cuiquam tam contortam explicationem adridere potuisse. Ego, donec major lux adfulgeat, Parei & Papii sententiam amplectar.

C A P U T X I X.

Omnia tarda videntur amantibus dilectis potiri ocyus cupientibus. Emendatus Nonnus. καὶ ut & Latinorum & vel que pro sed ponitur. Emendatus Alciphron, & tentatus. Voces ejusdem vel adfinis significationis saepe conjungi probatur. Ausonii & Ovidii lectio adserta. Δοξία observare de venatoribus, piscatoribus aliisque usurpatur. Venus mari nata mare navigantibus favet. Infernum in mare

mare variis Diis adtribuunt veteres, quos invocare, & si liberarentur, vota iis solvere solebant laborantes. Non solis Diis patriis, sed & praesidibus locorum, ad quae rejecti, a navigantibus vota solita contra Servium docetur. Antiqua Virgilii lectio probata. Sacer cum casu secundo constructum. Aras peracta feliciter navigatione in litore & ripis Diis erigebant. Sacrificia etiam faciebant navii se committentes. Inlustrata elegans, Musaei locutio. Αὐτόματος pro αὐτός & vicissim, ut & ipse pro sponte. Defensus Claudiani locus contra Heinseum, aliaque. Vocis μοχός varius usus. Callimachus bis adsertus contra Bentleium, aliosque. Χρᾶς ἐποδῆς, εἰβῆ, pro ἡφιστῶ, εἰβῆ. Arta custodia tenebantur mulieres virginesque in Graecia, aliisque locis. Diversis tamen institutis utebantur Lacedaemonii. Mos nuptias ineundi apud Lacones mirus, an semper obtinuerit. Defensa lectio Propertii contra Broekhusium. Timor puellae est timor pro puella. Πᾶς pro ἅλος, omnis pro totus & vicissim ponuntur. Rejecta Wolfii explicatio in epistola Jacobi. Veteres antequam cubitum irent oleo se ungebant. Rejecta Schacchi explicatio in Cantico Solomonis. Leander mari se commissurus oleo membra tinguit ex sententia Ovidii, at ex Musaei postea. Sine veste dormire veteribus non insolitum, aliaque. Ἄλλος ὄδωρ pro ὕδατος.

231. ΠΟΠΛΑΪΚΟΣ ἤρῃσαντο μελῶν θαλαμηπέλον δεφνῆν.

Egregie ardentissimum amantium adfectum suavissimo amplexu ocyus frui desiderantium, adeo ut omnia ipsis tarde videantur, more Poëtis, aliisque harum deliciarum peritis Scriptoribus usitato, exprimit. Infra v. 288.

ΠΟΠΛΑΪΚΟΣ ἤρῃσαντο παταλθήμεν ἰς δύσιν Ἡΐ.

Ita Nonnus lib. 7. p. 218. l. 10.

Καὶ νύχθις ἐθέλων Σεμέλης ἐπιβήμεναι ἐντῆς
εἰς δύσιν ὄμμα τίτανε, πότε γλυκὺς ἔσπερος ἔλθῃ·
καὶ δολιχὴν πατέοντος ἐμὲρφετο δείδalon ὄρην.

X

Ita

Ita v. 15.

Ἀλλήλων φαίθων με βιάζεται, ἢ ῥὰ ἢ αὐτὸς
ἱμεῖρε Σερμέλης, ἢ ἔμοι ποθέοντι μεγαίρεις.

Vix ullum mihi dubium, quin scribendum βιάζεται, cum omnia in secunda persona efferuntur, quae minus venuste certe hic mutaretur. Ceterum confer lib. 33. p. 832. l. 27. aliisque locis. Claudianus de Nupt. Honor. & Mar. v. 14.

*Incusat spes aegra moras, longique videntur
Stare dies, segnemque rotam non flectere Phoebe.*

Longus Past. lib. 2. p. 38. de Daphnide & Chloë: ἐπιθυμῶσιν ἀλλήλους ὁρᾶν. διὰ ἕτο θάττον ἐυχόμεθα γενέσθαι ἢ ἡμέραν. ita p. 52. αἰπὸν ἐυχόμενος μὴ αὐτῆς τὰς Νύμφας ὄναρ ἰδεῖν, ἐυχόμενος ὅτι ἡμέραν γενέσθαι ταχέως, ὅτι ἡ Χλόην ἐπηγγείλαντα αὐτῷ. Νυκτῶν πασῶν ἐκείνη ἰδοῦσε μακροτάτη γεγονέναι. Aristaeus lib. 1. ep. X. p. 72. ὅπαντα δ' ἐν ὅμοις βραδύνειν ἰδοῦσε τῷ Ἀκοντίῳ· ἢ ὅτε ἡμέραν ἐκείνης ἐνόμισε μακροτέραν ἐωρακέναι, ὅτε νύκτα βραχυτέραν τῇ νυκτὶ ἐκείνης. Xenophon Ephesus lib. 1. p. 10. βραδύνειν ὅτι πάντα ἰδοῦσε Ἀβροκόμη ἢ Ἀνθία. ad quem Vir longe Eruditissimus in Observ. Misc. Vol. X. p. 206. locum Aristaei jam laudavit.

233. Καὶ ὁ ποθέοντι Ἀεάνδρῳ. Recte vertunt sed significatione non admodum rara, sed aliquando minus intellecta. V. Nonnum lib. 15. p. 414. l. 27. p. 422. l. 20. ubi male vertunt. Longus Pastor lib. 2. p. 42. ibi P. Moll. Notari haec fere indigna, nisi sic locum Alciphronis deformi macula turpatum pristino nitore restituendi daretur occasio: reperitur is lib. 1. epist. 40. p. 194. epistolam, quia brevis, adscribam integram. ΦΙΛΟΥΜΕΝΗ ΚΡΙΤΩΝΙ. Τὴν πρὸς γράφων αὐτῶς σεαυτὸν, πατήκοντα.

τά σοι χρυσῶν δέ, ἢ γραμμάτων ἔδει. εἰ μὴ ἐν φι-
 λῆς, δός. εἰ δὲ φιλαργυρεῖς, μὴ ἐνέχλει. Εἴρωσο. PHI-
 LUMENA CRITONI. *Quid multa crucias te ipsum?*
quingenta aureis nummis opus est, literis vero nihil
opus est. Si igitur amas, da; si autem avarus es de-
tenax, ne sis molestus. Vale. Quin hic scribendum
 πενήκοντα μὲν χρυσῶν δέ, *quingenta aureis nummis*
opus est mihi nullum mihi dubium, neque esse posse
 adtendenti serio lectori persuasissimus sum. Qua-
 lis enim haec locutio *δοῖ χρυσῶν δέ* pro nummos
 aureos mittere debes mihi? Non pejus etiam scri-
 beretur, si quid video, *ἀνίας ἐαυτὴν scribendo me*
enecas, locutione erudita, & ab aliis dudum inlu-
 strata. Sed quia emendatio minus necessaria, &
 longiuscule a vulgata lectione discedens, vulga-
 tae non anteponerem. Ceterum ut Graecorum ἢ,
 sic & Latinorum *do*, vel *que* pro *sed* aliquando oc-
 currit, quod unico exemplo duntaxat confirmabo
 Boëthii de Cons. Phil. lib. 3. Metr. X. v. 7.

Non quicquid Tagus aureis arenis

Donat, quāt. Hermus rutilante ripa,
Aut Indus calido propinquus urbi,
Candidis miscens virides lapillos,
Illustrant aciem, magisque coecos
In suas condunt animos latebras.

Memini id minus perspectum fraudi aliquando fuis-
 se Viris. *Doctus*

233. Ἄ γρηλὴν ἀνέμινε παρρησιάν, ἢ μετάν, ἢ
 μετάν, ἢ μετάν, ἢ μετάν, ἢ μετάν, ἢ μετάν.

Notari possunt voces ἀνέμινε & δοκεῖν uno loco,
 quamvis eandem habeant significationem, a Poë-
 ta posita, quod probum censeo & auctoritate
 bonorum scriptorum non raro voces ejusdem vel
 adfinis atmodum significantis sociare solitorum,

quicquid alii dissentiant, posse muniri. sic enim
Ovidius Metam. lib. 2. 1.

Regia Solis erat sublimibus alta columnis.

Virgilius Ecl. 10: 67.

Nec si cum moriens alta liber aet in ulno.

Georg. lib. 4. 425.

*Fam rapidus torrens sitientis Sirius Indes
Ardebat.*

Æneid. lib. 2: 458.

Evado ad summi fastigia culminis.

v. 483.

Apparet domus intus, & atria longe patefcunt.

Lib. 8: 221.

Aerii cursu petit ardua montis.

Ita aliis locis plurimis, quae convalescere piget. Boë-
thius de Cons. Philos. 2. 5. 25.

*Sed saevior ignibus Aetnae
Fervens amor ardet habendi.*

Heroid. Epist. 18: 89.

Frigora ne possim gelidi sentire profundi.

Hinc patet infirmam esse conjecturam Viri Eru-
ditissimi in Observ. Misc. Vol. X. p. 184. propo-
sitam in Aufonii Mosell. v. 186. qua pro

Sed non haec spectata ulli, neque cognita visu.

Rescribendum jubet cognita ab usu. cognoscere visu
occurrit apud Claudianum de R. P. lib. 1. v. 159.

&

& alibi. Inmerito quoque Marklandus miratur locum Statii lib. 2. Sylv. 5. 30.

Unius amissa tetigit jactura sodalis.

Quamvis idem fere dixisse Ovid. Met. 9. 98. fateatur. Hinc in Ovidio Heroid. epist. 18. 211. pro

*Nec faciam surdis convicia fluctibus ulla:
Triste nataturo nec querar esse fretum.*

Summo Burmanno flatibus, ne bis idem dicat Poëta, legenti adsurgere nequeo, praecipue cum ipse Naso epist. 19. 83.

*Quid tamen evenit, cur sis metuentior undae?
Contemtumque prius, nunc vereare, fretum?*

Addi velim, quae notavit Doct. Jac. Gronovius ad Herod. lib. 1. cap. 59. p. 814. quibus jungé cap. 48. ὄχοντες ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς θαλάσσης. Achillem Tatium lib. 1. p. 61. nec non Munckerum ad Anton. Liber. cap. 1. & Elegantissimum Juvenem Horatium Vicingam Animadv. ad Voss. p. 343. qui dudum hoc docuerunt. Nec tamen necesse, ut hunc Musaei locum ita capias, cum commodé cum Doct. Rövero δακτύλον observans veritatem posset, qui notat verbum proprie poni de venatoribus feras oculis notantibus, quomodo usus Nonnus lib. 5. p. 156. l. 29.

Πολλὰ δ' ὑψιπότητον ἐπιθεράσκοντα δακτύλον
Πάρδαλιν ἐπρήνιζεν.

Lib. 46. p. 1192. l. 1.

Ὅν κ' αἰεὶ λέων, ὃ δὲ θεὸς δακτύλος.

Verba sunt Penthei ad matrem furibundam. Eleganter etiam de piscatoribus usurpatur pisces hamo

praecipue captantibus. Hesiodus Sento Herc. v.
213.

Αὐτὰρ ἐπ' ἀπταῖς
Ἦ 50 αἰνῆς αἰλιεὺς δεδοκημένος.

Theocritus Idyll. 21: 42.

Καθεζόμενος ᾗ δοκευον
Ἰχθύας.

Idyll. 9: 25.

Τήνῃ δ' ἐρέμβῳ καλὸν ὄσσεσκον, ἔκρεας αὐτὸς
Σιτάθην, πέτρευσεν ἐν Ἰκαρίῳσι δοκεύσας.

Ubi Scholiastes: αἰγρεύσας μετὰ σκεψίας. De aucipe
aves venante in arbore Bion Idyll. 2: 6,

Τᾷ ἢ τᾷ δ' Ἐρωτα μεταλμενον ἀμφεδόκευεν.

Hinc ad varia transfertur, de Cerbero ante infer-
nas domos excubante Hesiodus *Θιγγ.* 772. de ju-
venibus formam puellae diligenter vestigantibus
saepè Nonnus, de Diis res humanas respicienti-
bus idem saepe, v. gr. lib. 7. p. 202. l. 19.

Ζεὺ ἀνὰ ἢ σὺ δόκευσε κατηφές ἀλγέα κόσμῳ.

Ubi puer levi opera corrigendum ὄντως videt.
249. Ὅτι Κύπερος ἀπρόσπορος ἐστὶ θαλάσσης; Eodem
argumento utitur Thalasseros apud Alciphr. r.
epist. 19. ἢ ἄλλως ἡμῖν τὸ ἐρεῖν συγγενές. δ' θαλαττίας
θεὸς τεύσσης τέτο τὸ παιδίον. ἡμέτερος ἔν. πατρὸς ὁ
Ἐρως. ubi Poëtae locus non fugit Diligent. Ber-
glerum. Venuste etiam Melito apud Achillem Ta-
tium lib. 5. p. 315. θυγάτηρ Ἀφροδίτη θαλάσσης
χαιρῶμεθα τῇ γαμηλίῳ θεᾷ, τιμήσομεν αὐτῆς γάμῳ
δ' μητέρα. Debet autem Musaeus sua Ovidio He-
roid. ep. 19: 159.

Quod

*Quod timeas non est, auso Venus ipsa favebit,
Sternet & aequoreas aequore nata vias.*

Perverse enim Pareus inventionem Musaeo tribuit. si totum locum perpendas videbis & ipsum respexisse forte Nonnum lib. 1. p. 12. l. 29.

Καὶ Διὸς ὑδατόεντι διασπύμενόν πόρον ὀλκῶ
Οὐ κόλον ἔσβεσε πόντος, ὅτι βρυχίην Ἀφροδίτην
Οὐρακίης ὠδινέν ἀπ' αὐλακῆς ἐγκυῶν ὕδατος...

Clarius lib. 4. p. 118. l. 12.

Μὴ τρομέεις αἰλὸς οἶδμα βαρύδρομον, ὅτι σαώσει
Εἰν αἰλὶ φόρτον Ἑρωτος αἰλὸς θυγάτης Ἀφροδίτης.

Totus autem fere versus ex lib. 35. p. 876. l. 7.

Ἰνδῶν ἱκέτῳ ἐρυθραίην Ἀφροδίτην,
Εἰσαίων, ὅτι Κύπρις αἰπὸσπορὸς ἐστὶ θαλάσσης.

250. Καὶ κράτεα πόντοις. Jus in mare variis Diis tribuunt veteres, qui laborantibus & tempestate disiectis succurrere non raro invocati, atque ideo honore a liberatis adfici solebant. Nonnus lib. 9. p. 254. l. 10.

Λευκοθέη κρατέεσσα χυτῆς κληῖδα γαλήνης
Εὐπλοῖης μεδέεσσα μετ' Αἴολον. ἐνδιόων ᾗ
Σοὶ πίσυρος πλεύσειε φιλέμπορος εἰν αἰλὶ ναύτης
Βῶμόν ἐνα σήσας ἑνοσίχθονι καὶ Μελικέρτῃ
Ρέζων ἀμφοτέροισι.

Leucotheae soli idem tribuit Orpheus Suffim. p. 170.

Κλυθὶ θεὰ πόντοιο βαθυσέρονι μεδέεσσα,
Κύμασι τερπομένη, θνητῶν σάτειρα μεγίστη.
Εἰν σοὶ γὰρ νηῶν πελαγοδρόμος ἄσατος ὁρμή,
Μνήμη ᾗ θνητῶν οἰκτρὸν μόρον εἰν αἰλὶ λύει.

328 ANIMADVERSION. AD

Idem tamen sequenti suffimine Palaemoni adscribit p. 172.

Ποντοπλάνους γὰρ αἰεὶ ναυσὶν χειμῶνες ἐναγυῆς
Φαινόμενας σωτὴρ μῦθος θνητοῖς ἀναφαίνῃ.
Ῥυόμενος μῆνιν χαλεπὴν κατὰ πόντιον οἶδμα.

Dīs Samothracibus p. 134.

Οὔτε Σαμοθράκην ἱερὴν χθόνα θιασάοντες,
Κινδύνους θνητῶν ἀπερύκατε ποντοπλανήτων.

Hecatae Hesiodus Theog. v. 412.

Πόρεν δ' οἱ ἀγλαὰ δῶρα
Μαῖραν ἔχων γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.

Apollo apud Euripidem in fine Orest. dicit fore,
ut Helena olim sit cum Tyndaridis

Ναύταις μεδέουσα θαλάσσης.

Quem locum adtulit Meursius Misc. Lacon. i. 4.
Fortunae tribuit Horatius lib. i. Od. 35.

*Te pauper ambit sollicita prece
Ruris colonus; te dominam aequoris
Quicumque Bithyna laceffit
Carpathium pelagus carina.*

Ubi Acron: *Fortuna enim & aequori dominatur, ita
ut a navigantibus invocetur.* Variis simul Diis vota
solvit quidam Lucillius e mari servatus in Anthol.
6. 21. 1.

Γλαυκῶ, καὶ Νηρηΐ, καὶ Ἰννοῖ, καὶ Μελικερτῇ,
καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ, καὶ Σαμόθρηξιν θεοῖς,
Σωθεῖς ἐκ πελάγους Λακίππιος, ὧδε πέπλεμα
ταῖς τεύχεσσι ἐκ κεφαλῆς, ἄλλο γὰρ ἔδεν ἔχω.

A navigantibus etiam advocabatur Ventus, ut apud
Rutilium lib. i. 155.

Pande

*Pande precor gemino placatum Castore pontum,
Temperet aequoream dux Cytherea ratein.*

Ubi V. Burmannus. Statius lib. 3. Sylv. 4. 3.

*Ite, dabit cursus mitis Cytherea secundos,
Placabitque Notos, fors & de puppe tremenda
Transferet, inque sua ducet super aequora concha.*

Coluthus de R. H. v. 198. de Paride in Graeciam iter moliente:

Καὶ λεχέων ἐπὶ κερρον ἐφespoμένην Ἀφροδίτην
Πολλὰ κίς ἀκταίοισιν ἱλασκόμενος θυέεσσιν,
Ἐπλεον Ἐλπίσποντον ἐπ' εὐρέα νῶτα τιθήνης.

Adde animadversa Eruditissimo Rövero ad h. l. Mitto Nereides, aliasque Divas marinas; Deosque nemini e Poëtis ignotos. Latius haec deducere visum fuit, ut pateret incertam, imo falsam esse Servii observationem ad Virgil. Æneid. lib. 12. 768. *Et quaeritur cur terreno Deo nautae dona suspenderent? quia constat omnes in periculis suis deos patrios invocare, & ideo illis vota solvere, quorum familiarius numen sibi opitulari credant.* Deos patrios utpote notissimos saepe invocatos, vota etiam illis soluta non nego, sed id de omnibus constare aperte falsum. Quis enim id credat, cum tot diversis numinibus, iisque nemini ignotis inperium maris adscripserint veteres? Quin disertæ auctorum loca reclamant, e quibus liquidum vota a laborantibus, postquam e tempestate liberati in litus evaserant, soluta, & sacra facta fuisse Diis praesidi- bus locorum, ad quae rejeçti. Achilles Tatius lib. 3. p. 167. ἡμεῖς δὲ πρὸς δαίμονα ἐσπέραν τύχη τινι τῷ Πηλεσίῳ περιστάχομεν, ἢ ἄσμενοι γῆς λαβόμενοι τὰς θεὰς ἀνευφημῶμεν. Verba sunt Clitophontis Tyrii, ut patet ex lib. 1. p. 11. Sic intelligendus idem lib. 1. p. 3. Ἐνταῦθα ἐκ πολλῶν χαμῶνος, σῶσρα τῇ ἔθνον

ἄθρον ἐν αὐτῷ τῇ τ' φοινίκων θεῶ· καλῶσιν αὐτὴν Ἀ-
 σάρετην οἱ Ζιδώνιοι. Venerem Sidoniis cultam quis
 nescit? Xenophon Ephesius lib. 5. p. 79. Κρήτης
 παρελθὼν ἐν Κύπρῳ γενόμενος ἡμέρας διατείψας ὀλίγας,
 καὶ ἐυξάμενος τῇ πατρίᾳ Κυπρίων θεῶ. Philocomasium
 apud Plautum Mil. Glor. 2. 5. 1.

*Inde ignem in aram, ut Ephesiae Dianae laute
 laudes*

*Gratesque agam, eique ut Arabico fumificem o-
 dore amoene:*

*Quae me in locis Neptuniis templisque turbulentis
 Servavit, sacris fluctibus ubi sum afflictata mul-
 tum.*

Viden' Ephesiae Dianae mulierem Atticam sacra
 facere? sic intelligendus locus Virgilii lib. 12. 766.

*Forte sacer Fauno foliis oleaster amaris
 Hic steterat nautis olim venerabile lignum:
 Servati ex undis ubi figere dona solebant
 Laurenti Divo, & votas suspendere vestes.*

Non enim necesse statui Faunum a finitimis e
 naufragio servatis solum cultum intelligi. Hoc au-
 tem loco legendum putem *Forte sacer Fauni* &c.
 non *Fauno*, quod rarius & ideo, ut videtur, re-
 pudiatum; sed ita laudat Servius ad v. 779. & ex-
 hibent editiones nonnullae. *sacer* autem cum casu
 secundo construi ne Lexica ignorare nos sinunt.
 Ceterum in ipso litore, ad quod navem adpule-
 rant, pro felici navigatione peracta aras erexisse
 Diis patet ex Virgilio Æneid. lib. 3: 403.

*Quin ubi transmissae steterint trans aequora classes
 Et positis aris jam vota in litore solves,
 Purpureo velare comas adopertus amictu.*

Quod & in ripis fluminum obtinuisse docet Ar-
 rianus

rianus de Exped. Alex. M. lib. 1. cap. 4. p. 11.
αὐτὸς ὃ κατασκάψας ἢ πόλιν θύει τε ἐπὶ τῇ ὄχθῃ ὅ Ἰσμε
Διὶ Ζωτῇ, καὶ Ἡρακλεῖ, καὶ αὐτῷ τῷ Ἰσμῷ, ὅτι ἔκ
ἀπορος αὐτῷ ἐγένετο. Mari se commissuros quoque
sacrificia Diis fecisse patet ex eodem lib. 3: 118.

*Sic fatus, meritos aris mastravit honores,
Taurum Neptuno, taurum tibi, pulcher Apollo;
Nigram Hiemi pecudom, Zephyris felicibus albam.*

Addendus omnino Xenophon Ephesius lib. 1. p. 13.
& 14.

252. Εἴ ποθ' ἐσφυγξέ κερηνῶ. Musaeus Leandrum
suum fingit veste capiti adstricta aequor natare,
Ovidius autem vestes ipsum in litore relinquere
epist. 18: 57.

*Nec mora: deposito pariter cum veste timore,
Factabam liquido brachia lenta mari.*

Sic enim intelligenda videntur ea verba, quod fir-
mant ea, quae infra dicemus ad v. 266.

255. Αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόσολος, αὐτόματος νῆυς.
Locutio artificiosa & venusta, quam debet Ovi-
dio ep. 18: 147.

*Arte egeo nulla: fiat modo copia nandi,
Idem navigium, navita, vector ero.*

Ubi Argo c. n. legendum contendit Cel. Withofius
Spec. Gunth. p. 87. Neque invenuste Nonnus lib.
1. p. 12. l. 32.

Καὶ βοὸς ἀφλοίσβοιο κυβερνήτῃρα πορείης,
Κέρη Φόρτος ἦν καὶ ναυτίλος.

Simile quid tentat Achilles Tatius lib. 8. p. 499.
ὁ ὃ γενναῖος ἔτος πάντα ἑαυτῷ γίνεται, δῆμος, βελή,
πρωτόδρομος, στρατηγός. Sic lib. 4. p. 247. Νῆλος ὁ πο-
λὺς πάντα αὐταῖς γίνεται, καὶ ποταμός, καὶ γῆ, καὶ θά-
λασσα, καὶ λίμνη. quae non dissimilia sunt istis Xe-
no-

nophontis Ephesii lib. 2. p. 36. ἔλεγεν ἦ· πρὸς ἡ
 Ἀνθήαν, ὥς πάντα ἂν αὐτῇ γένοιτο Περίλαον· γυνὴ δὲ
 δεσπότις, ἢ παῖδες.

Ibid. αὐτόματος γῆρας. pro αὐτὸς, ut vicissim αὐτὸς
 pro αὐτόματος occurrit apud Bion. Idyll. 2. 15:
 Theocr. Idyll. xi: 12. quem locum imitatum Vir-
 giliū monet Dan. Heinsius in Lect. cap. 17. Sic
 lib. 4. Georg. v. 65. aliique plures. V. Interpre-
 tes ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 6. Maximo igitur
 opere mirari subit Nic. Heinsium in Claudia-
 no in Pr. Conf. Stilich. lib. 2. 22. pro

Hac ipse magistra

Das veniam victis hac exorante calores

Horrificos, & quae nunquam nocitura timentur

Furgia, contentus solo terrore, coërces.

Conjectare posse sponte, cum ipse idem notet, mul-
 toque sit venustius.

260. Καὶ μιν ἐὼν ποτὶ πύργον ἀνήγαγεν. versu 256.
 puellam e turre marito lucernam ostendentem indu-
 cit Poëta, & descensu ejus non memorato, hoc versu
 ipsum ad suam turrim deduxisse, nimis certe concise.
 Elegantius, si quid video, Ovidius ep. 18: 97.

Te tua vix prohibet nutrix descendere in altum:

Hoc quoque enim vidi: nec mihi verba dabas.

Nec tamen effecit, quamvis retinebat euntem,

Ne fieret prima pes tuus udus aqua.

Excipis amplexu, feliciaque oscula jungis:

Oscula (Dī magni!) trans mare digna peti.

263. Μυχὸς ἐπὶ παρθενείῳ. eadem locutione usus
 Nonnus lib. 6. p. 186. l. 22. qui lib. x. p. 272. me-
 minit etiam Ἐπταμύχης θαλάμοιο. Ceterum μυχὸς de-
 notat penetrabile, & intimum maxime recessum alicujus
 loci, & ad varia transfertur. Hesiodus Theog. v. 119.
 Tartara ponit in μυχῷ χθονός. Conf. Orpheus Ti-
 tan. Suff. p. 134. Idem de Argonautis v. 493.

Ὀὐνεκας

Ὅννεκα οἱ πλώουσιν ἀνὰ πλατὺν ἑλίσποντον
Ἐνδίοις ἀντιβόλησε μυχῶ έντοφει γαλήνη.

V. 84.

Ἀΐειν πόντοιο μυχῶς.

Hesiodus Θεογ. 1014. meminit μυχῶν νήσων ἱερῶν.
Sacrum locum seu antrum ita vocat Callim. H. in
Del. 16. ubi V. Spanhemium. ἐπτάμυχον σπέος a-
pud eundem v. 64. λιμένος μυχῶς apud Orpheum
1303. quod & monuit Pollux 1. 9. 102. ἔσι ᾧ τις ἢ
χήλη λιμένος, ἢ σόμα, ἢ μυχῶς ἢ χείλη· μυχὸν νηὸς
dixit Achilles Tatius lib. 2. p. 139. ut fagenae
Lucianus in Timon. p. 112. ed. Hemst. δώματος
μυχῶτοιο meminit Callim. H. in Dian. 68.

Ὁ ᾧ δώματος ἐκ μυχῶτοιο
ἔρχεται ἑρμείης σποδιῇ κεχηρμένος αἰθῇ.

Non debuerat H. Stephanus hic emendare κεχα-
ρισμένος, neque id probare Vulcanius; nec Grae-
vius reponere κεχηρμένος, ut nec Rich. Bentleyus
κεχαρημένος, cum vulgatam tueatur ipse Poëta
epigr. 33. 3.

Στιβῇ ἢ νιφετῷ κεχηρμένος.

Quamvis & hic Cel. Bentleyus legat κεχαρημένος;
sed quo jure patebit ex loco Herodoti adlegato
jam a Cl. Arnaldo Anim. Crit. cap. 12. p. 65. ubi
locum priorem Callimachi ipsum pulcre tueri sero
video.

Ibid. παρθενεῶνος. Id fedulo tota fere Graecia aliis-
que multis locis agebatur, ut nuptae & virgines
a virorum consortio, quantum fieri posset, remo-
verentur; de nuptis testatur Corn. Nepos in praef.
nam neque in convivium adhibetur, nisi propinquorum:
neque sedet, nisi in interiore parte aedium, quae gy-
naeconitis appellatur, quo nemo accedit, nisi propinqua
cogna-

cognatione conjunctus. De virginum cura anxia nemo est fere quin meminerit; addam inlustrem locum Achill. Tatii lib. 2. p. 91. unde quam arta custodia conclusae fuerint abunde constat: Νεανίσκος ἦν Βυζάντιος, ὄνομα Καλλιόπης, ὀρφανὸς καὶ πλάσιος, ἄσωτος δὲ καὶ πολυτελής. ἔτος αἰκῶν τῷ Σωσθένει θυγατέρα εἶναι καλὴν (ita omnino legendum cum duobus MSS. apud Salmasium p. 570. non ἦ) ἰδὼν δὲ ἔδέποτε, ἤθελεν αὐτῷ ταύτην γένεσθαι γυναῖκα, καὶ ἦν ἐξ αἰκῆς ἐραστῆς. Προσελθὼν ἔν τῷ Σωσθένει πρὶν ἢ τὸν πόλεμον τοῖς Βυζαντίοις ἐπιπεσεῖν, ἤτετό ἢ κόρην. Liquet hinc honorato viro & inter suos claro Sostrato, quem p. 93. δὲ πολέμῳ στρατηγὸν adpellat, filiam & quidem formosam fuisse plane nescivisse amatorem, quin nec illo tempore quo nuptias ejus ambiit. Liquet & ex sequentibus p. 101. ubi Callisthenes pro Leucippe raptam abstulisse dicitur Calligonem, eam conspiciatus cum matre Leucippes Sostrati uxore, quam probe norat, cum tamen filiam oculis nunquam usurparat. Sic & Hesiodus de innupta puella in Ἔργοις v. 520.

Μυχίη κατάλεξεται ἐνδοθεν οἴκῳ.

Ita recte emendat Cl. Graevius in Add. p. 135. pro μυχίη. Conferri velim adcuratam thalami Leucippes descriptionem, curamque anxiam matris ipsius eleganter depictam ab Achille Tatío lib. 2. p. 107. Diversis vero admodum institutis usos esse Lacedaemonios luculentus testis est Propertius lib. 3. El. 12. v. 21.

*Lex igitur Spartana vetat secedere amantes,
Et licet in triviis ad latus esse suae.
Nec timor, aut ulla est clausae tutela puellae,
Nec gravis austeri poena cavenda viri.
Nullo praemisso, de rebus tute loquaris
Ipse tuis: longae nulla repulsa merae.*

Sic

Sic juvenibus licuisse ibi ante nuptias cum virginibus versari libere ex Agnone Academico apud Athen. lib. 13. monet Broekhusius, quem locum inquirere nunc non lubet. Difficulus autem haec omnia in concordiam rediges cum Hermippo de Legum latoribus apud Athenaeum lib. 13. p. 555. C. Εν Λακεδαιμόνι εἰς οἰκημαί τι σκοτεινὸν πᾶσαι συνεκλείοντο αἱ κόραι, συγκλειομένων ἢ τῷ ἀγάμῳ νεανίσκων, ἢ ἑκάστος, ἧς ἐπιλάβοιτο, ταύτην ἀπῆγεν ἀπρόσκον. διὸ ἢ Λύσανδρον ἐζημίωσαν, ὅτι καταλιπὼν τὴν πεντέραν, ἑτέραν ἐβύλετο περικαλλεσέραν ἀγαγέσθαι. Ex quo loco hunc contractarum nuptiarum ritum fuisse etiam docet Meursius Miscell. Lacon. lib. 2. cap. 3. p. 109. certe non video cur ipsi ex. gr. de rebus suis (nihil enim horum ad nuptias legitimas pertinere non est probabile) loquerentur, si caecae adeo fortunae connubia permetterentur, nisi statuamus tempore, ut fit, multa in his immutata. Ceterum miror Doctissimum Broekhusium fateri sibi vix adparere, quo referri debeat istud timor, unde aliquando se tentasse,

Nec timor est ulli clausae tutela puellae.

Ut sensus sit, nullum amatorem timere custodes dominae suae, quominus ad eam palam accedere audeat. Mihi nullum dubium, quin Poëta dicat nullum parentum sc. vel virorum esse timorem pro puella, ipsos non timere puellae, atque arta custodia non continere, ut alias fieri consuetum. *Timor puellae est timor pro puella*, quem admodum Virgilius lib. 2. Aeneid. v. 784.

Lacrimas dilectae pelle Creüsae.

Verba sunt Creüsae maritum orantis, lacrimas ob se amissam fundere desistat.

264. Καὶ χροῖα πάντα καίθηρε. Et cutem totam abster-

stetit recte vertunt cum πᾶς pro ὅλος saepe poni notum. V. Callim. epigr. 21: 5. & epigr. 47. Achilles Tat. lib. 5. p. 305. Καὶ πᾶν μὲ τὸ πρῶτον ἐμπιπλάσι φιλημάτων. Hesiod. Scut. v. 284. Homero id in more esse monet Eustathius ad Homer. Iliad. X. ἐστὶ σύνθετος ὁ μῆρς νοῦν τὸ πᾶς ἀντὶ ὅλος. quae verba adduxit Wolfius ad Jacob. ep. 1. v. 17. Πᾶσα δόσις ἀγαθὴ, ἢ πᾶν δῶρημα τέλειον ἀνωθέν ἐστι, καταβαῖνον ἀπὸ ὅ πατρὸς ἢ Φύτων. ubi πᾶσα δόσις ἀγαθὴ donatio bona mere i. e. non nisi donatio bona redditur Raphelio in Annot. ex Polybio, non probante Wolfio, quia πᾶσα idem est quod πᾶν proxime sequens ad δῶρημα; id vero universalitatis notam inferre patet ex addito τέλειον. Acute! quasi πᾶν δῶρημα τέλειον non aequè reddi posset munus mere perfectum. Hoc vident etiam illi, qui naris non adeo sunt emunctae. Sic & omnis & cunctus usurpantur ab Ovidio Met. 2. 40. 3. 179. Virgil. Aeneid. 1. 233. Culic. 312. & 340. Claudiano de B. Gild. v. 372. ex emendatione Heinsii, aliisque. contra totus pro omnis usurpavit Boëthius de Cons. Phil. 2. 7. quae quam sit exilis & totius vacua ponderis, sic considera. auctor Pervig. Vener. 51.

*Hybla totos funde flores, quotquot annus adtulit,
Hybla florum rumpe vestes, quantus Ennae campus est.*

Sic & v. 60. Vid. Rivinum p. 105. Nemesianus Ecl. 2: 57.

*Quae juga celsa tenes Erycis, cui cura jugales
Concubitus hominum totis connectere seclis.*

Ibi V. Cl. Burmannum. Sic & ὅλος usurpatur Nonno lib. 31. p. 10. l. 19. lib. 30. p. 768. l. 32. aliisque locis.

Ibid. δέμας δ' ἔχειεν ἐλαίῳ Εὐόδμῳ, ῥοδίῳ. Respicit morem

morem veterum, qui antequam cubitum irent oleo inungi solebant, quod constat ex Hesiodo in *Ἔργois* v. 520. de puella innupta:

Ἔντε λοεσασμένη τέρενα χροά, ἢ λίπ' ἐλαίῳ
Χοιρασμένη, μυκή καταλέγεται ἐνδοθεν οἶκῳ.

Elegans in hanc rem locus est Cant. Cantic. cap. 5. v. 2. quem, quia non intellectus, longiorem quamvis, adponam: Ἐγὼ καθεύδω, ἢ ἡ καρδία μου ἀγρυπνεῖ. Φωνὴ ἀδελφιδῶ μου κρῖται ἐπὶ τῷ θυρεῳ, ἀνοιχθὼν μου ἢ πλησιὼν μου, ἀδελφὴ μου, περισσεύει μου, τελεία μου, ὅτι ἡ κεφαλὴ μου ἐπλήσθη δρόσῳ, ἢ οἱ βόσκηχοί μου ψεκάδων νυκτός. Ἐξεδυσάμην τὸ χιτῶνα μου; πῶς ἐνδύσομαι αὐτόν; ἐνιψάμην τὰς πόδας μου, πῶς μολυνῶ αὐτούς; ἢ ἀνέστην ἐγὼ ἀνοίξαι τῷ ἀδελφιδῶ μου, χεῖρες μου ἐξέβαλον σμύρναν, δάκτυλοί μου σμύρναν πλήρη ἐπὶ χεῖρας ὧ κλείθρου. Multa huc, nec protrita adeo, convasavit Fortun. Schacchus Sacr. Elaeochr. Myrothec. I. cap. 50. nec non cap. 52. col. 263. ubi rationes a sponsa prolatas, quod tunicam exuerat, pedesque laverat frivolas vocans Vir Celeb. aliis, non intellectam causam se invenisse putat v. 4. Surrexi, ut aperirem dilecto meo, manus meae stillaverunt myrrham, ὧ δὲ δῖτοι μοι πληροὶ myrrha probatissima. metuisse scilicet sponsam, ne maritus se deprehenderet nondum plene unguentis & aromatibus curatam, quod, quia adhuc tota in cute tingenda, turpe ducebatur, unde nec foccos nec tunicam resumere licebat. Sed, brevis enim in hisce refellendis esse laboro, interpretationi huic obmoveo v. 2. ubi dicitur sponsa jam decubuisse & καθεύδειν, ut adeo corpus curare, quod ante fieri solebat, non amplius potuerit, omniaque hæc facillimo negotio ruant, quae tam operose structa fuerunt. Musaeus autem non ineleganter

itinere marino confecto unctum Leandrum ab Herone inducit; erat enim veteribus in more marinis lavacris corpus abluere, ut ostendit Doct. Feythius Antiq. Hom. lib. 3. cap. 9. p. 252. eam autem lotionem sequi solebat unctio, qua corporis spiramenta obstruerentur, monente eodem p. 254. Alios usus olei, quia huc non pertinent, sciens praetereo. Ceterum notari velim, Musaeum hic a suo auctore Ovidio dissentire, quippe qui, non, ut ille, membra ipsum oleo tingere, cum mare tranaverat, inque amplexus puellae ibat, verum mari se commissurum natatorem fingit epist. 19: 43.

*Jamne suas humeris illum deponere vestes,
Pallade jam pingui tingere membra putes?*

Nec sine ratione frigidissimo ponto se commissurus natator ita instituit.

266. Εἰσέτι δ' αἰσθμαίνοντα βαθυρῶτοισι ἐνὶ λείπτροις
Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα.

Cum Leander per Hellespontum natavit veste capiti adstricta, eaque procul dubio madefacta fuit, nec verbo Musaeus notat ipsum suam induisse iterum, vel cum alia mutasse, cum tamen accurate omnia talia persequitur, parum abest, quin cogitem nudum Leandrum cum sponsa decubuisse & Venereis sacris operatum fuisse; neque enim id adeo rarum. De Candaulis uxore pulcherrima nuda sodali Gygi ostensa notissima est historia ex Herod. lib. 1. cap. 18. & seqq. Ovidius Amor. lib. 1. El. 5. 17.

*Ut stetit ante oculos posito velamine nostros,
In toto nusquam corpore menda fuit. &c.*

Singula quid referam? nil non laudabile vidi:

Et nudam pressi corpus ad usque meum.

Dissen-

Dissentit Ovidius ep. 18: 103.

*Deque tuis demptos humeris mihi tradis amictus:
Et madidam siccas aequoris imbre comam.*

Nec non ep. 18: 61.

*Nunc dare, quae soleo, madidis velamina mem-
bris:
Pectora nunc juncto nostra tenere sinu.*

Sic ep. 19: 39.

*Quid referam, quoties dem vestibus oscula, quas tu
Hellepontiacae ponis iturus aqua.*

269. Ἄλῃς νῦτοι αἰλμυρὸν ὕδαρ. Locutio Homero
prae caeteris usurpata, ut Iliad. Ξ. 122.

Ἄλῃς ᾗ οἱ ἦσαν ἀνδρες

Πυρροφάροι.

Iliad. P. 54.

Ὅθ' ἄλῃς ἀναβέβρυχεν ὕδαρ.

Iliad. x. 340.

Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκὸν τε ἄλῃς, χρυσὸν τε δέδεξο.

Adde Iliad. Φ. 236. Γ. 384. Odyss. E. 225. Nonnus
lib. 31. p. 798. l. 18.

Οὐχ ἄλῃς αἵσχος ἐκεῖνο θεοσυγές.

Callimachus Hymn. in Jov. v. 84.

Εἴη ᾗ ῥυηφενίην ἔβαλῃς σφίσιν, ἐν δ' ἄλῃς ἔλβον.

Recte post alios hanc lectionem tuitus est Inlustr.
Spanhemijs pro ὄλβου.

Αὐτὴν μίτην, solvere zonam de puellis virginitatem amittentibus. Inscriptio Philadelphicae reperta, his emendata. Παρθένος μίτην pro παρθένῃ, aliaque. Auctor Elegiae in obitum Moecenatis contra Clericum, & Heinsium adsertus. A quibus zona solvebatur? Αὐτὴν ζώνην de nubentibus dici male negavit Sorivierius. Faber, Pareus & Weitzius per μίτην sacerdotale capitis redimiculum intelligentes rejecti, αὐτὴν μίτην de Veneris valido nodo perrupto perperam intellectum. Zona in lecto solvebatur, non antea. Festus leviter emendatus. Non unam fuisse zonam contra Braunium, aliosque demonstratur. Vossii sententia puellarum pudenda zonis munita rati pluribus adserta. Tentatus Nonnus. Longus defensio contra P. Moll. Ζώνη pro ζώνῃ. Nubiles puellae zonam demum gestabant. Apud Romanos ipso nuptiarum tempore cingulo demum praescinctas puellas contra Scalligerum ostensum. Post concubitum zonas Veneri consecrabant apud Graecos, non Dianae, apud Romanos Junoni Cinxiae. Mulieres etiam Zonam gestasse videntur. Apollonius Rhodius explicatus. Ἐπισημαίη. Interpres Acbillis Tatii reprehensus. Antiquo tempore apud Graecos faces nuptiales a matribus accensas & gestatas; recentiori vero a patribus late contra dissentientes ostenditur. Ritus tamen illos ipsi Auctores confundunt aliquando. Thoros vestibibus consternere mos erat. Νύξ γαμογάλος, Πνέων ὁ μυσταίων, Emendatus Nonnus. Sacerdotes, Dii, nec non inlustres apud antiquos virgines & mulieres vestibibus ad talos didemissis utebantur. Nominibus duobus singularibus additur verbum singulare, non semper plurale. Statius & Claudianus defensi. Eleganter Diis inuitibus pristinos amores in memoriam revocant laborantes amatores. Nonnus bis correctus. Perditis amoribus miseri de turribus, rupibus, aliisque locis excelsis se praecipitabant. Saltus viriles ingressa Sappho. Statii locus contra Märklandum adsertus.

272. **Ο** δ' αὐτίκα λύσας μίτην. solvit zonam. Nuptias factas significat Poëta locutione honesta, & in hac re usitata & propria. Moschus Idyll. 2: 160.

Αὔας δὲ οἱ μήτηρ, ἣ δὲ λέχος ἔκτισεν ἢ ἐγεν.

Theocritus Idyll. 27: 54.

Φεῦ Φεῦ, ἣ τὰν μήτραν ἀπέσχευες, ἵς τί δ' ἔλυσας.

Plutarchus in Lycurgo Oper. Tom. I. pag. 48. δ
ἡ νομφίος — ἴδνα ἢ ζώνη. adde. dicta superius p. 317.
Α' πολύν μήτηρ occurrit in inscriptione Philadel-
phiae reperta in caemeterio saxo sepulchrali inci-
sa apud Th. Smithum Sept. Asiae Civit. Notit.
pag. 34.

Παρθένος ἥς ἀπέλυσεν μήτηρ, ἥς ὤλον ἄνθος
ἔχεν ἐν ἡμιτέλει παυσάμενον θαλάμῳ.

Versus primus corruptus, & nulli intellectus, facili
tamen negotio restitui potest in integrum, si pro
ΠΑΡΘΕΝΟΣ legas ΠΑΡΘΕΝΟΥ hoc sensu: virginis cujus
(Xantippes) solvit (Aquila) zonam, cujus matu-
rum florem carpsit in semiprefecto pereuntem thalamo.
Σ in τ migrantis exemplum habes v. sequenti:

Τρεῖς γὰρ ἐπ' εἰκοσὶς τάδεσσεν βίῳς ἐμαύτης.
Tres enim super viginti finivit vitae annos.

Legendum enim pro ΒΙΩΣ videtur ΒΙΟΥ, nisi ve-
lis ΒΙΩ. Posses tamen & παρθένον μήτηρ pro παρθενί-
κην, cujus locutionis exempla alii dederunt. ita Si-
dovius Carm. xi. 17.

Hic lapis est de quinque locis, dans quinque co-
lores

Acthiops, Phrygius, Parius, Paenus, Lacedae-
monius.

Statius lib. i. Sylv. 5, 36.

Nomastinque metallis.

Ita enim legendum puto pro Nomastin ex Ven.

Nomas scribente, quod nonnullis non displiciturum Cel. Marklandus recte conjectavit in Addend. p. 338. V. & ad 3. i. 89. Claudianus de Nupt. Hon. & Mariae v. 87.

Trabibusque smaragdis
Sappesuit caesas hyacinthi rupe columnas.

Ita optime post Gronovium e MSS. restituit Eru-
ditissimus Heinsius. vide & ad lib. i. de R. P. v.
17. in Eutrop. i. 342. in Pr. Conf. Stil. i. 256,
ad Ovid. Fast. 4. 362. Advers. i. i. p. 4. lib. 2.
cap. 5. p. 239. cap. 9. p. 269, 270. & Not. in
Propert. p. 679. Plures referre mora est. Adde
tamen Inostr. Spanhem. ad Callim. H. in Del.
153. sic & locutus Dionysius H. in Nem. post
Aratea Oxon. edita p. 51. apud Spanh. ad Hymn.
in Del. 107.

Ἐπέχας ἀδάμαντι χαλίνω.

Post tot exempla plorare jubeo Jo. Clericum, qui
in Auctore Elegiae in obitum Moecenatis v. 37.
pro

Marmora Moconii vincunt monumenta libelli.

Solito acumine legit *Marmore* --- *monumenta*, scili-
cet ut obloqueretur Jos. Scaligero, qui *mar-*
mora monumenta interpretabatur *marmorea*: nam
Doct. Heinsio Advers. 2. 5. p. 242. legendum pu-
tanti

Marmorea Aonii vincunt monumenta libelli.

Id obstitisse quis credat? ita vero videtur & con-
jectasse prius Scaliger, qui tamen e MS. lectione
Mindei felicis eruisse mihi videtur *Smyrnaei*,
quamvis vulgata commode servari queat. Ceterum
pro

pro λύειν μίτην Latini dixerunt zonam solvere. ex.
gr. Claudianus Fescenn. v. 37.

*Et seminudo pectore cingulum
Forti negatum solveret Herculi.*

Catullus Carm. 2. 13.

Quod zonam soluit diu ligatam.

Zonam autem hanc solvere dicitur maritus, ut & ipsa virgo ut apud Claudianum l. c. & alibi. Sed rarius. Unde vero hauserit Scaliger Poëtic. lib. 3. cap. 101. p. 387. cunctanti virgini promnestriam duobus digitis cingulum solvisse mihi latet. Liqueet autem abunde ex locis adductis e Graecis Scriptoribus falli Doct. Scriverium cum ad Pervig. Ven. v. 26. Latinis zonam solvere dici, quae viro traditur: Graecis autem, quae primum parit, notat, cum nihil tritius, quam λύειν ζώνην apud Graecos de nubentibus usurpari, imo saepius quam de parientibus; neque id absolute tradit Jos. Scaliger ad Catull. l. c. quem hic laudat Scriverius, cum ipse Theocriti exemplo id docet, vulgaticrem tamen alterum usum. Turpius fallitur Petrus Faber lib. 3. Semestr. cap. 11. quique ejus sententiam omnino verissimam pronunciat Daniel Pareus, nec non Weitzius, rati Musaeum loqui de sacerdotali redimiculo capitis, eo quod Hero antea Leandro vestem suam tenenti dixisset supra v. 82.

Κύπελδος ἢ σοι ἔοικε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσσειν.

Eique postea Leander respondisset v. 141.

Κύπελδος ὡς ἱέρεια μετέρχειο Κύπελδος ἔργα.

Sic tamen ut redimicula mitrae illo solvente nuptiae factae sint. Sed quo loca haec Musaei, cum ἀφάσσειν ibi significet tangere, ut monuimus supra,

pra, in altero autem loco ne verbum eo faciat? Nonne saltem unico exemplo *zonam* Virginitatis signum, capitisque ornamentum *solvi* dici a marito in lecto, cum nuptiae primae fiunt, ostendi fuisset officii ipsorum, ut specie aliqua saltem blandiretur tam paradoxa sententia? Ego certe, donec id sit, procul abesse jubeo tam ridiculas explicationes, praecipue cum *zonam* hanc propinquam λεγόμεναι conlocent auctores, ut infra docebo. Longe ab his diversam sententiam sequitur Vir quidam Doctus, qui, referente ad hunc locum Cl. Kromajero, vocibus λύσατο μήτην significari Veneris validum nodum perruptum a Leandro putat, idque denotare vocem μήτην, qua ipsum uti notanter, quum ζώνης potuisset, quia cum lecto se composuerant, zona soluta forsan jam erat, quae sententia antiquitatis ignorationem aperte prodit. Zonam enim virginis maritus in lecto demum solvebat, non antea. Audi Plutarchum in Lycurgo Oper. Tom. I. p. 48. τὴν δ' ἀρπαθεῖσαν ἢ νυμφεύτριά καλεσμένην ᾤχλαβῆσα ---- κατέκλινεν ἐπὶ τριβῶν μίαν ἄνευ φωτός. ὁ δ' νυμφίος ---- ἔλυσεν τὴν ζώνην, καὶ μετῆνεγκεν ἀρσάμενος ἐπὶ τῇ κλίνῃ. Nec non Euripidem in Alcest. v. 175.

οὐδὲ λήθην, ἔτι παρθένος ἑλῖς, ἐγὼ
καμάρωτο ὅτε δ' ἄνδρος.

Audi Festum: Cingulo nova nupta praecingebatur, quod vir in lecto solvebat, factum ex lana ovīs: ut sicut illa in glomos sublata conjuncta inter se sit, sic vir suus secum cinctus, vinctusque esset. Hunc Herculeo nodo vinctum vir solvit ominis gratia: ut sic ipse felix sit in suscipiendis liberis, ut fuit Hercules, qui LXX liberos reliquit. Locus leviter corruptus. Lego Hoc Herculeo nodo vinctum scilicet cingulum, quemadmodum Muretum ad Catull. p. 13. locum

locum laudare video: quod enim Scriverius ad Per-
vigil. Vener. v. 26. citat: *Hoc Herculanæ nodi vin-
culum longius abit, neque an ex libris, an ex in-
genio habeat scio.* Aliam ab his diversam opi-
nionem de zona sequitur Doctissimus Braunius
de Vest. Sacr. Hebr. lib. 2. cap. 8. §. 12. p. 488.
cujus verba dabo: *Apud Græcos & Romanos adeo
vulgare erat, ut feminae balneo & zona cingerentur,
ut ἑσπέρη λύνει & ἑσπέρη δύνει zonam solvere dicere-
tur pro pudicitiam deponere.* Homer. Od. λ. λυγὴ παρ-
θένη λύνει. In Epigr. Veteri de Diana λυγώτερόν ἀναζω-
στῆται χιτῶνα. Ideo muliebriter cincti dicuntur imbelles.
Harum autem zonarum circa mammæ & pectus
usum fuisse docet p. 496. Huic consentit Peythius
Antiq. Homer. lib. 3. cap. 6. p. 236. Viden' ip-
sos nullam differentiam facere inter zonas, quas
circa pectus, mammæ, & pudenda gestabant?
Atque istas diferte distinguunt Veteres. Nonnus
lib. 1. p. 28. l. 25. de Jove cum Europa concum-
bente.

Ἀπὸ σέροιο δ' ὤμῳ
Μίτρη πρῶτον ἔλυσεν περὶ τροχόν. ὡς αἰκῶν δ',
Οἰδαλὴν ἔβληψεν ἀκαμπτος ἄντυγα μαζῶ,
καὶ κύσας χεῖρας ἄκρον, ἀναπτύξας δ' σιωπῇ
ἄγρον ἀνυμφέυτε πεφυλαγμένον ἄμμα κορείης,
Ὀμφακὰ Κυπελίδων ἰδέσθαιτο καρπὸν ἱστίων.

Hic Jupiter post solutam pectoris zonam solvit
virgineam adhuc lib. 14. p. 394. l. 31.

Μεσσηνίῳ δ'
Στῆθ' ὕψι μὲν ἔβαλε· καὶ ὀρθίον ἄντυγα μαζῶ
Παρθενίῳ ζωστῆρ' καὶ οἶα περ ἄμμα κορείης
Περφυρέν' λαγόνεσσι συνήμοσε κύκλαδ' αἰτῶν.

Sermo est de Baccho in virginem se mutante,
ubi notari potest antea etiam factam καλύπτῃς

mentionem, quod ineptae Parei sententiae etiam
adversatur. Restat ut exhibeam Eruditissimi I.
Vossii observationem ad Catull. p. 7. propositam
his verbis: *Istiusmodi autem zonas non solum a coriis
& pellibus, quod minus tutum; verum etiam ex aere,
argento & corallo conpungebantur, iisque non puella-
rum tantum pudenda, sed & puerorum nates mun-
bant, uti nunc apud varias sunt gentes. Docet hoc non
uno loco Etymologici magni auctor, & complures alii
Grammatici, qui & intus lanotas fuisse addunt. Mi-
ror hanc sententiam tam raros sequi; cum tamen
prae ceteris erudita & adtentione digna, unde
quia vir Eruditus adserere dicta tanti non puta-
visse videtur, diligentius paulo perpendam. Quae
de Etymologo M. refert, reperiuntur in V. Mites
ubi notat: Μίτες ζώνη, ἢ δια τῆς μίτης ὑφανμένη, ἡ φε-
ρεῖτο ὡς σωτήρ τῶν λαχόντων, ἢ χαλκή λαπίς, ἢ ζώνη
ταῖς φερέειν τὰ κινεῖσθαι χαλεπὸν πλείονος ασφαλείας. Dubito
an hoc non voluerit Nonnus lib. 14. p. 406.*

Καὶ τὰς ὀφειτέλειαν ἀπὸ μὲν δῆσατο κοιλῶ
Ἐνδόμυχον ζωστῆρα κακῆκότα γαστρίᾳ μηρῶ & τ. λ.
Ἰππάλειος ἀγρυπνῶν ἐπιπνευτῆρα κοιλίᾳ.

Ubi videtur serpentem, quo corpus circumdederat
Baccha, ἐνδόμυχον ζωστῆρα vocare respiciens ad
zonas securitatis gratia interius gestatas. Scriben-
dum autem videtur γαστρίᾳ μηρῶ, ut lib. 15. p. 416.
l. 22.

Τανυσάμενος δὲ κονίῃ
Χερσὶν ἱερμανέεσσιν ἀπεσφρηχότατα μέγαν
Ἐλπίδι μαψιδῇ πεφωρημένος, ἐξαπίνης γὰρ
Ὁρβίος αἶρεται δροίκων ὑποκόλπιος ἐξυῖ χαίτων.

De tali zona loquitur etiam Nonnus locis ante
laudatis ex lib. 1. & lib. 14. ubi cum & alias μέ-
γας memorat, patet Veterum auctorum loca,
quam-

ebrios Satyros vestibus sublatis femora tangere fecisset, non virginitatis pubem, sed mitram ejus custodem tangere facit, quod tamen ex loco Nonni p. 350. l. 7. nullis fideculis extorquere possum. en locum:

Παρθενικῆς ἀγῶμοιο παύσας, ἡΐατο μίτραν.
 Ἀν' ἱπῶν δ' ἐπὶ κύβητι ἀπείλει: ἑμάτα τύραρος
 Χάρις ἐκτελομένη ποδῶν ἐκαστῶτος μῆτρον.

Hinc potius concluderem vestibus nondum sublatis mitram ipsum jam tetigisse. Quid autem tueri poterat zona vestem corpori adstringens? Nihil certe. Quam absurdum vero, puellas in lectum genialem concessisse vestibus non exutas, quod tamen statui fere deberet, si a vulgaribus zonis non fuerunt distinctae, cum zonam in lecto solvi consuevisse constet? Quid? nobiles puellae demum zonam gestabant, non illae quae toro nondum maturae hinc ἀμύτροι dictae Callimacho Hymn. in Dian. v. 14.

Πάθος εἰσάγεις, πῦρ δὲ τοῦ καὶ δὲ ἀμύτρον.

Ubi Spanhemium consulere operae est. Anne igitur diversis vestium generibus ante id tempus utebantur, aliove modo eas cingebant? sed de eo mihi nihil constat. An vero puellae toro maturae apud Romanos zonam quoque acceperint dubito, cum ipso nuptiarum tempore ea demum praecingi solitas fuisse ut credam prope facit Festus, ubi *Cingulo*, inquit, *nova nupta praecingebatur, quod vir in lecto solvebat.* alias clarius dixisset *Cingulum, quo n. n. praecincta erat, vir i. l. s.* hanc sententiam etiam sequi videtur, ut alios mittam, Hotmanus de Vet. Rit. Nupt. cap. 29. in Thes. Graevii Tom. VIII. p. 1142. ubi *Junoni*, inquit, *etiam sacrificabatur, cum cingulo nova nupta praecingebatur, unde Juno dicta Cinxia.* certo Juno-

Junctam Cinxiae nomen hinc adeptam vobis simili-
lius, quam, quae sententia Scaligeri l. c. p. 387.
aliorumque, quia cingulum solum ei sacrabatur;
apud Graecos quoque contraria ratione *Λυσιζώνη*
nomine dicta, mea quidem sententia, magis con-
grua. Ridiculus est Scaliger l. c. qui patronos hu-
jusce sententiae confodere sibi videtur, quia Ca-
tullus de Atalanta non tempore nuptiarum canit:

Quod zonam soluit diu ligatam.

Quasi de Atalanta Graeca virgine Romano ritu lo-
qui deberet. Liqueat & exinde quod zonas istas
humini alicui possi concubitori consecrabant, ut
constat ex Theocrito Idyll. 27. 55.

Τῇ Παφίᾳ πρώτιστον ἐγὼ τόδ' ἄντρον ὀπάζω.

Ubi Veneri consecrari observare operae est;
cum fraudi id minus perceptum fuit Doctis, ut
Joh. Caes. Scaligeri Poet. lib. 3, cap. 101, p. 387.
ubi promnestriam duobus digitis cingulum solu-
tum Dianae, ob eam causam *Λυσιζώνη*, a Latinis
Cinxiae cognominatae, dicere consueville scribit;
ut & Franc. Rous. l. c. p. 367. qui animum su-
bium aperte prodit. Rhodiginus autem lib. 16.
cap. 10. p. 854. utramque zonam confundit. Op-
tandum Scaligerum tam multa sine veterum aucto-
ritate, certe non adducta, in istos libros non con-
servasse; certe Dianae a nubentibus apud Grae-
cos zonam sacratam me legisse non recordor. Tra-
heret quis forte huc epigramma ex Anthologia a-
pud Madefum de Cons. Sacr. & prof. praef.
Nuptial. in Tom. VIII. Thesi Rom. Ant. Grae-
vii:

Τῇ Παφίᾳ σεφάνης, τῇ Παλλαδί * πλαταιίδι,
Ἀγέμευδι ζώνην ἀνέτετο κάλλιπν.

Εὐμερο

ἔπειτα γὰρ μνηστῆρα τὴν ἡμέραν, καὶ λαχὼν ἔβαν
Σάφρονα, καὶ τέκνον ἄρσεν ἔτικτε, γένεα.

Verum quid prohibet ad partus tempus extendere, praecipue cum ipsius mentio hic sit? Apud Romanos autem Cinxiae Junoni sacrae. Festus: *Cinxiae Junonis nomen sanctum habebatur in nuptiis, quod initio conjugii solutio erat cinguli, quo nova nupta erat cincta*: alii tamen Deae Virginensi tribuunt notante Scaligero. Nisi vero hae Diis sacrari solitae peculiare aliquae fuerint zonae id ridiculum fere videtur. Verum an peculiare zonae istud gestamen fuerit puellarum, an vero & mulierum, non adeo certum. Hoc tuetur Potterus Archaeol. Graec. 4. xi. p. 618. qui fieri id ad arcendam libidinosorum vim putat, unde a Nonno diceretur σαόφρων: Et licet Nonni locus, quem indicat, lib. 12. p. 350. l. 7.

Παρθενικῆς ἀγάμοιο σαόφρονος ἡψατο μήτρης
Ἄν' ἱρύν δ' ἐπὶ κύπελν ἀπαθὲς αἶματ' ὀμφης,
καὶ ὁ πιδόδοτ' ῥοδίων ἐπαφῆσατο μηρῶν.

Nihil faciat ad rem, cum ibi de virgine sermonem esse quis videat; & licet alterum, quod tamen officii ipsius fuisset, exemplis demonstrare, omiserit; Licet mirum admodum, si promiscue mulieres virginesque zonas gestabant nunquam de nupta, sed semper virgine λῶν ζώνην occurrat: tamen negare non ausim mulieres unquam gestasse zonas, cum id pateat ex locis auctorum, qui doceant mulierem prima vice parientem zonam solvere, eamque consecrare Dianae. V. Apollonii Rhodii Scholiasten & Phavor. locis in notis jam laudatis. Hinc λυγίζωνος vocatur Orpheo in Suffimiae p. 132. Neque id tantum ad primum puerperium durasse suadet locus Apollonii Rhodii lib.

Y. v. 285. ubi Alcimedē ob filium unicum Jasonem querelas fundit:

Ἄλκιμεδον κεν δαῖτα δακνέσμενος ἐν μετρώμεναι
 ὅττιν' ἐπὶ τῇ μαιεύσασθαι δὲσ' ἀρμεσας, ὅττιν' ἐπὶ πρῶτῃ
 ὅττιν' ἐπὶ τῇ κῆδον ἔχον παῖρος, ὅττιν' ἐπὶ τῇ
 ὅττιν' ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἔλυσεν ἡ ὕστατον. ἔξχα γὰρ μετὰ
 τὸν ἔλυσεν δαῖτα πάλιν ἀρμεσας τέκεται.

Novi Meursium in nota, quae additur Callimacho Ilym. in Jov. 14. hinc eruere bis zonam solvi primā scilicet nocte a marito; & iterum puerperā in tempore; verum id mihi verba vix pati videntur. Nec satisfacit Scholiastes, caecumque ducem secutus Phavorinus ad τὴν πρώτην τίκτασαν referentes; ut nec magnus Scaliger, qui illum pro τὴν πρώτην τίκτασαν debuisse scribere διαπαρθένουσαν affirmat; Obstant his interpretationibus ipsa Poetae verba, quibus dicit Alcimedem ob unicum filium Jasonem prima & ultima vice zonam solvisse: sed quomodo ultima vice, nisi toties zonā solvebatur, quoties uxor peperit? Meursii sententia ridiculum facit Poetam; nonne enim de muliere, quae plures liberos tulit, si bis tantum zona solvebatur, omnino dici posset eam prima & ultima vice zonam solvisse? Lacrimis vero an risu dignus sit Scholiastes, notans: ἐπὶ ἀρμεσας δαῖτα νοτῖν. αἷχε γὰρ ἡ ἀδελφὴν ἔδωκεν ἑταίρῳ, ὅς ἐστιν ἱβανὴς haered. Adeo enim clavis verbis utitur Poeta, quibus significet unicam prolem viruisse matri, ut caecus sit, qui hoc non videat. Quam vero in fabulis auctores a se invicem discrepent quis nescit?

275. Ἄλλῃ τις ἐπισημαίνει αἰνός. Aliis verbum hoc usurpatur de faustis, quibus maritum & uxorem persequabantur, αἰνός. ita Xenophon Ephesius lib. 1. p. 10. ἔχον τὴν κόρην αἰετὶ θάλαμον μετὰ δαμναδόν τὴν ὑμῶν αἰνός ἐκτεφνέμεναι ἡ αἰνός τῇ

κατεκλινον. Achilles Tatius lib. 5. p. 339. οὐ γὰρ ἐπιδεικνύμεν τοῖς γαμοῖς παρόντες.

176. Οὐ δαῖδαν ἤσραπτε σέλας θαλάμῳ πάλιν ἐόντι.
De facibus nuptialibus multa multa scripserunt, quae, si tanti videntur, legi possunt. Minime tamen Deotis inter se convenit, a quibus accensae fuerint has facies. Achilles Tatius lib. 2. p. 85. patri adscribit: ἰδοὺ τοῦ ἀγασσάμεν πᾶς γάμος, ἡδὴ δ' ἐκείνου, αὐτῶν τὰς δαῖδας, ἀποβεβῆναι τὸ πῦρ, καὶ μὴδ' οὐκ ἐκίνατο συναγαγεῖν ἡμᾶς. Namque illas (nuptias), adornare sibi visus est, ignemque, dum nuptialis facies, accendisset, extingui. Et nos, quae res vehementer etiam illum angerebat, abduci. Ita Interpretis fatia turpiter, nisi aliter, quod non puto, legerit, hallucinatus. Tu verò eoque magis festinabas nos matrimonio iungere, id enim significat συναγεῖν, idque patet ex seqq. τὰς δαῖδας, καὶ ἡσραπτε πᾶσι γαμοῖς. Patri etiam adscribit lib. 1. p. 49. αὐτῶν γὰρ πρὸς τὸν πατέρα τὸν γάμον. E priorē loco Tatij Jungermannus ad Polluc. 3. 2. 42. concludit facies a patre accensas, sed misere caecutiens cum matribus id ignes adscribant veteres. Apud Claudianum de R. P. lib. 3. 407. Ceres de filia quaeritur:

Non tales gestare tibi, Proserpina, rursus
Sperulam.

Apud Nonium lib. 46. p. 1198. l. 4. Agave:

Οὐκ ὅτις θαλάμῳ ἐκείνῳ νομφόζουον πῦρ.
Ista lib. 38. p. 972. l. 30. de Luna:

Νυμφίδην ἀκτὴν γαμοσέλοι ἔχε Σελήνη.

Addo ultimum Euripidis locum in Iphig. in Aulid. v. 732.

κατὰ.

ΚΑΤΤ. τίς δ' ἀναγκάσει φλόγα;

ΑΓΑ. Εἴ γὰρ παρέξω φῶς, ὃ νυμφίοις πρέπει.

ΚΑΤΤ. Οὐχ ὁ νόμος οὗτος, ἢ σὺ ᾗ φαῦλ' ἦγῃ
τάδε.

Observarunt hoc dudum Coelius Rhodiginus, Parens ad h. l. Demsterus ad Rosin. p. 436. Interpretes Petronii, & Doct. Wouweren ad cap. 26. p. 88. Feythius Antiq. Hom. lib. 2. cap. 13. p. 168. Potterus Archaeol. Gr. p. 617. & quem plerumque compilat, Franc. Rous Attic. Antiq. lib. 4. cap. 7. p. 367. ed. Belg. sed omnes in eodem luto fere haeserunt rati, ut videtur, a solis matribus faces accensas fuisse, quod erroneum esse docent loca Achillis Tatii, quae ipsa laudans Demsterus videre non potuit a matribus solis accensas non fuisse, quod certe non nimis acutum virum prodit. Haesit & hic Doctissimus alias vir Franc. Rous, qui contra disertissimum Euripidis locum contendit promiscuum morem fuisse, nixus testimonio Libanii Declam. 35. ubi pater dicit δ᾿ ἄδας γαμηλίας ὑπανῆπτον, cum contra alibi Niobe dicat: Εἴ γὰρ μὴ λαρπάδα γαμήλιον ὄμην προσάψειν τοῖς ἡθέοις, ἢ ταῖς παρθένοις. Miror non adtendisse virum Eruditum haec verba esse Niobes, quae antiquissimo aevo vixit, cui non alium sermonem adfingere convenientius poterat Scriptor ille, nisi rituum veterum inperitum se proderet. Locus prior de patre explicandus forte (liber enim non est ad manum) de tempore Libanii: puto enim officium illud nuptiale cum in veteri Graecia matrum fuisset, postea ad patres devenisse, quam conjecturam, donec Veterum Scriptorum testimoniis contrarium docentibus vincar, non sine ratione sequi posse mihi videor. Neque ejusmodi rituum mutatorum exempla defunt. Priscis ex. gr. tempo-
Z ribus

ribus Romanae mulieres atratis vestibus in funeribus procedebant. V. Kirchmannus de Funer. lib. 2. cap. 17. p. 206. easdem sub Imperatoribus albas gestasse docet p. 208. & 209. iterum sub Diocletiano atras gestasse ex Lactantio de Mort. Pers. cap. 39. observat Doct. Cuperus p. 220. quamvis non omnibus, vel certis casibus id etiam potuisse fieri addat, quae nunc non discutio. Objiciat quis forte locum Claudiani III Conf. Honor. v. 155.

*Per taedas, quas ipsa ipsa tuo Regina levavit
Conjugio, sociaque virum produxit ab aula.*

De quo V. Barthium p. 525. Sed forte Poëta mores priscos hic respexit, quod observasse saepe usu venit in antiquis scriptoribus. Exemplum in his ipsis facibus habes apud Senecam Octav. v. 593.

*Tellure rupta Tartaro gressum extuli,
Stygiam cruenta praeferens dextra facem
Thalamis scelestis. nubat his flammis meo
Poppaea gnato juncta.*

Respici hic ad ritus nuptiales apertum: at Romae faces a matribus praelatas quis fando audivit? Tu consule Hotmanum de Vet Rit. Nupt. cap. 16. in Thes. Graev. Tom. VIII. p. 1123. & Brissonium de Rit. Nupt. ib. p. 1034. & ex illis Taubmannum ad Plautum Casin. Act. 1. v. 30. nec non Doct. Wouweren ad Petron. cap. 26. p. 88. Mihi in his amplius morari non vacat, quamvis nec hic desunt, quae propius forent discutienda. Si Libanii locus aliter capiendus, hac ratione non difficulter in concordiam redigetur. Ceterum Musaeus, quod quisque videt, meminit tantum facium thalamum inluminantium, quemadmodum Aristaenetus lib. 1. p. x. pag. 72. ἕκαστον ἃ κατὰ δώματα

θώματα δαίδες ἐκ λιβανωτῆ συγκοίμεναι. Gestabant tamen & istas faces in veteri Graecia famuli, quod liquet ex Hesiodo in Scuto Herc. v. 273.

Τοι μὲν γὰρ εὐσώτρῃ ἐπ' ἀπῆνης
Ἦγοντ' ἀνδρὶ γυναῖκα, πολὺς δ' ὕμναιος ὀρώρει.
Τῇλε δ' αἶψ' αἰθομένων δαίδων σέλας εἰλύφαζε
Χερσὶν ἐνὶ δρυῶν.

279. Ἀλλὰ λέχος σφρέσσασθαι. Thoros vestibus con-
sterni solitos fuisse patet ex Xenophonte Ephesio
lib. 1. p. 10. Ἦν ᾧ οὕτως ὁ Θάλαμος πεποιημένος
κλίνη χρυσῇ σφώμασιν ἔσρωτο πορφυροῖς, καὶ ἐπὶ τῇ κλί-
νης Βαβυλωνία ἐπεπαύκλιτο σκῆνη. Claudianus de R. P.
lib. 2. 320.

*Alii praetexere ramis
Limina, & in ibalamum cultas extollere vestes.*

Consule Interpretes ad Petron. cap. 26.

280. Σιγὴ πᾶσον ἐπηξεν. Eadem locutione usus
Nonnus lib. 2. p. 60. l. 18. lib. 3. p. 100. l. 32.
lib. 40. p. 1048. l. 28. Hesychius in V. Θαλάμοιο
νέοιο.

282. Νύξ μὲν ἦν κείνοισι γαμοςόλος. Nox pronu-
ba etiam memoratur Nonno lib. 7. p. 218. l. 21.

Φανήσεται ἡματινὴ νύξ,
Ζηνὸς ἐκσυγομένοιο γαμοςόλος.

Adde Claudiani locum apud Rondellum.

285. Ἐτι πνέων ὕμναιον. Similes locutiones ob-
viae apud Nonnum, ut lib. 5. p. 158. l. 3.

Ἰνδῶν μετὰ δῆλον ἔτι πνέοντα κυδοιμῷ.

Ita lib. 25. p. 672. l. 9. lib. 32. p. 806. l. 8. lib.
33. p. 828. l. 6.

Καὶ Σατύρων χεῖδόν ἦλθεν ἔτι πνέων ὕμναιον.

Sic enim omnino legendum cenſeo, non autem επιπνείων. firmat interpretes, qui reddit adhuc ſpōtans Hymenaeos. Pro ὅζων lib. 9. p. 260. l. 30.

- Καὶ Σεμέλη κατ' Οἴωσκεν ἵτι πνέουσα κεραιῶν.

Ita lib. x. p. 286. l. 32. lib. 14. p. 394. l. 16. lib. 16. p. 438. l. 28. lib. 42. p. 1100. l. 7. lib. 44. p. 1146. l. 4. lib. 45. p. 1162. l. 32. Idem Nonnus lib. 4. p. 121. l. 18. dixit.

Καὶ Χαρίτων πνέοντα Φιλήματα κῆνα διδάξω.

lib. 48. p. 1286. l. 15.

286. Ἡρῶ δ' ἐλκεσίπεπλος. Decenter ad talos demissam vestem Heroni tribuit Poëta: hic enim sacerdotum proprius cultus, ut nemini ignotum. Talem Bassiani Solis sacerdotis fuisse refert Herodianus lib. 5. 3. §. 12. Τέτρω δὲ τῷ θεῷ ὁ Βασιανὸς ἱερώμενος περιέει τε χιτῶνι βαρβάρῳ, χιτῶνας χρυσοῦ-φαις ἢ ἀργυρεῖς χειροδωτὲς ἢ ποδήρεις ἀνεζωσμένους, τὰ τε σκέλη σκέπων πάντα αἰπ' ὀνύχων ἐς μῆκος ἐσθῆσιν ὁμοίως χρυσῷ ἢ πορφυρᾷ πεποικιλμένους. Ipſi Dii vestibus spatiosissimis & talaribus utebantur observante Acrone ad Horat. Carm. 1. 18. 11. Bassaris enim vestis genus est usque ad pedes demissae dictae a Bassara loco Libyae ubi sit. Tali enim ἔ' numina uti volunt, ut Pedes vestis defluxit ad imos, Et vera incessu patuit Dea. Locus est Virgilii Aeneid. lib. 1. 404. unde patet male distingui vulgo Et: Vera incessu p. D. Tibullus lib. 1. 8. 45. de Baccho:

*Sed varti flores, ἔ' frons redimita corymbis,
Fusa sed ad tæmeros lutea palla pedes.*

Consule Elegantissimum Broekhusium. Nymphis tribuit Nonnus lib. 14. p. 398. l. 7. Hae vestes
autem

autem erat indicium lætitiæ & fortunæ beatæ,
unde de irata Venere Valerius Flaccus lib. 2. v. 102.

*Neque enim alma videri
Jam caput, aut tereti crinem subnectitur auro
Sidereus diffusa sinus.*

Ubi vide notata summo Burmanno. Minime ta-
men necesse ut Musæum id respexisse statuas,
potius credam morem ipsum observasse veterum,
quo talibus inlustres virgines & mulieres indutæ
incedebant. ita de Atalanta Ovidius Metam. x.
591.

Aura refert oblata citis vataria plantis.

Tunica talari induta quoque Andromeda descri-
bitur ap. Achille Tatius lib. 3. p. 171. Bacchæ a
Nonno lib. 35. p. 864. l. 30.

307. Ἀλλὰ πόδες ἔ μοιγε βήσας. Scholiastes
ἐβήσας significans, ut videtur, nominibus duo-
bus singularibus addi verbum singulare pro plurali.
ita Bion p. 204. v. 15.

Ἀλλὰ πόδες ἔ μοιγε βήσας.

Virgilius Æneid. lib. 12. 667.

*Aestuat ingens
Inq in corde pudor, mistoque insania læta,
Es Furiis agitatus amor, & conscia virtus.*

Ovidius Trist. lib. 2.

Nil nisi peccatum manifesta que culpa fatendum est!

Claudianus in Rufin. lib. 2. 282.

*Spektaturque favens odiis locus, aptaque læto
Tempora.*

Servius ad Virgil. lib. 3. Æn. 269.

Qua cursum ventusque gubernatorque vocabant.

Monet: *Honestius hac elocutione per pluralem utitur numerum, licet possit singularis esse: modestius sane, quam Viri Eruditissimi, qui haec plerumque eliminant. ex. gr. Marklandus e Statio lib. 3. Sylv. 1. 96. ubi pro*

Quid enim ista domus, quid terra, priusquam

Te gauderet, erat?

Quamvis cum Ven. Parm. & Rom. in Add. probat *erant*, quod probum quidem, sed tamen altero non melius. Nec ratio cur Heinsius in Claudiano de R. P. lib. 2. 262. pro

Sed mihi virginitas pariter, coelumque negatur.

Contra omnes Codices velit *negantur*, alia loca a Viro Docto, aliisque tentata non recenseo.

320, Πολλὰκι μὲν λιτάνευσε θαλασγαίην Ἀφροδίτην
Πολλὰκι δ' αὐτὸν ἄνακτα Περσειδῶνα θαλάσσης
Ἀτθίδος ἢ Βορέην ἀμνήμονα κάλλιπε νύμφης.

Recte laborantem, & a vento vexatum Leandrum invocantem Deos, quibus jus in mare, facit Musaeus: oppido autem venuste Boreae in se saevienti in memoriam revocat pristinos ignes, quibus tactus in Orithyia Nympha Attica arserat quondam, ut adeo, cum, quid esset amor, senserat, amatori faventior esse deberet. Similes elegantias apud alios observare licet, ut apud Theocritum Idyll. 8. 59.

ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
οὐ μόνος ἡγήσθην ἢ τὸ γυναικοφίλος.

Elegantius Ovidius Amor. 3. 6. 23.

Flumina

*Flumina deberent iuvenes in amore juvare?
Flumina senserunt ipsa, quid esset Amor.
Inachus in Melie Bithynide pallidus esse
Dicitur & gelidis incubuisse vadis.*

Lege sequentia, nec poenitebit. Sic Heroid. ep.
19. v. 129.

*At tibi flammaram memori, Neptune, tuarum
Nullus erat ventis impediendus amor:
Si neque Anymone, nec laudatissima forma
Criminis est Tyro fabula vana tui.*
Ita Ep. 18. 60.

*Hanc ego suspiciens, Faveas, Dea candida, dixi;
Et subeant animo Latmia saxa tua.
Non sinat Endymion te pectoris esse severi.
Flecte, precor, vultus ad mea furla tuos.*
Nec non v. 37.

*At tu de rapidis immanisvetissime ventis,
Quid mecum certa praelia mente geris?
In me, si nescis, Borea, non aequora facis.
Quid faceres, esset ni tibi notus amor?
Tam gelidus cum sis, non te tamen, improbe,
quondam
Ignibus Aëtaeis incaluisse negas.
Gaudia rapturo si quis tibi claudere vellet
Aërios aditus; quo paterere modo;
Parce precor; facilemque move moderatius auram.
Imperet Hippotades sic tibi triste nihil.*
Huic sua debet Musaeus. Addi velim Nonnum lib.
7. p. 218. l. 15.

Ζηλήμων φαίθων με βιάζεαι, ἢ ῥα καὶ αὐτὸς
Ἰμείρις Ζεμύλης, καὶ ἐμοὶ ποθέοντι μεγαίρεις
Ἡέλιε κλονέεις με, καὶ εἰ μάθης οἶσθαι ἐρώτων.

Ceterum Boreae & Orithyiae mentionem non raro facit idem, ex. gr. lib. 1. p. 16. l. xi.

Ναὶ λίτομαι Βορέης' ὡς ἡεπασας Δ' ἰθὺδα νύμφην
Δίξο με σαῖς πτερύγεσσιν.

Corrige Ναὶ λίτομαι Βορέη σ' ὡς η. Α. ν. ut interpre-
Certe supplico tibi Borea, ut &c. Idem mendum in-
sedit lib. xi. p. 322. l. 15.

Εἰ Βορέης ἰδῶμαισεν ἐς Ωρεθυϊαν ἱκάτω.

Ubi scribendum omnino Εἰ Βορέης σ' ἰδῶμαισεν, quod & sequentia docent:

Εἰ δὲ σε κύμα κάλυψε, ἢ εἴη ἡδέασατο μορφὴν,
Καὶ σε πατρὸς ἐρῶς ἔλεν.

339. Ροιζήδου περκαήνης αἶψ' ἡλιβάτω πῖσι πύργῳ.

Aperta imitatio Nonni lib. 28. p. 732. l. 27.

Ἡ ἐρόθεν περκαήνης αἶψ' ἡλιβάτω πῖσι δίφῳ.

Solebant enim perditis amoribus miseri de rupi-
bus, & excelsis locis se praecipitare. Horatius
Carm. 3. 27. 61.

Sive te rupes ἔσ' acuta leto
Saxa delectant; age te procellae
Credere veloci.

Glaucippe apud Alciphronem lib. 3. 1. ἡ τὴν μί-
χλαμας, ἡ δ' Αυσβίαν μνηστέρην Σαπφῶν, εἴη δὲ πρὸς τὴν
Λευκάδας πέτρας; αἶψ' ὅταν τὴν Περκαίαν περβόλων
ἐραυτήν εἰς τὸ κλυδώνιον ὥσπερ Leucadiae hujus rupis
meminit etiam Statius Sylv. 5. 3. 154.

Saltusque ingressa viriles
Non formidata temeraria Leucade Sappha.

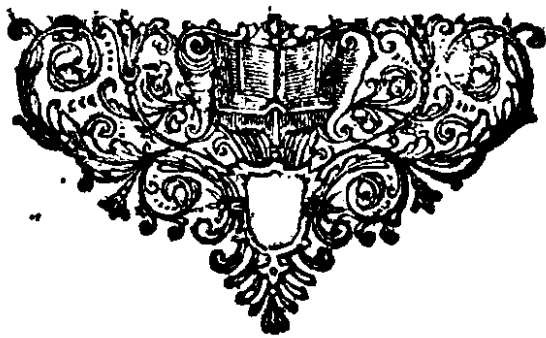
Quo loco Cel. Marklandi altusque egressa viriles le-
gentis

gentis non sequor reprehensionem. *factus viriles* eleganter dixit Poëta, quia pro amore impatientia viri tantum se hinc jaculabantur, unde *ἀλμα ἐρώντων* dictus locus. V. Jos. Scaliger Aufon. Lect. lib. 2. cap. 18. Sed Scaliger, inquires, duas feminas, Tollius unam recenset, quae hinc se praecipitarunt &c? Quid tum? hoc ne offeiat, quod tam longinquo aevo tres tantum se hinc praecipitarunt? Sed de nihil mutandum docet Papinii sedulus imitator Aufonius Cupid. Cruc. Affix. v. 24.

*Et de nimboso saltum Leucate minatur
Mascula Lesbicis Sappho peritura sagittis.*

Ubi *mascula* vocatur quae masculos saltus ingredi audebat; non, quae sententia Vineti, quia non tantum in viros, sed, ut mas quispiam, in feminas femina exarserit. Denique qua de ratione, *actus viriles egressa* seu superasse dicatur Sappho? viri hinc se praecipitabant. Sed an ideo actus eorum egreditur, quae non secus ac ipsi se praecipitem tantum dedit?

FINIS.

Z 5

A D.

ADDENDA

E T

EMENDANDA.

Pag. 4. a. l. 3. post p. 115. adde: Consule & Eruditiss. Spanhemio observata in Dissert. II. de Praest. & Usu Numim. Antiq. p. 99. & seqq. ubi loca Harduini & Th. Smith ipsum adlegare sero video, castigare autem verba Harduini Σ *nummis prorsus ablegata*, pro quibus ante quadraginta annos vix postea illud in veteri nummorum supellectile exstare se dixisse, neque tamen negare illud C pro Σ ante Domitianum occurrere, sed tantum rarius occurrere, adfirmare monet. Nihil verius: nam prorsus id negari cum Harduino & Smitho non posse, patet ex exemplis a nobis adlatis, nec non Eruditissimo Spanhemio observatis, sed rariora tamen prae aliis nemini nummos, lapidesque versanti obscurum esse potest.

Ibid. post lin. 3. adde: 3. ἀχλυόεντα. ἀχλιδόεντα Par.

Pag. 7. b. l. 15. adde: cui ἀκέρω vertitur designatum volo, intelligo, sed invitis, mea quidem sententia, Musis & Gratiis; neque melius ille, qui, referente Rondello, legebat λύχρον ἀκοῆς i. *celebrem*, ut viri gloriae pro gloriosi, quod ridiculum.

Pag. 8. a. lin. 6. post solus, adde si discesseris a Rondello.

Pag. 9. a. lin. 6. adde: & Rondelli editio cum aliis apud Röverum.

Pag. x. b. lin. 11. adde: & Whitf. ut & l. 13.

Pag.

ADDENDA ET EMENDANDA. 363

*Pag. 13. b. lln. 18. post displicuit. Adde: Fir-
mat lectionem quoque Nonnus lib. 5. p. 156. l. 11.*

Εἰσέτι νῦν κήρυκες Ἀ' εἰσαίοιο θυηλῆς
Γαῖαν ἀναψύχουσιν ἐτήσιαι ἐν Διὸς αὐραῖ.

Ubi interpres consueto more caecutivit. Nihil ta-
men mutandum docet Apollonius Rhodius lib. 4.
v. 1397.

Εἰσέτι πρὸ χθιζὸν παγχρύσεια-φύετο μῆλα.

*Pag. 14. a. lin. 4. adde: Magis convenit locus
Nonni lib. x. p. 270. l. 27.*

Φάσμασιν ἀντιτύποισιν ἐς ἥμερον ἤλυθεν ἄγρης.

Confer lib. 32. p. 804. l. 23.

*Ibid. b. lin. 9. post ἐνέδησας. adde: ita & Homerus
Iliad. B. 111.*

Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδησε βαρεῖη.

Nihil tamen mutandum docere poterunt forte lo-
ca, licet non prorsus gemina, Iliad. x. 5.

Ἐκτορε δ' αὐτῆ μείναι ὅλη Μοῖρ' ἐπέδησον.

Iliad. A. 517. Nonni lib. 10. p. 272. l. 8.

Παιδοφόνῳ νέον ὅα πατὴρ ἐπέδησε βελέμνω.

*Pag. 15. a. lin. 16. Priorem versum, qui in no-
stra editione est v. 188. repertum & in Codice
Regio, probat Rondellus, sed rejecit merito Rö-
verus.*

Pag. 15. lin. 13. a. lln. 15. pro μῆνη l. μῆνη.

*Pag. 16. v. 40. post vocem ἀγλαῖη ponenda di-
stinctionis nota, quae male ponitur post θυηλαῖς,
jubente Georgio d' Arnaud, & favente editione
Rondelli.*

Pag.

364 ADDENDA ET EMENDANDA.

Pag. 18. b. lin. ult. adde : Praecipue cum non tantum reliqui Scriptores, sed & ipse Musaeus a talibus sibi non cavit. ita v. 82.

Εἰ δέ μοι ἔκ ἐπέθηκε τὴν ἱέρειαν ἀφάσκειν,
Τοῖν μοι, Κυβέρεια, γένν παρθέκοιτιν ὀπάσσης.

V. 191.

Οὐδὲ μοι ἐγγύς ἔασιν ὁμήλικες, ἔδὲ χορεῖαι
Ἡΐθων παρέασιν.

V. 296.

Χαίμενοι πνέοντες αἶν ἐνφείλιν αἵτην,
Δαίλαπι μασίζοντες ὄλην ἄλα.

Ita v. 309, 310. Homerus Odyss. E. 156.

Ἡματα δ' ἐν πετρῇσι καὶ ἠϊόνεσσιν καθίζων,
Δάκρυσι καὶ σοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων.

Hinc probare nequeo conjecturam Nic. Heinsii
Advers. 4. 6. p. 608. in Statio lib. 1. Sylv. 4. 9.
ubi pro

*Ergo alacres, quae signa colunt urbana, cohortes,
Inque sinum quae saepe tuum fora turbida questu
Confugiunt.*

Minus concinne repeti τὸ quae non ferens legit ceu,
sed oratione non bene cohaerente, ut inspicienti
patebit. certius est Marklandi *questum*. An concin-
nitas illud Horatii epist. lib. 2. 2. 6.

*Verna ministeriis ad nutus aptus heriles;
Literulis Graecis imbutus; idoneus arti?*

An illud Guntheri Ligur. 7. 466.

*Namque novae quidam quaerentes semina laudis
Praeclarumque sibi cupientes addere nomen?*

Pag.

Pag. 21. lin. 2. post suspicatur *Addo*. Nunc aliter sentio. Ἀθανάτων θυηλὰς Deorum sacrificia eleganter vocare videtur, quae Diis ab hominibus offeruntur. Virgilius *Aeneid.* 2. 189.

Nam si vestra manus violasset dona Minervae.

Ubi recte Servius: quae Minervae data sunt. idem Ladae donum i. 652. explicat: *Vel quod ipsa filiae: vel quod ei Jupiter dederat.*

Pag. 22. b. post lin. 5. adde: 60. Ἡρεῖς. Ἡρεῖς mendose Basil.

Ibid. lin. 8. cum aliis apud Röverum, in qua lectione falsam quantitatem observare sibi visus Vir Doctus in *Obs. Misc.* Vol. IV. p. 369. caecuit, & Oppianum, Bionem, Stratonem & Aratum infelicititer tentat. Vid. quae moneo p. 105-107.

Pag. 25. a. lin. 2. adde: pro ἐπάξιον Par. habet ἐπάζιον, ut v. 68. Κύτεις & 70. ἐκέειν

Ibid. lin. 4. adde: 70. μενέαιεν. μενέαιεν Basil.

Pag. 25. b. lin. 4. post adfirmo adde: nam tales conjecturae incertae & vanae, qualem & hanc nunc credo.

Pag. 26. a. lin. 9. adde: 75. μόθον. Editio Rondelli μέχθον exhibet, quae lectio vera videtur. Consule notata p. 105.

Pag. 27. b. lin. 24. post putarem: adde: Idem *Metam.* lib. 2.

Subit hanc arcana profana

Detexisse manu.

Virgilius lib. 8: 14.

Et late Latio increbescere nomen.

Homerus *Iliad* r. 298.

Ζεὺς κύνεισε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Ὀπότεροι πρῶτεροι ὕπερ ὄγκια πημύνειαν.

V. &

366 ADDENDA ET EMENDANDA.

V. & Orpheus Argon. v. 253. Nulla igitur ratio, quare cum uno MS. Rittershusii cum Virō Docto in Observ. Misc. Vol. III. p. 65. in Oppiano legas pro

τοῖσιν δ' κεν περιβάληται ὁμῦ γὰμῦ ἔνεργο τοῖσιν.

Quia id vulgatius altero ὁμῦ γάμῦ, cum vel ideo in MS. inmutatum sit credibile: nam ὁμῦ cum casu secundo reperiri aliquando Lexica docent. an melius, quaeso, sonant haec Hesiodi Θεογ. v. 903, Σνητοῖσι βροτοῖσι?

Pag. 29. b. lin. 4. adde: Παρ. θεινάην.

Pag. 30. a. lin. x. adde: Prurienti Critico adri-deret forte Ὑμέτερην π, ε. ut ὕμετερος pro tuus obvium V. Animadv. cap. I. p. 121. Neque exempla eorum, ad quos fermo dirigitur, in ipso orationis initio non positorum quaerenti deessent; sed nos sobriam Criticem sectamur. v. autem 80, Rondellus exhibet ἐφιμέρα & v. 101. ἐπιπτεύων, ut pag. 85. ὑπόκλεπτον.

Pag. 35. b. post lin. 25. adde: 102. ἀφθόγγοισι. ἀφθόγγοισιν Basil. & v. 104. pro Χαῖρεν exhibet Χαῖρε, nec non v. 105. pro ἡμερόεσσαν ἡμερόεσιν.

Pag. 36. b. post lin. 5. adde: 108. Ὅτι. ὅτι Basil. & pro ἀπεισείατο legit ἀπεισείατο.

Pag. 41. b. lin. 21. ἀπεισείατο Rondellus & ἀνείκατο pro ἀνεείκατο, nec non v. 125. pro πολυκτεάων legit πολυπτεάων.

Pag. 46. b. lin. 15. Ceterum γυναῖς edidit Rondellus.

Pag. 49. a. lin. 12. adde lib. 38. p. 216. l. 25.

Ὅμασιν αἰδομένοις παρήλυθεν ὄργια κόλπῳ.

Pag. 49. a. lin. 21. post conjeceris adde: Nonnum lib. 42. p. 1100. l. 12.

Κύπερ

Κύπριδος αἶμα φέρουσα τί Κύπριδος ὄργια φύγας.

Adde Achillem &c.

Pag. 55. a. lin. 3. adde: 159. θυμὸν. πυμὸν Par. ut 5. 174. ἐπέεσσιν.

Pag. 57. a. lib. 4. post adridet adde: Neque enim dubitandi scrupulum ullum restare permittit elegans & conferri dignissimus locus Aristæneti lib. I. ep. 15. p. 106. ἴσιν δ' ἢ τῷ τῶδαψος περὶ χαλεπότητος τῷ ποδί, ταῦτα δὲ τὰ τῷ αἰδουμένων ἐν διαφορῇ κινήματα. modo etiam signans terram pede, qualia pudore dubitabundi solent.

Pag. 59. a. lin. 19. quibusdam, adde: ut Editione Rondelli, aliisque apud Röverum.

Pag. 60. b. lin. 16. adde: non in MS. sed Editione Parei ita exhibetur.

Pag. 65. b. lin. 8. adde: v. 209. autem Par. habet πολίετρον, & v. 121. ἀνέφαινε.

Pag. 66. a. lin. 213. καὶ καὶ Rondellus.

Pag. 68. a. lin. 7. post Canteri adde: quae & Magno Grotio in notis ad Germanici Phaenomena pag. 6. b. postea inciderat.

Pag. 70. a. lin. 20. adde: quae v. 218. pro φαισφόρον scribit φερεισφόρον.

Pag. 72. b. lin. post νόσῃ adde: quam sententiam probat vir Doctus in Obs. Misc. Vol. I. p. 123. ego tamen nondum video rationem mutandae lectionis vulgatae in utroque Poëta.

Pag. 74. a. lin. 28. post. 3. Dissentit Vir Eruditiss. in Observ. Misc. Vol. II. p. 317. in not. neque quod adtinet Hesiodi locum admodum defendam, ipsam tamen rem negare non ausim.

Pag. 74. a. in fine post cohaerebit. At Vulgata non sollicitanda, sed omnino statuta synizesi in voce βέλῃαι retinenda. Neque enim χῆς una syllaba pro-

pronunciatum conripi conmode potest. Vid. Obs. Misc. Vol. X. p. 422.

Ibid. b. lin. 28. Doctiss. quidem Pierius Valerianus ad Virg. *Æneid.* 3. 578, hanc synizesin ex duabus longis non condonat, sed, quamvis apud Latinos rarissima sint exempla, apud Graecos esse plurima liquet ex locis pag. 73, adductis.

Pag. 75. b. lin. 29. Diserte Servius ad Virgil. *Georg.* 1. 147. Sane solum hoc nomen est in polysyllabis, quod ultimam producat in nominativo, & eam in obliquis corripit, ut *Ceres, Cereris*. sane non crederem Veterum quenquam hanc legem migrasse, unde humani quid passus videtur Hugo Grotius, Bataviae illud nobile decus, in longe venustissimo carmine *Pro Cervisia* in Franc. Gujetum, ad altos superbissimi Galli spiritus & feroces inpetus retundendos vibrato, quod reperitur in select. epist. Balzaci lib. 12. ep. 28. ad Morinum p. 313. ubi ultimam conripit:

*Humor dulcis aquae, sed igne coctae,
Quam succo Ceres imbuat salubri.*

Pag. 82. b. lin. 2. post docet adde: & praeterea cum Jo. Corn. Pauw λαβόμεθ' ut feliciter conjectavit Vir Cl. nam quod scribendum suspicatur,

μάχης ἵσα μὲν ἔσται.

Paucis credo persuadebit cum, talem numerorum mutationem Poëtis aliquando in deliciis esse eruditiores sciant: nam, quia neminem unquam in animum inducturum, ut id negaret, credere non potui, exempla multa adnotare neglexi. En tamen pauca, quae adtendenti haud longo tempore occurrerunt. ita Statius lib. 5. *Sylv.* 2. 158.

Noi

Nos fortior aetas

Jam fugit. hinc votis animum precibusque juvare.

Ita l. Marklandus pro juvabo. lib. 5. Sylv. 1. v. 11.

*Nos tibi laudati juvenis rarissima conjux
Longa nec obscurum finem latura, perenni
Tentamus dare justa lyra: modo dexter Apollo;
Quique venit juncto mihi semper Apolline Caesar
Annuat.*

Ovidius Trist. lib. 2.

Unde precor supplex ut nos in tuta releges!

Ne sit cum patria pax quoque adempta mihi.

Paulus epist. ad Galat. cap. 1. v. 9. ὡς περιηλά-
μεν, καὶ ἄρτι πάλιν λέγω. Xenophon Ephesius lib. 3.
p. 46. ἐκ ὧν ἄνθρωπος ἐγώ, εἰδ' ἐν τοῖς κακοῖς δειλῇ
δεδοχθῆναι ταῦτα. πίνωμεν τὸ φάρμακον. Ἀβροκόμην εἶναι
δεῖ μοι ἄνδρα. lib. 5. p. 78. πᾶθεν ἢ εἰδέναι λέγεις ἐμὴ
† δυστυχῇ; διαβόητα μὲν γὰρ καὶ ἄδοξα πεπόνθαμεν,
ἀλλὰ σε εἰ γινώσκω τὸ σύνολον. ita optime emendavit
vir literarum Graecarum ante alios peritissimus in
Observ. Misc. Vol. V. Tom. III. p. 60. μέ autem
cum ἴσω rectum esse docet Homerus, qui dixit
Γαίον εἶσω.

Pag. 85. b. lin. 4. adde: v. sequenti pro ἐπίσκε-
πεν, Rond. habet ἐπέσκιπεν.

Pag. 86. a. lin. 1. adde: 263. παρθενεῶνος. παρ-
θενεῶνος Basil. & 271. ἐν κατθεο.

Pag. 91. b. lin. 1. adde: Whitf. habet ζύγν.

Pag. 92. b. lin. 3. post videtur adde: v. autem
282. Basil. cum Par. habet οὐδέποτε' nunquam. &
286. ἐλκεοσί πεπλος.

Pag. 96. b. lin. 11. adde: Parei editio exhibet
οὐδέποτε'. in fine pag. adde: v. 297. τυπτεμένης μεν-
dose exhibet Whitf. ut Par. v. 312. λαίανθρος περ

ἑσθήμονος. & 3'9. Λέανθρος ἀκηλύτοις ἐνὶ δίναις, in li-
toribus pro gurgitibus, quod tamen & in aliis, &
327. ἔρρει.

Pag. 96. b. lin. xi. ut & in Theocrito Idylli
23: 28.

Οὐ νοεῖς ὅτι νυκτὸς ἄωρεί πᾶσι οἱ δ' ἔτι τοῖχοι
Πάντες ἀειφροδέες.

non oīd' ἔτε.

Pag. 103. b. lin. 4. adde: Quin tamen, ut eo
revertar, elegantissima lectio Μαινομένη σ' ὤτρυνεν a
Musaei manu sit profecta vix ullum jam mihi restat
dubium. Locis jam adductis adde Orpheum Hym-
no Veneris pag. 152. v. 24.

Ἐνθα καλαὶ σε
Παρθένοι ἀδμῆται, νύμφαι τ' αἰνὰ πάντ' ἐνιαυτὸν
Τ' μνῆσι σε μάκαιρα.

Pag. 105. a. lin. 7. post ἑισμαεγείδοιο adde: vel in
ἑισμαεγείδοιο ut Rondell.

Pag. 106. b. lin. 7. adde: Perperam alii edunt
αἰδροτήτα, quemadmodum etiam citat Servius ad
Virg. 12: 952. Reliqua autem exempla fere om-
nia, quia una ex iis litera liquida est, nihil huc
faciunt. Ipsam tamen rem negare vix ausim cum
viris Doctiss. Bentlejo, & Dorvillio Vanni Crit. p.
249. Certe Orpheus Argon. v. 1321. dixit

Ἀνδράσιν, ἡδὲ γυναῖξιν, ὅσις τάδε μήσεται ἔργα.
Apud Diogenem Laërtium lib. 4. §. 27. occurrit:

Χήρη ἔσηκεν Ἀκαδήμεια, καὶ Σολοί, πατεῖς σεῦ.

Versus est Jambicus syllaba una productior. V.
Vir Eruditiss. lib. cit. p. 151. Neque in Xenophon-
te Ephesio lib. 1. p. 41. Vir Elegantissimus in Obs.
Misc. V. Vom. III. p. 55. legere veretur:

Οὐ τάφον εὐθανάτω ἀγασὸν ἱεροῖο πολίτη.

Pag.

Pag. 108. a. lin. 6. adde: pro Θαλασσίην Basil.
l. Θαλασσίην.

Pag. 114. b. lin. 5. adde: Quod vero Iliad. B.
549. vulgatur καδ'δ' in κάδδ' mutandum censeo,
quomodo apud Theocritum aliosque exaratur.

Pag. 115. a. lin. 4. post Röverus. Adde: τέθηκα
ἰπ' Rondell.

Pag. 121. lin. 10. post Interpres adde: Nunc In-
terpretem pueriliter errasse animadverto; neque
quicquam lectione vulgata sanius esse, cum non
Imperatores Antoninus & Verus, sed ipse Polyae-
nus fuerit Macedo. Sic enim in praefat. lib. 1. ἰγώ
ἦ Μακεδὼν ἀνὴρ, ἔχων πατέρα τὸ, κρατῶν Περσῶν
πολεμῶντων δύναδ'.

Pag. 128. lin. 13. post partibus adde: ita in
Justino lib. 1. 9. Tum pertractare dormienti caput ju-
bet. Cod. Franeq. pro pertrectare.

Pag. 131. lin. 17. post poterit Adde: Bentlejo
tamen aliquo modo videri posset favere Servius
ad Virgil. Aeneid. 8. 577. sed, etiamsi ita scri-
bendum jam negare non ausim, nihil id Bentle-
jum juvat. Post vides enim recte sequitur modus
indicativus. Virgilius Aeneid. lib. 6.

Viden' ut geminae stant vertice cristae.

Claudianus 4. Conf. Hon. 5.

*Cernis, ut armorum proceres, legumque potentes
Patricios sumunt habitus &c.*

Id forte non intellectum fraudi fuit librariis. Cari-
nas autem de una nave etiam explicuit Rich.
Johnson Aristarch. Benti. p. 66, 67. quem nunc
demum beneficio Cel. Burmanni videre contingit.

Pag. 139. lin. 4. adde: Apollonius Rhodius lib.
4. v. 282.

Ἔστι δέ τις ποταμός, ὕψιστον κέρας ὠκεανοῦ.

Ibid. lin. 22. *post* 74. *adde*: sic Apollonius Rhodius lib. 4. v. 259.

Ἔστι γὰρ πλῆθος ἄλλας, ὃν ἀθάναταιν ἱερῆες.

Pag. 145. *ante l. pen.* *adde*: sic cum Psemmis Anthiam ducere vellet, apud Xenophontem Ephesium lib. 3. p. 53. illa hanc causam interfecit: ὅτι αὐτὴν ὁ πατὴρ γεννωμένην ἀναθίσκῃ ἔσιδι μέγας φρασ γάμων. ἢ ἔλεγεν ἔτι τὸ χροῖον ἐνιαυτῷ τίθειδ.

Pag. 149. *post lin.* 33. *adde*: nec non Andr. Papius, qui inmerito tandem improbavit.

Pag. 160. *lin.* 6. *Post* Antonomastivum *adde*: Atque ita in melioribus editionibus jam exhiberi serro video, ut adeo per me emendationes istae in spongiam incumbant.

Pag. 186. *lin.* 24. *addo*: atque hanc explicationem unice amplector.

Pag. 187. *lin.* 31. *pro* audio *scribe* non audio.

Pag. 188. *lin.* 6. *post* credebat *adde*: Locus Homeri est Iliad. Σ. 382.

τὴν ᾗ ἴδε περιμολῶσα χάρις λιπαροκρήδεμνος
καλὴ, τὴν εὐπυιε περικλυτοῖς ἀμφιγυήεις.

Sed aliis locis plures aperte adgnoscat, ut Iliad. π. &c. dein paulo *post* pro quin diserte Homerus *scribe* sic Iliad. p. 51. &c.

Pag. 191. *lin.* 24. *post* ἀργαφίης *adde*: Nunc nihil muto, cum alterum aequè rectum. Etymologicum M. ἀργαφίης, διοῦ, Νιφάμεναι κρήναις ἔδραμον ἀργαφίης. τινὲς δὲ διὰ τὸ εἶ, ἀπὸ γειγρᾶφου τὸ Ποσειδῶνος τὸ δὲ ἰντελὲς ἐν τῷ ἱερῷ κρήνῃ γαργαφίης. δὲ Πασεμένιος, ἀνευ τὸ γ· ἢ ἢ ἱλαίφης ἀπὸ ἰσοείας. Conpilavit haec Phavorinus ad verbum tantum pro γαργαφίης scribit ἀργαφίης, reliquis omīssis. Alciphronem autem versum citatum respexisse credibile est.

Pag.

Pag. 197. lin. 17. post Erebo adde: Quo argumento Th. Galeus ad Apollod. pag. 6. concludebat Poëma hoc non esse unius auctoris, & fortasse partem Theogoniae Orphei Hesiodo adfutam, sed non probante Fabricio Bibl. Gr. lib. 2. cap. 8. p. 378.

Pag. 207. post lin. 28. adde: 103. πόβη δολέοντα πόντην μόλεσται, quoque decipiebatur Leander, ut damnosus senex pro damnis confecto apud Plautum, intelligit Rondellus. frustra.

Pag. 259. lin. 1. pro Perizonio scribe Scheffero, dein pro Μενάλην, Μενεα. Μιννα. scribe Μελανι &c.

Pag. 265. post insultat adde: Crojum jam refutasse Jo. Fr. Gronovium, sero video.

Pag. 268. post lin. 31. adde: apud Terent. Andr. 1. 1: 13. In memoriam habeo pro memoria exhibet Codex Franeq. ita in Justino lib. 1. cap. 6. Astyages meriti sui in Harpago oblitus. pro Harpagum Codex Franeq. cap. 7. si quid in Croeso crudelius consulisset. cap. 8. universo oriente in potestate redacto. cap. x. urbemque ipsam in potestate ejus redigit.

Pag. 303. lin. 26. post laudat adde: Confer joculariam inscriptionem apud Reines. Cl. I. 118. p. 156. ubi memoratur aliquis, qui vixit annis CXV. puellarum anhelitu quod etiam post mortem ejus non parum mirantur Physici.

Pag. 310. post lin. 10. adde. Hinc apud Homerum Iliad. A. 18. legendum puto:

Ἕμιν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Ἐκπέρσαι Πελαῖοι πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' ἰκέσθῃ·
Παῖδά δέ μοι λύσατε Φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε.

Non, quod editiones occupat λύσατε, quod in ipsas metri leges peccat, cum secunda in λύσατε corrigiatur. Veterem autem hanc esse lectionem patet

ex Moschopuli scholiis ad h. l. ubi notat: λύσατε] αὐτὸ ἔλυσαι τὸ ἐκτικὸν ἀντὶ πρῶτακτικῆ. quod jam video animadvertisse Editorem Doctiss. Jo. Scherpezeelium. ita praeterea Codicem MS. Bibliothecae Leidensis diserte exhibere, qui eum contulit, Eruditissimus Valckenaerius mihi ostendit, atque ita jam edidisse Sam. Clarkium sero video. Spondanus in margine λύσαι τε emendans, an haec cum praecedentibus jungenda, an infinitivum pro imperativo poni voluerit incertos nos linquit. Prius, licet & aliis apud Eustathium adriserit, est ineptum, posterius τῷ λύσατε deterius.

F I N I S.

INDEX

INDEX

RERUM ET VERBORUM.

A.

A & E permutantur.	36
<i>Ab</i> ovilibus <i>aurae</i> pro <i>aurae</i> ovilium 150. <i>pastor</i>
<i>ab</i> <i>Ida</i> .	257, 258
<i>Accipio</i> & <i>adspicio</i> permutantur.	7
Α' δίδακτος γάμων.	143
Adjectiva in os & ρος aliaque vocibus faemininis
adjunguntur. 15, 16, 109, 110.	
— pro nomine.	229
— vocibus adjuncta pro adverbis.	40, 41
— εις σενόν καιρῶ pro σενόν καιρόν.	265
— παρθένος. μήτηρ pro παρθενική.	341
Adonis cum Venere plerumque conjungitur, & eo-
dem, quo illa, templo honorata.	162, 163
<i>Adspicio</i> & <i>accipio</i> permutantur.	7
Αἶθλος certamen amoris non Officium.	8. 125
<i>Aequor</i> de fluvio.	6
Α' γην pro φέρην, & vicissim, ponitur.	128, 129
<i>Aglaiā</i> Vulcani uxor.	189
Α' γλαΐαι formosae puellae.	199
Α' γρεύειν de Amore positum.	253
Α' γελον οἶδμα.	298
Αἷμα, αἷμα γενέθλης, genus quo quis ortus.	136, 137
— filius ibid.	
— κομίζειν e parentibus dicitur filius, ut & ali-
quis e regione ubi natus, ut & de insula.	137, 138
Αἰολόμητις Ἔρως.	63
Α' κέω, specto.	5
<i>Albae vestes</i> . V. <i>Vestes</i> .	
Α' λει ὕδαρ pro ὕδατος.	339
Α' λισιφῆς νῆσος, ἄστυ &c.	17, 18
Αα 4	Α' λος

INDEX RERUM

Ἄλλος pro ἕτερος recte ponitur.	151
Amatores spectandarum formarum gratia loca sacra adeunt.	171
———— dilecta potiti mori cupiunt.	202
———— in coelo esse amata potiti spernunt.	203
———— dilectis persuadere omni modo conantur	
crudeles Veneri, ejusque filio esse invisae.	259
———— omnia tarda dilectis frui ocyus cupientes putant.	321, 322
———— perditis amoribus de rupibus & excelsis locis se praecipitare solent.	360
Amor militiae comparatus, & pulcherrimae inde ductae locutiones.	125-127
———— αἰολίμητις.	63
———— ignes ejus frigidi maris aqua extinguere nequit.	82
Ἀνατέλλειν & Ἀναφαίνειν permutata.	38
Ἀνατέλλειν φέγγος, aliaque.	208
Ἀνείματα φωνήν.	41
Animus & mens junguntur.	192
Antonius victor Virgilio quomodo vocetur.	258
Antonomasivum.	159, 160
Ἀνύειν πανύχιδας ὕμνιαίον.	317
Aphacitis Venus.	168, 169
Ἀφάσκειν ἱέρειαν, tangere.	204
Ἀφροδίτη pessime pro Minerva a Scholiasta Musaei habita.	159
Ἀπὸ. πύργος ὑπὲρ περγόων, turris avita 149. αἰ. Ἀρκαδίας Ἀττάλῃ.	257
Ardua montium.	251
Argaphia fons idem ac Gargaphia.	372, 373
Argo nave aedificata primus mare tentasse a Poëta vulgo statuitur Jason.	273-275
———— primo die tempestate jactata fuisse non videtur.	288
Ἄργος Πελαγονικόν.	198
	Ἀργῶ

IN VERBORUM.

A'ρ'ν de patre sobolem generante.	226
Ἄρ'ν γενέσθαι.	222
Ἄ'ρες πολίων, ἄσρον ἀρύρης.	132
Atque aliquis eleganter positum.	194
Ἄλλα παύλας.	303
Autorae modo bigas, modo quadrigas dant Poëtae.	289, 290
Ἀντίμας pro αὐτὸς & vicissim.	334

B.

Bacchus pulcher non pingui aqualiculo deformis.	153
—— pater Gratiarum.	189
—— juvenes formosi ipsi comparantur.	152, 153
Βαλὼν & Ἀβδὼν permutata.	76
Bellum Graeciae, quod inferunt Graeci.	248
Boötes.	69
Βραχυλογία.	79

C.

C pro Σ in nummis ante Domitianum reperitur.	3. 362
Callichori & Parthenii fluminum nomina diversa ab Orpheo uni tributa.	278
Carinae pro una navi.	131
Casus tertius pro quarto cum praepositione eleganter ponitur.	99—103
—— sexti rarior usus pro quarto cum praepositione per, ut candidatis ministris pro per candidatos ministros.	213
In Ceres ultima syllaba male corripitur.	75. 368
Κρεῖσσ' σποδὴν αἰθῆ, νιφετῶ, ἢ σιβῆ.	333
Κρυόρραπτι Ε'ρης auream virgam gestans Mercurius.	255
In Coelo esse gaudio inusitato & maximo adfecti dicuntur.	203

INDEX RERUM

Coeneus in lugentibus campis male ponitur a Virgilio.	284
Cognoscere visu.	324
Colli bonus odor laudatur 219. ut & candor.	<i>ibid</i>
———— osculari mos erat.	220
Color puellarum niveus purpureo mixtus laudatissimus.	175, 176
———— candidus & roseus.	176, 177
Conjunctio modos diversos non raro copulat.	309—314 373, 374.
———— casus diversos copulat.	316, 317
Conjux, adulterio cognita.	124
Composita. v. Voces.	
Constructionis durae & inpeditae exempla.	38, 39
Creare prolem dicitur & mater.	227
Cupido virginibus infestum numen.	155
———— a nuptias inituris placabatur.	157
———— in membris formosarum excubat.	191
Cythera insula.	166

D.

De libris memoriae pro memoriae librorum.	150
———— Magi de oriente.	257, 258
Δέ, igitur.	22
———— γὰρ.	23, 24
———— repetitum.	108
ἐπὶ Διὶ & ἐπὶ Διὶ.	96
Dianae venatrices comparabant.	153
———— modo uno, modo duobus cervis, modo quadrigis vehi fingunt.	291
———— a nubentibus apud Graecos zona non fabricabatur.	349
Diis comparantur, qui inter homines aliis praestant.	151-153
———— pri-	

ET VERBORUM.

— pristinos amores, si nimium sibi graves, eleganter in memoriam revocant amatores.	358, 359
— <i>Reges</i> vocantur.	153, 154
— plures uno templo honorati, ut Venus & Adonis, Diana & Apollo &c.	162, 163
— albas vestes gestant.	213
— maris potentes.	327-329
<i>Diva</i> , pro <i>Musa</i> .	122
<i>Δακτύλιον</i> de venatore, piscatore, aucupe aliisque ponitur.	325, 326
<i>Δόμος</i> pro <i>dolio</i> recte usurpatur.	232
<i>Dona Minervae</i> , quae ipsi data sunt.	365
Dormire sine veste Veteribus non insuetum.	338
<i>Δρύπτειν</i> cum conpositis.	112-114
<i>Duplex Amathusia</i> .	161
<i>Δῶρε μάλιστα Ἀφροδίτης.</i>	92

E.

E & A permutantur.	36
Εὔχαιρον μῆνιν &c. alicui.	53
Εἰδωκον & ἰδωκον permutata.	25
Εἰπε ᾧ, μὴ κρύψης.	270
Εἰ ἑτερόν & εἰ δ' ἑτερόν.	71
Εἰ δ' ἰθέλεις non ᾧ θέλεις.	71
Εἰς πατείδα μίμνειν pro ἐν πατείδι.	265
Εἰσὶτε πρὸς vel νῦν.	13. 363
Εἴσκαω.	221
Εἰλίλιζεν vel ἰλίλιξεν ὀπωπαίς.	34, 35
Εἰλθεῖν εἰς πόθον, ἥμερον.	14. 363
Εἴλας & κάλας quomodo permutata.	31
Εν eleganter in multis locutionibus abundat.	260
— omittitur saepe.	275, 276
— pro εἰς, ut κάππετον ἐν Δήμῳ.	266
Εὐδαῖον vel ἐπὶ δαῖον τῆς ἀνάγκης.	14. 363
Εὐφροσύνην.	351
Επι-	

INDEX VERBORUM

Ἐπιβαίνειν, Ἐπαίρειν, ascendere Spartae non ascendere.	195, 196
Ἐπιβαίνειν concumbere cum puella.	203
Epicurus doctus summo jure vocatur.	241
Ἐπιδεῖν V. Ἐνδεῖν.	
Ἐπορεύεσθαι incedere.	171
Epitheta duo uni voci addita.	9. 216-218
— aliquando etiam plura <i>ibid.</i>	
— vitari saepe possunt admissa copulae defectu.	219
— frigida, & otiosa &c.	131
Ἐρεχά, Κύπεδος, αἶμα, δαλάρια, aliaque plurima.	222, 223
Ἐργον simpliciter opus, in amore.	230
Ἐρεχτα montium.	231
Eriphyle in lugentibus campis a Virgilio male ponitur.	284
Ἐισμάραγος, εἰσμάραδος, & εἰσμάραγδος. 104, 105	
Ἐς) δε τις νῆσος, vel ἐς) τις νῆσος initio versuum frequens.	138, 139
Ἐτέρος pro ἄλλος recte ponitur.	151
Eurynome Gratiarum mater.	180

H.

Ἡθεός.	11
Ἡμετέρος & ὑμετέρος permutantur.	121
Ἡν, est.	10
Ἡν θέλεις, θέλῃς non θέλεις, aut θέλῃσις, nec ἦν ὃ θέλῃς.	51, 52
Ἡαῖς Aurora, sol, dies &c.	36, 37

P.

Facies nuptiales in veteri Graecia a matribus; postea vero a patribus videntur fuisse accensae; quamvis ritus hi non raro ab ipso scriptoribus confundantur.

352-354

Per-

VERBORUM:

Fervere. 299
Fluxi fluvii ab arenarum **fulvo colore.** 269, 270
Fortunae jus est in mare. 328

G.

Gamos & similia verba pro **coitu** pudenter **usurpan-**
tur. 129
a Generalibus ad Specialia non raro **descendunt**
Poëtae. 164-166
Genes de utroque **parente.** 213
Gentes & mentes mutata. 192
Genus masculinum ponitur pro **faeminino.** 259
Gignere prolem & de **matre** ponitur. 227, 228
Grammaticorum placitis **cute** standum. 134, 135
—— ipsi **leges a se** **latas** **migrant.** 151
Gratias ternas **vulgatior** **sententia** **statuit,** **alii ta-**
men **unam,** **vel** **duas.** 187-189, 372
—— **variis** **parentibus** **ortas** **statuunt.** 188, 189
—— **in** **nominibus** **ingens** **discrepantia.** 188
—— **in** **oculis** **formosarum** **exubare** **dicuntur.** 191

Gr.

Harmonia **Gratiarum** **mater.** 200
Hebrus non est **fluvius** **aunifer.** 244
Herculis & **Omphales** **exemplum** in **Amore.** 255
—— **generationi** **duas** **noctes** **inpenas** **tradit**
cum **pauca** **Statis,** **alii** **tamen** **trium** **men-**
nit. 288, 289
Hero **sacerdos** **Veneris** **ad** **nubilem** **aetatem** **videtur**
fuisse. 146
—— **publica** **fuit** **Sacerdos.** 160
—— & **Leander** **primas** **nuptias** **in** **temple** **Vene-**
ris **fecisse** **non** **videntur.** 317-319
Heroes **veteres** **pedibus** **nudi** **incedebant.** 185
Heroides **veteres** **albas** **vestes** **gestabant.** 214
Hu.

INDEX RERUM

Numeris oscula inponebant.	220
Hyems gramina campis aufert.	181

J.

Jafon. V. Argo.	
Ἰάφον μῦθον.	87
Ibi pro eo.	370
Iacchos primam syllabam communem habent 11, 12. 121	
— cum casu secundo.	46
In eleganter in multis locutionibus abundat.	260
— cum quarto casu pro sexto, & vicissim, ponitur.	267, 268. 373
Incedere pompam ac majestatem denotat.	171
Incessus decoris pars non temnenda.	171, 172
Inconstantiae accusati plurimi veteres scriptores, nonnulli absoluti.	272—294
Infernis in sedibus mariti non videntur sortiti loca quae meruerant uxores.	283
— manes certos circulos habebant <i>ibid.</i>	
— iugentibus campis a Virgilio adscribuntur alio loco dignae.	284
Infinitivi modo elegans usus, in ἑνὶ μὲν ἐκόνειεν aliisque.	256, 257
— pro imperativo.	305
Intacta, pro muliere virum passa, sed casta, recte adhibetur.	204, 205
Ipsa pro sponte eleganter ponitur.	332
Ires cum casu secundo, & quarto constructum.	45, 46
Ἰρὲς μῦθον.	87
Iuncta Luna non est triplicata.	288
Juno Ζυγία.	90
— Cinxia, unde dicta.	349
— zonam ei sacrabant.	250
Ixionis in poena memorantur a Virgilio angues, flex iamigens, & rota.	285-287
	K & A

ET VERBORUM

K.

Κ & Α permutata.	31
— τ permutata.	80
Καί, <i>sed</i> .	328
Καί τις <i>eleganter positum</i> .	194
Καλέω σε γυναῖξιν ἴσιν.	421
Κάλος & ἔλκος <i>quomodo permutata</i> .	31
Καταβαίνειν pro ἐπιβαίνειν.	106
Καταπτῶσθαι.	65
Κεδνός, <i>venerandus</i> .	27
ἐπέων Κελευθός.	462
Κλέπτειν & κρύπτειν <i>παρεῖν</i> .	62
Κοῖτος pro lecto, & concubitu recte videtur poni.	149
Κραδίη & θυμός <i>junguntur</i> .	192
Κρύπτειν & κλέπτειν <i>παρεῖν</i> .	62

L.

Λ & Κ permutata.	31
<i>Labens manus</i> .	252
Λαβών & βαλὼν <i>permutata</i> .	76
<i>Lacedaemon & Sparta disjunctive memorata pro una urbe ponuntur</i> .	197
— Cypri urbs.	198
— V. Virgines. & Nuptiae.	
Leander veste capiti adstricta per Hellespontum natavit secundum Musaeum; secundum Ovidium in litore liquit.	331, 339
<i>Lenes Dii</i> .	158, 159
Λευκόπυς Ὀρέης.	185, 186
Leucothoe in mare jus habet.	327
Libanus mons Veneri sacer.	167, 168
— puellae montis accolae prae ceteris Veneri dilectae erant, & forma liberali.	168
— fragantissimas arbores gerit, non vero thus &c.	169, 170
	<i>Litus</i>

INDEX RERUM

<i>Litus pro ripa.</i>	61
<i>Δοχεύειν</i> de patre prolem generante usurpatum.	226
<i>Loqui digitis, nutu &c.</i>	207
<i>Λύχνος</i> lucerna non fax.	4
Lucifero formosos comparabant.	174
<i>ῥύτιν ζώνην</i> , de puellis virginitatem amittentibus:	
non vero virum passis ponitur.	317
— nec de parientibus tantum.	341. 343
— minus de sacerdotali redimiculo capitis.	343
Lugentes campi. V. Infernae sedes.	
Lycurgum modo Martis, modo Dryantis filium	
facit Nonnus.	279
M	
a Majori ad minus non raro descendunt Poetae.	164-166
Manus osculandi mos.	221
Maris frigida aqua ignes Amoris extinguere nequit.	82
— inperium variis Diis tribuunt veteres, quos	
invocare, & si liberarentur, vota iis solvere	
solebant laborantes.	327-329
<i>Μαγιστρὴν χαλκήρεα.</i>	21
Medea Hecatae fuit Sacerdos.	143, 144
— ad nubilem aetatem.	145, 146
<i>Μετὰ τὴν ἑστῆσαν, ὡς ἂν πρὸς τὴν ἑστῆσαν</i>	
<i>μετὰ τὴν ἑστῆσαν, ὡς ἂν πρὸς τὴν ἑστῆσαν</i>	229
<i>Μένειν</i> & animus junguntur.	192
— mentes & corda ibid. mentes & gentes permutata.	193
— & oculi junguntur.	193
<i>Μερέμης</i> χερσόρραπτι.	253
— partes suas in amore habet, quia eloquentiae praefes Deus.	255, 256
<i>Μετὰ.</i>	221
Metaplasmi exempla varia.	179
	Me-

IN VERBORUM

<i>Μίτην & μήτην</i> permutantur.	90
Modus imperativus in precibus usitatus.	119
<i>Μοῦσα</i> varii significatus.	332, 333
<i>Munera Bacchica</i> , vinum, &c.	95

N.

Naves autumnno & hyemali tempore subducebant veteres.	97
— ulteriori usui ineptas fractas hyemali tempore fuisse non est verosimile <i>ibid.</i>	
Navigantes in periculis patrios deos cuncti non invocant, & vota solvunt liberati Diis praesidibus locorum, ad quae reiecti.	329, 330
— pro felici navigatione aras in litore & ripis erigere solebant.	330, 331
— mari se commissuri sacrificia offerebant.	331
<i>Nec & nunc</i> permutantur.	252
<i>Νεύματα ἄφθογγα.</i>	206
Nomina duo uni Deo tributa, ut <i>Phoebus Apollo</i> ,
<i>Κυβέρις Ἀ'Φροδίτη.</i>	159
<i>Nῆς & φρένες</i> junguntur 192. & <i>ὄμματα.</i>	193
Nox pronuba.	355
Noctem obscurare solem tradunt auctores.	209
Nocti vestem nigram tribuunt. 208. & stellatum peplum.	210
— aetate quadrigis, hyeme bigis vehi perperam vult Broekhusius.	290, 291
Numerus pluralis pro singulari ponitur.	130, 131
— singularis additur nominibus duobus singularibus pro plurali.	357, 358
B b	— fin-

INDEX RERUM

———— singularis & pluralis saepe permutantur	368
<i>Nunc & nec</i> permutata.	252
Nuptias veteri aevo sine parentum consensu contrahere non licebat.	265
———— apud Lacedaemonios contrahendi mirus modus.	335
———— in iis utebantur vestibus albis.	214
———— nomen horrent virgines modestae, saltem horrere se fingunt.	261, 262
<i>Nutus loquaces.</i>	207

O.

<i>Ὀρέ</i> varius significatus.	43, 44
<i>Ὀχλα</i> .	61
Oculi praecipua pulchritudinis sedes.	190
———— Cupidines, Veneres Gratiaeque iis insident	191
———— <i>mens & animus</i> junguntur.	193
———— dejecti signa pudoris.	261
Odor bonus mulierum laudatissimus.	181
<i>Officium.</i>	8
<i>Ὀϊσρος</i> .	44
<i>Ὀμματα</i> & <i>νῆς</i> junguntur.	193
Oleum <i>ρόδιον</i> & <i>ρόδιον</i> .	86
———— eo Veteres cubitum ituri iungere se solebant &c.	337, 338
———— membra tinguit Leander ponto frigido se commissurus.	338
<i>Ὀλος</i> pro <i>πᾶς</i> .	336
<i>Omnis</i> pro <i>totus</i> .	336
Omphales & Herculis exemplum in amore.	255
<i>Ὀπη</i> anteriori respondet.	125
<i>Ὀπιπτεύω</i> & <i>ὀπιπεύω</i> .	66
	<i>Opus</i>

ET VERBORUM.

Opus in amore.	230
Ὄργια, audio.	5
Ὄργια quaevis mysteria.	48, 49. 366
Orestes quare λευκόπους dicatur.	185, 186
Osculabantur Veteres alicujus collum, humeros, pectus, manus, aliasque corporis partes.	219-221

P.

Palaemoni jus in mare.	328
Πανδήμιος ἰορτὴ pessime ad Venerem πάνδημον refertur.	160
Πανευδία & πασευδία	17
Παφλαζεν fervere verbum ab Hippocrate fictum male statuitur.	298, 299
Παπταίνω.	201, 202
Parcis parentes diversi tribuuntur ab Hesiodo.	197.
	373
Parentum sine consensu nuptias veteri aevo non contrahere licebat.	265
Parere de patre usurpatum.	226, 227
Parthenii & Callichori fluminum nomina diversa ab Orpheo uni tributa.	278
Παρθένος μήτηρ.	341
Participium in fine versus apud Graecos & Latinos recte ponitur.	133, 134
Πᾶς pro ὅλος.	336
Πασευδία & πανευδία.	17
Παῖς.	92
Patres pro utroque parente.	215
Pectus osculandi mos.	221
Pedes pulchri veteribus probatissimi.	182, 183
— pedibus nudis incedebant Gentilium Sacerdotes, Dii, aliique, ut & in dolore, 184. Veterum Heroes 185. nec non furentes,	186
Περικτίονες.	19
Περίπτωσις.	64

INDEX RERUM.

Πηγνύειν πασόν.	353
Φαίδροι ὁφθαλμοί.	173
Φάρτος prima syllaba est communis.	296
Φέρειν pro ἄγειν & vicissim ponitur.	129
Φιτύειν pro φυτεύειν, ut & Φιτάνυμον, Φίτην aliasque probae notae vocabula.	224, 226
Φυτεύειν de patre sobolem generante.	223, 224
—— primam conripit.	224
Φραζέσθαι.	297
Φρένες & νῆς junguntur.	192
Φρυγίης prima correpta.	19, 20
Plaga fluvii minus recte dicitur.	244
Pleonasmus pronominum elegans.	99, 370
Πνέω spiro 355. & ὄζω.	356
Poetae praesides eorum, quae dicturi, proprios, invocare solent.	119, 120
—— nec non defunctos vates.	120, 121
—— praecipue autem Musas.	121, 122
—— ut & Imperatores.	124
—— Epitheta frigida & otiosa &c. adhibent aliquando.	131, 132
—— veteres a recentioribus mendacii arguuntur.	187
—— in carminibus artificiose aliquem introducunt, cujus ore vota &c. aliorum exprimunt.	194
Πολυδαίδαλος χιτῶν, artificiosa vestis.	210, 211
Πολύκλαυτος lucerna, quae miserandum fecit Leandrum.	81
Ponere urbem pro condere.	240
Pontificem unum, non duos, singulis provinciis praeposuit Maximinus.	212
Πορθμός Α'βύδα fretum inter Sestum & Abydum, non litus.	12, 13
Prato pulchro formosae comparatae.	180
Προγόνους maiores, non parentes denotant.	147
—— ἱέρεια	

ET VERBORUM

~~-----~~ <i>ἰθαὺς δὲ ἀπὸ τοῦ αἵματος, πύργος α. π. ibid. &.</i>	149
Proleptis.	81
Πρόπυες.	171
Πρώσων,	65
Pudore adfecti faciem velare solebant summa vestis parte in caput contracta.	295, 296
Pueri & puellae Diis ministrabant.	144
Pulchrae puellae Veneri comparabantur.	152
~~-----~~ ut & Lunae 172, 173. nec non Aurorae 179. prae roseo,	173
~~-----~~ prae caeteris Libanum, ubi Veneris sedes, incolebant.	168
~~-----~~ colore niveo purpureo mixto celebrantur.	175, 176
~~-----~~ nec non candido & roseo.	176, 177
~~-----~~ odor earum bonus laudatissimus.	181
Pulchri juvenes Baccho comparabantur.	152, 153
~~-----~~ ut & Lucifero.	174
Pulchritudo puellae per oculos in amatoris animum penetrat.	31, 32
~~-----~~ sedes ejus praecipua in oculis.	190
Πῶς in obliquis casibus primam forte syllabam continere habet.	16
Purpureas vestes gerebant sacra celebraturi.	214

Q.

Quasi eleganter reticetur.	258
Que pro se positum.	323
Qui anteriori respondet.	125
Quo pro ubi.	270

R.

Reges Diis comparantur.	154
Reperitio vocum.	43
~~-----~~ earundem, licet vicina admodum in	

INDEX RERUM

fedē, multis exemplis demonstrata.	231-236. 249
_____ in principio versus.	88
_____ in fine versusum.	103
_____ periodorum.	239
_____ τὸ Δι.	108
_____ conpositarum & derivatarum crebra admodum est.	236-239
_____ nec tamen laudanda.	253
_____ invenusta.	295
_____ epithetorum &c. diversis personis & rebus tributorum.	110-112
<i>Ripa pro litore.</i>	61
<i>ῥόδιον ἔλαιον & ῥόδον.</i>	86
Rosae albae, praecipue in comparationibus, raro memorantur.	177
_____ florum pulcherrimae, ideoque Veneri sacrae.	178
Roseus color.	176
_____ pulcher. 177, 178. <i>Rosea cervix</i> ibid.	

§.

_____ pro C in nummis &c. ante Domitianum.	3. 362
<i>Sacer</i> cum casu secundo constructum.	339
Sacerdotes virginitatem fere omnes servare tenebantur.	143-145
_____ virginitatem minus sancte servantes graviter puniebantur.	145
_____ quaedam ad nubilem aetatem virgines manebant, ut Medea, & Hero.	145, 146
_____ sine Deorum consensu nuptias contrahere non poterant.	144
_____ juvenes sacra peragebant, quia aetas innocentior Diis grata.	145
_____ albas vestes gestabant, & purpureas.	211, 213, 214
_____ v.	

ET VERBORUM.

~~vestes~~ vestes ad talos demissas gestabant.	356
Sacerdotia quaedam certis familiis adligata fuerunt.	147
<i>Sidera</i> pro <i>fidere</i> ponuntur.	209
Sichaeus in lugentibus campis a Virgilio male ponitur.	283
<i>Sinus</i> .	13
Solem obscurat nox 207. Eorum, quos <i>sol adspicit</i> , potentissimus.	209, 210
Soni ejusdem iterationis conplura exempla.	26, 365, 366
Sparta plano loco condita fuit.	196
~~—~~ & Lacedaemon juncta pro una urbe posita.	197
Spartanarum puellarum forma decantata 198. nec minus castitas.	199
~~—~~ publice cursu lucta, &c. exercebantur.	199
Σφετερός pro <i>ēōs</i> , <i>noſter</i> , ὑμέτερος usurpatur.	296, 297
Σπείρειν de patre prolem generante.	222
Stellas nitidas &c. claras sequuntur nautae.	68
Στεφανῶν.	18
Syllabae breves productae.	74. 139. 367
~~—~~ longae per positionem conreptae.	105-107. 365. 370
Synizesis in voce Θεοῖ 67. in φάος aliisque vocibus multis Graecis & Latinis.	72-75. 367, 368

T.

T & K permutata.	80
<i>Tangere</i> puellam.	204
Taurum Jovi immolatum male negat Servius.	135
Tempora praesentia pro futuris.	49, 50, 51
~~—~~ diversa recte conjunguntur.	299-302
B b 4	Θα, 612,

INDEX RERUM

<i>Θεά, Diana, Musa Calliope, sive Erato, vel Venus.</i>	119-122
<i>Theseus pulchris pedibus fuit.</i>	185
<i>Θεσπιωδεῖν antepenultima correpta.</i>	21
<i>Θυγαῖ Α'θανάτων, sacrificia quae Diis offeruntur.</i>	365
<i>Θυμὸς & καρδίη junguntur.</i>	192
<i>Thus Libanus non fert.</i>	169, 170
<i>Timor puellae est timor pro puella.</i>	335
<i>τὴς eleganter abundat.</i>	133
<i>Toros nuptiales vestibus consternebant.</i>	355
<i>Torti orbes.</i>	287
<i>Totus pro omnis.</i>	336
<i>Trajectiones verborum.</i>	147, 148
<i>τρίμην καρδίας & similia.</i>	33

V.

<i>Venari in amore.</i>	254
<i>Venatrices Dianae comparabant.</i>	153
<i>Veneficae in sacris magicis unum pedem nudum habuisse, male statuuntur.</i>	184
<i>Veneri puellae pulchrae comparabantur.</i>	152
<i>— a nuptias inituris res divina fiebat.</i>	157
<i>— numen virginibus infestum.</i>	155
<i>— sanguine placabatur vel columbae vel majoris hostiae.</i>	157, 158
<i>— Coelestis & Vulgaris.</i>	161
<i>— cum Adonide plerumque conjungitur & eodem, quo ille, templo culta.</i>	162, 163
<i>— in Libano culta.</i>	167, 168
<i>— Aphacitidis nomen adepta a loco ubi culta.</i>	168, 169
<i>— rosa florum pulcherrima ipsi sacra.</i>	178
<i>— virginitatem non inlibate servatam ipsa atque ac alii Dii vindicabant.</i>	319
<i>— e ma-</i>	

DE VERBORUM.

~~Ubi~~ e mari nata mare navigantibus favet.

326, 327

~~Ubi~~ in mare ius habet, & a navigantibus
iuvocatur.

329

~~Ubi~~ zona virginea [post concubium ei] sacrabatur.

349

Ubi pro quo.

270

Vifus in amore fatietas nulla.

202

Verba sensus denotantia permutantur inter se. 5, 6, 7

— neutra active usurpata, ut *pergere iter*.

302, 303

Versum invicem se sequentium in exitu dictiones
eodem modo desinentes recte ponuntur. 139-142

— invicem se sequentium in medio voces eo-
dem modo desinentes recte ponuntur.

364

Vestes albas gestabant sacerdotes sacris operantes.

211

— sacerdotes Maximi civitatibus, & Pontifi-
ces provinciis praepositi a Maximino candidis
chlamydibus ornati incedebant.

211

— vates, Dii, Angeli, veteres Heroïdes, nec
non nuptiarum tempore induebant.

213, 214

— purpureas sacra celebraturi gestabant.

214

— in amore adprehendebant.

215

— ad talos demissas gestabant sacerdotes, &
veteri aeo inlustres virgines & mulieres.

356,
357.

Virgines modestae nuptiarum nomen horrent,
certe horrere se fingunt.

261, 262

Virginum cura anxiosa & custodia erat apud Grae-
cos aliosque, a quibus tamen diversis institutis
utebantur Lacedaemonii.

333-335

Τμήτερος & ἡμέτερος permutantur.

121

— pro tuus.

121

Voces compositae sonum simplicium non raro re-
tinent, ut *detrecto* pro *detrecto* &c. 127, 128. 371

Bb 5

— idem

INDEX RERUM

- idem significantes junguntur. 197. 270, 271. 323-325
- a cursu & via ad orationem transferuntur. 262-264
- ab arvis eorumque, cultu desumptae ad foliis generationem deductae. 222-224
- Υ'πὸ abundat. 56
- Υ'ποδείκνυσθαι non ὑποδείκνυν. 48

Z.

- Zonam salvere* dicitur virgo & maritus &c. 343
- non usurpatur de redimiculo capitis soluto in re nuptiali. 343, 344
- solvebat maritus in lecto, non antea. 344
- non unam, sed plures fuisse contra Braunium aliosque demonstratur. 345
- Vossii sententia puellarum pudenda zonis munita fuisse rati pluribus adserta. 346-348
- nobiles puellae tantum gestabant. 348
- apud Romanos ipso nuptiarum tempore cingulo demum praecingebantur. 348, 349
- post concubitus Veneri apud Graecos consecrabant, non Dianae; apud Romanos autem Junoni Cinxiae. 349, 350
- mulieres etiam gestasse videntur. 350, 341
- Ζωνή Ἡρῆ. 90
- Ζῶμα, pro ζώνη. 347

F I N I S.

INDEX

I N D E X

Auctorum Veterum & Recentiorum,
qui in Notis & Animadversionibus
vel

Emendantur, vindicantur & inlustrantur;
vel
Laudantur & refutantur.

A.

A Chilles Tattus.	45. 49. 133. 138. 224. 225. 281,
282. 334. 352
Acro.	145. 158. 220. 269. 304. 356
Aelianus.	151. 276. 295
Alberti (Johannes).	148. 257
Alciphron.	191. 265. 323
Anacreon.	82. 185. 368
Apollonius Rhodius.	239. 240. 351
Arator.	277
Aristaenetus.	110. 181. 259. 301
d' Arnaud (Georgius).	24. 109. 162. 185. 240.
256. 304-308. 333
Attius apud Ciceronem.	227
Avienus.	253
Auctor epistolae ad Hebraeos.	24
— οὐδὲ Σολομίας.	296
— Elegiae in obitum Maecenatis.	342
Ausonius.	324. 361

B.

Barthius (Casparus).	139. 218. 347. 348
Bauldri (Paulus).	50. 212. 268
Begerus (Laurentius).	249
Bentlejus (Richardus).	7. 135. 140-142. 217. 218.
227. 239. 241. 306. 308. 333. 370
Berglerus (Stephanus).	34. 76. 83. 90. 191. 199.
220. 265. 326
Bochartus (Samuel).	154. 168. 267
Boëthius.	75. 128. 139. 240. 267. 292. 293. 314
Bos	

INDEX AUCTORUM.

Bos (Lambertus).	23. 93. 271
Braunius (Johannes).	184. 345
Broekhusius (Janus).	134. 135. 144. 153. 154.
156. 172. 175. 207. 218. 227. 241. 242. 248. 269.
290. 302. 335. 356
Buanarroto (Philippus).	291
Burmennus (Petrus).	7. 27. 50. 204. 213. 215.
243. 250. 274. 325. 357
~~Junior.~~	6. 103. 158

C.

Callimachus.	16. 49. 72. 109
Callyus (Petrus).	74. 75. 120
Cannegieterus (Henricus).	251. 268
Canterus (Gulielmus).	39. 68. 70
Canticum Salomonis.	337
Casaubonus (Isaacus).	140. 151
Catalecta Pythoei.	200
Claudianus.	122. 218. 246. 247. 251. 332. 358
Clericus (Joannes).	24. 342
Columbus (Joannes).	50. 267
Coluthus.	36
de Cordova (Franc. Ferdinandus).	125
Cornutus.	189. 190
Crojus (Joannes).	264. 265
Cruceus (Emericus).	288
Cuperus (Gisbertus).	188. 212. 214. 232. 354

D.

Davissius (Johannes).	150
Deinias.	198
Demsterus (Thomas).	90. 347. 353
Diogenes Tragicus apud Athenarum.	20
Diodorus Siculus.	307
Dorvillius (Jac. Philippus).	5. 9. 26. 29. 97. 164.
370
Douza	

INDEX AUCTORUM

Douza (Janus). 177
 Dukerus (Carolus Andreas). 127. 130. 227. 267.
 315

E.

Eschenbachius (Andreas Christianus). 26. 275
 Euripides apud Plutarchum. 20, 21

F.

Faber (Tanaquillus). 248. 293
 — (Petrus). 343
 Falkenburgius (Gerartus). 52. 105, 106. 110. 120.
 189. 223
 Festus. 344
 Feythius (Everhardus). 328, 345
 Florens Christianus (Q. Septimius). 8. 77, 78. 171,
 172, 320
 Florus. 249. 267
 Francius (Petrus). 26. 55. 68. 72. 80
 Fulgentius. 314

G.

Gale (Thomas). 189
 Gebaverus (Georg. Christ.). 269
 Gellius (Aulus). 264
 Gevartius (J. Casparus). 79. 103
 Graevius (Jo. Georgius). 73, 74. 249. 334
 — (Theodorus). 333
 Gronovius (Jo. Fridericus). 245. 252. 263. 288
 — (Jacobus). 110. 249. 309. 325
 — (Abrahamus). 15. 17. 157
 Grotius (Hugo). 95. 150. 289. 367. 368
 Gujerus (Franciscus). 187. 240. 266. 297. 368
 Guntherus. 209. 247. 313

H.

Harduinus (Joannes). 2
 Harpocratio. 161, 162
 Haver-

INDEX AUCTORUM.

Habercampus (Sigebertus).	148
Heinsius (Daniel).	133. 143. 176. 265
—— (Nicolaus).	158. 218. 230. 240---244.
	247. 250, 251. 253. 258. 277. 299. 332. 342.
	358. 364
Hemsterhuis (Tiberius).	200. 223. 265
Henninius (Henr. Christ.).	244. 229. 230
Herodotus.	110
Hesiodus.	73, 74. 107. 124. 187. 217. 224. 232.
	266. 297. 307
Hesseliu8 (Franciscus).	99
Heumannus (Christoph. Augustus).	27. 34
Hieronimus.	294
Homerus.	26. 96. 131. 308. 370, 371. 374
Horatius.	7. 131. 158. 177. 217. 220. 256. 304.
	312. 371
Hyginus.	302. 311

J.

Jacobus.	336
Jensius (Joannes).	240. 306. 308
Inscriptio Palmyrena.	3
—— in insula Chio reperta.	229
—— Philadelphiae reperta.	341
Interpres Vulgatus.	148, 149. 170
Johnson (Richardus).	142
Jungermannus (Gothofredus).	86. 280
Justinus.	248, 249. 268. 293. 301. 371. 373
Juvenalis.	294, 205

K.

Knatchbull (Nortonus).	148
Kromayerus (Jo. Henr.).	34. 40. 57. 72. 77. 98.
	147. 255. 317--320

L.

Lactantius.	103. 111-114. 267. 268
	Lia-

INDEX AUCTORUM.

Libanius. 353
 Longus. 253. 279-281. 347
 Lucanus. 209

M.

Manetho. 307, 308
 de Mara (Guilielmus). 77
 Marius Nigrinus (Dominicus). 317
 Marklandus (Jeremias). 79. 131. 192. 204. 205.
 229. 242. 245, 246. 252. 258. 260. 277. 288. 289.
 301, 302, 303. 312, 313, 314. 325. 342. 358. 360,
 361. 364
 Mercerus (Josias). 124. 200. 294
 Meursius (Johannes). 147. 161. 196. 199. 289. 351
 Mimnermus. 92
 Minucius Felix. 150. 251
 Moll (Petrus). 253. 280. 347
 Munckerus (Thomas). 39. 74. 102. 124. 152. 189.
 268. 332. 311. 314

N.

Nonnus. 41. 47, 48. 51, 52. 54. 58, 59. 90. 105,
 106. 120, 121. 132. 137. 162. 173, 174. 182. 193.
 201, 202. 206. 208. 223. 225. 262. 279. 291. 323.
 326. 346. 356. 360

O.

Observationes Miscellaneae. 27. 94. 110, 111. 126.
 156. 165. 173. 179. 186. 192. 209, 210. 215, 216,
 217. 226, 227. 244, 245, 246. 251, 252. 276, 277.
 286, 287. 291. 294. 322. 324. 365. 366. 367. 368.
 369. 370
 Oppianus. 366
 Oraculum apud Eusebium. 9. 14. 198. 305
 Orpheus. 16. 188. 225. 273-275. 278. 306
 Ovidius. 27. 204. 215. 250. 302. 316. 325
 Papius

INDEX AUCTORUM.

P.

Papius (Andreas).	12. 60. 154. 207. 372
Pareus (Daniel).	57. 60. 66. 72. 86. 97. 154. 160.
172. 195. 196. 210. 343. 346
Paulus in epist. ad Romanos.	148. 149
du Pauw (Jo. Cornelius).	119. 181. 186. 190. 259.
301. 368
Perizonius (Jacobus).	293. 295
Persius.	140
Petronius.	127
Phaletranus (Georg. Eric.).	293. 294
Phavorinus.	11. 59. 90. 161. 224. 351
Pierius Valerianus.	368
Plutarchus.	226
Poëta Vetus apud Diodorum Siculum.	138. 189
Pollux.	86
Polyseus.	121. 371
Pottius (Johannes).	226. 350. 353
Priscianus.	312
Propertius.	230. 240-242. 268. 269. 293. 303. 335
Prosper.	192

R.

Raphelius (Georgius).	148
Rondellus (Jacobus).	362
Röverus (Matthias).	11. 12. 18. 21. 29. 30. 35.
59. 64. 68. 72. 76. 91. 95. 110. 147. 253. 345
Rous (Franciscus).	353

S.

Sannazarius (Aëtius Sincerus).	195. 201. 291
Santolius (Baptista).	101
Scaliger (Julius Caesar).	274. 349
——— (Josephus).	342. 351
Schacchus (Fortunatus).	397
Scheffe.	

INDEX AUCTORUM

Schefferus (Johannes).	248, 249. 301. 311
Scherpezeelius (Joannes).	374
Schoëttgenius (Christianus H.).	67
Scholastes Mulaei. 15, 16, 17. 32. 155--159. 192.	211
———— Horatii MS.	158. 147. 191
———— Cruquil.	158. 174
———— Theocriti.	198
———— Apollonii Rhodii.	351
Schriuerius (Petrus).	343. 345
Secundus (Janus). 152. 176. 191. 193. 303	
Seleucus.	232
Seneca.	244, 245
Servius. 6. 133-135. 159, 160. 163. 165, 166. 248.	
	277. 286. 304. 329
Smith (Thomas).	2. 362
Spanhemius (Ezechiel) 19, 20, 21. 143. 147. 263.	
	339. 342. 362
Statius. 27. 111. 209. 229. 245, 246. 250. 252.	
260, 277, 278. 288. 301, 312, 313. 358. 360,	
	361. 364
Stephanus (Henricus).	12. 16. 40
Stephanus Byzantinus.	279

T.

Theocritus.	370
Tibullus.	299
Titius (Robertus).	177, 178
Tollius (Jacobus).	267
Tryphiodorus.	72. 297. 305

V.

Valckenaer (Ludovicus Casparus). 37, 38. 224.	
	374
Valerius Flaccus. 68. 243. 250. 268. 274, 275. 287.	
	288
Vallinus (Renatus).	139

Cc

Vige

INDEX AUCTORUM.

Vigerus (Franciscus).	305
Vinetus (Elias).	361
Virgilius. 6. 101. 135. 140-142. 163. 165, 166.	
177. 233, 234. 242. 250. 258, 259, 260. 282.	
—287. 289. 315, 316. 330	
Vitringa (Horatius).	325
Vlamingius (Gulielmus). 75. 120. 128. 241	
Voëtius (Paulus). 67. 219	
Vossius (Ger. Johannes). 268. 317	
— Isaäcus. 224. 346	
— Gerardus. 243	
Vulcanius (Bonaventura).	333

W.

Weitzius (M. Johannes). 160. 166. 198. 343	
Whitfordus (David). 12. 76. 85. 149. 319, 320	
Withofius. 99. 207. 235. 247. 277. 311, 312	
Wolfius (Jo. Christophorus). 149. 336	
Wopkenius (Thomas). 150. 251	
Wouweren (Joannes). 353, 354	

FINIS.

ERRA-

ERRATA

Sequentia, quae vel Scriptoris, humana in minimis difficilius aliquando sibi cavente Natura, vel typorum fudit incuia, ut Lector corrigat; neque omissis, si forte supersint, offendatur etiam atque etiam rogo.

Pag.	lin.	pro	scribe
3. b.	15.	ΘΕΙΟΝΤΑΤΗ.	ΘΕΙΟΤΑΤΗ.
	17.	ΣΕΒΑΣΤΗ.	ΣΕΒΑΣΤΗ.
	21.	Osroënonim.	Osroënorum.
34. b.	26.	l. 32.	lib. 32.
		lib. 23.	l. 23.
64. a.	5.	de excidio Ilii.	de R. H.
80. b.	7.	Neminem <i>adde.</i>	vero.
82. b.	14.	con.	cum.
102. a.	21.	Scholiastes <i>adde</i>	Germanici, ut alibi.
	26.	desunt.	prostant.
107. a.	6.	a voce <i>Quid</i> ad	Statiu omnia dele.
109. b.	7.	masculinis.	faemininis.
111. a.	4.	dele <i>haec.</i>	
125.	21.	περίλει.	περίλει.
131.	33.	135.	136.
135.	6.	dele ad.	
	25.	superius	superior.
149.	50.	<i>post</i> loco <i>adde.</i>	cumque alia huic ge-
mina nondum mihi
reperta.
150.	22.	adferant.	adferent.
163.	8.	Cei.	Ceae.
195.	22.	aucta.	auctus.
198.	2.	repertus.	reperta.
205.	28.	Statium.	Poëtas.
212.	17.	candido.	candida.
214.	11.	utebantur <i>adde.</i>	saera celebraturi.
	27.	ita <i>adde.</i>	vero.
	l. ult.	adbibitum.	adbibitum.
216.	l. ult.	αυσκίλαδος κακοχαιτος	αυσκίλαδος κακόχ.
218.	7.	pumifer.	pemifer.
223.	5.	<i>post</i> rectum dele omnia ad A'p' usque.	
224.	27.	que.	quae.
	32.	cap. p	cap. 3. p. 138.
226.	7.	hanc.	huic.

E R R A T A

233.	29.	<i>fuert.</i>	<i>furit.</i>
236.	9.	<i>eadem-derivatae & compositae.</i>	<i>easdem derivatas & compositas.</i>
239.	26.	<i>lavasse.</i>	<i>lavisse.</i>
241.	6.	<i>post indoctum adde.</i>	<i>adfirmat.</i>
247.	4.	<i>Heinsius.</i>	<i>Heinsium.</i>
251.	1.	<i>opem adde.</i>	<i>quoque.</i>
	10.	<i>in Claud.</i>	<i>Claud. in.</i>
	23.	<i>adridebit.</i>	<i>adrisura sit.</i>
252.	24.	<i>5.</i>	<i>3.</i>
256.	7.	<i>Porphyrius.</i>	<i>Porphyrio & ita semper.</i>
	9.	<i>Acron,</i>	<i>Acro, ut semper.</i>
	13.	<i>ἐκμυστα.</i>	<i>ἐκμυστα.</i>
264.	20.	<i>librorum adde.</i>	<i>lectione.</i>
268.	21.	<i>haec adde.</i>	<i>non.</i>
269.	27.	<i>an. voluit &c. dele ad</i>	<i>Servius.</i>
273.	27.	<i>Eratosthenes.</i>	<i>Eratosthenem.</i>
274.	29.	<i>minimo.</i>	<i>minime.</i>
278.	2.	<i>Phaeacas.</i>	<i>Phaeacas.</i>
277.	24.	<i>4 Sylv. 5.</i>	<i>5 Sylv. 4.</i>
280.	1.	<i>eruendam.</i>	<i>eruendum.</i>
281.	25.	<i>Hos dolos.</i>	<i>Hi doli.</i>
288.	24.	<i>rejecta.</i>	<i>profecta.</i>
289.	7.	<i>adde</i>	<i>Aurorae</i>
299.	31.	<i>suas.</i>	<i>suos.</i>
301.	14.	<i>πρὸς τὸν αὐτὸν adde.</i>	<i>cum ἰσχυρῶς fuerit rectum sit.</i>
302.	27.	<i>euntes.</i>	<i>iter gradientes.</i>
309.	3.	<i>7.</i>	<i>Vid.</i>
311.	19.	<i>tamen adde.</i>	<i>hic.</i>
313.	17.	<i>recepterat.</i>	<i>recepit.</i>
315.	13.	<i>ubi adde.</i>	<i>tamen potius.</i>
321.	29.	<i>tarde.</i>	<i>tarda.</i>
326.	11.	<i>aucipe.</i>	<i>aucupe.</i>
	26.	<i>Melito.</i>	<i>Melita.</i>
321.	12.	<i>εἰς ὃν pro dele.</i>	
332.	2.	<i>Ζεδών.</i>	<i>Ζεδών.</i>
368.	29.	<i>non potui.</i>	<i>dele non.</i>

In Indice R & V. p. ult. generantionem. l. generationem.

——— Auctorum l. 8. adde Ammonius 37, 38.

In Dedicatione p. 3. v. 1. *limine* *limite*

In Praefatione p. 7. l. 13. *has* *hos*

p. 36. l. 8. *meam adde tamen.*